Un film de succes cu
Pierce Brosnan, Toni Collette, Aaron Paul și Imogen Poots

NICK HORNBY

ADIO, DAR MAI STAU PUȚIN

A LONG WAY DOWN

ebook
HUMANITAS fiction

Nick Hornby

A Long Way Down

ISBN: 978-973-689-929-4 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

NICK HORNBY

Adio, dar mai stau puțin

Traducere din engleză de
IRINA NEGREA

Cuprins

Pentru Amanda

Tratamentul contra nefericirii
este fericirea, orice s-ar spune.

ELIZABETH MCCRACKEN,
Niagara Falls All Over Again

PARTEA I

Martin

Dacă pot explica de ce-am vrut să mă arunc de pe acoperişul blocului? Bineînţeles că pot explica de ce-am vrut să mă arunc de pe acoperişul blocului. Doar nu sunt cretin, ce naiba! Pot explica de ce, fiindcă nu a fost ceva inexplicabil: a fost o decizie logică, produsul unui raţionament adecvat. Nici măcar n-a fost un raţionament prea profund. Asta nu înseamnă însă că a fost numai o toană. Nu, am vrut doar să spun că n-a fost ceva teribil de complicat sau chinuit. Uite, să zicem că ai fi – ştiu eu? – director-adjunct la o bancă din Guildford. Şi că te gândeai să emigrezi, când, tocmai ţi se propune să preiei conducerea unei bănci din Sydney. Ei bine, chiar dacă decizia e destul de evidentă, tot ar trebui să reflectezi un pic, aşa-i? Ar trebui măcar să te dumireşti dacă ai suporta să te muţi, dacă te-ai încumeta să te desparţi de prieteni şi colegi, dacă ai putea să-ţi dezrădăcinezi nevasta şi copiii. Poate că te-ai aşeza frumos jos, cu o foaie de hârtie în faţă, şi ai face o listă cu argumente *pro* şi *contra*. De genul:

CONTRA: părinţi bătrâni, prieteni, clubul de golf.

PRO: mai mulţi bani, viaţă mai bună (casă cu piscină, grătar în curte etc.), mare, soare, fără consilii de stânga care să interzică *Baa-Baa Black Sheep*, fără directive CEE care să interzică vânzarea cârnaţilor britanici etc.

Aiurea, mai încape discuţie? Clubul de golf! Lasă, hai, scuteşte-mă. Evident, treaba cu părinţii bătrâni te pune un pic pe gânduri, dar atâta tot – un pic, adică puţin de tot. Păi, îţi spun eu că în zece minute ai fi pe telefon cu agenţiile de voiaj.

Uite-aşa a fost şi cu mine. Pur şi simplu, n-aveam suficiente păreri de rău, dar în schimb găsisem motive cu duiumul să mă arunc de sus. Pe lista mea de argumente *contra* nu figurau decât copiii, deşi oricum n-o prea vedeam eu pe Cindy lăsându-mă să-i mai văd vreodată. Părinţi bătrâni n-am şi nici golf nu joc. Suicidul era ca Sydney-ul, pentru mine. Şi spun asta fără nici cea mai mică intenţie de a jigni lumea cumsecade din Sydney.

Maureen

Lui i-am spus că o să mă duc la o petrecere de Anul Nou. I-am zis asta în octombrie. Nici nu ştiu dacă invitaţiile de Anul Nou se fac deja din octombrie. Probabil că nu. (Şi de unde să ştiu, în fond? Eu n-am mai fost la aşa ceva din 1984. June şi Brian, de vizavi, au făcut o chestie de-asta, exact înainte să se mute. Dar, chiar şi atunci, doar am dat doar o fugă pe-acolo, cel mult o oră, după ce-a adormit el.) Simţeam însă că nu mai pot aştepta. Mă tot gândisem la asta de prin mai sau iunie şi ardeam de nerăbdare să-i spun. O tâmpenie, de fapt. Tot nu înţelege, sunt sigură de asta. Mi-au zis să vorbesc mereu cu el, dar e clar că nu pricepe nimic. Halal motiv de nerăbdare! Dar aşa se poate vedea măcar la ce-mi rămânea mie să mai visez, nu?!

În momentul în care i-am spus, mi-a venit să mă duc direct la spovedanie. Păi, minţisem, nu-i aşa? Îmi minţisem propriul fiu. Oh, era doar o minciună măruntă, prostească: îi spusesem, dinainte cu câteva luni, că urma să mă duc la o petrecere, o petrecere născocită de mine. Dar şi o ticluisem ca la carte. I-am spus cine dădea petrecerea, de ce fusesem invitată, de ce voiam să mă duc şi cine urma să mai vină. (Petrecerea o dădea Bridgid, Bridgid de la biserică. Şi fusesem invitată, fiindcă venea şi sora ei din Cork, iar sora ei întrebase de mine în vreo două scrisori. Şi eu voiam să merg acolo, fiindcă sora lui Bridgid o dusese pe soacră-sa la Lourdes, iar pe mine mă interesa să aflu tot, ce şi cum e-acolo, gândindu-mă să mă duc şi eu cu Matty, la un moment dat.) Dar spovedania nu era posibilă, întrucât ştiam că va trebui să repet păcatul, minciuna, de nenumărate ori, până la sfârşitul anului. Nu numai în faţa lui Matty, ci şi a oamenilor de la azil şi… Păi, nici nu mai există altcineva, de fapt. Poate careva de la biserică, sau de la vreun magazin. E aproape comic, când te gândeşti mai bine. Dacă stai zi şi noapte să îngrijeşti un copil bolnav, nu prea mai ai loc de păcate, iar eu de-un car de ani nu mai făcusem nimic, ca să fi avut de ce să mă spovedesc. Şi-am ajuns pe urmă să păcătuiesc atât de groaznic, încât nici nu mai îndrăzneam să vorbesc cu preotul, pentru că ştiam că voi continua să tot păcătuiesc mereu până în ziua în care voi muri, când voi săvârşi cel mai mare păcat dintre toate. (Dar de ce-o fi ăsta cel mai mare păcat dintre toate? Toată viaţa ţi se spune că vei merge în acel loc minunat, când vei răposa. Culmea însă, singurul lucru pe care îl poţi face ca s-ajungi acolo un pic mai repede este exact ceea ce te va împiedica să mai ajungi acolo vreodată. Oh, înţeleg că-i

ca atunci când sari peste rând la coadă. Dar, dacă cineva se bagă-n faţa altora la Poştă, lumea din spate ţâţâie nervoasă. Sau mai zice câte unul: „Pardon, eram înainte“. Nimeni nu-i spune băgăreţului: „O să arzi veşnic în focul iadului“. Asta ar fi un pic cam tare.) Nu-nseamnă că din cauza asta am renunţat cumva să mă mai duc la biserică. Dar am continuat să mă duc, fiindcă altfel lumea ar fi crezut că s-a întâmplat ceva rău.

Pe măsură ce se apropia data din ce în ce mai mult, îi tot strecuram crâmpeie de informaţii, pe care îi spuneam că le-adunasem de ici, de colo. În fiecare duminică, mă prefăceam că aflasem ceva nou, fiindcă duminica era ziua când mă vedeam cu Bridgid. „Bridgid zice că o să se danseze.“ „Bridgid se teme că poate nu bea toată lumea vin şi bere, aşa că o să cumpere şi nişte tărie.“ „Bridgid nu ştie câţi or să vină deja ghiftuiţi la petrecere.“ Dacă Matty ar fi avut capacitatea să înţeleagă ceva, ar fi ajuns la concluzia că Bridgid asta era cam ţicnită, din moment ce se prăpădea atâta cu firea pentru o reuniune de nimica toată. Mă înroşeam de fiecare dată când o vedeam la biserică. Şi sigur c-aş fi vrut să aflu ce program avea, de fapt, de Anul Nou, dar n-am întrebat-o niciodată. Dacă chiar ar fi intenţionat să dea o petrecere, n-aş fi vrut să se simtă obligată să mă invite şi pe mine.

Mi se face şi ruşine, când mă gândesc cum a fost atunci. Nu din cauza minciunilor – acum m-am obişnuit să mint. Nu, dar mi-e ruşine cât de jalnic era totul. Într-o duminică, mi-a venit să-i povestesc lui Matty de unde voia Bridgid să cumpere şunca pentru sandvişuri. Dar toate astea existau doar în capul meu, noaptea de Anul Nou bineînţeles că era, dar pentru mine asta era o modalitate de a vorbi, fără să spun de fapt ceva. Şi presupun că ajunsesem să cred şi eu un pic în petrecerea aia, cam aşa cum ajungi să crezi în poveştile din cărţi. Din când în când, îmi imaginam cu ce o să mă îmbrac, cât o să beau de mult, la ce oră o să plec de-acolo. Sau dacă o să iau un taxi până acasă. Chestii de genul ăsta. În final, era ca şi cum chiar aş fi fost la petrecere. Dar nici măcar în imaginaţia mea, nu mă vedeam stând de vorbă cu cineva acolo. Întotdeauna, se făcea că eram fericită să pot pleca acasă.

Jess

Am fost la un chef jos, în hardughia aia. Era o petrecere de tot rahatul, cu punkeri din ăia bătrâni, care-au stat pe jos, au băut cidru, au fumat ditamai jointurile şi-au ascultat nişte bazaconii de-alea tâmpite de melodii reggae.

La miezul nopţii, unul dintre ei a bătut din palme sarcastic, la care vreo doi au râs, şi-asta a fost tot – La Mulţi Ani şi ţie. Păi, şi cea mai fericită persoană din Londra, dacă nimerea cumva la petrecerea asta, la douăsprezece şi cinci noaptea tot ar fi apucat-o să se arunce de pe acoperiş. Şi eu, oricum, nu eram deloc cea mai fericită persoană din Londra. Evident.

M-am dus acolo, doar fiindcă mi-a zis cineva de la şcoală c-o să fie şi Chas, dar n-a fost. L-am sunat pe mobil pentru a enşpea mia oară, dar îl avea închis. Când ne-am certat prima dată, mi-a zis să nu-l mai hărţuiesc, dar ăsta-i un cuvânt cam pătimaş, aşa-i? Nu cred că se poate spune că hărţuieşti pe cineva, când doar îi dai telefon, îi trimiţi scrisori şi e-mailuri sau te duci să-i baţi la uşă. Iar la el la serviciu n-am fost decât de două ori. Fie, de trei ori, dacă punem la socoteală şi petrecerea lor de Crăciun, ceea ce eu zic că nu-i cazul, din moment ce oricum spusese că o să mă ia cu el. A hărţui pe cineva înseamnă să te ţii scai de el peste tot, prin magazine, în vacanţă, oriunde, nu-i aşa? Păi eu nici nu m-am apropiat de vreun magazin. Şi, oricum, nu cred că se cheamă hărţuire, când cineva ţi-e dator cu o explicaţie. A fi dator cu o explicaţie cuiva este ca şi cum i-ai datora nişte bani, şi nu aşa, un fleac de cinci lire amărâte, nu. Cinci sau şase sutare pe puţin, mai degrabă. Păi, când unul are datorie la tine cinci sau şase sutare minimum şi vezi că te evită tot timpul, cum să nu te duci aţă la uşa lui, noaptea târziu, când ştii că îl găseşti acasă?! Oamenii nu se joacă, dacă-i vorba de-atâta bănet. Trimit mardeiaşii pe capul datornicului şi-i rup picioarele, numai că eu n-am mers niciodată aşa de departe. Am dat dovadă de oareşice reţinere.

Vasăzică, deşi m-am lămurit de la început că nu venise la cheful ăla, tot n-am plecat imediat. Unde să mă fi dus în altă parte? Îmi plângeam singură de milă. Unde s-a mai pomenit ca la optsprezece ani să nu ai tu unde să te duci de Anul Nou, decât la o petrecere de tot rahatul într-o hardughie căcăcioasă, unde nu cunoşti pe nimeni? Ei, bine, uite că mie mi-a reuşit şi-asta. Se pare că îmi reuşeşte în fiecare an. Mă împrietenesc destul de uşor, dar pe urmă prietenii se satură de mine, deşi nu-mi prea dau seama de ce sau cum. Şi uite-aşa amicii şi petrecerile dispar.

Jen s-a săturat de mine, sunt sigură. A dispărut şi ea, ca toţi ceilalţi.

Martin

Timp de vreo două luni înainte, am tot căutat pe internet anchete despre sinucideri, doar aşa, din curiozitate. Şi, aproape în fiecare caz, procurorul spune acelaşi lucru: „Şi-a pus capăt zilelor, într-un moment de dezechilibru mintal“. Ca apoi să citeşti ce păţise amărâtul ăla: ba nevastă-sa se culcase cu prietenul lui cel mai bun, ba omul rămăsese fără serviciu, ba fie-sa decedase într-un accident de maşină cu câteva luni în urmă… Hei, domnu' procuror? Se-aude? Îmi pare rău, amice, dar n-a fost nici un dezechilibru psihic aici. Ba aş zice chiar că tipu' a avut o reacţie normală. Se tot adună nasoleală peste nasoleală, până când simţi că nu mai poţi suporta, şi-atunci înşfaci un furtun de cauciuc şi-o ştergi cu automobilul familiei spre cea mai apropiată parcare supraetajată. Mie mi se pare corect, nu? Şi n-ar trebui atunci ca în concluziile anchetei să scrie: „Şi-a pus capăt zilelor, după ce a reflectat naibii lucid şi profund la marea vraişte din viaţa lui?“

O dată nu mi s-a întâmplat să citesc vreo relatare în ziar, care să mă convingă într-adevăr că răposatul era sărit de pe fix. Cam aşa, adică: „Înaintaşul de la Manchester United, care era logodit cu actuala Miss Suedia, a reuşit de curând o dublă performanţă unică: este singurul bărbat care a câştigat vreodată în acelaşi an Cupa Asociaţiei Engleze de Fotbal şi Oscarul pentru cel mai bun actor. Drepturile pentru primul lui roman tocmai au fost achiziţionate de către Steven Spielberg, contra unei sume rămase confidenţiale. Un membru al personalului l-a găsit spânzurat de o grindă, în grajdurile proprii“. Ei bine, n-am văzut niciodată vreun raport de anchetă care să sune astfel, dar dacă ar exista cazuri în care oameni fericiţi, celebri, talentaţi şi-au pus capăt zilelor, logic ar fi să conchizi că mult invocatul echilibru mintal era într-adevăr cam şubred. Nu spun că a fi logodit cu Miss Suedia, a juca la Manchester United şi a câştiga Oscaruri te-ar inocula cumva împotriva depresiei – asta nicidecum, sunt sigur. Spun doar că lucrurile de genul ăsta îţi priesc. Uitaţi-vă la statistici. Probabilitatea de a-ţi face singur seama e mult mai mare dacă tocmai ai trecut printr-un divorţ. Ori dacă eşti anorexic. Sau dacă eşti şomer. Sau dacă te prostituezi. Ori dacă ai luptat în război, ori ai fost violat, ori ţi-a murit cineva… Există o puzderie de factori care îi împing pe oameni peste parapet; nici unul dintre aceşti factori nu are cum să te facă să te simţi altfel decât înfiorător de nenorocit.

Acum doi ani, nu s-ar fi întâmplat ca Martin Sharp s-ajungă să şadă pe o cornişă îngustă, în toiul nopţii, holbându-se în jos de la vreo treizeci de metri înălţime, spre aleea de beton şi întrebându-se dacă va auzi zgomotul

pe care îl vor face oasele lui când se vor sfărâma bucăţele. Dar acum doi ani Martin Sharp era alt om. Încă aveam serviciu. Încă aveam nevastă. Nu mă culcasem cu una de cincisprezece ani. Nu făcusem puşcărie. Nu trebuise să stau de vorbă cu alea mici ale mele despre articolul de pe prima pagină a unui ziar de scandal, un articol cu titlul „Spurcăciunea!“ şi ilustrat cu o poză de-a mea zăcând lat pe trotuar în faţa unui faimos local de noapte londonez. (Cum ar fi sunat titlul dacă m-aş fi aruncat de-acolo? „a crăpat spurcatul!“, eventual. Sau poate „SfârŞitul lui Sharp!“) Nu existau, se cuvine spus, atâtea motive de stat-pe-cornişă, până să nu se fi întâmplat toate astea. Aşa că să nu mi se zică mie că echilibrul meu psihic era deranjat, pentru că eu nu aveam deloc senzaţia asta. (Apropo, ce-nseamnă de fapt chestia asta cu „echilibrul mintal“? E ceva strict ştiinţific? Chiar se-ntâmplă ca mintea să ţi se clatine în sus şi-n jos prin cap, ca un solz de peşte, după cât eşti de ţicnit?) Dorinţa de a mă omorî a fost o reacţie rezonabilă şi adecvată la o întreagă serie de întâmplări nefericite, din cauza cărora viaţa pentru mine ajunsese de netrăit. Oh, da, ştiu şi eu că doctorii de nebuni ar spune că m-ar fi putut ajuta, dar ăsta-i şi necazul, ce naiba, cu pe puţin jumate din ţara asta, nu? Nimeni nu e dispus să îşi asume responsabilităţile. Întotdeauna, altul e de vină. Bu-hu-hu. Ei bine, întâmplarea face să mă număr printre rarii indivizi care nu cred că cele întâmplate între mami şi tati ar avea cumva vreo legătură cu faptul că eu m-am regulat cu una de cincisprezece ani. Întâmplarea face să cred că oricum m-aş fi culcat cu ea, indiferent dacă am fost sau nu alăptat, aşa că venise momentul să îmi asum ceea ce făcusem.

Şi ceea ce făcusem este că mă pişasem pe ea de viaţă. Literal. Mda, bine, OK, nu *literalmente* literal. Adică, mă-nţelegeţi, nu-mi preschimbasem viaţa în urină ca s-o adun toată în vezică, şi-aşa mai departe pe urmă. Dar simţeam că îmi băgasem picioarele în ea de viaţă, la fel cum îţi poţi băga picioarele în ei de bani. Viaţa mea fusese plină – copii, neveste, funcţii şi toate chestiile de rigoare, dar ajunsesem cumva să nu mai ştiu ce făcusem cu ea. Nu, staţi, nu-i aşa. Ştiam ce făcusem cu viaţa mea, aşa cum ştii ce-ai făcut cu banii când ţi-ai băgat picioarele în ei. O irosisem. Îmi irosisem dragostea copiilor, slujba şi nevasta pe puştoaice şi baruri de noapte: toate lucrurile astea costă scump, or eu plătisem fără să-mi pese, şi dintr-odată viaţa mea n-a mai existat. Ce-avea să rămână după mine? În seara de Anul Nou, am avut senzaţia că mi-aş lua rămas-bun de la o vagă formă de luciditate şi de la un sistem digestiv semifuncţional – toate indicii ale vieţii,

desigur, dar nici unul al conţinutului. Nici măcar nu eram cine ştie ce trist. Mă simţeam doar foarte tâmp şi foarte furios.

Nu sunt acum aici fiindcă brusc aş fi descoperit vreun sens. Sunt acum aici fiindcă şi noaptea aia a fost o porcărie, ca de obicei. N-am fost în stare nici măcar să mă arunc dracului pe bune de pe mizeria aia de bloc-turn!

Maureen

În ajun de Anul Nou, au trimis o ambulanţă de la azil, ca să-l ia acolo. Trebuia să plătesc în plus, dar nu m-a deranjat. Ce mai conta, de fapt? Până la urmă, Matty îi va costa mult mai mult decât mă costau ei pe mine acum. Eu plăteam doar pentru o noapte, dar ei aveau să plătească pentru tot restul vieţii lui.

M-am gândit să mai ascund din lucrurile lui Matty, ca nu cumva să li se pară dubios, dar nu era obligatoriu ca toate să fie ale lui. Puteam, în fond, să mai am o droaie de copii, oricum nu era treaba lor, aşa că le-am lăsat acolo. Au venit pe la şase, iar tinerii ăia doi l-au scos afară cu scaunul cu rotile. N-am putut să plâng când l-au luat, fiindcă tipii şi-ar fi dat seama că nu era ceva în regulă; ce ştiau ei era că urma să vin să-l iau acasă a doua zi dimineaţă, la unsprezece. Aşa că l-am sărutat doar pe creştetul capului şi i-am spus să fie cuminte la spital, dar în rest m-am stăpânit până i-am văzut plecaţi. Pe urmă, am plâns de m-am rupt, cam vreo oră. Îmi distrusese viaţa, dar pentru mine tot fiul meu rămânea, iar acum ştiam că nu-l voi mai vedea niciodată, şi nici măcar nu putusem să-mi iau rămas-bun omeneşte de la el. M-am uitat un timp la televizor şi am băut vreo două pahare de vin, pentru că ştiam cât de frig îmi va fi afară.

Am aşteptat autobuzul zece minute în staţie, dar pe urmă m-am decis să o iau pe jos. Dacă eşti conştient că vrei să mori nu-ţi mai e aşa frică. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să merg pe jos atâta distanţă, noaptea târziu, mai ales când străzile sunt pline de beţivani, dar ce mai conta acum? Deşi atunci, bineînţeles, mi-am făcut tot felul de griji c-o să mă atace careva dar că n-o să mă omoare – adică o să creadă că m-a omorât, dar eu să nu fi murit de fapt. Fiindcă atunci m-ar duce la spital şi s-ar afla cine sunt, s-ar afla de existenţa lui Matty şi ar însemna că îmi pierdusem timpul degeaba plănuind totul atâtea luni de zile; iar când aş ieşi din spital le-aş datora mii de lire ălora de la azil, şi de unde să fac eu rost de-atâţia bani? Dar nu m-a atacat nimeni. Vreo două persoane mi-au urat un An Nou fericit, dar cam

asta a fost tot. Nici nu prea ai de ce să-ţi fie frică, afară, prin oraş. M-am gândit, mi-aduc aminte, că era amuzant să constat asta tocmai atunci, în ultima noapte din viaţa mea, pe care mi-o petrecusem până atunci fiindu-i mereu teamă de câte ceva.

Nu mai fusesem niciodată la Turnul sinucigaşilor. Trecusem doar pe-acolo, de vreo două ori, cu autobuzul. Nici măcar nu ştiam sigur dacă se mai putea ieşi sus, pe acoperiş, dar uşa era deschisă, aşa că am urcat scările, până când n-am mai avut unde să merg mai departe. Nu ştiu cum de nu mi-a dat prin minte că nu poţi să te arunci de sus oricând ţi se năzare ţie, dar în clipa în care am văzut cum era acolo am realizat că n-ai voie s-o faci. Puseseră nişte sârme până sus, sus de tot, plus grilajul ăla curbat, cu ţepuşe ascuţite la vârf… ei bine, atunci am început să intru în panică. Nu sunt înaltă, nu sunt nici prea puternică şi nici aşa de tânără. Nu mă prea vedeam sărind peste toată chestia asta, dar neapărat trebuia să se întâmple în noaptea aia, ţinând seama că Matty era la azil şi că atunci se putea. Şi-aşa m-am apucat să trec în revistă toate celelalte variante, dar nici una nu era bună. Nu voiam să fac asta la mine acasă, unde putea să mă găsească vreo cunoştinţă. Voiam să mă găsească un străin. Şi nici nu voiam să mă arunc în faţa trenului, pentru că văzusem eu o emisiune la televizor, despre amărâţii ăia de mecanici de locomotivă, pe care sinuciderile îi traumatizează rău de tot. N-aveam nici maşină, aşa că nu puteam să mă duc departe, într-un loc retras, unde să inhalez cu bună ştiinţă gazele de eşapament…

Dar pe urmă l-am văzut pe Martin, exact în cealaltă parte a acoperişului. M-am pitit într-un colţ întunecat, ca să pândesc ce face. Mi-era clar că procedase cum trebuie: îşi adusese o scăriţă cu câteva trepte şi un cleşte de sârmă, aşa că reuşise să se caţăre peste parapet. Şi acum şedea pe cornişă, bălăngănind din picioare, privind în jos, sorbind cu înghiţuri mici dintr-o sticluţă plată, fumând şi meditând, în timp ce eu stăteam degeaba. Iar el fuma şi fuma, iar eu stăteam degeaba în continuare, până când într-un final am simţit că nu mai suportam să stau aşa, degeaba. Ştiu că era scara lui, dar îmi prindea bine şi mie. Oricum, nici nu văd la ce i-ar mai fi trebuit.

Nici prin gând nu mi-a trecut să-l împing. Nu sunt aşa forţoasă, încât să pot da brânci, de sus de pe casă, unui bărbat în toată firea. Şi oricum nici n-aş fi încercat. N-ar fi fost drept; era treaba lui dacă se arunca de-acolo sau nu. M-am dus doar până la el, am băgat mâna printre sârme şi l-am bătut uşor pe umăr. Voiam numai să-l întreb dacă la el mai dura mult.

Jess

Înainte de a ajunge la hardughia aia, nici prin cap nu-mi trecuse să mă sui pe acoperiş. Pe onoarea mea. Uitasem complet de toată treaba asta cu Turnul sinucigaşilor, până să n-ajung să vorbesc cu tipul ăla. Cred că i-a plăcut de mine, ceea ce nici nu-i mare scofală, în fond, ţinând seama că rămăsesem cam singura muiere sub treizeci de ani de pe-acolo care se mai ţinea încă pe picioare. Mi-a dat un joint şi mi-a zis că-l cheamă Pipă, iar când l-am întrebat de ce i se spune „Pipă“ mi-a zis că fiindcă fumează iarba numai cu o pipă specială. La care, îi zic: „Şi-asta-nseamnă că pe toţi ceilalţi de-aici îi cheamă Joint?“ Dar tipul face: „Nu, lu' ăla de-acolo i se zice Mike-Sonatu'. Şi lu' ăla i se zice Mangă. Iar lu' ăsta de-acolo Nicky-Căcat“. Şi tot aşa, până i-a trecut în revistă pe toţi din cameră, pe care îi cunoştea.

Dar astea zece minute cât am stat de vorbă cu Pipă au rămas în istorie. Ei, nu „istorie“ ca 55 î.Chr. sau 1939. Nu în istorie *istoric* vorbind, doar dacă nu se-apucă vreunul dintre noi să inventeze vreo maşină a timpului ori să împiedice Al-Qaida să invadeze Anglia, sau aşa ceva. Dar cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă Pipă nu s-ar fi dat la mine? Fiindcă, înainte să înceapă el cu vrăjeala, eu tocmai mă gândeam să mă duc acasă, iar acum Maureen şi Martin ar fi fost morţi, probabil, şi… în fine, totul ar fi fost altfel.

Când Pipă şi-a epuizat lista de cunoştinţe, s-a uitat la mine şi-a zis: „Doar nu ţi-o trece prin cap să te sui pe acoperiş, sper!“ La care, îmi spun în gând: „Nu cu tine, drogatule!“ Iar el o ţine pe-a lui: „Fiindcă văd durerea şi disperarea din ochii tăi“. Aiurea, la ora aia eram deja cherchelită tare, aşa că, gândindu-mă bine cum a fost atunci, sunt convinsă că, de fapt, ce vedea el în ochii mei erau cele şapte pahare de Bacardi Breezer, plus două cutii de Special Brew. Dar am făcut doar: „Hai, nu zău?“ Iar el a zis: „Da-da, ştii, mi-au dat sarcina să stau la pândă după sinucigaşi, adică după ăia care vin aici doar pentru că vor să se ducă sus“. La care, spun: „Şi ce-i sus, mă rog?“ Şi el râde, după care: „Te ţii de glume, ai? Aici e Turnul sinucigaşilor, mă. Aici e locul unde lumea o termină cu viaţa“. Şi niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva, dacă nu mi-ar fi spus el asta. Brusc, totul a căpătat un sens. Pentru că, deşi fusesem pe punctul de a pleca acasă, nu-mi imaginam ce-aş putea face odată ajunsă acolo, şi nu-mi imaginam cum aş suporta să mă mai trezesc dimineaţa. Mi-era dor de Chas, dar el n-avea nevoie de

mine, şi dintr-odată am realizat că, fără discuţie, cel mai bun lucru de făcut era să-mi scurtez viaţa cât mai mult cu putinţă. Mai să m-apuce râsul, cât de clar era totul: voiam să-mi scurtez viaţa şi eram la o petrecere în Turnul sinucigaşilor! Prea de tot coincidenţă! Era ca un mesaj de la Dumnezeu. OK, trist că tot ce-avea Dumnezeu să-mi spună era ceva gen: „Aruncă-te de pe-acoperiş!“, dar n-am dat vina pe el. Ce-altceva să-mi fi spus, în fond?

Am simţit atunci ca o povară toată greutatea lucrurilor – povara singurătăţii, a tot ceea ce ieşise prost vreodată. Mă simţeam vitează, urcând ultimele trepte spre acoperişul clădirii, târând după mine toată greutatea aceea. Mi se părea că a mă arunca de sus era cumva singura modalitate de a scăpa de ea, singura modalitate de a o face să lucreze în favoarea mea, nu contra mea; simţeam că trupul meu e-atât de greu, încât aş ajunge într-o clipită jos, în stradă. Aş doborî recordul mondial la săritura de pe bloc-turn.

Martin

Dacă n-ar fi încercat ea să mă omoare, aş fi mort acum, fără îndoială. Dar toţi avem instinct de conservare, nu-i aşa? Chiar dacă încercăm să ne omorâm, atunci când am dat chix. Tot ce ştiu este că am simţit ghiontul ăla în spinare şi m-am răsucit în loc, m-am apucat de grilajul din spate şi-am început să urlu. Mă pilisem rău. Trăsesem tot timpul la măsea, cu înghiţituri mici, din sticloanţa aia de buzunar, iar înainte de a pleca băusem zdravăn, oricum. (Ştiu, ştiu, nu trebuia să mă fi suit băut la volan. Dar cum să mă fi cărat prin autobuz cu porcăria aia de scară?!) Bun, da, probabil că am fost cam spurcat la gură. Dacă aş fi ştiut că era Maureen, dacă aş fi ştiut cum era Maureen de fapt, n-aş mai fi vorbit aşa deşănţat, probabil, dar n-aveam de unde să ştiu; cred că am folosit chiar şi cuvântul cu p…, pentru care mi-am cerut scuze. Dar trebuie să recunoaşteţi că era o situaţie unică.

M-am ridicat în picioare, m-am întors pe loc cu grijă, fiindcă nu voiam să cad de-acolo, până nu hotăram eu, şi-am început să zbier la ea. Iar ea se holba doar la mine.

— Te ştiu!

— De unde?

În clipa aia, eram greu de cap. Prin restaurante, magazine, teatre, garaje şi pisoare din toată Anglia, vin oameni la mine şi-mi zic: „Te ştiu“, dar de fapt invariabil vor să spună exact contrariul, adică: „Nu te ştiu. Dar te-am văzut la TV“. Şi toţi vor un autograf sau o bârfă mică despre cum e Penny

Chambers pe cinstitelea în realitate. Dar în noaptea aia pur şi simplu nu m-aşteptam la aşa ceva. Toate chestiile astea mi se păreau un pic cam deplasate, toată partea aia a vieţii.

— De la televizor.

— Oh, fir-ar să fie. Tocmai mă pregăteam să mă omor, dar lasă, nu contează, există întotdeauna timp pentr-un autograf. Ai un pix? Sau un petic de hârtie? Şi, ca să nu te mai oboseşti cu întrebarea, da, tipa e-o scorpie; strâmbă din nas la orice, dar e-n stare să se reguleze cu oricine. Apropo, tu ce cauţi aici sus?

— Voiam… voiam şi eu să mă arunc de pe acoperiş. Mă gândeam să împrumut un pic scara de la tine.

La asta se reduce totul: la scări. Ei bine, nu la scări textual; procesul de pace din Orientul Mijlociu nu se reduce la scări, şi nici treaba cu pieţele financiare. Dar un lucru pe care l-am învăţat tot intervievând oameni în emisiune este că poţi reduce cele mai ample subiecte la nişte părticele mici, mici de tot, ca şi cum viaţa ar fi un fel de puzzle în bucăţele. L-am auzit pe un lider religios care afirma că devenise credincios graţie zăvorului defect de la şopronul din grădină (l-au încuiat acolo noaptea când era mic, iar Dumnezeu l-a călăuzit prin întuneric); l-am auzit pe un ostatic care povestea cum scăpase el cu viaţă fiindcă unul dintre răpitori a fost fascinat de abonamentul de intrare la Grădina Zoologică din Londra, cu reducere pentru toată familia, pe care tipul îl avea în portofel. Vrei să discuţi despre lucrurile mari, importante, dar uite, tocmai fleacurile astea – zăvorul de la şopronul din grădină şi abonamentul de intrare la Grădina Zoologică din Londra – sunt chestiile care îţi dau o bază; fără ele, nici n-ai ştii de unde să începi. Mai ales dacă faci emisiunea *Dimineaţa devreme cu Penny şi Martin*, nu, în nici un caz. Maureen şi cu mine nu puteam discuta despre motivul pentru care eram atât de nefericiţi, încât voiam să ne împrăştiem creierii pe asfalt ca un milk shake de la McDonald's, aşa că ne-am mulţumit să vorbim despre scară.

— Te rog, poftim, ia-o.

— Mai bine aştept până… În fine, mai aştept.

— Vasăzică ai de gând să stai postată aici şi să te uiţi la mine?

— Nu. Bineînţeles că nu. Îmi imaginez că vrei s-o faci de unul singur, fără spectatori.

— Îţi imaginezi bine.

— O să mă duc acolo.

Şi arătă spre cealaltă latură a acoperişului.

— Trag un ţipăt la coborâre, ca să ştii.

Eu am râs, dar ea nu.

— Haide, zău, n-a fost o glumă proastă. În situaţia de faţă.

— Probabil că n-am dispoziţia necesară, domnule Sharp.

Nu cred că încerca să fie spirituală, dar replica ei m-a făcut să râd şi mai tare. Maureen s-a dus în cealaltă parte a acoperişului, unde s-a aşezat jos cu spatele lipit de zidul de-acolo. Eu m-am întors şi m-am instalat la loc pe cornişă. Dar nu mă mai puteam concentra. Trecuse momentul. Vă gândiţi probabil: „Ce-ţi trebuie atâta concentrare ca să te arunci de pe un bloc-turn?“ Ei bine, aflaţi că îţi trebuie. Până să apară Maureen, fusesem în starea propice pentru aşa ceva; eram într-un punct în care mi-ar fi fost uşor să-mi dau singur brânci. Eram preocupat în exclusivitate de toate motivele pentru care venisem, de fapt, acolo sus; înţelegeam cu o claritate oribilă imposibilitatea de a mai încerca să-mi reiau viaţa jos, pe pământ. Dar conversaţia cu ea îmi distrăsese atenţia, mă târâse înapoi în mijlocul lumii, în frig, în vânt şi în bubuiturile başilor care răzbăteau de la parter prin toate cele şapte etaje de dedesubt. Nu-mi mai regăseam dispoziţia dinainte; exact ca atunci când se întâmpla să se scoale una dintre alea mici, tocmai în momentul în care eu şi Cindy începeam să facem dragoste. Nu mă răzgândisem şi ştiam în continuare că tot va trebui s-o fac odată şi-odată. Doar că ştiam că nu eram în stare s-o fac în următoarele cinci minute.

Am strigat spre Maureen.

— Hei! Nu vrei să inversăm rolurile? Să văd şi eu cum te descurci?

Şi iar am râs. Parcă eram un personaj de comedie, suficient de abţiguit – şi, presupun, suficient de bezmetic –, încât să am senzaţia că absolut orice aş fi spus avea haz.

Maureen a ieşit din umbră şi s-a apropiat cu precauţie de gaura din gardul de sârmă.

— Şi eu vreau să fiu singură atunci, spuse ea.

— O să fii. Te las douăzeci de minute. Pe urmă, îmi vreau locul înapoi.

— Dar cum o să treci încoace pe deasupra?

Nu mă gândisem la asta. Scara nu era de folos, de fapt, decât într-o singură direcţie: pe partea mea de parapet, nu aveai loc suficient ca s-o desfaci.

— O s-o ţii tu.

— Cum adică?

— Mi-o dai mie, pe sus. Eu o pun în picioare lipită de gard. Tu o ţii bine, de pe cealaltă parte.

— N-am să pot s-o fac să stea fixă, pe loc. Eşti prea greu.

Iar ea era prea uşoară. Micuţă, dar fără pic de carne pe oase; m-am întrebat dacă nu cumva voia să se omoare tocmai fiindcă suferea, poate, de vreo boală fatală şi îi era frică să nu se chinuiască mult când o muri.

— Păi, atunci o să trebuiască să te resemnezi cu prezenţa mea aici.

Oricum, nici eu nu eram prea convins că voiam într-adevăr să mă cocoţ până sus ca să trec în cealaltă parte. Parapetul marca un hotar: puteai ajunge la scări de pe acoperiş, în stradă de pe scări, şi din stradă puteai ajunge la Cindy, la puştoaice, la Danielle, la taică-său şi la toate chestiile alea care mă suflaseră parcă până aici sus, ca pe un ambalaj de biscuiţi luat de vijelie. Pe cornişă, mă simţeam în siguranţă. Nu exista acolo umilinţă, nici ruşine – în afară de umilinţa şi ruşinea pe care n-ai cum să nu le simţi dacă şezi pe o cornişă, de unul singur, în noaptea de Anul Nou.

— Ce-ar fi să-ţi târşâi picioarele până în cealaltă parte a acoperişului?

— Dar ce-ar fi să faci tu asta, mai bine? E scara mea.

— Nu prea te porţi ca un domn.

— Nu, fir-aş al dracului, nici nu sunt! Ăsta-i şi unul dintre motivele pentru care sunt aici sus, de fapt. Dar tu nu citeşti ziarele?

— Mă mai uit uneori prin ziarul local.

— Ia zi, ce ştii despre mine?

— Că apăreai la televizor.

— Atâta?

— Aşa cred. N-ai fost însurat cu careva din Abba? a întrebat ea, după ce s-a gândit câteva clipe.

— Nu.

— Sau tot cu o cântăreaţă?

— Nu.

— Oh! Şi îţi plac ciupercile, ştiu asta.

— Ciupercile?

— Aşa ai spus. Mi-aduc aminte. Aveai în studio un bucătar-şef din ăla, care ţi-a dat ceva să guşti, iar tu ai zis: „Mmmm, ce-mi plac ciupercile! Aş mânca numai ciuperci toată ziua“. N-ai zis tu aşa?

— Se prea poate. Dar altceva mai de Doamne-ajută n-ai putut ţine minte?

— Nu, atât.

— Şi atunci, după părerea ta, de ce crezi că vreau să mă omor?

— Habar n-am.
— Văd că-mi cam dai cu tifla, ce dracu'!
— Vrei să vorbeşti, te rog, mai frumos? Mi se pare jignitor.
— Îmi pare rău.
Dar nu-mi venea să cred aşa ceva. Nu-mi venea să cred că dădusem peste cineva care nu ştia. Înainte de a intra la pârnaie, mă sculam dimineaţa şi găseam afară, în faţa uşii, porcăriile alea de ziare de scandal. Aveam şedinţe de criză cu impresari, producători şi şefi de la TV. Mi se părea imposibil să mai existe vreo persoană în Anglia pe care să n-o intereseze ce făcusem eu, mai ales că trăiam într-o lume unde ăsta părea singurul lucru care mai conta. Poate că Maureen locuia pe acoperiş, m-am gândit eu. Ar fi simplu să pierzi contactul cu realitatea acolo sus.
— Dar cureaua de la pantaloni?
Şi-a arătat din cap spre talia mea. Din punctul de vedere al lui Maureen, acestea erau cam ultimele ei momente pe pământ. N-avea chef să le irosească sporovăind despre pasiunea mea pentru ciuperci (oricum, o pasiune care teamă mi-e că fusese ticluită probabil pentru micul ecran). Voia să-şi vadă de treabă.
— Ce-i cu ea?
— Scoate-ţi cureaua şi petrece-o în jurul scării. Închide-o cu catarama pe partea ta de gard.
Am priceput ce urmărea şi mi-am dat seama că va ţine, aşa că vreo două minute după aceea am colaborat amândoi frumos, în tăcere; ea mi-a pasat scara peste gard, eu mi-am scos cureaua de la pantaloni, am petrecut-o peste scară şi parapet în acelaşi timp, am încheiat-o la capete strâns de tot, am prins catarama, de care am zgâlţâit zdravăn, ca să fiu sigur că rezistă. N-aveam nici un chef, efectiv, să mor cumva căzând de-a-n picioarelea cu spatele. M-am căţărat pe deasupra înapoi, în cealaltă parte, am desfăcut amândoi catarama de la curea şi am aşezat scara în poziţia ei iniţială.
Şi tocmai când mă pregăteam naibii s-o las pe Maureen să se-arunce liniştită de sus, s-a repezit urlând spre noi şi descreierata aia.

Jess

Mai bine nu făceam atâta tărăboi. Asta a fost greşeala mea. Adică, asta a fost greşeala mea în ideea că intenţia mea era să mă omor. Aş fi putut foarte bine să mă duc frumos, repede, calm şi pe tăcute, până în locul unde Martin

tăiase o gaură în plasă, să mă urc pe scară şi pe urmă să mă arunc de-acolo. Dar n-am făcut aşa. Am zbierat ceva de genul „La o parte, fraierilor!“, şi-am scos ţipetele alea războinice, ca pieile-roşii, de parcă ar fi fost totul un joc – ceea ce şi era, în faza aia, pentru mine, oricum –, dar, până să fi străbătut jumătate din distanţă, Martin m-a şi trântit jos, ca la rugby. Şi pe urmă s-a postat cu genunchii pe mine şi m-a frecat cu faţa de mizeria aia zgrunţuroasă ca asfaltul, care se pune sus pe clădiri. Atunci chiar că mi-a venit să mor.

N-am ştiut că era Martin. N-am văzut efectiv nimic, decât când a început să mă îndese cu nasul în porcăria aia de zgură, iar atunci oricum numai zgură vedeam. Dar am ştiut ce căutau amândoi acolo sus, încă din clipa când am ajuns pe acoperiş. Nu-i nevoie să fii genial ca să-ţi dai seama de asta. Deci, cu el postat aşa pe mine, îi zic: „De ce, mă rog, voi doi s-aveţi voie să vă omorâţi, şi eu nu?“ Iar el face: „Tu eşti prea tânără. Noi ne-am distrus viaţa. Tu încă nu“. La care, zic: „De unde ştii tu asta?“ Şi el spune: „Nimeni n-apucă să-şi distrugă viaţa până la vârsta ta“. Iar eu fac atunci: „Dar dacă am ucis vreo zece oameni? Inclusiv pe părinţii mei şi, mai ştii, pe bebeluşii mei gemeni?“ Şi el o ţine pe-a lui: „Zău?!“ Iar eu: „Da, zău“. (Deşi nu era aşa. Voiam doar să văd ce-o să spună.) La care, zice: „Mda, păi dac-ai ajuns aici sus, înseamnă c-ai scăpat neprinsă, aşa-i? În locul tău, mai bine m-aş sui în avion şi-aş pleca în Brazilia“. Iar eu zic: „Şi dacă eu vreau să plătesc pentru ceea ce-am făcut cu viaţa mea?“ La care el: „Gura!“

Martin

Primul meu gând, după ce am trântit-o pe Jess de planşeu, a fost ca nu cumva Maureen să-şi facă vânt de sus, pe furiş. N-avea nici o legătură cu o posibilă încercare de a-i salva viaţa; doar că m-ar fi scos din sărite să ştiu c-a profitat de neatenţia mea ca să se-arunce de-acolo. Oh, totul pare fără nici o noimă, da; doar cu două minute înainte, numai că n-o împinsesem practic de la spate să sară de pe-acoperiş. Dar nu vedeam de ce Jess să fie responsabilitatea mea, şi nu a ei, cum nu vedeam nici de ce ea să se folosească de scara aia, când eu fusesem cel care mă cărăbănisem cu ea tot drumul până acolo, sus. Prin urmare, motivele mele erau întru totul egoiste; nimic nou sub soare, cum ar zice Cindy.

După ce-am avut conversaţia aia cretină cu Jess, despre cum omorâse ea o grămădă de oameni, am strigat-o pe Maureen, ca să vină să mă ajute.

Părea speriată, dar pe urmă a început să se deplaseze încet spre noi.

— Mişcă-te dracului mai repede încoace.

— Ce vrei să fac?

— Să stai pe ea.

Maureen s-a aşezat pe fundul lui Jess, iar eu m-am postat cu genunchii pe braţele ei.

— Dă-mi drumul, porc bătrân şi pervers ce eşti! Te scuturi de plăcere, ai, ia zi?!

Mda, evident că m-a usturat un pic ce mi-a spus, date fiind întâmplările recente. M-am gândit câteva clipe că era posibil ca Jess să fi ştiut cine sunt, dar, totuşi, nu sunt nici eu chiar aşa de paranoic. Când te tăvăleşte cineva cu nasul prin zgură, în miez de noapte, exact când tu te pregăteai să te-arunci de pe acoperişul unui bloc-turn, nu cred că tocmai de prezentatori de matinale TV îţi mai arde. (Chestia asta, desigur, i-ar cam şoca pe prezentatorii de matinale TV cu mic dejun inclus, dintre care mulţi au convingerea că lumea nu se gândeşte decât la gustarea de dimineaţă, prânz şi cină.) Eram suficient de copt la minte, încât să mă ridic peste împunsăturile lui Jess, chiar dacă îmi venea să-i rup mâinile.

— Dacă îţi dăm drumul, te potoleşti?

— Da.

Prin urmare, Maureen s-a ridicat în picioare şi, cu o predictibilitate jenantă de-a dreptul, Jess a zbughit-o spre scară, aşa că a trebuit s-o trântesc iarăşi jos.

— Şi-acum, ce urmează? a întrebat Maureen, ca şi cum aş mai fi trecut de nenumărate ori prin situaţii similare şi aş fi ştiut cum se procedează.

— Să dea naiba dacă ştiu.

Cum de nu ne trecuse nici unuia prin minte ce aglomeraţie va fi în noaptea de Anul Nou într-un asemenea loc predilect pentru sinucigaşi, habar n-am, însă în faza aceea eu, unul, acceptasem realitatea situaţiei noastre: eram toţi trei pe punctul de a transforma un moment solemn şi personal într-o farsă cu o distribuţie de milioane.

Dar, exact în acea clipă de acceptare, din trei ne-am făcut patru. Cineva a tuşit aşa, din politeţe, iar când ne-am întors ca să ne uităm, am văzut un bărbat înalt, chipeş, pletos, poate cu vreo zece ani mai tânăr decât mine, cu o cască de motociclist sub braţ şi cu o pungă mare, de-aia termoizolantă, în cealaltă mână.

— A comandat careva pizza, băieţi? a întrebat el.

Maureen

Nu cred să mai fi cunoscut până atunci vreun american. Nici n-am fost sigură, de fapt, că era american, până n-au spus ceilalţi ceva. V-aţi fi aşteptat ca un american să livreze pizza la domiciliu? Eu, nu, dar poate că nu sunt eu pe fază. Nu comand pizza prea des, dar de fiecare dată când am comandat, mi-a fost livrată de o persoană care nu vorbea englezeşte. Aţi văzut voi americani care să livreze produse la domiciliu? Sau care să facă pe vânzătorii la magazin, ori pe taxatorii în autobuz?! Presupun că fac ei şi asta, dar în America lor, nu aici. Găseşti indieni şi amerindieni, mulţi australieni la spitalul unde îl consultă pe Matty, dar nu americani. De-aia, probabil, la început ne-am gândit că era un pic cam nebun. Asta era singura explicaţie, pentru unul ca el. Avea un pic mutră de nebun, mai ales cu părul ăla. Şi i se mai năzărise şi că am fi comandat pizza în timp ce stăteam acolo, pe acoperişul Turnului sinucigaşilor.

— Cum să fi comandat pizza, mă rog? l-a întrebat Jess.

Noi stăteam în continuare pe ea, aşa că vocea ei sunase ciudat.

— Cu celularul, a spus el.

— Ce-i aia celular? a întrebat Jess.

— OK, cu mobilul, fie.

Avea şi omul dreptate, am fi putut face aşa.

— Eşti american? l-a întrebat Jess.

— Daaa.

— Atunci, ce ţi-a venit să livrezi pizza?

— Da’ vouă ce v-a venit să v-aşezaţi aşa pe ea?

— S-au aşezat pe mine, fiindcă ţara asta nu e liberă, a spus Jess. Nu poţi face ce-ţi trăsneşte prin cap.

— Şi tu ce-ai vrut să faci?

Jess n-a zis nimic.

— Voia să se arunce de pe bloc, a spus Martin.

— Şi voi la fel!

Nici n-a băgat-o în seamă.

Noi n-am zis nimic.

— P…! a făcut el.

— P…? a repetat Jess. P… ce?

— E o abreviere americănească, a zis Martin. „P…!“ înseamnă „Ce p…!“. Ăia în America sunt aşa de ocupaţi, încât n-au timp nici să mai spună

„ce“.

— N-aţi vrea, vă rog, să vorbiţi mai frumos? le-am zis eu. N-am crescut toţi într-o cocină de porci.

Tipul cu pizza s-a aşezat jos, pe acoperiş, şi-a clătinat din cap. Am crezut că i se făcuse milă de noi, dar mai târziu ne-a spus că era cu totul altceva.

— OK, a zis el după un timp. Lăsaţi-o.

Noi nici nu ne-am clintit.

— Hei, voi, se-aude, ce p…? S-a-nţeles, sau vreţi să vin acuma la voi ca să vă-nvăţ minte?!

La care, s-a ridicat în picioare şi-a pornit spre noi.

— Cred că e OK cu fata, acum, Maureen, a zis Martin, ca şi cum ar fi decis să se ridice din proprie iniţiativă, şi nu fiindcă risca s-o încaseze de la american.

S-a ridicat în picioare, m-am ridicat şi eu, s-a ridicat şi Jess, scuturându-se pe haine şi înjurând ca la uşa cortului. Pe urmă, s-a holbat lung la Martin.

— Eşti ăla de la televizor, a spus ea. Tipul de la matinalul TV. Ăla care s-a culcat cu gagica de cinşpe ani. Martin Sharp! Ce p…! Martin Sharp s-a suit pe mine. Fir-ai să fii tu de boşorog pervers!

Păi, bineînţeles că eu habar n-aveam de chestia aia cu fata de cincisprezece ani. Nu citesc ziare din astea, decât poate dacă mă nimeresc la coafor, sau dacă lasă careva vreun exemplar în autobuz.

— Faci mişto de mine? a zis tipul cu pizza. Ăla care-a fost la puşcărie? Am citit despre el.

Martin a scos un geamăt.

— Chiar s-a aflat în toată America? a zis el.

— Sigur, a spus tipul cu pizza. Am citit despre asta în *New York Times*.

— Of, Doamne, a zis Martin, dar se vedea că era măgulit.

— Am glumit, a spus tipul cu pizza. Ai prezentat la un moment dat un matinal TV, în Anglia. Cum îţi închipui că a auzit careva de tine în SUA? Revino-ţi la realitate.

— Ia dă-ne mai bine nişte pizza, a spus Jess. De care ai acolo?

— Nu ştiu, a zis omul cu pizza.

— Dă-ncoace să mă uit eu, atunci, a spus Jess.

— Nu, ştii… De fapt, nu-i a mea, înţelegi?

— Oh, ia nu mai face pe mimoza cu mine, i-a trântit-o Jess.

(Pe bune. Exact aşa a spus. Nu ştiu de ce.) S-a aplecat, i-a înhăţat punga din mână şi-a scos dinăuntru cutiile cu pizza. Pe urmă le-a deschis şi s-a

apucat să-şi vâre degetul în fiecare porţie.

— Asta-i cu pepperoni. Nu ştiu astalaltă cu ce-o mai fi. Vegetale.

— Vegetariană, a spus omul cu pizza.

— Nu contează, a spus Jess. Ia ziceţi, care ce vrea?

Eu am cerut vegetariană. Simţeam că aia cu pepperoni nu mi-ar fi căzut bine deloc.

JJ

Am povestit câtorva persoane despre noaptea aia, şi ciudăţenia este că partea cu sinuciderea au priceput-o, dar pe-aia cu pizza, deloc. Cred că nu există om, aproape, care să nu fi avut gânduri sinucigaşe; nu există om, cred, care, chiar dacă ţine ascuns secretul ăsta undeva adânc în sinea lui, să nu-şi aducă aminte că a trecut şi el printr-un moment în viaţă când s-a gândit dacă efectiv mai merita să se trezească a doua zi dimineaţă. Ţi se pare că a vrea să mori face parte cumva din a fi în viaţă. În fine, oricum, când le povestesc unora despre noaptea aceea de Anul Nou, n-aud pe nimeni care să spună ceva de genul: „Ceeeee? Ai vrut să te omori?“ Mai degrabă: „Oh, OK, se-alesese praful de pe tobă de formaţia aia a ta, pentru tine se isprăvise cu muzica, deşi asta ai vrut să faci toată viaţa, Plus că te-ai mai certat şi cu iubita, chiar dacă pentru ea veniseşi, de fapt, în afurisenia asta de ţară… Păi, sigur, nici nu mă mai mir c-ai ajuns acolo sus“. Dar pe urmă, practic în următoarea secundă, vor să ştie ce treabă avea un tip ca mine să se-apuce naibii de livrat pizza.

OK, nu mă cunoaşteţi, aşa că va trebui să mă credeţi pe cuvânt că nu sunt idiot. Păi, ce naiba, am citit toate cărţile care mi-au căzut în mână. Îmi plac Faulkner, Dickens, Vonnegut, Brendan Behan şi Dylan Thomas. Mai pe la începutul săptămânii ăleia – în ziua de Crăciun, ca să fiu mai precis – terminasem *Revolutionary Road* de Richard Yates, care este un roman efectiv senzaţional. De fapt, chiar intenţionasem să mă arunc de pe bloc cu un exemplar în braţe – nu numai fiindcă treaba asta ar fi dat cumva bine şi ar fi conferit morţii mele o aură oarecum mistică, ci pentru că ar fi fost o modalitate bună de a convinge cât mai multă lume să citească această carte. Dar s-a întâmplat până la urmă să nu am timp deloc de pregătiri, aşa că am uitat romanul acasă. Trebuie spus, totuşi, că nu aş recomanda nimănui să termine lectura cărţii în ziua de Crăciun, într-o cameră cu chirie, unde n-ai acces decât la o chiuvetă cu apă rece, într-un oraş unde nu cunoşti de fapt pe

nimeni. Probabil că nu a avut un efect benefic asupra stării mele sufleteşti, mă-nţelegeţi, fiindcă finalul e complet demoralizator.

Oricum, de regulă, dacă vezi pe cineva fâţâindu-se prin North London pe un răhăţiş de motoretă, în noaptea de Anul Nou, şi asta pentru o leafă de nimic, tragi imediat concluzia că omul ăla e-un ratat şi, în mod cert, îi lipseşte o doagă, cam ca la o „Quattro“ rămasă doar în trei „stagioni“. Bine, OK, suntem nişte rataţi prin definiţie, fiindcă livrarea de pizza la domiciliu e o slujbă pentru rataţi. Dar asta nu-nseamnă că suntem toţi nişte fraieri imbecili. De fapt, deşi aveam capul plin de Faulkner şi Dickens, probabil că eram cel mai imbecil dintre toţi tipii de la serviciu, sau oricum cel mai puţin şcolit. Aveam medici africani, avocaţi albanezi, chimişti irakieni… iar eu eram singurul fără diplomă universitară. (Nu-mi dau seama cum de nu se înregistrează mai multe acte de violenţă legate de pizza în societatea noastră. Păi, ia imaginaţi-vă un pic: eşti cel mai tare în cutare domeniu în Zimbabwe, neurochirurg să zicem, dar la un moment dat trebuie să vii în Anglia, pentru că regimul fascist vrea să te bată-n cuie cu fundul de un copac, aşa că ajungi să te ia în băşcălie noaptea la trei vreun nemernic de puţoi drogat lemn căruia i s-a făcut de ronţăit o pizza… Ei bine, n-ar fi normal atunci ca, legal vorbind, să ai dreptul să-i arzi dracului una peste bot?) În fine. Există rataţi, şi rataţi. Aşa după cum există feluri, şi feluri de a da chix.

Vasăzică aş putea spune că ajunsesem să livrez pizza la domiciliul clienţilor fiindcă Angliei îi pute, da, mai precis, englezoaicelor le pute, şi nu puteam să lucrez legal fiindcă nu sunt englez. Ori italian, ori spaniol sau chiar finlandez, fir-ar să fie, orice. Aşa că făceam singura muncă pe care am putut s-o găsesc; pentru Ivan, lituanianul cu Casa Luigi de pe Holloway Road, nu conta că eram din Chicago, şi nu din Helsinki. Sau dacă vreţi luaţi-o şi altfel – adică, să zicem că atunci când păţeşti o mare porcărie ajungi să te pretezi la orice, indiferent cât ar fi de meschin, sufocant, obscur sau deprimant, ce naiba!

Necazul dracului cu generaţia mea este că ne credem toţi nişte genii. A face ceva cu mâinile nu e suficient de bun pentru noi, cum nu e nici a vinde ceva sau a preda la şcoală, ori pur şi simplu a avea o ocupaţie; nu, noi trebuie *să fim* ceva. Este dreptul nostru inalienabil, de cetăţeni ai secolului XXI. Dacă Christina Aguilera ori Britney ori nu ştiu ce zevzec de la *American Idol* poate fi cineva, atunci eu de ce să nu pot? Păi, cum a fost şi cu mine, hei?! OK, uite, formaţia mea de pildă, am dat cele mai grozave

concerte live care s-au pomenit vreodată prin baruri, am scos şi două albume, pe care le-au apreciat o mulţime de critici, dar prea puţini oameni în carne şi oase. Dar n-ajunge numai talentul ca să fii fericit, nu-i aşa? Adică, ar trebui să ajungă, fiindcă talentul e un har, şi se cuvine să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că ţi l-a dat, numai că eu n-am făcut-o. Am ajuns doar să-mi ies din pepeni fiindcă nu puteam scoate bani din asta şi nu mă puneau pe coperta revistei *Rolling Stone.*

Oscar Wilde a spus odată că adevărata viaţă a omului este adesea viaţa pe care nu o are. Păi, să dea naiba câtă dreptate ai avut, băi, Oscar. Adevărata mea viaţă era plină de afişe cât casa despre concerte de-ale mele pe Wembley şi în Madison Square Garden, despre discuri de platină şi premii Grammy, or nu asta era viaţa pe care-o duceam, ceea ce poate şi fi, de fapt, motivul pentru care am simţit că mă puteam lipsi de ea. Viaţa pe care-o duceam nu mă lăsa să fiu, nu ştiu… să fiu aşa cum credeam eu că eram. Nu mă lăsa nici măcar să stau drept ca lumea. Aveam cumva senzaţia că tot mersesem cocoşat printr-un tunel care se îngusta din ce în ce mai mult, se întuneca din ce în ce mai mult şi începuse să se umple cu apă, iar eu eram gârbovit complet, în faţa mea era un perete de stâncă, iar singurele unelte de care dispuneam erau unghiile de la mâini. Da, poate că toţi avem senzaţia asta, dar ăsta nu-i un motiv ca să te împaci cu situaţia. În fine, atunci, în ajun de Anul Nou, mi se acrise efectiv de toate. Unghiile mi se tociseră complet, iar buricele degetelor se făcuseră carne vie. Nu mai puteam scurma. Acum, când nu mai exista nici formaţia, singura posibilitate de a mă mai exprima era aceea de a pleca din viaţa mea neadevărată: voiam să-mi iau zborul de pe mizeria aia de acoperiş, ca Superman. Doar că, fireşte, n-a ieşit deloc aşa.

Câţiva dintre cei care-au murit, oameni prea sensibili ca să mai fi putut trăi: Sylvia Plath, Van Gogh, Virginia Woolf, Jackson Pollock, Primo Levi, Kurt Cobain, desigur. Câţiva dintre cei care trăiesc: George W. Bush, Arnold Schwarzenegger, Osama Bin Laden. Faceţi un x în dreptul celor cu care v-ar plăcea eventual să beţi un pahar şi, pe urmă, vedeţi dacă erau trecuţi la morţi sau la vii. Da, sigur, s-ar putea să mi-o-ntoarceţi şi să ziceţi că am cam încurcat borcanele, dat fiind că de pe lista mea cu „vii“ mai lipsesc vreo două persoane, care ar putea să-mi dea peste cap tot raţionamentul, plus câţiva poeţi, muzicieni şi aşa mai departe. Şi-aţi putea să mai susţineţi că Stalin şi Hitler n-au fost chiar aşa de mari, or nici ei nu

mai sunt printre noi. Dar nu fiţi prea severi cu mine, oricum: ştiţi perfect ce-am vrut să spun. Oamenilor sensibili le vine mai greu să facă faţă.

Prin urmare, chiar a fost un şoc pentru mine să descopăr că Maureen, Jess şi Martin Sharp se pregăteau să adopte metoda lui Vincent Van Gogh de a părăsi această lume. (Da, bine, lasă, mersi, ştiu şi eu că Vincent nu s-a aruncat de pe acoperişul unui bloc de apartamente din North London.) O tipă de vârstă mijlocie, care avea mutră de menajeră, o smintită de adolescentă care ţipa de mama focului şi un moderator de talk-show cu faţa ca o portocală… Parcă nu ţinea. Sinuciderea nu a fost născocită pentru oameni din ăştia. A fost inventată pentru oameni ca Virginia Woolf şi ca Nick Drake. Şi ca mine. Sinuciderea presupune distincţie, rafinament.

Ajunul Anului Nou este o noapte pentru rataţi sentimental. Or, de data asta, fusese doar greşeala mea prostească. Trebuia să mă fi aşteptat, bineînţeles, să găsesc acolo o şleahtă de terchea-berchea. Mai bine alegeam o dată mai selectă – cum ar fi 28 martie, când Virginia Woolf s-a dus la plimbare în râu, sau 25 noiembrie, ca Nick Drake. Dacă s-ar fi nimerit cineva pe-acoperiş într-una din aceste două nopţi, existau toate şansele să fie vorba de nişte spirite asemănătoare lor, şi nu de nişte căcănari incorigibili, care-ajunseseră cumva să-şi bage în cap că sfârşitul unui an calendaristic are o oarecare însemnătate. Doar că, atunci când am primit comanda de a livra nişte pizza în hardughia de la parterul Turnului sinucigaşilor, mi s-a părut că o asemenea ocazie nu era de desconsiderat. Îmi făcusem planul să dau întâi o raită până sus, să mă uit bine în jur ca să-mi fac o idee de condiţii, să cobor ca să livrez cutiile cu pizza, iar pe urmă S-o fac.

Şi, brusc, iată-mă acolo cu trei potenţiali sinucigaşi, clefăind din porţiile de pizza pe care trebuia să le livrez şi zgâindu-se la mine. Parcă se-aşteptau să audă un fel de cuvântare ca la Gettysburg despre motivele pentru care viaţa lor paradită şi inutilă mai merita totuşi trăită. Ce ironie, pe cuvânt, din moment ce mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie dacă ei se-aruncau de-acolo sau nu. Nu-i cunoşteam deloc şi nici unul nu mi se părea că ar fi putut avea cât de cât vreo contribuţie la marile realizări ale omenirii.

— Bun, am zis eu. Grozav. Pizza. Un lucru mărunt, dar bun pe-o noapte ca asta.

Raymond Carver, după cum ştiţi probabil, dar cu tipii ăştia îmi răceam gura degeaba.

— Şi-acum? a spus Jess.

— Mâncăm pizza.
— După care?
— Hai să lăsăm să treacă o jumate de oră, Ok? După care o să vedem care e faza.
Asta nu mai ştiu de unde e. De ce o jumate de oră? Şi ce-ar fi urmat să se întâmple după aceea?
— Fiecare om are nevoie de un mic respiro. Senzaţia mea e că lucrurile luaseră o întorsătură infectă, aici, sus. Treizeci de minute? S-a făcut, da?
Unul câte unul au ridicat din umeri şi pe urmă au încuviinţat din cap, aşa că ne-am apucat iar să ne mestecăm porţia de pizza, în tăcere. Era prima oară când gustam din pizza lui Ivan. Ceva necomestibil, ba poate chiar nociv.
— Ce mama dracului, n-o să stau aici o jumătate de ceas ca să mă uit la mutrele voastre mizerabile, a zis Jess.
— Exact asta ai acceptat să faci adineauri, i-a reamintit Martin.
— Ei, şi?!
— Ce rost are să accepţi să faci ceva, ca pe urmă să nu mai faci lucrul acela?
— Nici un rost.
Nu s-ar fi zis că pe Jess o deranja această concesie.
— Consecvenţa este ultimul refugiu al celor lipsiţi de imaginaţie, am zis eu.
Tot Wilde. Nu mă puteam abţine.
Jess m-a străpuns cu privirea.
— Vrea să fie drăguţ cu tine, a zis Martin.
— Nimic n-are rost, de fapt, aşa-i? a spus Jess. De-aia şi suntem toţi aici sus.
Vedeţi, ăsta chiar era un argument filozofic destul de interesant. Jess voia să spună că, din moment ce eram toţi pe acoperişul blocului, însemna că eram toţi nişte anarhişti. Nu ne constrângea nici o convenţie, nu se aplica nici o regulă. Puteam să ne violăm şi să ne omorâm unul pe altul, şi nimănui nu i-ar păsa.
— Ca să trăieşti în afara legii trebuie să fii onest, am zis eu.
— Ce rahatul naibii mai vrea să-nsemne şi asta? a spus Jess.
Ştiţi, sincer să fiu, de fapt n-am ştiut niciodată ce dracului poa’ să-nsemne. Bob Dylan a zis asta, nu eu, dar întotdeauna mi s-a părut că sună bine. Însă era pentru prima oară când puteam verifica ideea, şi îmi dădeam

seama că nu ţinea. Şi noi trăiam în afara legii, dar tot puteam minţi printre dinţi ori de câte ori voiam, iar în plus nici nu eram prea convins că n-ar fi trebuit s-o facem.

— Nimic, am zis eu.

— Tacă-ţi fleanca, atunci, yankeule.

Şi mi-a tăcut. Mai rămâneau aproximativ douăzeci şi opt de minute din răgazul pe care ni-l propusesem.

Jess

Demult de tot, când aveam vreo opt sau nouă ani, am văzut emisiunea aia la teve despre istoria Beatleşilor. Lui Jen îi plăceau Beatles, aşa că ea a fost cea care m-a pus să mă uit, dar nu m-a deranjat. (Totuşi, i-am spus probabil că m-a deranjat. Probabil c-am făcut circ şi-am scos-o din sărite.) Oricum, când a intrat şi Ringo în formaţie, m-a trecut parcă un mic fior, fiindcă formula era atunci completă, toţi patru la un loc, gata să se lanseze spectaculos şi să devină cel mai cel grup muzical din istorie. Ei bine, exact aceeaşi senzaţie am avut-o şi când a apărut JJ pe acoperiş, cu pizza în pungă. Ştiu ce-o să gândiţi: „Oh, tipa zice asta pentru că sună bine“, dar nu-i adevărat. Pe-onoarea mea că mi-am dat seama. A contribuit, desigur, şi faptul că JJ arăta ca un star rock, cu pletele alea, cu geaca de piele şi restul, dar impresia mea de-atunci n-a avut nici o legătură cu muzica; spun doar că am realizat câtă nevoie aveam noi de JJ, aşa că atunci când a apărut am simţit că e ce trebuie. Sigur, nu era ca Ringo. Semăna mai degrabă cu Paul. Maureen era Ringo, doar că ea nu era prea nostimă. Eu eram George, numai că nu eram timidă şi nici spirituală. Martin era John, doar că el nu era talentat şi nici rafinat. Dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că de fapt semănam cu alt grup format tot din patru persoane.

În fine, aveam senzaţia că trebuia să se întâmple ceva, ceva interesant, aşa că nu puteam pricepe de ce stăteam pur şi simplu acolo mâncând pizza. Deci, zic ceva de genul: „Ce-ar fi să stăm de vorbă?“, la care Martin face: „Ca să ce? Să ne împărtăşim durerea?“ După care trânteşte o mutră din aia, ca şi când s-ar fi strâmbat de prostia debitată de mine, aşa că l-am făcut labagiu, după care Maureen a început să ţâţâie din gură şi m-a întrebat dacă îmi permit să vorbesc la fel şi acasă (ceea ce chiar îmi permit), drept pentru care am făcut-o şi eu vagaboandă, iar Martin a zis că sunt o proastă mică şi rea, fază în care eu l-am scuipat, ceea ce n-ar fi trebuit să fac, mai ales că

foarte rar mi se mai întâmplă aşa ceva în ultima vreme, ca apoi Martin să dea să se repeadă la mine ca să mă strângă de gât, numai c-a sărit JJ între noi, chestie care i-a prins bine, de fapt, lui Martin, fiindcă nu cred că ar fi dat totuşi în mine, în timp ce categoric eu, una, l-aş fi altoit, l-aş fi muşcat şi l-aş fi zgâriat. Iar după această mică vânzoleală activă, ne-am aşezat jos, pufăind, suflând şi urându-ne un piculeţ unul pe altul.

Mai pe urmă, în timp ce încercam toţi să ne calmăm, JJ se trezeşte spunând ceva de genul: „Nu prea văd eu ce mare rău ar fi dacă ne-am împărtăşi din experienţele trăite“, în fine ceva care-a sunat foarte americăneşte. La care Martin face: „Păi, pe cine să intereseze experienţele tale de viaţă? Experienţe de viaţă la tine înseamnă livrarea de pizza la comandă“. Şi JJ face: „Bine, atunci experienţele voastre de viaţă, nu ale mele“. Dar, degeaba, prea târziu deja, fiindcă realizasem din ceea ce spusese el despre împărtăşirea experienţelor că şi el venise aici sus din aceleaşi motive ca şi noi. Drept care îi zic: „Şi tu ai venit aici tot ca să te arunci de pe acoperiş, aşa-i?“ Dar el nu spune nimic, iar Martin şi Maureen se uită la el. După care Martin face: „Voiai să te arunci cu pizza cu tot? Mă gândesc că totuşi cineva a comandat porţiile astea“. Chiar dacă Martin glumise, a fost ca şi cum mândria profesională a lui JJ ar fi fost ştirbită, pentru că ne-a zis că venise aici doar aşa, în recunoaştere, şi că urma să coboare la parter, ca să livreze cutiile cu pizza, şi-abia după aceea să urce iarăşi înapoi. Zic: „Păi, şi-acum le-am mâncat noi pe toate“. La care Martin face: „N-aş fi zis că eşti genul care să se-arunce de pe bloc“, şi JJ spune: „Măi, dacă voi sunteţi genul care să se arunce de pe bloc, atunci n-am de ce să regret, clar“. După cum vă daţi seama, în aer plutea multă răutate.

Vasăzică am mai încercat o dată. „Mă, zău aşa, hai să vorbim“, am zis eu. „Nu-i nevoie să ne împărtăşim durerile, doar ne spunem numele şi de ce am venit sus, aici. Fiindcă s-ar putea să fie interesant. S-ar putea să aflăm câte ceva. S-ar putea să găsim o soluţie de ieşire, o chestie de genul ăsta.“ Şi trebuie să recunosc că aveam un fel de plan. Planul meu era ca ei să mă ajute să-l găsesc pe Chas, iar eu să mă împac cu Chas, ceea ce m-ar face să mă simt mai bine.

Dar m-au făcut să aştept, pentru că au vrut ca Maureen să zică prima.

Maureen

Cred că m-au ales pe mine fiindcă nu spusesem, de fapt, nimic şi nici nu luasem încă pe nimeni în răspăr. Şi, de asemenea, poate, fiindcă eram mai misterioasă decât ceilalţi. De Martin, se pare că auziseră toţi, din ziare. Iar Jess, să mă ierte Dumnezeu… N-o cunoşteam decât de-o jumătate de oră, dar îţi dădeai seama imediat că fata asta avea nişte probleme. Apropo de JJ, fără să fi ştiut nimic despre el, aveam senzaţia că tipul era homo, fiindcă purta plete şi vorbea americăneşte. Păi, o mulţime de americani sunt homo, nu-i aşa? Ştiu şi eu că n-au inventat ei homosexualitatea, fiindcă tot ei spun că de la greci a pornit. Însă homosexualitatea a redevenit la modă şi prin contribuţia lor. Cu homosexualii a fost la fel ca şi cu Olimpiadele: treaba a dispărut în vremurile străvechi, ca apoi în secolul XX s-o readucă ei în actualitate. În fine, cum nu ştiam nimic despre poponari, presupuneam doar că toţi sunt nefericiţi şi vor să se omoare. În cazul meu, însă… De fapt, nu puteai ghici nimic despre mine doar privindu-mă şi de aceea cred că erau şi ei curioşi.

Nu mă deranja să vorbesc, pentru că ştiam că nu era nevoie să spun prea multe. Nici unul dintre ei nu şi-ar fi dorit să ducă viaţa mea. Aveam îndoieli şi că ar fi înţeles cum de suportasem totul atâta timp. Poanta cu toaleta îi răscoleşte întotdeauna pe oameni. Ori de câte ori a trebuit să mă mai vait înainte – ca atunci când mai voiam o reţetă pentru antidepresive, bunăoară –, întotdeauna pomeneam de poanta cu veceul, de toată curăţenia care trebuie făcută aproape zilnic. E ciudat, fiindcă, în fond, cu chestia asta m-am obişnuit deja. Nu mă pot obişnui cu ideea că viaţa mea e terminată, inutilă, prea grea, complet fără speranţă sau culoare; însă ştersul cu cârpa pe jos nu mă mai deranjează, de fapt. Dar la faza asta, totuşi, orice doctor pune imediat mâna pe pix.

— Oh, daaaa, a spus Jess când am isprăvit. Nici nu mai încape discuţie. Nu trebuie să te răzgândeşti. N-ai avea decât de ce să regreţi.

— Unii reuşesc să facă faţă, a spus Martin.

— Cine, adică? a zis Jess.

— Am avut noi o femeie invitată în platou, al cărei soţ era în comă de douăzeci şi cinci de ani.

— Şi-asta a fost răsplata ei, nu?! Să vină în direct la un matinal TV?

— Nu. Doar spuneam şi eu.

— Ce spuneai şi tu doar?

— Spuneam şi eu doar că e posibil şi aşa.

— Dar nu spui şi de ce, ai?

— Poate fiindcă-l iubea.

Vorbeau repede toţi trei – Martin, Jess şi JJ. Ca nişte personaje de telenovelă, tac, tac, tac. Ca oamenii care ştiu ce să spună. Eu n-aş fi putut nici în ruptul capului să vorbesc aşa de repede, nu pe-atunci, oricum; treaba asta mă făcea să realizez că de-abia dacă mai scosesem vreo vorbă de-aproape douăzeci de ani, poate. Iar persoana cu care vorbeam eu cel mai mult nici nu putea măcar să-mi răspundă.

— Şi ce-o fi găsit de iubit la el? zicea Jess. Tipul era o legumă. Nici măcar o legumă proaspătă. O legumă în comă.

— Nici n-ar mai fi fost legumă dacă nu era în comă, nu crezi? a spus Martin.

— Eu îmi iubesc fiul, am zis eu.

N-aş fi vrut să creadă altceva despre mine.

— Vrei să ţi-l omorâm noi? a zis Jess. Uite-acum mă duc jos acolo, dacă vrei. Înainte să mă omor. Nu mă deranjează. Nu-i nici o supărare, pe bune. În fond, nici nu prea mai are de ce să trăiască, nu? Dacă ar putea vorbi, probabil că mi-ar şi mulţumi pentru asta, bietul de el.

M-au podidit lacrimile, iar JJ a băgat de seamă.

— Te-ai tâmpit la cap, ce dracu'? i-a zis el lui Jess. Uite ce-ai făcut, poftim.

— Scu-ze, a zis Jess. A fost doar o idee.

Dar eu nu de-asta plângeam. Plângeam fiindcă tot ce-mi doream pe lume, singurul lucru care m-ar fi făcut să vreau să mai trăiesc, era să moară Matty. Şi, ştiind de ce plângeam, îmi venea să plâng şi mai rău.

Martin

Din moment ce toată lumea ştia totul despre mine, la ce naiba toată tâmpenia asta?! Şi le-am spus-o şi lor, clar.

— *Oh, come on, man,* a zis JJ, în stilul lui americănesc enervant.

Constat că nu-mi trebuie mult ca să mi se pună pata pe yankei. Ştiu şi eu lozincile de rigoare – că sunt prietenii noştri şi că ei respectă succesul, acolo la ei, spre deosebire de indigenii ingraţi din nasulia asta de ţară afurisită, însă genul ăsta de gargară sclifosită mă calcă efectiv pe nervi. Păi, să-l fi văzut numai ce moacă avea! De parcă ar fi venit pe acoperiş ca să-şi promoveze ultimul film. Când, de fapt, el arsese gazul degeaba pe la Archway, livrând pizza la domiciliu.

— Vrem să auzim şi noi versiunea ta, a zis Jess.

— Nu există nici o versiune „a mea“. Am fost un dobitoc notoriu, iar acum o plătesc cu vârf şi îndesat.
— Vasăzică nu vrei să te aperi? Doar eşti între prieteni aici, a zis şi JJ.
— Ha, ea, prietena mea?!? Asta, care m-a scuipat adineoari?!? i-am întors-o eu.
— Oh, termină cu copilăriile, a spus Jess. Pe mine, mă scuipă toţi prietenii. Dar nu mă atac dintr-atâta.
— Poate că n-ar strica, totuşi, s-o faci. Dacă exact asta urmăresc prietenii tăi?!
— Dacă m-aş ataca din orice fleac, a pufnit Jess, n-aş mai avea nici un prieten.
La faza asta, n-a mai zis nimeni nimic.
— Bun, ce-aţi vrea, mă rog, să mai ştiţi în plus?
— Fiecare poveste are două feţe, a zis Jess. Noi n-o ştim decât pe-aia rea.
— Nu ştiam că are cincisprezece ani, am spus eu. Îmi spusese că are optsprezece. Arăta a optsprezece ani.
Şi cu asta, basta. Asta era latura bună a poveştii.
— Prin urmare, dacă tipa ar fi fost, să zicem, cu şase luni mai mare, n-ai mai fi acum aici?
— Da, nu cred că aş mai fi acum aici. Fiindcă n-aş mai fi încălcat legea. N-aş mai fi făcut puşcărie. N-aş mai fi rămas fără serviciu, n-ar mai fi ajuns nimic la urechile nevesti-mii…
— Vasăzică, după tine, ai avut doar ghinion.
— Ba aş spune că a fost implicat şi un anumit grad de culpabilitate.
Nici nu-i nevoie, cred, să mai precizez că recursesem la un eufemism sec; nu ştiam, pe-atunci, că Jess e cea mai fericită când se poate bălăci în mocirla evidenţei sadea.
— Ei, fir-ar să fie, dacă ai mâncat pe pâine ditamai dicţionarul nu înseamnă că n-ai făcut nimic rău, a spus Jess.
— „Culpabilitate“, la asta se referă…
— Sunt atâţia bărbaţi însuraţi care nu ar fi regulat-o, indiferent de vârsta ei. Pe deasupra, mai ai şi copii, aşa-i?
— Da, am.
— Vasăzică ghinionul n-are nimic de-a face cu asta.
— Nu fi idioată, ce mama mă-sii! Păi, tu de ce crezi c-am ajuns eu să-mi bălăbănesc picioarele în gol, de pe cornişă? Praful s-a ales de toate. Nu caut să-mi găsesc scuze. Sunt atât de distrus, încât vreau să mor.

— Nici nu mă mir.

— Mulţam. Mulţam şi pentru exerciţiul ăsta. Foarte util. Foarte… curativ.

Alt cuvânt polisilabic, altă privire scârbită.

— Mă interesează o chestie, a spus JJ.

— Zi.

— Cum se face că pare mai uşor să te arunci de sus în gol decât să îţi asumi ceea ce-ai făcut?

— Treaba asta înseamnă pentru mine să-mi asum ce-am făcut.

— Nu eşti nici primul, nici ultimul care se dă în bărci cu o puştoaică, iar apoi îşi lasă nevasta şi odraslele. Dar asta nu-nseamnă că se-aruncă toţi de pe bloc din-atâta, omule!

— Nu. Dar cum zice Jess, poate că n-ar strica s-o facă.

— Zău?! Chiar crezi că dacă faci o greşeală de genul ăsta trebuie să mori? Oau! Mare căcat, a spus JJ.

Credeam într-adevăr aşa ceva? Poate. Sau poate crezusem înainte. Unii dintre voi, poate, ştiu că am scris diverse chestii prin ziare, în care, mai mult sau mai puţin, spuneam exact asta. Sigur, asta a fost înainte de căderea mea în dizgraţie. Cerusem reintroducerea pedepsei cu moartea, bunăoară. Cerusem demisii, castrări chimice, întemniţări, umilinţe publice şi penitenţe de tot felul. Şi, poate, chiar vorbisem serios când opinasem că bărbaţii care nu-şi pot ţine chestiile în pantaloni ar trebui să fie… De fapt, nici nu mai ţin minte care era pedeapsa adecvată pe care consideram eu că o merită toţi afemeiaţii şi adulterii în serie. Va trebui să verific în articolul respectiv. Dar important era că eu puneam în practică exact ceea ce propovăduiam. Nu fusesem în stare să-mi ţin chestia în pantaloni, aşa că acum trebuia să mă arunc de pe bloc. Eram sclavul propriei mele logici. Acesta era preţul pe care trebuie să-l plăteşti dacă eşti un editorialist de tabloid şi încalci linia de demarcaţie pe care singur ai trasat-o.

— Nu orice fel de greşeală, nu. Dar poate că asta, da.

— Isuse! a spus JJ. Dar dur mai eşti cu tine însuţi!

— Nu-i numai asta, oricum. E aspectul public. Umilinţa. Bucuria umilinţei. Emisiunea TV pe cablu la care se uită trei persoane. Totul. Am… am rămas fără spaţiu. Nu mai văd ieşire, nici înainte, nici în urmă.

S-a aşternut o tăcere profundă, cam vreo zece secunde.

— Corect, a zis Jess. E rândul meu.

Jess

Şi m-am lansat. Am spus aşa: „Mă cheamă Jess, am optsprezece ani şi, ştiţi, sunt aici fiindcă am avut nişte probleme în familie, de care n-are rost să mai vorbesc. Şi pe urmă n-am mai fost cu tipul ăla. Chas. Care îmi datorează o explicaţie. Fiindcă n-a zis nimic. Pur şi simplu, s-a cărat. Dar, dacă mi-ar da o explicaţie, m-aş simţi mai bine, cred. Fiindcă tipul mi-a frânt inima. Doar că nu mai pot da de el. Am fost la petrecerea de la parter ca să-l caut, dar nu era acolo. Aşa că am venit aici, sus“.

La care Martin face, sarcastic rău: „Vrei să te omori pentru că Chas nu a venit la un chef? Isuse!“

Păi, n-am spus eu niciodată aşa ceva, ceea ce i-am zis şi lui. Şi atunci el spune: „OK, bine, ai venit aici sus, fiindcă cineva ţi-e dator cu o explicaţie. Corect?“

Voia să-mi demonstreze că spun tâmpenii, iar asta nu era drept, fiindcă, la rândul nostru, fiecare am fi putut să ne purtăm la fel cu ceilalţi. Cum ar fi, să zicem: „Oh, bu-hu-hu, ăia nu mă mai lasă să fac matinalul TV“. „Oh, bu-hu-hu, fiul meu e o legumă, eu nu am cu cine schimba o vorbă şi trebuie să rânesc după el“… Mda, OK, despre Maureen nu puteai spune că zice tâmpenii. Dar mie mi se părea că nu era cazul de făcut mişto. Toţi patru puteam fi luaţi în băşcălie; de fapt, dacă eşti hain la suflet, poţi lua la mişto pe orice om care suferă.

Bun, zic eu: „Nici asta n-am spus. O explicaţie ar putea să mă oprească. Am zis eu că din cauza asta am venit aici sus?! Ştii, am putea să te prindem în cătuşe de gardul ăla, şi să vezi că atunci te-ai opri. Dar n-ai ajuns aici sus fiindcă nu te-a prins nimeni în cătuşe de gard, nu?!“

Cu asta i-am închis gura. Şi treaba asta mi-a picat tare bine.

JJ a fost mai drăguţ. Îşi dădea seama că voiam să-l găsesc pe Chas, la care eu: „Ţţţ, daaa“, doar că mai bine nu băgam poanta cu „Ţţţ“, pentru că tipul chiar era plin de compasiune, or „Ţţţ“ e deja băşcălie, nu?! Dar JJ a ignorat schema cu „Ţţţ“ şi m-a întrebat unde era Chas, iar eu i-am răspuns că habar n-am, la vreo altă petrecere probabil, la care el face: „Păi, atunci de ce nu te duci să-l cauţi, în loc s-o freci la rece aici sus“, şi eu îi zic că nu mai am pic de energie şi speranţă, ceea ce era perfect adevărat.

Eu nu te cunosc. Singura chestie pe care o ştiu despre tine este că citeşti treaba asta. Habar n-am dacă eşti fericită sau nu; habar n-am dacă eşti tânără ori bătrână. Sper cumva că eşti tânără şi necăjită. Dacă eşti bătrână şi

fericită, îmi pot imagina că poate vei zâmbi în sinea ta când mă vei auzi, văitându-mă: „Tipul mi-a frânt inima“. Îţi vei aminti că şi ţie ţi-a frânt cineva inima şi te vei gândi: „Oh, da, ţin minte ce-am simţit şi eu atunci“. Dar, de fapt, nu ţii minte nimic, baborniţă fudulă ce eşti. Oh, s-ar putea să-ţi mai aminteşti că ai avut o stare de tristeţe dulce-amară. S-ar putea să-ţi mai aminteşti că ascultai muzică şi mâncai bomboane în camera ta sau că te plimbai de una singură pe Embankment, înfofolită cu paltonul gros şi simţindu-ne bravă şi solitară. Dar îţi aduci aminte ca la fiecare îmbucătură să fi avut senzaţia că muşti din tine însăţi? Îţi aduci aminte gustul vinului roşu, care îţi venea înapoi pe gât, până nimerea în vasul de la veceu? Îţi aduci aminte să fi visat în fiecare noapte că eraţi tot împreună, că el îţi vorbea duios şi te dezmierda, încât dimineaţa, când te trezeai, retrăiai de nenumărate ori aceleaşi imagini? Ţii minte să-ţi fi scrijelit iniţialele lui pe braţ, cu un cuţit de bucătărie? Ţii minte să fi stat vreodată prea aproape de marginea peronului, în staţia de metrou? Nu? Păi, atunci taci dracului din gură. Şi lua-te-ar dracu’ să te ia cu zâmbetul tău cu tot, babă scofâlcită.

JJ

Mai aveam puţin şi explodam, le spuneam totul verde-n faţă – Big Yellow, Lizzie, tot tacâmul. N-avea nici un rost să mint. Cred că începusem să mă simt cam nasol ascultând ce spuneau ceilalţi, fiindcă motivele pentru care veniseră ei aici păreau destul de solide. Doamne, cine să nu înţeleagă de ce Maureen nu mai avea nici un chef de viaţă! Şi, sigur, Martin îşi cam săpase singur groapa, dar şi aşa chiar, gradul acela de umilinţă şi ruşine… Păi, în locul lui, mă îndoiesc că aş fi putut rezista atât. Iar Jess era foarte amărâtă şi ţicnită. Aşadar, nu era neapărat o atmosferă de care-pe-care, dar exista totuşi un fel de, nici nu ştiu cum să-i spun… un fel de marcare a teritoriului?! Şi poate că mă simţeam un pic cam nesigur tocmai fiindcă Martin se băgase peste mine şi-mi făcuse harcea-parcea teritoriul. Mă aşteptam să fiu eu tipul supus ruşinii şi umilinţei, însă ruşinea şi umilinţa mea începeau să pară cam anemice. Pe el îl băgaseră la pârnaie, fiindcă se culcase cu una de cinşpe ani, şi îl terfeliseră în ziarele de scandal; mie, îmi dăduse papucii o tipă, iar trupa mea n-avea viitor. Mare căcat, ce să zic!

Totuşi, nu mi-a venit să mint, decât când au apărut problemele cu numele meu. Jess era groaznic de agresivă, iar eu mi-am ieşit din pepeni, pur şi simplu.

— Bun, am spus eu. OK. Sunt JJ, şi…

— Ce-i aia „JJ“?

Întotdeauna oamenii vor să afle ce înseamnă iniţialele mele, însă eu nu le spun niciodată. Îmi urăsc numele. Uite cum a fost – taică-meu era un fel de autodidact şi-avea un adevărat cult pentru BBC, aşa că mai tot timpul asculta World Service la rabla aia de radio cu unde scurte, din biroul lui, şi era căzut în limbă după dobitocul ăla pe care îl dădeau mereu la radio prin anii ’60, John Julius Norwich, lord sau cam aşa ceva, de scrie tone de cărţi cu biserici şi chestii de-astea. De la el mi s-a tras. John Julius, fir-ar al dracului. Asta înseamnă că am ajuns cumva lord sau prezentator la radio sau măcar englez? Aiurea! M-am lăsat, în schimb, de şcoală şi mi-am făcut o formaţie? Ba bine că nu. Este John Julius un nume potrivit pentru un chiulangiu notoriu? Sanchi! JJ sună OK, însă. JJ e marfă.

— Treaba mea. Oricum, JJ mă cheamă şi-am venit aici pentru că…

— Aflu eu care e numele tău.

— Cum?

— Mă duc la tine acasă şi răscolesc totul, până găsesc ceva din care să mă lămuresc. Paşaportul, carnetul de cecuri, orice. Şi, dacă nu găsesc totuşi nimic, atunci o să-ţi fur un lucru la care tu ţii mult şi n-o să ţi-l dau înapoi, decât când o să scoţi şi tu pe gură ce te-am întrebat eu.

Doamne Sfinte! Ce-o fi şi cu fata asta?

— Ai face tu aşa ceva, în loc să mă strigi cu iniţialele?

— Aha, sigur. Detest să nu ştiu ceva.

— Eu nu te cunosc prea bine, a spus Martin. Dar, dacă efectiv te deranjează starea ta de ignoranţă, cred că există lucruri mult mai importante de ştiut decât numele lui JJ.

— Şi cam ce, mă rog?

— Ştii cine este ministrul de finanţe în Anglia? Sau cine a scris *Moby Dick*?

— Nu, a zis Jess. Normal că nu.

De parcă numai un imbecil şi-ar putea încărca memoria cu lucruri de-astea.

— Dar chestiile astea nu sunt *secrete*, aşa-i? a zis Jess. Eu nu pot să sufăr să nu ştiu un *secret*. Despre ălelalte chestii pot afla tot ce vreau, oricând, dac-am chef, doar că n-am.

— Dacă omul nu vrea să ne spună, treaba lui, să nu ne spună. Prietenii te strigă tot „JJ“?

— Da.
— Bine, atunci o să facem şi noi la fel.
— Ba eu n-o să fac deloc la fel, a zis Jess.
— Taci odată din gură şi lasă-l să povestească, a zis Martin.
Pentru mine însă, momentul trecuse. Momentul de adevăr, oricum, ha, ha. Îmi dădeam seama că nu aveau să mă asculte cu imparţialitate; valuri de ostilitate se degajau dinspre Jess şi Martin, iar valurile acestea se spărgeau peste tot.
M-am holbat la ei toţi, un minut.
— Şi? a zis Jess. Ai uitat de ce voiai să te omori, sau ce?
— Cum adică să uit?! am zis eu.
— Păi, atunci, dă dracului pe gură ce-ai de zis.
— Sunt pe moarte, am spus eu.
Vedeţi, nici nu mă gândeam că mă voi mai întâlni cu ei vreodată. Eram aproape sigur că mai devreme sau mai târziu ne vom strânge mâna, ne vom ura unii celorlalţi fericire în ce-o fi să fie, după care ori ne vom târşâi picioarele înapoi pe scări în jos, ori ne vom arunca de pe mizeria aia de acoperiş, asta în funcţie de dispoziţia sufletească, firea, gravitatea problemelor fiecăruia etcetera. Nu mi-a trecut prin cap nici o clipă că treaba asta o să-mi tot vină-napoi ca murăturile din Big Mac.
— Mda, nici n-arăţi prea grozav, ce-i drept, a zis Jess. Dar ce-ai? SIDA?
SIDA mă aranja perfect. Se ştia că puteai s-o duci pe picioare luni de zile; se ştia că era ceva incurabil. Şi totuşi… vreo doi prieteni de-ai mei au murit de aşa ceva, or nu-i deloc de glumit cu asta. Cu SIDA, mai bine să nu mă bag, ce dracu'! Dar atunci – şi toate astea mi-au zburat prin cap în următoarele treizeci de secunde după întrebarea lui Jess – care boală fatală era mai potrivită? Leucemia? Virusul Ebola? Nici una din astea nu sugerează de fapt „Măi, vezi-ţi de treabă, omule, nu te sinchisi de mine. Sunt doar un caraghioslâc de boală mortală. Nu-s eu atât de gravă, încât să fac rău cuiva".
— Am o chestie la creier. Se numeşte CCR.
Ceea, bineînţeles, vine de la Creedence Clearwater Revival, una dintre formaţiile mele favorite din toate timpurile şi o mare sursă de inspiraţie pentru mine. Nu mi se părea că vreunul dintre ei avea mutră de mare fan Creedence. Jess era prea tânără. În privinţa lui Maureen, chiar n-aveam de ce să-mi fac griji, iar Martin era genul de om care n-ar fi mirosit ceva

dubios decât dacă i-aş fi spus că eram pe moarte fiindcă sufeream de o ABBA incurabilă.

— Înseamnă un fel de chestie corno-craniană.

Mare găselniţă poanta cu „craniana“. Suna aproape perfect. Treba cu „corno“ era mai slabă însă, recunosc.

— Şi nu există tratament pentru aşa ceva? s-a interesat Maureen.

— Oh, ba da, a zis Jess. Sigur că există tratament. Iei şi tu nişte doctorii, acolo. Numai că el nu vrea să-şi mişte fundul pentru aşa ceva. Pff!

— Au zis că s-ar putea să fie de la abuzul de droguri. Droguri şi alcool. Prin urmare, la dracu’, mi-am făcut-o singur cu mâna mea.

— Atunci, înseamnă c-ai fost cam fraier, a zis Jess.

— Da, am spus eu. Dacă prin „fraier“ înţelegi „tâmpit“.

— Aha, aşa. Oricum, ne-ai luat. Eşti cel mai tare.

Ceea ce mi-a confirmat odată pentru totdeauna că în toată tărăşenia asta se fofilase şi un fel de concurenţă.

— Zău?!

Eram încântat.

— Oh, da. Eşti pe moarte? Rahat. E ca la cărţi… Ai nişte carouri sau pici sau de-alea… Atuuri! Tu ai nişte atuuri, omule!

— Eu aş zice că a avea o boală fatală nu e de folos decât în jocul ăsta, a spus Martin. Jocul de-a „care-i-cel-mai-amărât dintre toţi“. Altminteri, nu prea serveşte la nimic.

— Cât mai ai de trăit? a întrebat Jess.

— Nu ştiu.

— Cu aproximaţie. Zi şi tu o cifră, aşa, din burtă.

— Taci din gură, Jess, a spus Martin.

— Acum ce-am mai făcut? Voiam doar să ştiu cum stăm şi noi.

— Nu „cum stăm şi *noi*“, ci „cum stau *eu*“.

— Nu prea grozav, a spus Jess.

— Oh, am auzit eu bine? Poftim, cine s-a trezit să vorbească – tocmai fata care nu suportă să i se dea papucii.

S-a lăsat o tăcere ostilă.

— Bun, a spus Martin. Vasăzică, asta e situaţia cu fiecare.

— Şi-acu’, ce urmează? a spus Jess.

— Urmează, în primul rând, că tu te duci acasă, a zis Martin.

— Ba mă duc acasă pe dracu’! De ce să mă duc acasă?

— Fiindcă noi o să te ducem cu forţa până-acolo.

— Mă duc acasă, doar cu o condiţie.
— Zi, care?
— M-ajutaţi întâi să-l găsesc pe Chas.
— Cine, noi toţi?
— Da, da. Altminteri chiar o să mă omor. Dar sunt prea tânără ca să mor aşa. Tu ai spus-o.
— Privind în urmă, nici nu mai sunt aşa de sigur c-am avut dreptate, a zis Martin. Eşti mult mai înţeleaptă decât vârsta pe care o ai. Îmi dau seama de-asta, acum.
— Vasăzică e OK dacă mă arunc?
Şi Jess a pornit spre marginea acoperişului.
— Treci înapoi aici, i-am spus eu.
— Ia mai lasă-mă dracului în pace! Nu-nţelegi că pentru mine-i totuna?! Ori mergem împreună să-l căutăm pe Chas, ori mă arunc de pe bloc.
Şi-aici a fost tot şpilul, efectiv, fiindcă toţi am crezut-o. Poate alţi oameni în alte nopţi n-ar fi făcut la fel, însă noi trei, în noaptea aceea, n-am avut nici un dubiu. Dar nici n-am crezut neapărat că e sinucigaşă, nu; doar că aveam senzaţia că fata asta era în stare să facă orice îi trecea prin minte, indiferent de moment, iar dacă îi venea să se arunce de pe o clădire ca să vadă care e senzaţia, păi atunci chiar o făcea. Aşa că, odată ce te dumireai în privinţa asta, se mai punea doar problema cât de mult îţi păsa.
— Dar n-ai nevoie de-ajutorul nostru, am spus eu. Noi habar n-avem unde l-am putea găsi pe Chas. Tu eşti singura persoană care poţi da de urma lui.
— Da, numai că m-apucă o senzaţie bizară, de una singură. Mă simt derutată. Aşa a fost şi când am nimerit aici, sus.
— Voi ce părere aveţi? ne-a întrebat Martin pe noi, ceilalţi.
— Eu nu mă duc nicăieri, a spus Maureen. Nu plec de pe acoperiş şi nici nu mă răzgândesc.
— Splendid. Nici nu ţi-am cere s-o faci.
— Nu, fiindcă or să vină după mine.
— Cine o să vină după tine?
— Tipii de la sanatoriu.
— Ei, şi? a zis Jess. Şi ce-or să-ţi facă, mă rog, dacă n-or să te găsească?
— Or să-l bage pe Matty într-un loc oribil.
— E vorba despre Matty, care e legumă? De parcă ar mai conta pentru el unde se duce!

Maureen s-a uitat neputincioasă la Martin.

— Banii sunt problema? a zis Martin. De-asta vrei să mori până mâine dimineaţă?

Jess a pufnit pe nas scârbită, dar eu mi-am dat seama de ce pusese întrebarea asta.

— Am plătit doar pentru o noapte, a zis Maureen.

— Dar ai bani pentru mai multe nopţi?

— Sigur că da.

Aluzia că s-ar fi putut să n-aibă a cam agasat-o. A scos-o din sărite. În fine, nu mai contează.

— Păi, dă-le atunci telefon şi spune-le că o să stea două nopţi.

Iarăşi, Maureen s-a uitat neputincioasă la el.

— De ce?

— De-aia, a spus Jess. Oricum, tot n-avem altceva de făcut aici sus, ce naiba?

Martin a râs. Vorba vine.

— Ce, atunci găseşte tu ceva de făcut.

— Nu-mi vine nimic în minte, a spus Martin. În afară de lucrul perfect evident.

— Oh, las-o baltă cu-asta, a zis Jess. A trecut momentul. Ascultă-mă pe mine. Prin urmare, trebuie să ne găsim altceva de făcut.

— Bun, de-acord, dar chiar dacă ai dreptate şi momentul a trecut, cum spui tu, nu văd de ce-ar trebui neapărat să facem ceva împreună? Atunci, de ce nu ne-am duce mai bine-acasă, să ne uităm la televizor?

— Fiindcă m-apucă o senzaţie bizară de una singură. Ţi-am mai spus.

— Şi ce-are asta cu noi? Pân-acum o jumătate de oră, nici nu te cunoşteam măcar. Puţin îmi pasă mie, ce să zic, că pe tine te-apucă senzaţii bizare de una singură.

— Vasăzică tu nu simţi că ne leagă acum o chestie, după ce-am trecut prin ce-am trecut împreună.

— Nu, deloc.

— Ba o să simţi. Eu prevăd că vom rămâne prieteni şi când vom fi toţi bătrâni.

S-a aşternut tăcerea. Clar, nu împărtăşeam toţi aceeaşi viziune.

Maureen

Nu-mi convenea deloc că mă scoseseră zgârcită. Nu banii erau problema. Am avut nevoie doar pentru o noapte, perfect, am plătit doar pentru o noapte. Şi pe urmă, da, va trebui să plătească altcineva, numai că eu n-o să mai fiu pe-aici ca să ştiu.

Dar îmi dădeam seama că ei nu înţelegeau. Adică, da, puteau înţelege că eram nefericită. Dar nu puteau înţelege care era logica acestui lucru. În mintea lor, situaţia era aşa: dacă eu muream, oricum pe Matty îl băgau la azil, undeva. Bun, atunci, de ce să nu-l bag eu la azil, undeva, şi să nu mai mor? Care ar fi diferenţa, nu?! Dar asta-i încă o dovadă că ei nu m-au înţeles, nici pe mine, nici pe Matty, nici pe părintele Anthony sau pe oricine altcineva de la biserică. Nici o cunoştinţă de-a mea nu gândeşte aşa.

Oamenii ăştia, totuşi – Martin, JJ, Jess –, sunt altfel decât cei pe care îi cunosc eu. Seamănă mai degrabă cu ăia de la televizor, care apar în *EastEnders* şi în alte seriale în care oamenii ştiu ce să spună cu promptitudine. Nu zic că sunt răi. Spun doar că sunt altfel. Unii ca ei nu s-ar frământa atâta din cauza lui Matty, dacă ar fi fiul lor. Nu au acelaşi simţ al datoriei. Nu au legătură cu Biserica. Ei zic doar: „Care-i diferenţa?“ şi cu asta, basta, sau poate chiar au dreptate, numai că ei sunt ei, iar eu sunt eu. Dar nu ştiam cum să le spun asta.

Ei nu sunt ca mine, dar eu aş vrea să fiu ca ei. Poate nu exact ca ei, fiindcă nici ei nu sunt prea fericiţi. Dar mi-ar plăcea să fiu şi eu ca oamenii ăia, oamenii care ştiu ce să spună, oamenii care nu văd diferenţa dintre o situaţie sau alta. Pentru că mi se pare că ai mai multe şanse să fii capabil să duci o viaţă suportabilă, dacă eşti aşa.

Nici n-am ştiut deci ce să spun, când Martin m-a întrebat dacă într-adevăr vreau să mor. Răspunsul evident era: „Da, da, sigur că vreau să mor, prostule! Păi, de ce, altfel, să fi urcat toate scările astea?! De ce, altfel, să-i fi povestit unui băiat – Doamne Sfinte, ba nu, unui bărbat – care nu poate să m-audă, despre o petrecere de Anul Nou, născocită de mine?!“ Dar mai există şi alt răspuns, nu-i aşa?! Iar acest răspuns este: „Nu, bineînţeles că nu vreau să mor, prostule! Te rog opreşte-mă. Te rog ajută-mă. Te rog fă din mine o fiinţă care vrea să trăiască, o fiinţă care simte că îi lipseşte doar un pic de tot, poate“. Genul de persoană care să poată spune: „Am dreptul la mai mult de-atât“. Nu cu mult mai mult; doar ceva care să fi fost îndeajuns, în loc de ceva care nu era îndeajuns. Fiindcă de-asta am ajuns acolo sus – nimic nu era îndeajuns ca să mă poată opri.

— Ei, bine? a zis Martin. Eşti dispusă să mai aştepţi până mâine-seară?

— Şi ce-o să le spun la azil?
— Ai numărul de telefon de-acolo?
— E prea târziu ca să-i sun acum.
— Oricum e cineva de gardă. Ia, dă-mi mie numărul.
Şi Martin a scos din buzunar un mobil din acela mic de tot. Telefonul a început să sune, a apăsat pe un buton şi l-a dus la ureche. Probabil că asculta vreun mesaj.
— Cineva te iubeşte, a zis Jess, dar el n-a băgat-o în seamă.
Scrisesem adresa şi numărul de telefon în „biletul“ meu. L-am pescuit din buzunar, dar nu desluşeam nimic, pe întuneric.
— Dă-l încoace, a zis Martin.
Păi, mi-era cam jenă. Era vorba despre „biletul“ meu, micul meu mesaj, or nu concepeam să văd pe cineva citindu-l, acolo, sub ochii mei, dar nici nu ştiam cum să spun asta. Oricum, până să găsesc eu o soluţie, Martin mi l-a şi smuls din mână.
— Oh, Doamne, a zis el, când a văzut despre ce era vorba. Asta-i scrisoarea ta de adio, înainte să te omori?
Am simţit cum mă înroşesc toată.
— Marfă! Ia, citeşte-o, a zis Jess. Ale mele-s nişte mizerii, dar pun pariu că a ei e şi mai şi.
— *Ale tale sunt* nişte mizerii?! a repetat JJ. Asta ce-nseamnă – sute, sau câte?
— Da, scriu mereu chestii de-astea, a spus Jess.
Părea de-a dreptul veselă. Băieţii s-au uitat amândoi la ea, dar n-au mai spus nimic. Dar îţi dădeai seama perfect ce era în mintea lor.
— Ce-aveaţi? a zis Jess.
— Îmi imaginez că fiecare dintre noi tocmai şi-a scris „biletul“, a zis Martin.
— Eu mă răzgândesc tot timpul, a spus Jess. Nu-i nimic rău în asta. E o decizie importantă.
— Poate cea mai importantă, a zis Martin. Categoric e-n *top ten*.
Aşa era el, uneori ţi se părea că glumeşte, când de fapt nu glumea deloc, iar alteori ziceai că vorbeşte serios, când el, de fapt, glumea.
— Oricum. Nu, pe-asta nu vreau s-o citesc cu glas tare.
Şi Martin a mijit bine ochii ca să poată descifra numărul, după care l-a format pe telefon. Iar, peste câteva secunde, treaba era rezolvată. S-a scuzat că suna aşa de târziu, după care le-a spus că intervenise ceva şi că Matty va

mai sta la ei încă o zi, şi cu asta, gata. A ştiut cum să vorbească la telefon, încât să excludă orice posibilă întrebare din partea lor. Păi, dacă telefonam eu, aş fi început să mă tot explic de ce sunam la patru dimineaţa – chestie la care ar fi trebuit să mă gândesc cu câteva luni înainte –, ceea ce-ar fi însemnat ca ei să se prindă de minciună; la care, eu aş fi recunoscut totul şi, într-un final, m-aş fi dus să-l iau pe Matty de-acolo, nu peste încă o zi, ci cu câteva ceasuri mai devreme decât iniţial.

— Bun, deci, a zis JJ. Cu Maureen, e OK. Mai rămâi doar tu, Martin. Vii cu noi?

— Da' pe unde-i Chas ăsta? a spus Martin.

— Habar n-am, a zis Jess. Pe la vreun chef, undeva. Dar asta contează la tine, unde e?

— Da. Mai bine mă omor, dracului, decât să încerc să fac rost de-un taxi ca să mă car la mama naibii prin South London, la patru dimineaţa! a zis Martin.

— Chas nu cunoaşte pe nimeni în South London, a spus Jess.

— Bine aşa, a zis Martin.

Şi când a zis asta, ţi-era clar că, în loc să ne omorâm fiecare, urma să ne dăm jos toţi de pe acoperiş şi să îl căutăm pe iubitul lui Jess, sau ce-o fi fost el pentru ea. Nu era cine ştie ce plan, în fond. Dar era singurul nostru plan, aşa că nu ne rămânea decât să încercăm să îl punem în aplicare.

— Vreau şi eu mobilul tău ca să dau nişte telefoane, a spus Jess.

Aşa că Martin i-a dat telefonul, iar ea s-a dus în celălalt capăt al acoperişului ca să n-o audă nimeni, în timp ce noi aşteptam să ni se spună unde o să mergem.

Martin

Ştiu eu ce e în mintea voastră, voi, toţi deştepţii deştepţilor care citiţi *The Guardian*, vă luaţi cărţi de la Waterstone's şi nici nu concepeţi să vă uitaţi la un matinal TV, aşa cum nici prin gând nu v-ar trece să le cumpăraţi ţigări copiilor. Adică, vă gândiţi voi: „Oh, tipul ăsta nu merită luat în serios. A vrut doar ca vreun fotograf de la un ziar de scandal să-i surprindă ghilimele-închidem-ghilimelele strigătul de ajutor, ca pe urmă să aibă el posibilitatea să-şi publice în exclusivitate în *The Sun* un «Am trecut prin iadul sinuciderii». «SHARP SFÂRŞEŞTE CA SPURCAŢII»". Şi chiar pot înţelege de ce aţi gândi aşa, băieţi. Vasăzică, urc eu ditamai scara, trag

câteva duşti de scotch dintr-o sticlă plată de buzunar, în timp ce bălăbănesc din picioare peste marginea cornişei, ca pe urmă, când o obrăznicătură de fâşneaţă mă roagă s-o ajut să dea de fostul ei iubit pe la nu ştiu ce bairam, eu să ridic din umeri şi să plec ca să-i fac ei pe plac. Păi, sinucidere se cheamă asta?!

Mai întâi şi mai întâi, trebuie să ştiţi că am scos un punctaj foarte mare la testul lui Aaron T. Beck „Indicele intenţiei de sinucidere". Pe pariu că nici nu ştiaţi de existenţa unui asemenea indice?! Ei bine, aflaţi că există, iar, după socoteala mea, eu am scos cam 21 din totalul de 30 de puncte, ceea ce mi-a picat destul de bine, cum probabil vă şi imaginaţi. Da, m-am gândit la sinucidere cu cel puţin trei ore înainte de tentativa propriu-zisă. Da, eram sigur că voi muri, chiar în cazul unor îngrijiri medicale: păi, are cincisprezece etaje, Turnul sinucigaşilor ăsta, or statisticile dovedesc că de la o înălţime de peste zece etaje treaba îţi iese invariabil în mod garantat. Da, a existat o pregătire activă pentru tentativă: scară, cleşte de sârmă şi aşa mai departe. Cine şutează marchează. Singurele întrebări unde e posibil să nu fi obţinut punctajul maxim sunt primele două, care se referă la ceea ce Aaron T. Beck numeşte izolare şi alegerea momentului. „Nimeni prin preajmă, în contact vizual sau vocal" îţi asigură notarea maximă, la fel ca şi „Orice intervenţie extrem de improbabilă". Aţi putea riposta, spunând că, din moment ce noi ne-am ales cel mai popular loc de sinucidere din North London într-una dintre nopţile anului cele mai populare pentru sinucideri, intervenţia din afară era aproape inevitabilă; dar eu v-aş contrazice, zicând că noi eram doar confuzi. Confuzi sau grotesc de absorbiţi de propria persoană, alegeţi ce vreţi.

Şi, totuşi, desigur, dacă nu ne-am fi îmbulzit ciorchine toţi deodată acolo sus, probabil că n-aş mai fi eu azi pe-aici, aşa că poate bătrânul Beck chiar îşi merită banii. Într-adevăr, cine ştie, n-om fi contat noi pe ideea că o să ne salveze careva, dar odată ce am început să ne ciocnim unii de alţii, a apărut clar o dorinţă colectivă – o dorinţă născută în primul rând din jenă –, dorinţa de a abandona complet planul, cel puţin în noaptea aceea. Nici unul dintre noi, când am coborât scările alea, nu ajunsese la concluzia că viaţa e un lucru frumos şi de preţ; mai degrabă, eram toţi chiar un pic mai amărâţi decât la urcare, fiindcă unica soluţie pe care o găsiserăm pentru diferitele noastre necazuri nu mai era valabilă, cel puţin pentru moment. Şi existase un soi de stranie excitare nervoasă acolo sus, pe acoperiş; vreo două ceasuri, trăiserăm toţi patru într-un fel de stat independent, unde legile de la

nivelul străzii nu se mai aplicau. Deşi ajunseserăm acolo sus împinşi fiecare de propriile probleme, acestea, ca nişte roboţei Daleks, nu avuseseră picioare ca să urce şi ele scările. Iar acum trebuia să coborâm înapoi şi să le înfruntăm din nou. Dar impresia era că nici n-am fi avut de ales. Chiar dacă nu aveam nimic în comun unul cu altul, în afară de lucrul acela, ei bine, lucrul acela fusese suficient ca să ne facă să simţim că pentru noi nu exista absolut nimic – adică nici bani, statut social, studii, vârstă ori preocupări culturale – de care să ne mai pese cât de cât; formaserăm toţi o naţiune, brusc, în acele două ceasuri, iar deocamdată nu voiam decât să fim împreună cu noii noştri compatrioţi. De-abia dacă schimbasem câteva vorbe cu Maureen, ba nici măcar n-aveam habar care e numele ei de familie; dar ştiam că ea mă înţelegea de-o mie de ori mai bine decât mă înţelesese vreodată nevastă-mea în ultimii cinci ani de căsnicie. Maureen ştia că sunt nefericit, din moment ce mă găsise tocmai acolo, iar asta însemna că ştia cel mai important lucru despre mine; Cindy susţinea întotdeauna că era siderată de tot ceea ce făceam sau spuneam eu.

Ce frumos ar fi fost dacă m-aş fi îndrăgostit de Maureen, nu-i aşa?! Parcă şi văd titlul cu litere de-o şchioapă din ziar: „NOUL SHARP!“ Şi dedesubt s-ar povesti cum Spurcatul de altădată şi-a dat seama de greşelile săvârşite şi a decis să îşi refacă viaţa alături de o doamnă cumsecade, trecută şi ea de prima tinereţe, renunţând astfel să mai umble după puştoaice şi figurante siliconate. Da, da, exact. Vise, vise.

JJ

În timp ce Jess suna pe la toate cunoştinţele ei ca să afle pe unde putea fi tipul ăla, Chas, eu stăteam rezemat de zid, privind oraşul printre sârme şi încercând să-mi dau seama cam ce mi-ar fi plăcut să ascult în acel moment, dacă aş fi avut un iPod sau un Discman. Prima chestie care mi-a venit în minte a fost Jonathan Richman cu *Abominable Snowman in the Market*, poate tocmai fiindcă era un fel de tâmpenie dulceagă şi îmi amintea de o perioadă din viaţă când îmi permisesem luxul să fiu şi eu aşa. Şi după aceea am început să fredonez The Cure cu *In Between Days*, ceea ce mi se părea oarecum mai logic. Nu era azi şi nu era mâine, nu era anul trecut şi nu era anul următor, şi oricum toată poanta aia cu acoperişul semăna cu un fel de limb între două chestii, mai ales că nici noi nu ne hotărâserăm încotro voiam să se îndrepte sufletele noastre nemuritoare.

Jess a vorbit zece minute cu surse apropiate lui Chas şi a venit înapoi comunicându-se că, aproape sigur, tipul era la un chef în Shoreditch. Am coborât pe jos, cincisprezece etaje, prin bubuiturile muzicii şi putoarea de pişat, după care am ieşit în stradă, unde ne-am postat, dârdâind de frig, în aşteptarea unui taxi. Nu spunea nimeni nimic, în afară de Jess care dădea din gură cât noi toţi la un loc. Ne-a povestit la cine era cheful şi cine va fi probabil acolo.

— Tessa, precis, şi toţi ăia.

— Ah, a zis Martin. Toţi ăia.

— Şi Alfie cu Tabitha, plus gaşca aia care se duce sâmbăta la mare. Şi Pete-Drogangiul, cu toată trupa de la grafică.

Martin gemea; Maureen, ziceai că are rău de mare.

Un tânăr african, la volanul unei rable de Ford de tot rahatul a oprit în dreptul nostru. A coborât geamul dinspre trotuar şi s-a aplecat spre noi.

— Unde vreţi să mergeţi?

— Shoreditch.

— Treizeci de lire.

— Du-te-n mă-ta, a zis Jess.

— Gura, a spus Martin şi s-a aşezat pe scaunul din faţă. Fac cinste, a mai adăugat.

Noi, ceilalţi, ne-am urcat în spate.

— La mulţi ani, a zis şoferul.

Nici unul dintre noi n-a zis nimic.

— La un chef? a spus şoferul.

— Îl ştii pe Pete-Drogangiul? l-a întrebat Martin. Păi, de el sperăm să dăm. Ar fi fabulos.

— „Fabulos“, a pufnit Jess. Cum poţi să fii aşa penibil?

Păi, dacă voiai să faci glume cu Jess şi să fii ironic, mai bine îi ziceai dinainte, ca să se prindă.

Poate să se fi făcut acum patru jumate dimineaţa, dar era plin de lume peste tot, în maşini, în taxiuri şi pe jos. Numai grupuri-grupuri, toţi. Câteodată, oamenii fluturau din mână spre noi; Jess le răspundea de fiecare dată, fluturând şi ea din mână spre ei.

— Şi tu? i-a zis Jess şoferului. Lucrezi toată noaptea? Sau te duci şi tu să te distrezi undeva?

— Lucrez *toute la nuit*, a răspuns el. Toată noaptea.

— Ghinion, a zis Jess.

Şoferul a râs fără veselie.
— Da. Ghinion.
— Şi muierea nu se supără?
— Poftim?
— Muierea ta. *La femme*. N-o deranjează? Că lucrezi toată noaptea?
— Nu, n-o deranjează. În locul unde e acum, nu, n-o mai deranjează.

Orice persoană dotată cu antene emoţionale ar fi putut simţi cum starea de spirit din taxi se face neagră de tot. Orice persoană trecută cât de cât prin viaţă şi-ar fi dat seama că omul avea povestea lui şi că povestea asta, indiferent care-o fi fost ea, nu prea avea şanse să ne binedispună pentru petrecere. Orice persoană cât de cât cu bun-simţ s-ar fi oprit aici.

— Oh, a făcut Jess. Femeie rea, nu?

Am tresărit şi sunt sigur că, la fel, şi ceilalţi. Gură-spartă atacă din nou.

— Nu rea. Moartă.

A zis asta pe un ton plat, ca şi cum ar fi corectat-o în privinţa unei realităţi obiective – de parcă în domeniul lui de activitate „rea“ şi „moartă“ erau două adrese pe care lumea le confunda cu regularitate.

— Oh!
— Da. Nişte oameni răi au omorât-o. Au omorât-o pe ea, au omorât-o pe maică-sa, l-au omorât pe taică-său.
— Oh!
— Da. În ţara mea.
— Exact.

Şi exact acolo a fost locul unde Jess a ales să se oprească: fix în punctul în care, tăcând, se dădea de gol. Şi uite-aşa am mers cu maşina mai departe, fiecare cu gândurile lui. Dar aş putea pune rămăşag şi pe-un milion de parai că toate gândurile noastre conţineau, undeva în încâlceala şi învălmăşeala lor, o variantă sau alta a aceloraşi întrebări: Oare de ce nu l-am văzut şi pe tipul ăsta acolo sus? Sau fusese deja acolo şi coborâse, cum făcuserăm şi noi? Ne-ar lua în zeflemea dacă i-am povesti necazurile noastre? Cum naiba poate să fie aşa de... *tare*?

Când am ajuns, Martin i-a lăsat un bacşiş foarte gras, iar tipul s-a arătat încântat şi recunoscător, zicând că suntem prietenii lui. Nouă ne-ar fi plăcut să fim prieteni cu el, dar lui probabil că nu i-ar mai fi păsat prea mult de noi, dacă ar fi ajuns să ne cunoască.

Maureen n-a vrut să intre cu noi, dar am împins-o cu forţa pe uşă şi pe urmă sus, pe scări, într-o cameră cum nu mai văzusem cred de când

plecasem din New York, fiindcă mi-amintea de mansardele boeme de-acolo. În NYC, aşa ceva ar fi costat o avere, ceea ce înseamnă că, în Londra, ar fi costat o avere plus încă treizeci la sută. Încăperea era încă ticsită de lume, chiar şi-acum, la patru dimineaţa, când gemea de o categorie de oameni absolut deloc pe gustul meu: studenţi la arte, fir-ar mama lor! Sigur, Jess ne avertizase deja, dar tot a fost un şoc pentru mine. Toate pălăriile alea flocoase, mustăţile cu părţi lipsă, ba ici, ba colo, toate tatuajele alea noi şi pantofii de plastic... Adică, uite, şi eu sunt liberal, n-am vrut ca Bush să bombardeze Irakul, îmi place şi mie să mai trag, ca tot omul, dar indivizii ăştia tot îmi umplu sufletul de frică şi aversiune, în special fiindcă ştiu că nu le-ar fi plăcut trupa mea. Când aveam o cântare în vreun oraş universitar şi ieşeam în faţa unei gloate ca asta, ştiam că ne va fi foarte greu. Păi, indivizii de teapa lor nici nu gustă muzica adevărată. Ce să le placă lor Ramones, Temptations sau ’Mats; nu, nici vorbă, ei se dau în vânt după DJ Bleepy şi ţignalele lui naşpa, ce naiba! Sau, dacă nu, fac toţi pe şmecherii de cartier şi-ascultă numai hip-hop de-ăla, despre putori şi puşcoace.

Aşa că am fost cu capsa pusă de la bun început. Mi-era frică să nu sar la bătaie cu careva de pe-acolo; ba chiar stabilisem şi motivul pentru care m-aş fi caftit imediat: ca să le iau apărarea lui Martin sau lui Maureen, dacă s-ar fi trezit să facă mişto de ei vreun nenorocit de mocofan cu ţăcălie sau vreo muiere cu mustaţă. Dar nici vorbă să se întâmple aşa ceva. Ciudăţenia a fost că Martin, în costumul lui elegant şi cu bronzul lui artificial, iar Maureen, în trenci şi cu pantofii ăia cuminţi în picioare s-au integrat cumva perfect în peisaj. Arătau atât de pe bune, încât păreau, mă-nţelegeţi, *de-acolo*. Martin, cu freza lui de TV, ziceai că e parcă din Kraftwerk, iar Maureen chiar avea mutră de Mo Tucker – aia din Velvet Underground, dar într-o variantă atât de reală, încât părea stranie. Eu, însă, fir-ar să fie, îmbrăcat cum eram cu nişte pantaloni negri decoloraţi, o geacă de piele şi-o vechitură de T-Shirt Gitanes, mă simţeam ca un fraier.

A fost doar un singur incident, când am crezut că o să-i sparg nasul unuia. Martin stătea în picioare acolo, bând vin direct dintr-o sticlă, când gagiii ăia doi au început să se holbeze la el.

— Uite-l pe Martin Sharp! Ăla pe care l-au pus pe liber de la matinalul TV!

M-am crispat. Chiar nu mi se mai întâmplase niciodată să umblu cu celebrităţi, aşa că nici nu-mi trecuse prin minte că a intra la un bairam cu moaca lui Martin era ca şi cum ai fi fost în pielea goală: până şi studenţii de

la arte fac ochii cât cepele. Dar aici nu era doar faptul că îl recunoscuseră. Nu, treaba se complica deja.

— Oh, da! Bine i-au făcut! i-a zis amicul tipului.

— Huoo, Sharpy!

Martin le-a zâmbit frumos.

— Probabil că asta auzi tot timpul, a zis unul dintre ei.

— Ce?

— Păi, chestii de-astea, gen „Huoo, Sharpy".

— Da, a zis Martin. Aşa e.

— Ghinion, ce să-i faci. Dintre toţi ăia de la TV, tocmai tu să ajungi aşa o căzătură.

Martin a ridicat din umeri, cu un aer neputincios, dar vesel, după care s-a întors iarăşi spre mine.

— Eşti OK?

— Asta-i viaţa! a zis el şi s-a uitat la mine.

Reuşise cumva să dea o nouă profunzime unui clişeu răsuflat.

În acest timp, Maureen parcă era o stană de piatră. Sărea ca arsă ori de câte ori careva râdea, înjura sau spărgea ceva; se holba la petrecăreţii de-acolo ca la nişte fotografii uriaşe de-ale Dianei Arbus proiectate pe un ecran cât casa.

— Vrei ceva de băut?

— Unde-i Jess?

— După Chas.

— Dar pe urmă mergem?

— Sigur.

— Bine. Nu prea-mi place aici.

— Nici mie.

— Tu unde crezi că o să mergem după aceea?

— N-am idee.

— Dar o să mergem la fel, nu?! Toţi împreună?

— Da, presupun. Păi, n-a fost asta înţelegerea? Până îl găsim pe tipul ăla.

— Sper să nu-l găsim, a zis Maureen. Măcar o vreme. Aş vrea şi eu un pahar de sherry, te rog, dacă ai să găseşti pe undeva.

— Vrei să ştii părerea mea? Eu nu cred că există prea mult sherry pe-aici. Tipii ăştia, zic eu, nu au mutre de băutori de sherry.

— Vin alb, atunci? Crezi că din ăsta există?

Am dibuit două pahare de plastic şi o sticlă cu ceva lichid pe fund.

— Noroc.
— Noroc.
— Întotdeauna de Anul Nou e la fel, nu?!
— La ce te referi?
— Ştii şi tu – vin alb cald, un chef jenant plin de tot felul de şmecheri. Şi când mă gândesc că anul ăsta jurasem că o să fie altfel.
— Dar unde erai anul trecut pe vremea asta?
— La o petrecere acasă. Cu Lizzie, fosta mea iubită.
— Şi-a fost drăguţ?
— Mda, a fost OK. Dar tu?
— Eu am stat acasă. Cu Matty.
— Normal. Şi te gândeai, acum un an…
— Da, a zis ea repede. Oh, da.
— Normal.

Şi chiar n-am mai ştiut ce să spun mai departe, aşa că am stat acolo amândoi, sorbind din pahare şi uitându-ne la şmecherii ăia.

Maureen

Este complet neigienic să locuieşti undeva fără closet. Până şi persoanele care stau în camere cu chirie, tot au acces la o baie adevărată – cu uşi, pereţi şi fereastră. Locul ăsta, unde se ţinea petrecerea, nu avea nici măcar aşa ceva. Era ca o toaletă din gară, doar că nu exista nici măcar WC separat pentru bărbaţi. Doar un mic zid despărţea toaleta de restul încăperii, aşa că, deşi îmi venea să mă duc, nu puteam; dacă trecea careva de cealaltă parte a peretului şi vedea ce făceam eu acolo?! Şi nu-i nevoie să vă mai explic cât de insalubru era totul. Mama obişnuia să spună adesea că duhorile sunt doar nişte gaze de la microbi; păi, cred că proprietarul apartamentului de-acolo, care-o fi fost el, avea microbi peste tot. Şi oricum toaleta aia tot nu putea fi folosită. Când m-am dus să văd unde e, am găsit pe unul în genunchi pe jos, amuşinând pe lângă capac. Habar n-am de ce să-i vină cuiva să miroasă capacul de la toaletă (mai ales sub privirile altcuiva! Păi, vă daţi seama?!). Dar, ce ştiu eu, perverşi sunt de tot felul. Cam la asta mă şi aşteptam când am ajuns la petrecerea aia, darămite după ce am auzit ce vacarm era acolo şi am mai văzut şi ce fel de oameni veniseră; păi, dacă m-ar fi întrebat cineva pe mine ce cred eu că ar putea face nişte oameni ca ăştia într-un closet, aproape sigur le-aş fi răspuns că tipii amuşină probabil capacul.

Când m-am întors, am văzut-o pe Jess plângând, acolo, în picioare; ceilalţi musafiri se mai retrăseseră un pic, lăsând un mic spaţiu în jurul nostru. Nu ştiu ce băiat îi spusese că fusese şi Chas, dar că plecase, şi nu oricum, ci cu o fată pe care o cunoscuse, aici, la petrecere. Jess voia să ne ducem cu toţii acasă la tipa aia, iar JJ încerca s-o convingă că nu era o idee prea grozavă.

— E OK, a zis Jess. O ştiu pe tipă. Probabil că a fost un soi de neînţelegere. Fata, probabil, nici nu ştia de mine şi Chas.

— Dar dacă totuşi ştia? a întrebat JJ.

— Păi, în cazul ăsta, tot n-aş putea lăsa lucrurile aşa, nu?!

— Şi asta ce-nseamnă?

— N-aş omorî-o, oricum. Doar n-am înnebunit, nu? Dar aş vrea să-i fac cumva rău. Poate s-o tai un pic.

Când Frank a rupt logodna dintre noi, am crezut că n-am să-mi mai revin niciodată. Mi-a fost milă de el aproape la fel de mult ca şi de mine, fiindcă nu i-am uşurat deloc situaţia, atunci. Eram împreună la Ambler Arms – doar că nu se mai numeşte aşa acum –, acolo în colţ, lângă jocurile mecanice, iar proprietarul localului a venit până la masa noastră şi l-a rugat pe Frank să mă ducă acasă, fiindcă nimeni n-avea chef să bage vreun sfanţ în maşinăria aia, cu mine urlând şi zbierând de-mi ieşeau ochii din cap, or, tocmai asta era problema, ţinând seama că scoteau şi ei nişte bani frumoşi cu jocurile mecanice, seara, când era tihnit pe-acolo.

Puţin a lipsit atunci să nu o termin de tot cu viaţa – cert e că luam în calcul şi-aşa ceva. Dar m-am gândit că voi putea trece peste asta, m-am gândit că lucrurile s-ar putea eventual îndrepta. Vă daţi seama de câte necazuri aş fi scăpat, dacă o făceam de-atunci?! Ne-aş fi omorât pe amândoi, adică pe mine şi pe Matty, dar bineînţeles că nici nu ştiam asta în acel moment.

N-am dat nici o atenţie prostiilor pe care le spunea Jess, care ameninţa că va tăia pe careva. Câte tâmpenii aiuritoare n-am debitat şi eu când m-am despărţit de Frank; le ziceam oamenilor că Frank fusese nevoit să se mute în altă localitate, că era bolnav la cap, că era beţiv şi că mă bătea. Nimic din toate astea nu era adevărat. Frank era un bărbat adorabil, care avea marele defect de a nu mă iubi îndeajuns de mult, şi întrucât lucrul ăsta nici nu prea putea fi considerat defect a trebuit să născocesc nişte metehne mai mari.

— Eraţi logodiţi? am întrebat-o eu pe Jess, deşi mai bine nu deschideam gura.

— Logodiţi?! a zis Jess. Logodiţi? Da’ unde te trezeşti? În mizeria aia de *Mândrie şi prejudecată*? „Ooooh, domnule Moftu’ Darcy. Vrei să fiu logodnica ta?“ „Oh da, duduie Ţâfnica Tontanela, ar fi o încântare, desigur.“

Ultimele cuvinte le-a rostit cu răutate, dar presupun că v-aţi dat seama şi voi.

— Oamenii se logodesc şi în ziua de azi, a spus Martin. Întrebarea ei n-a fost prostească.

— Şi care oameni se mai logodesc, mă rog?

— Uite, eu am fost logodită.

Dar am rostit asta prea încet, din cauză că mi-era frică de ea, aşa că m-a pus să mai repet o dată.

— Tu?! Zău? OK, dar care oameni în viaţă se mai logodesc? Nu mă interesează ăia de pe vremea lu’ Pazvante Chioru’. Nu mă interesează oamenii care umblă cu de-astea pe ei – cu pantofi şi trenciuri de-alea.

Mă gândeam să o întreb cu ce ar fi trebuit, după părerea ei, să ne încălţăm, dacă nu cu pantofi, dar mă învăţasem minte, aşa că am tăcut.

— În fine, şi cu cine mama mă-sii te-ai logodit tu?

Nu-mi plăcea deloc ce se întâmpla. Mi se părea nedrept să păţesc aşa ceva, când eu voisem doar să fiu de folos.

— Ţi-ai tras-o cu el? Pun pariu că da. Ia, zi, lui cum îi plăcea? Câineşte? Ca să nu trebuiască să-ţi vadă moaca?

Şi pe urmă Martin a înhăţat-o zdravăn şi a târât-o până în stradă.

Jess

Când m-a scos Martin afară cu forţa, m-a apucat o chestie, aşa, să vreau să devin alt om. Mie treaba asta îmi reuşea ori de câte ori aveam chef. Păi, nu fac aşa toţi, când simt că îşi pierd controlul? Ştiţi cum: îţi zici în sinea ta, OK, eu le am cu cărţile, aşa că te duci imediat la bibliotecă, îţi iei nişte cărţi şi te foieşti peste tot cu ele o bucată de vreme. Sau, OK, eu le am cu drogurile, şi fumezi la iarbă cu nemiluita. În fine, poţi găsi orice. Şi chiar ajungi să te simţi altfel. Dacă preiei de la altul hainele, preocupările sau cuvintele, tot ce spune omul ăla, eu constat că mai poţi scăpa un pic de tine însuţi.

Era timpul să mă simt altfel. Nu-mi dau seama de ce i-am spus chestia aia lui Maureen; nu-mi dau seama de ce spun, de fapt, majoritatea lucrurilor pe care le spun. Ştiam că întrecusem orice limită, dar nu mă puteam opri. Mă

înfurii, şi mie la nervi îmi vine parcă să vărs. Împroşc din mine toate mizeriile în capul cuiva şi nu mă opresc, decât când simt că m-am golit complet. Mă bucur că m-a tras Martin afară. Era cazul să mă opresc. E cazul să mă opresc, aşa, în general. Mi-am spus, aşadar, că începând din acel moment voi fi o persoană mai de modă veche. Am jurat să nu mai înjur, ha, ha, sau să nu mai scuip; am jurat să nu mai întreb niciodată vreo băbătie nevinovată, care se vede limpede că a rămas mai mult sau mai puţin virgină, dacă şi-a tras-o pe la spate cu vreunul.

Martin s-a stropşit rău la mine, m-a făcut scorpie şi proastă, şi m-a întrebat ce-mi făcuse mie Maureen ca să-mi căşune aşa pe ea. Iar eu nu spuneam decât: „Da“, „Nu“ şi „Îmi pare foarte rău“, şi asta tot timpul cu ochii în asfalt, nu la el, ca să-i demonstrez cât de mult regretam, efectiv. Şi pe urmă am făcut o reverenţă, ceea ce mie mi se părea o schemă drăguţă. Iar el zice: „Ce naiba mai e şi asta, acum? Ce te-a apucat să tot spui «da» şi «nu» ca o morişcă?“. I-am zis aşadar că voi înceta să mai fiu eu şi că nimeni nu mă va mai vedea vreodată cum am fost înainte, la care nici el n-a ştiut ce să mai zică. Mi-era groază să nu se sature şi ei de mine. Am remarcat eu că mereu oamenilor li se face lehamite de mine. Uite, de exemplu, Chas s-a săturat de mine. Or aşa ceva nu vreau să mi se mai întâmple niciodată, fiindcă altminteri o să rămân fără nimeni. Cu Chas, cred că totul a fost cumva *prea* mult; prea repede am tăbărât pe el, iar el s-a speriat. Ca atunci la Tate Modern? Atunci, categoric, a fost o greşeală. Din cauza ambianţei dinăuntru… OK, de-acord, unele chestii de-acolo sunt chiar stranii, violente şi aşa mai departe, dar faptul că exponatele sunt toate stranii şi violente, nu mă îndreptăţea să fiu şi eu stranie şi violentă. Am avut un comportament inadecvat, cum s-ar fi exprimat Jen. Decât să-mi fi vărsat focul pe una dintre piesele expuse acolo, mai bine aşteptam să putem ieşi afară, după ce ne uitam la toate tablourile şi instalaţiile din muzeu.

Cred că şi Jen s-a săturat de mine.

La fel şi faza aia de la cinematograf, care, dacă mă gândesc acum mai bine, o fi pus capac la toate. Şi atunci am avut tot un comportament inadecvat. Sau poate nu neapărat comportamentul meu a fost inadecvat, din moment ce tot trebuia ca la un moment dat să avem şi discuţia aceea, ci locul (Sala Holloway Odeon) nu era deloc în regulă şi nici volumul (prea tare). Una dintre remarcile făcute de Chas în seara aceea a fost că eu nu eram suficient de matură ca să fiu mamă, or îmi pot da seama acum că,

zbierând de mi-au ieşit ochii din cap, cam vreo jumătate din *Moulin Rouge,* că eu vreau să am un copil, n-am făcut cumva decât să-i dau lui dreptate.

În fine, aşa. Martin s-a zbârlit ca dementul la mine câteva momente, după care am avut senzaţia că începe să se chircească şi să se micşoreze, ca un balon umflat tare, când îl înţepi cu acul. „Ce-ai păţit, bunule domn?“ i-am zis eu, dar el a scuturat doar din cap. Oricum, am înţeles suficient din gestul lui. Am înţeles că, uite, eram în toiul nopţii, iar el stătea acolo, la uşa unei petreceri pline de persoane pe care nu le cunoştea, şi ţipa la altă persoană, pe care, la fel, nu o cunoştea, şi asta la vreo două ceasuri după ce şezuse pe acoperiş, gândindu-se să se omoare. Oh, da, iar nevasta şi copiii îl urau. În oricare altă situaţie, aş fi spus că brusc omul acesta îşi pierduse voinţa de a mai trăi. M-am dus lângă el, i-am pus mâna pe umăr, iar el s-a uitat la mine, de parcă aş fi fost o fiinţă umană, şi nu o sursă de iritare; atunci, am trăit amândoi un fel de Clipă – nu clipa romantică gen Ross-and-Rachel, ci o Clipă de Comuniune Profundă. Dar pe urmă am fost întrerupţi, iar Clipa a trecut.

JJ

Vreau să vă povestesc despre fosta mea trupă – probabil fiindcă începusem cumva să cred că tipii ăştia erau noua mea trupă. Noi am fost patru şi ne numeam Big Yellow. La început, ne ziceam Big Pink, în semn de omagiu pentru albumul celor de la The Band, dar constatând, pe urmă, că toată lumea ne credea o trupă de poponari, am schimbat culorile. Eu şi Eddie am pornit trupa în liceu, am scris muzica împreună, am fost ca fraţii, tot-tot timpul până în ziua când n-am mai fost aşa. Da, Billy era toboşarul, Jesse era basistul, şi… rahat, în fond ce vă pasă vouă de toate astea, corect?! Un lucru însă trebuie să ştiţi: noi am avut ceva ce nimeni n-a avut vreodată. Poate la unele formaţii s-a mai întâlnit totuşi chestia asta, înainte de vremea mea – The Stones, The Clash, The Who. Dar, eu, personal, n-am văzut niciodată aşa ceva la vreo trupă muzicală. Păcat că n-aţi fost la nici una dintre cântările noastre, fiindcă atunci aţi înţelege că eu nu vorbesc tâmpenii; aşa, însă, o să trebuiască să mă credeţi pe cuvânt: în serile când eram în formă, magnetizam parcă spectatorii, de-ai fi zis că nici nu mai ştiau pe ce lume erau. Mie şi-acum îmi mai plac albumele noastre, dar publicul ţine minte, în schimb, concertele; există formaţii care nu fac decât să urce pe scenă şi să îşi interpreteze cântecele un pic mai tare şi mai

repede, dar doar atât; pe când noi găsiserăm metoda de a face altfel: îi înălţam şi îi coboram pe ritmurile noastre, cântând coveruri care ne plăceau nouă şi care ştiam că erau şi pe gustul celor care veneau să ne asculte, aşa că spectacolele noastre au ajuns *să însemne* ceva pentru oameni, ceea ce nu se mai întâmplă în ziua de azi. Când Big Yellow cânta live, era ca la slujbele de la penticostali; în loc de apluze, fluierături şi huiduieli, la noi erau lacrimi, scrâşnete din dinţi şi fredonări extaziate. Noi am mântuit suflete. Dacă îţi place rock'n'roll, dar de orice fel, de la, ştiu eu? da, de la Elvis trecând prin James Brown şi până la White Stripes, precis ai fi fost gata să te laşi de serviciu, ca să vii să trăieşti în ritmurile staţiilor noastre, până simţeai că îţi crapă urechile. Concertele astea erau raţiunea mea de a trăi, şi îmi dau seama acum că nu e nici o metaforă când spun asta.

Mi-ar plăcea să mă fi înşelat. Zău. M-ar ajuta mult. Nu pot uita însă că aveam rubrica aceea de mesaje pe situl nostru de pe internet, şi, citindu-le şi eu din când în când, îmi dădeam seama că lumea simţea la fel ca noi; şi mă mai uitam şi pe siturile altora, tot la mesaje, dar fanii lor erau altfel. Adică, vreau să spun că fiecare trupă are nişte fani care o admiră, fiindcă altminteri nici nu s-ar mai numi „fani", corect? Dar îmi dădeam seama, citind celelalte rubrici de mesaje, că cine venea la concertele noastre pleca de-acolo cu nişte trăiri aparte. O simţeam şi noi, aşa cum o simţeau şi ei. Doar că n-aveam destui, presupun. Oricum.

Maureen n-a prea mai fost în apele ei, după ce Jess a făcut-o albie de porci, dar era perfect normal, nu? Doamne Sfinte! Păi, eu aş fi simţit că mi se taie picioarele şi că trebuie să stau jos, dacă s-ar fi întâmplat ca Jess să mă facă pe mine aşa, albie de porci, or orice se poate spune despre mine, numai că aş fi vreun papă-lapte, nu. Am condus-o afară pe o mică terasă de pe acoperiş, unde ai fi zis că razele soarelui n-ajung niciodată, dar unde, oricum, erau o masă de picnic şi un grătar. Grătare dintr-astea mici vezi la tot pasul în Anglia, aşa-i? Pentru mine, aceste obiecte au ajuns să reprezinte triumful speranţei asupra circumstanţei, având în vedere că tot ceea ce poţi face este să te zgâieşti la ele pe fereastră prin ploaia căcăcioasă de-afară. La masa de picnic, şedeau doi oameni, dar, când au observat că Maureen nu se simte prea bine, s-au ridicat şi au intrat înapoi, în casă, iar noi ne-am aşezat. M-am oferit să-i aduc un pahar cu apă, dar ea n-a vrut nimic, aşa că am stat pur şi simplu acolo o bucată de timp. Dar, pe urmă, am auzit amândoi un fel de sâsâit, venind dinspre zona întunecată de lângă grătar, din celălalt colţ,

iar într-un final ne-am imaginat că probabil era cineva acolo; un tânăr, cu plete şi o mustaţă de toată jena, ghemuit pe jos în beznă, care încerca să ne atragă atenţia.

— Scuzaţi-mă, s-a încumetat el să şoptească un pic mai tare.

— Vrei să vorbeşti cu noi, atunci hai încoa'.

— Nu pot ieşi la lumină.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă ai face-o?

— Poa' să mă omoare zurli-zurli.

— Nu suntem decât noi aici – Maureen şi cu mine.

— Zurli-zurli e peste tot.

— Ca Dumnezeu, am zis eu.

M-am dus până în cealaltă parte a terasei şi m-am lăsat pe vine, lângă el.

— Cum să te ajut?

— Eşti american?

— Da.

— *Oh. Howdy, pardner.*

Dacă vă spun că treaba asta l-a amuzat, e suficient ca să vă dumiriţi cum era tipul.

— Auzi, nu te duci tu înăuntru, la bairam, ca să vezi dacă zurli-zurli mai e acolo?

— Şi cum arată tipul?

— Păi, de fapt, e o ea. Da, las' că ştiu şi eu, dar pe bune tipa e fioroasă. A văzut-o unul adineoari şi mi-a zis să mă ascund aici, afară, până se cară gagica. Am fost cu ea o dată. Nu ca în „a fost odată ca niciodată“. Doar o dată. Dar n-am mai vrut, fiindcă e sărită de pe fix, şi…

Era perfect.

— Tu eşti Chas, nu?!

— Dar de unde ştii?

— Sunt prieten cu Jess.

Oh, Doamne, să fi văzut ce mutră făcuse. A ţâşnit în picioare şi a început să caute din priviri o modalitate de a scăpa sărind eventual peste zidul din spate. La un moment dat, am avut senzaţia că o să încerce să se cocoaţe în sus pe zid, repede-repede ca o veveriţă.

— Ce căcat, a zis el. Fir-aş al naibii. Scuze. Ce căcat! Mă ajuţi să sar zidul?

— Nu. Vreau să vii să staţi de vorbă. A fost o noapte agitată pentru ea, aşa că poate o mică discuţie ar ajuta-o să se mai calmeze.

Chas râdea. Un râs cavernos, de om disperat care ştie că, pentru a o calma cât de cât pe Jess, nişte tranchilizante în doze de elefant ar fi fost mult mai utile decât o mică discuţie.

— Precis ştii că n-am mai făcut sex din seara aia când am fost cu ea, da?

— Nu, Chas, n-am ştiut asta. De unde să fi ştiut? Unde să fi citit eu aşa ceva?

— M-am speriat prea rău. Nu mai pot face încă o dată aceeaşi greşeală. Nu mai suport ca vreo femeie să zbiere la mine în cinematograf. Nici nu-mi pasă, să ştii, dacă n-o să mai fac sex niciodată. E mai bine aşa. Am douăzeci şi doi de ani. Vreau să zic că, oricum, pe la vreo şaizeci de ani, tot nu-ţi mai vine s-o faci, corect? Ce mi-s atunci încă patruzeci de ani, nu? Mai puţin chiar. Pot trăi foarte bine şi fără. Bătrâne, femeile astea sunt nişte obsedate afurisite.

— Nu e bine să gândeşti asemenea prostii, băi. Ai avut doar ghinion, o dată şi gata.

Am spus asta, pentru că ştiam că aşa se cuvenea să spun, nu fiindcă aş fi ştiut din experienţă că lucrurile ar fi cumva diferite. Nu e adevărat că femeile sunt nişte obsedate afurisite, bineînţeles că nu poate fi adevărat – cu excepţia tipelor cu care mă culcasem eu şi a tipei cu care se culcase Chas.

— Uite ce e. Dacă ieşi de-acolo şi staţi un pic de vorbă, ce rău mai mare crezi că ţi s-ar putea întâmpla?

— Tipa a vrut să mă omoare de două ori şi din cauza ei am fost arestat o dată. Plus că n-am voie să mai calc în trei cârciumi, două galerii de artă şi un cinema. Plus că am primit un avertisment oficial de la…

— OK, OK. Vasăzică, după tine cel mai mare rău care ţi s-ar putea întâmpla este să ai parte de o moarte violentă şi dureroasă. Dar eu îţi spun, amice, că e mai bine să mori ca un bărbat decât să te ascunzi pe sub grătare ca un şoarece.

Maureen se ridicase în picioare şi venise lângă noi, în cotlonul nostru negru ca mangalul pentru grătar.

— Eu te-aş omorî, dacă aş fi în locul lui Jess, a zis ea încet – atât de încet, încât era greu de asociat violenţa cuvintelor cu timiditatea vocii.

— Poftim, iară-ncepe. Tu nu vezi decât nenorociri peste tot.

— Asta cine naiba mai e?

— Mă cheamă Maureen, a spus Maureen. De ce să scapi tu basma curată din toată treaba asta?

— Din care treabă? Doar n-am făcut nimic.

— Parcă ai spus că ai făcut sex cu ea, nu?! a zis Maureen. Sau poate n-ai spus chiar aşa, cuvânt cu cuvânt. Dar, oricum, ai afirmat că de-atunci n-ai mai făcut sex cu nimeni. Deduc, aşadar, că te-ai culcat cu ea.

— Păi, da, am făcut sex cu ea doar atunci, o singură dată. Dar habar n-aveam în momentul ăla ce obsedată afurisită e gagica.

— Vasăzică, în clipa în care constaţi că biata de ea e derutată şi vulnerabilă, nu găseşti altceva mai bun de făcut decât să-ţi iei tălpăşiţa.

— N-am avut încotro. Tipa mă fugărea peste tot. Cu cuţitul în mână, mai tot timpul.

— Şi de ce te fugărea peste tot?

— Nu-nţeleg, ce te interesează pe tine toate astea?

— Nu-mi place să văd oameni supăraţi.

— Dar eu cum oi fi? Sunt şi eu supărat. Viaţa mea e terci.

Acum, sigur că Chas n-avea de unde să ştie, dar nici n-ar fi trebuit să se bage la o asemenea afirmaţie tocmai în faţa unuia dintre noi – Cei Patru de pe Turnul sinucigaşilor. Prin definiţie, noi eram Popii şi Damele de Terci. Chas renunţase la sex, pe când noi încercam să ne decidem dacă să renunţăm sau nu la viaţă, ce mama mă-sii!

— Trebuie să stai de vorbă cu ea, a zis Maureen.

— Asta s-o crezi tu! a ripostat Chas.

La care, jap! Maureen i-a ars una cât a putut ea de tare.

N-aş putea să spun de câte ori nu-l văzusem pe Eddie caftind pe careva la vreun bairam sau după vreun spectacol. Şi probabil c-ar spune şi el acelaşi lucru despre mine, deşi în mintea mea rămăsese că eu eram Omul Paşnic, cu niscaiva accese ocazionale de violenţă, iar el era Omul Războinic, când şi când cu câte un moment de calm şi limpezime. Şi OK, Maureen arăta ca o bătrânică, dar când am văzut ce palmă i-a tras, mi-am adus aminte de toate astea.

Apropo de Maureen, un lucru e cert: era mult mai curajoasă decât mine. Avusese tăria să îndure atâtea, de parcă ar fi vrut să se lămurească până la capăt cum e să treci prin aşa ceva, cum e să nu ai parte niciodată de viaţa pe care ţi-ai plănuit-o. Nu ştiu care or fi fost planurile alea, dar precis le-a avut şi ea, la fel ca oricare om, iar când a apărut Matty, a stat să aştepte douăzeci de ani ca să vadă ce i se va oferi în schimb, dar nu i s-a oferit absolut nimic. Pusese mult suflet în palma aceea, şi nu mi-era deloc greu să mă imaginez şi pe mine trosnind rău pe cineva când voi avea vârsta ei. Ăsta şi era unul

dintre motivele pentru care n-aveam de gând s-ajung vreodată să mai apuc vârsta ei.

Maureen

Frank este tatăl lui Matty. Ce ciudat când mă gândesc că nu-i obligatoriu să fie ceva evident pentru oricine, doar fiindcă-i atât de evident pentru mine. N-am avut relaţii sexuale decât cu un singur bărbat; şi n-am avut relaţii sexuale cu acel bărbat decât o singură dată; or singura oară în viaţă când am avut şi eu relaţii sexuale l-am conceput pe Matty. Care e probabilitatea ca să se întâmple aşa ceva? Un raport de unu la un milion? Unu la zece milioane? Habar n-am. Dar, desigur, chiar şi la un raport de unu la zece milioane ar însemna că există pe lume o mulţime de femei ca mine. Nu asta îţi vine în minte, când spui un raport de unu la zece milioane. În nici un caz nu te gândeşti: „Ce de lume e-n situaţia asta!“

Ce-am constatat eu de-a lungul anilor este că noi, oamenii, nici nu ne închipuim cât de puţin feriţi suntem de ghinioane. Fiindcă, deşi nu pare drept să ai relaţii sexuale doar o dată şi să te pricopseşti cu un copil care nu poate să meargă, nu poate să vorbească şi care nici măcar nu mă recunoaşte… Mda, ce-are-a face, în fond, dreptatea cu toată chestia asta? E suficient să ai relaţii sexuale o singură dată pentru a concepe un copil, orice copil. Nu există legi care să spună: „Un copil ca Matty poţi avea doar dacă eşti căsătorit, sau dacă ai o droaie de alţi copii, sau dacă te culci cu o sumedenie de bărbaţi“. Nu există astfel de legi, deşi unul ca tine sau ca mine am putea crede că ar trebui să existe. Şi odată ce ai un copil ca Matty, nu poţi să nu gândeşti: „Asta e! Ăsta-i ghinionul meu, pe toată viaţa, în ghemotocul ăla“. Dar nu ştiu exact dacă soarta funcţionează aşa. Avându-l pe Matty nu-nseamnă că sunt scutită de a mai face cancer la sân sau de a fi pungăşită. Te-ai aştepta să fie aşa, dar nu e. Într-un fel, mă bucur că n-am mai avut încă un copil, unul normal. Aş fi avut nevoie de garanţii pe care nici Dumnezeu din cer nu mi le-ar fi putut da.

Şi, oricum, eu sunt catolică, ceea ce înseamnă că nu cred atât de mult în destin, cât cred în pedeapsă. Ne pricepem de minune să credem în pedeapsă; la asta nu ne-ntrece nimeni. Am păcătuit faţă de Biserică, iar preţul pe care îl plătesc pentru asta este Matty. Poate părea un preţ prea mare, dar în fond şi păcatele astea trebuie să însemne ceva, nu? Aşa că într-un fel nici nu mă mai mir că, de fapt, cu asta m-am ales. Multă vreme am

fost chiar recunoscătoare, fiindcă aveam senzaţia că voi reuşi cumva să mă mântuiesc chiar aici, pe Pământ, şi că pentru mine nu va mai exista nici o judecată în viaţa de apoi. Dar acum nu mai sunt aşa de sigură. Dacă preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru un păcat este atât de mare, încât ajungi să vrei să te omori, săvârşind astfel un păcat şi mai mare chiar, înseamnă că Cineva a cam greşit socotelile. Cineva a încărcat nota de plată.

Nu mai pocnisem pe nimeni vreodată, niciodată în toată viaţa mea, deşi îmi venise adesea s-o fac. Dar în noaptea aceea era altfel. Eram în limb, undeva între viaţă şi moarte, şi aveam impresia că nici nu conta ce făceam până nu mă întoarceam înapoi sus, pe Turnul sinucigaşilor. Şi atunci a fost prima oară când am realizat că parcă îmi luasem vacanţă de la propria-mi persoană. Mi-a venit să-l pălmuiesc iarăşi, doar aşa, fiindcă simţeam că puteam, dar n-am făcut-o. O dată a fost de-ajuns: Chas a căzut grămadă – mai mult din cauza şocului, cred, decât din forţa loviturii, din moment ce eu nu sunt aşa de puternică – şi pe urmă s-a aşezat în patru labe, pe genunchi şi coate, acoperindu-şi capul cu mâinile.

— Îmi pare rău, a zis Chas.

— Pentru ce? l-a întrebat JJ.

— Nu ştiu, a zis el. Nu contează, orice.

— Am avut un iubit ca tine cândva, i-am spus eu.

— Îmi pare rău, a zis el iarăşi.

— E dureros. E ceva oribil, să ai relaţii sexuale cu cineva, care pe urmă dispare.

— Îmi dau seama şi eu acum.

— Zău, poţi?

— Aşa cred.

— Nu vezi nimic, de-acolo de jos, a spus JJ. De ce nu te ridici în picioare?

— Nu prea am chef să mă mai aleg cu vreo palmă.

— E greşit dacă am spune că nu te numeri printre cei mai viteji bărbaţi din lume? l-a întrebat JJ.

— Există o mulţime de alte moduri de a demonstra că ai curaj, a zis Chas. Dacă vrei să spui că, la capitolul bravură fizică, nu prea am motive de laudă… atunci da, nu e greşit. E o supraestimare, după părerea mea.

— Păi, ştii ceva, Chas? Eu cred că e o dovadă de curaj din partea ta să arăţi că ţi-e aşa frică de o doamnă plăpândă cum e Maureen. Te respect pentru onestitate, bătrâne. N-o să-l mai iei la palme, nu-i aşa, Maureen?

Am promis că n-o să-l mai pălmuiesc, aşa că Chas s-a ridicat în picioare. A fost o senzaţie ciudată pentru mine, să văd că un bărbat face ceva din cauza mea.

— Asta nu-i viaţă, să te tot piteşti pe sub grătarele oamenilor, ce zici? a spus JJ.

— Nu. Nici nu prea văd însă altă soluţie.

— Dar cum ar fi să discuţi totuşi cu Jess?

— Oh, nu. Mai bine rămân pe veci aici, afară. Serios. Ştii, mă gândeam deja să mă stabilesc în altă parte.

— Şi unde, mă rog, ar fi asta – tot prin dosul vreunei case? Poate undeva şi cu un pic de verdeaţă?

— Nu, a spus Chas. La Manchester.

— Uite ce e, a zis JJ. Ştiu că tipa te-a băgat în sperieţi. De-asta şi e bine să vorbeşti cu ea acum. Cu noi de faţă. Putem şi noi, mă-nţelegi, să mai mediem. N-ai prefera să faci aşa, decât să te muţi în alt oraş?

— Şi ce să-i spun?

— Poate că reuşim noi să născocim ceva, împreună. O chestie care să te ajute să scapi de ea.

— Ca de pildă?

— Uite, ştiu sigur că s-ar mărita cu tine, dacă i-ai propune.

— Ah, nu, păi tocmai asta…

— Glumeam şi eu, Chas. Înseninează-te, omule, ce naiba.

— Astea numai vremuri senine nu sunt. Trăim vremuri sumbre.

— Vremuri sumbre, într-adevăr. Da, toată chestia asta cu Jess, mutatul la Manchester, viaţa sub grătar, Turnurile Gemene, greu, da.

— Da, aşa-i.

JJ a scuturat din cap.

— OK, deci. Ia să vedem noi ce i-ai putea spune tu ei ca să ieşi din porcăria asta?

Şi JJ i-a sugerat câteva lucruri, de parcă ar fi fost actor, iar noi toţi am fi jucat într-o telenovelă.

Martin

N-am nimic împotrivă ca, din când în când, să mai fac pe meşterul casei. Am renovat singur dormitoarele fetelor, cu şabloane de zugrăvit şi cu tot ce trebuie. (Ei, da, au fost camere TV acolo; iar compania de producţie a plătit

într-adevăr vopseaua Day-Glo până la ultima picătură, dar asta nu înseamnă că pentru mine n-a reprezentat o realizare tot ce-am făcut atunci.) În fine, orice individ entuziast din fire ştie că se întâmplă, uneori, să dai peste nişte găuri mult prea mari ca să le mai poţi astupa cumva cu material de umplutură, mai ales în baie. Şi atunci când vezi aşa ceva, soluţia de mântuială este să înfunzi găurile alea cu orice găseşti pe-acolo – chibrituri rupte, bucăţi de burete, orice îţi cade în mână. Ei bine, asta a fost şi funcţia lui Chas în acea noapte, când a avut rolul de burete care astupă o crăpătură. Toată povestea aia cu Jess şi Chas era ridicolă, desigur, o pierdere de timp şi energie, un episod mărunt şi banal; dar ne-a absorbit, ne-a făcut să ne dăm jos de pe acoperiş şi, chiar în timp ce ascultam discursul lui stupefiant, mi-am dat seama de valoarea acelui incident. Mi-am mai dat seama că vom mai avea nevoie şi de mai multe bucăţi de burete în următoarele săptămâni şi luni. Poate exact de asta avem nevoie toţi, indiferent dacă avem apucături sinucigaşe sau nu. Poate că pur şi simplu viaţa însăşi e o crăpătură mult prea mare ca s-o putem astupa cu material de umplutură, aşa că avem nevoie de tot ceea ce găsim la îndemână – rindele şi raboteze, prospături de cincisprezece ani, orice – doar-doar om reuşi să o umplem.

— Bună, Jess, a zis Chas, când a nimerit în stradă, scos afară în brânci de la petrecere.

Încerca să pară vesel, prietenos şi destins, de parcă toată seara ar fi sperat să dea la un moment şi de Jess, însă lipsa inerentă de voinţă l-a dat de gol; nu-i deloc uşor să faci pe veselul când ţi-e frică până şi să te uiţi în ochii cuiva. Mi-amintea de un film cu un gangster de joasă speţă, care, prins furând de la „naşul“ local, se trezeşte în rahat până la gât şi încearcă să-şi salveze pielea cu linguşeli scârboase.

— De ce n-ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Da, corect, ştiam că asta o să mă întrebi. M-am şi gândit, de fapt. M-am tot gândit la asta foarte mult, de fapt, fiindcă, ştii, e… Nu-mi convine nici mie. Am fost slab. A fost o slăbiciune din partea mea.

— Lasă exagerările, bătrâne, a zis JJ.

Nici o tentativă din partea cuiva, pare-se, de a pretinde că discuţia asta aducea cât de cât a conversaţie adevărată.

— Bine. Da, bun. În primul rând, ar trebui să îmi cer scuze şi să spun că n-o să mai fac aşa ceva niciodată. Şi în al doilea rând: consider că eşti o companie foarte atrăgătoare, foarte antrenantă şi…

De data asta, JJ n-a făcut decât să tuşească ostentativ.

— … şi, în fine. Nu de la mine a pornit, ci de la tine, a făcut el, tresărind speriat. Ba nu, scuze, scuze. Nu de la tine a pornit, ci de la mine.

La faza asta, exact în timp ce încerca să îşi amintească replicile, mi-a prins privirea.

— Hei. Semeni cu lăbarul ăla mătrăşit de la TV. Martin nu-ştiu-cum.

— E chiar el, a zis Jess.

— De unde naiba îl cunoşti?

— E o poveste mai lungă, am spus eu.

— Eram amândoi sus de tot, pe acoperişul Turnului sinucigaşilor. Voiam să ne aruncăm de-acolo, a zis Jess, scurtând astfel considerabil o poveste mult mai lungă şi, ca să fim cinstiţi, neomiţând decât foarte puţine aspecte marcante.

Chas a înghiţit aceste informaţii aproape vizibil, cum înghite şarpele un ou: parcă şi vedeai lenta înaintare spre creier. Chas, sunt convins, avea nenumărate trăsături atractive, însă perspicacitatea nu se număra printre ele.

— Din cauza gagicii ăleia cu care ţi-ai tras-o? Şi fiindcă nevastă-ta şi copiii ţi-au dau un şut în fund, de-asta? a întrebat el într-un final.

— De ce n-o întrebi pe Jess de ce voia să se arunce de-acolo? Nu crezi că e mai relevant?

— Gura! a spus Jess. E ceva personal.

— Ohoho, bravo, şi treaba mea, mă rog, nu e?

— Nu, a spus ea. Nu mai e ceva personal, din moment ce a aflat toată lumea.

— Ia zi şi mie cum e Penny Chambers, de fapt? În realitate, mă refer?

— Tu despre asta crezi că ne-am adunat toţi aici, ca să vorbim? a spus JJ încetişor.

— Nu, bun. Scuze. Doar că m-am zăpăcit şi eu un pic, când am văzut în carne şi oase pe unul de la teve.

— Vreţi mai bine să plec?

— Nu, s-a grăbit Jess să răspundă. Vreau să stai aici.

— N-aş fi zis că eşti genul lui, a spus Chas. Prea coaptă. Şi, în plus, tipul e o lepră.

A rânjit, după care s-a uitat în jur să vadă dacă mai râdea careva, însă nici unul dintre noi – nici unul dintre ei, mai bine zis, întrucât nici măcar Chas nu s-ar fi aşteptat să mă hlizesc, la vârsta mea sau la cât eram de lepră – nu vădea nici cel mai mic semn de amuzament.

— Oh, bine. Vasăzică, aşa stau lucrurile, nu?

Şi dintr-odată, da, exact aşa stăteau lucrurile: noi eram mult mai serioşi decât el, în toate privinţele.

Şi până şi Jess a văzut asta.

— Labagiu eşti tu, a zis ea. Nu te priveşte nimic din toate astea. Dispari dracului din ochii mei.

Iar pe urmă i-a tras un şut de modă veche – un bombeu zvârlit cu piciorul bine întins, drept în popou, unde e carnea mai multă, de parcă descinseseră amândoi dintr-un film de desene animate.

Şi aşa s-a isprăvit cu Chas.

Jess

Când eşti trist – dar trist de-a binelea, trist ca de Turnul sinucigaşilor – nu vrei să stai decât cu oameni trişti. N-am ştiut lucrul ăsta până în noaptea aceea, dar l-am realizat brusc doar uitându-mă la moaca lui Chas. Nu vedeai nimic pe ea. Decât o mutră de băiat de douăzeci şi doi de ani care nu făcuse niciodată nimic, decât să scape pe jos nişte ecstasy, şi nici nu-şi muncise mintea cu nimic, decât frământându-se de unde să facă rost de următoarea doză de ecstasy, dar nici nu simţise nimic, doar că era beat cui. Ochii l-au dat de gol: când a făcut gluma aia tâmpită despre Martin şi a crezut că o să râdem cu el, ochii i se identificaseră cu gluma, iar în ei nu mai rămăsese nimic altceva. Erau doar nişte ochi râzători, nu nişte ochi înspăimântaţi sau nişte ochi tulburaţi – erau ca nişte ochi de bebeluş când îl gâdili la tălpi. Remarcasem la ceilalţi că atunci când făceau glume, dacă se întâmpla asta (Maureen nu era cine ştie ce comediană), tot se mai vedea în ochii lor de ce fuseseră sus pe acoperiş, chiar şi în momentul în care râdeau – mai exista ceva acolo, ceva care îi împiedica să se consacre întru totul momentului. Sigur, se poate spune că n-ar fi trebuit să ne urcăm pe acoperiş, din moment ce a vrea să te omori reprezintă o soluţie de laş; şi sigur, se mai poate spune că nici unul dintre noi nu avea suficiente motive pentru a face aşa ceva. Chas n-ar putea niciodată înţelege cum fusese pentru noi, decât dacă ar trece şi el linia de demarcaţie.

Fiindcă exact asta făcuserăm noi patru – trecuserăm linia de demarcaţie. Nu vreau să spun că făcuserăm ceva rău, ci doar că fiecare dintre noi păţise ceva, care ne diferenţia de nenumăraţi alţi oameni. Noi nu aveam nimic în comun, în afară de locul unde nimeriserăm cu toţii într-un final, pe acel dreptunghi din beton, sus de tot în aer, or ăsta era cel mai important lucru pe

care puteai să-l ai în comun cu cineva. A spune că Maureen şi eu nu aveam nimic în comun, din moment ce ea purta impermeabile şi asculta muzică de fanfară ori ce-o fi fost aia, habar n-am, era ca şi cum ai spune că singurul lucru pe care îl am în comun cu fata asta este că avem aceiaşi strămoşi. Dar n-am ştiut nimic din toate astea, până când Chas n-a zis chestia aia că Martin e o lepră.

Un alt lucru de care m-am dumirit era că, degeaba, putea Chas să-mi spună el mult şi bine orice – că mă iubea, că mă ura, că fusese răpit de extratereştri şi că Chas pe care îl ştiam eu era acum pe o altă planetă –, fiindcă, degeaba, pentru mine tot nu mai conta. Mi se cuvenea încă o explicaţie, consideram eu, dar ce dacă? La ce mi-ar mai fi servit, în fond?! În nici un caz, nu m-ar fi făcut mai fericită. Era ca scărpinatul când ai varicelă. Ţi se pare că o să-ţi facă bine, dar când colo mâncărimea se mută alături, după care se mută iar în altă parte. Dintr-odată, mi se părea că mâncărimea asta se dusese la vreo câţiva kilometri distanţă, unde n-aş fi putut ajunge nici cu cele mai lungi braţe din lume. Realizând chestia asta, m-am speriat că o să mă tot mănânce aşa pentru totdeauna, or numai asta mi-ar mai fi lipsit! Ştiam tot ceea ce făcuse Martin, dar după ce a plecat Chas tot mai voiam să mă îmbrăţişeze. Nici măcar nu mi-ar fi păsat dacă s-ar fi dat la mine, dar n-a făcut-o. Dimpotrivă, a procedat cumva invers; m-a cuprins cu braţele ciudat de tot, ca şi cum aş fi fost învelită în sârmă ghimpată.

„Îmi pare rău“, am zis eu. „Îmi pare rău că rahatul ăla cu ochi a vorbit urât despre tine.“ Iar el a spus că n-a fost vina mea, însă eu i-am zis că bineînţeles că a fost, fiindcă, dacă nu m-ar fi cunoscut pe mine, n-ar mai fi trebuit să treacă prin trauma de a fi făcut „lepră“ în noaptea de Anul Nou. Şi el a zis că a tot fost făcut „lepră“. (Ceea ce chiar este adevărat. Îl cunosc acum deja de o bucată de timp, şi aş spune că am auzit oameni complet necunoscuţi făcându-l lepră de vreo cinşpe ori, canalie – de vreo zece ori, lăbar – poate cam tot de atâtea ori, secătură – aproximativ de vreo şase ori. De asemenea: labagiu, zevzec, hahaleră, pramatie, minte de găină şi jarcalete.) Nimeni nu-l poate suferi, ceea ce este bizar, din moment ce tipul e celebru. Cum să fii celebru, dacă nimeni nu te poate suferi?

Martin zice că treaba asta n-are nimic de-a face cu aia de cinşpe ani; ba, după părerea lui, dimpotrivă, situaţia s-a mai ameliorat un pic după aceea, pentru că ăia care l-au făcut lepră au fost exact genul de oameni care nu vedeau nimic rău în sexul cu minorii. Aşa că, în loc să-i toarne zoaie în cap,

ăştia i-au strigat chestii de genul: Dă-i înainte, băiete, Trage tare, Bagă mare et cetera. Judecând prin prisma invectivelor la adresa lui, dar nu şi prin prisma căsniciei, a relaţiei lui cu copiii, a carierei sau a echilibrului lui psihic, închisoarea i-a prins bine, de fapt. Dar nu ştiu cum se face că tot felul de oameni sunt celebri, chiar dacă nu au admiratori. Tony Blair este un bun exemplu. Şi toţi ceilalţi inşi care prezintă matinale TV şi emisiuni-concurs cu public. Motivul pentru care sunt plătiţi cu o groază de bani, zic eu, este fiindcă străinii de pe stradă le zbiară-n faţă vorbe oribile. Nici măcar agentul de circulaţie nu-i categorisit drept lepră, când se duce la cumpărături cu familia. Prin urmare, singurul avantaj real, dacă ai fi în locul lui Martin, sunt banii, plus invitaţiile la premierele cinematografice şi la cluburi de noapte dubioase. Or exact acolo poţi da de bucluc.

Astea au fost doar nişte gânduri care mi-au trecut prin minte, când m-am îmbrăţişat cu Martin. Dar nu ne-au fost de nici un folos. Dincolo de scăfârlia mea, realitatea arăta altfel: era cinci dimineaţa, toţi ne simţeam nefericiţi şi nu aveam unde să ne ducem.

La care fac eu: „Ei, şi-acu' ce urmează?“ Şi mi-am frecat palmele una de cealaltă, ca şi cum ne simţeam cu toţii prea bine şi ne părea rău să spargem gaşca deja – ca şi cum am fi făcut-o lată toată noaptea în ocean, iar acum puteam să ne cărăm cu toţii la un corn şi-o cafea în Bethnal Green ori pe la vreunul dintre noi acasă, ca să tragem un joint şi să ne mai deconectăm un pic. Aşa că zic: „Care-şi pune coşmelia la bătaie? Pe pariu că la tine e marfă, Martin. Precis ai jacuzzi şi chestii din-astea. Gata, mergem“. Iar Martin a spus: „Nu, nu se poate să mergem acolo. Şi, apropo, s-au dus vremurile alea cu jacuzzi, pentru mine“. Ceea ce, cred eu, însemna că era falit, nu că era prea gras ca să se bage în aşa ceva, nu. Fiindcă Martin nu era gras. E prea fudul ca să fie gras.

Zic eu, atunci: „Bine, lasă, nu contează. Un ibric şi nişte Corn Flakes, tot găsim noi la tine“. Dar el face: „Ba nu, n-am“, şi eu spun: „Ce motive ai să te fereşti aşa?“ Iar el spune: „Nici un motiv“, dar a zis asta cumva ciudat, cumva jenat şi eschivându-se parcă. Şi pe urmă mi-am amintit ceva dinainte, o chestie care mi s-a părut relevantă, aşa că am zis: „Da' cine ţi-a tot dat ţie mesaje pe mobil?“ La care el face: „Nimeni“. Şi eu zic: „E un Nimeni-el sau o Nimeni-ea?“ Iar el spune: „Nimeni, şi atât“. După care am ţinut să aflu de ce nu voia să ne invite la el, şi el a spus: „Fiindcă nu vă cunosc“. La care fac: „Da-da, aşa cum nu o cunoşteai nici pe-aia de cinşpe

ani“. Şi-atunci zice, cumva furios: „OK. Bine. Haidem la mine. În fond, de ce nu?“

Zis şi făcut.

JJ

Ştiu că am avut momentul acela de comuniune profundă cu Maureen, când l-a pocnit pe Chas, dar sincer să fiu mă frământa ipoteza că, dacă treceam toţi cu bine şi de micul dejun, noua mea trupă oricum s-ar destrăma din cauza deosebirilor muzicale. Micul dejun presupunea că am apuca o nouă zi, o nouă speranţă, un nou an, tra, la, la. Şi, fără nici o supărare, dar nu-mi prea surâdea deloc ideea de a fi văzut la lumina zilei cu oamenii ăştia, dacă înţelegeţi ce vreau să spun – mai ales cu… unii dintre ei. Însă, până la micul dejun şi la revărsatul zorilor, mai erau vreo două ceasuri, aşa că mi se părea că n-aveam încotro, decât să mă duc cu ei acasă la Martin. Să fi făcut altfel ar fi însemnat să mă port urât şi neprietenos, în afară de faptul că oricum nu m-aş fi încumetat deocamdată să rămân singur prea mult timp.

Martin locuia într-o mică zonă rustică din Islington, imediat lângă fosta casă a lui Tony Blair, nefiind oricum genul de reşedinţă „manta-de-vreme-rea“, cum te-ai fi aşteptat să-şi fi ales Martin. A achitat costul taxiului, iar apoi am pornit spre casă, urcând după el treptele de la intrare. Am văzut vreo trei sau patru sonerii, ceea ce însemna că nu toată clădirea era a lui, dar, chiar şi aşa, pe mine tot nu m-ar fi lăsat buzunarul să locuiesc acolo.

Înainte de a băga cheia în broască, s-a oprit şi s-a întors spre noi.

— Auziţi, a zis el, dar pe urmă n-a mai spus nimic, aşa că noi am tăcut în continuare, ciulind urechile.

— Eu nu aud nimic, a spus Jess.

— Nu, nu la asta m-am referit. A fost un fel de „auziţi, vreau să vă spun ceva“.

— Dă-i drumul, atunci, a zis Jess. Ciripeşte.

— Ştiţi, e foarte târziu. Am vecini... aşa că vedeţi să nu-i deranjăm.

— Asta era?

— Nu, a zis el şi a inspirat adânc. E foarte posibil să fie cineva înăuntru.

— În apartamentul tău?

— Da.

— Cine?

— Nu-mi dau seama cum i-aş putea spune. Partenera mea din seara asta. Sau cum vreţi voi să-i ziceţi, nu contează.

— Ai avut întâlnire cu o tipă astă-seară?

Am încercat să păstrez un ton neutru, numai că, mă-nţelegeţi, Doamne Sfinte... Ce fel de seară o fi avut şi fiinţa aia? Vasăzică, stai tu frumos într-un club sau ce-o fi fost ăla, când, brusc, te trezeşti că tipul dispare, fiindcă i-a venit lui, aşa, să se arunce de pe acoperiş.

— Da. Zi, ce-ai vrut să spui?

— Nimic. Doar...

Dar nu mai era nevoie să mai spună nimic. Puteam lăsa restul pe seama imaginaţiei.

— Mama mă-sii de viaţă, a zis Jess. Ce naiba de rendez-vous a mai fost ăla, de-ai ajuns tu până la urmă să stai cu fundul pe porcăria aia de cornişă, la cucurigu', pe blocul-turn?!

— Un rendez-vous nereuşit, a spus Martin.

— Ba eu aş zice SCÂRBOS de nereuşit, a replicat Jess.

— Exact, a spus Martin. De-asta l-am şi calificat aşa.

A deschis uşa de la apartament şi ne-a poftit să intrăm înaintea lui; aşa se face că noi am văzut-o pe fata care şedea pe canapea, cu câteva clipe mai devreme decât el. Cu vreo zece sau cincisprezece ani, poate, mai tânără decât Martin, tipa era drăguţă – genul acela de pipiţă numai bună să facă pe fata-de-la-meteo, la TV; era îmbrăcată cu o rochie neagră, pe care dăduse probabil o căruţă de bani, şi se vedea că plânsese, nu glumă. S-a holbat la noi, iar după aceea la el.

— Unde-ai fost?

Se căznea să-şi păstreze calmul, numai că nu-i prea reuşea.

— Aşa, şi eu, pe-afară. M-am întâlnit cu...

Şi a arătat spre noi.

— Te-ai întâlnit cu cine, adică?

— Cu lume, vezi şi tu.

— Şi de-aia ai şters-o în toiul petrecerii?

— Nu. Nu ştiam că o să dau peste gaşca asta, când am plecat.

— Dar cine face parte din gaşca asta? a insistat fata.

Tare mi-ar fi plăcut să aud răspunsul lui Martin la întrebare, fiindcă s-ar fi putut să fie nostim, numai că exact atunci s-a băgat Jess în vorbă.

— E Penny Chambers, a spus Jess.

Tipa n-a zis nimic, probabil pentru că ştia şi ea chestia asta deja. Noi ne holbam toţi la ea.

— Penny Chambers, a spus Maureen, care rămăsese cu gura căscată, ca peştele pe uscat.

Penny Chambers tot nu zicea nimic, din aceleaşi motive ca şi înainte.

— *Dimineaţa devreme, cu Penny şi Martin*, a spus Maureen.

Fără vreo reacţie, nici a treia oară. Nu mă prea pricep eu la starurile engleze de televiziune, dar m-am prins. Dacă Martin era Regis, păi, atunci Penny era Kathy Lee. Regis-varianta engleză i-o trăsese lui Kathy Lee-varianta engleză, după care se evaporase ca să se omoare. Haioşenia naibii, trebuie să recunoaşteţi.

— Voi doi sunteţi cuplaţi? a întrebat-o Jess.

— Întreabă-l mai bine pe el, a spus Penny. El e ăla care-a şters-o când era cheful mai mare.

— Voi doi sunteţi cuplaţi? l-a întrebat Jess.

— Îmi pare rău, a zis Martin.

— Răspunde la întrebare, a spus Penny. Mă interesează s-aud.

— Nu-i deloc momentul să vorbim despre asta, a zis Martin.

— Prin urmare, clar există nişte dubii, a spus Penny. Ceea ce e o noutate pentru mine.

— E complicat, a zis Martin. Ştiai asta.

— Ba deloc.

— Ştiai că nu sunt fericit.

— Da, ştiam că nu eşti fericit. Dar n-am ştiut că erai nefericit din cauza mea.

— N-am fost... Nu e... Vrei să vorbim mai târziu? Între patru ochi?

A tăcut şi a gesticulat din nou, de jur împrejur, spre cele trei mutre holbate la ei. Cred că pot să mă refer la modul general, când spun că, de regulă, sinucigaşii potenţiali au tendinţa de a fi destul de preocupaţi de propria persoană: mai ales în ultimele săptămâni, totul se cam reduce la eu, eu şi iar eu. Prin urmare, înghiţeam toţi rahatul ăsta a) fiindcă nu ne privea pe noi şi b) fiindcă discuţia în sine n-avea de ce să ne deprime ca dracu'. Deocamdată, era doar o ceartă dintre doi iubiţi – un el şi o ea – şi ne făcea să ieşim din noi înşine.

— Şi când o să fim şi noi între patru ochi?

— Curând. Dar probabil că nu imediat.

— Bun. Şi despre ce o să discutăm între timp? Aici, cu cei trei prieteni ai tăi?

Nimeni nu ştia ce să spună la faza asta. Martin era gazda, aşa că lui îi revenea sarcina să găsească terenul comun. Noroc bun!

— Cred că ar trebui să-i suni pe Tom şi Christine, a zis Penny.

— Bine, o să-i sun. Mâine.

— Te-ai purtat ca un bădăran cu ei.

— Cine sunt Tom şi Christine? Ăia cu care eraţi la chef?

— Da.

— Şi ce le-ai spus?

— Le-a spus că se duce la toaletă, a zis Penny.

Jess a pufnit în râs. Martin i-a aruncat o privire, şi-a repetat în gând scuza penibilă pe care o folosise, după care a rânjit satisfăcut, foarte scurt, spre pantofii din picioare. A fost un moment straniu de familiar. Mai ştiţi cum e când tăticul te face iar cu ou şi cu oţet pentru încă vreun pocinog de-al tău, şi asta sub privirile amicului care se căzneşte să nu râdă? Iar tu eviţi să-i prinzi ăstuia privirea, fiindcă altminteri ai râde şi tu? Ei bine, aşa a fost atunci cu noi. Oricum, Penny l-a prins rânjind pe puştiulică şi s-a năpustit prin cameră spre acelaşi puştiulică. El a înhăţat-o de încheietura mâinilor, ca nu cumva să se trezească pocnit.

— Să-ţi fie ruşine dacă ţi se pare amuzant.

— Iartă-mă. Zău. Ştiu că nu-i deloc amuzant.

A încercat să o îmbrăţişeze, dar ea s-a tras de lângă el şi s-a aşezat iarăşi jos.

— Hai să bem ceva, a spus Martin. Te superi dacă rămân şi ei la un pahar de băutură?

Nici măcar mie, care nu refuz niciodată pe nimeni când vine vorba de băut ceva, nu-mi prea venea să accept invitaţia asta. Până la urmă totuşi, prea mi-era sete şi mie.

Martin

Abia când am ajuns înapoi acasă, mi-am amintit cum spusesem eu despre Penny că e-o scorpie afurisită, în stare să se reguleze cu oricine şi să strâmbe din nas la orice. Dar oare când fusese asta? Timp de vreo treizeci de minute, în continuare, m-am tot rugat să se fi întâmplat, totuşi, înainte să vină Jess, când nu eram decât Maureen şi cu mine, singuri; păi, dacă auzise

cumva şi Jess chestia asta, atunci nu mai aveam nici o îndoială că opinia mea despre Penny va fi comunicată mai departe.

Oricum, inutil să mai spun că opinia asta nu era nicidecum respectuoasă. Penny şi cu mine nu locuiam împreună, dar ne-am tot văzut în ultimele luni, mai mult sau mai puţin de când am ieşit eu din închisoare, şi după cum vă puteţi imagina tipa a fost nevoită să suporte destule neplăceri în acea perioadă. Nu voiam ca presa să afle că eram combinaţi, aşa că nu ieşeam niciodată nicăieri şi purtam pălării şi ochelari de soare, mult mai des decât era strict necesar. Aveam – încă mai am, mereu voi avea – o fostă soţie şi nişte copii. Lucram doar cu jumătate de normă, la un prăpădit de canal de televiziune transmis prin cablu. Şi, după cum am mai pomenit deja, probabil, nu eram teribil de vesel.

Şi amândoi aveam un trecut. A existat o scurtă aventură pe vremea când eram coprezentatori, dar, fiind amândoi căsătoriţi deja, relaţia s-a sfârşit jalnic şi trist. Ca pe urmă, într-un final, după multe faze în contratimp şi nenumărate reproşuri reciproce, să ajungem să ne cuplăm, doar că momentul fusese ratat. Eu devenisem un personaj compromis. Eram falit, terminat, o epavă, râcâind deja pe fundul oalei; ea era încă în culmea gloriei, frumoasă, tânără şi celebră, urmărită de milioane de telespectatori în fiecare dimineaţă. Nu vedeam alt motiv pentru care să vrea să fie cu mine, decât din nostalgie şi de milă, şi nu mă putea convinge că n-ar fi fost aşa. Acum vreo câţiva ani, Cindy s-a înscris într-unul dintre cluburile alea de prieteni ai cărţii, unde nişte lesbiene din clasa de mijloc, nefericite şi refulate, vorbesc timp de cinci minute despre nu ştiu ce roman pe care nu-l înţeleg, după care tot restul serii se vaită despre cât de îngrozitori sunt bărbaţii ăştia. În fine, a citit şi ea o carte despre două persoane care se iubeau, dar care vreme de-un car de ani n-au putut fi împreună, ca în cele din urmă să le reuşească, şi asta când ajunseseră de vreo sută de ani, deja. Ei i-a plăcut la nebunie cartea asta şi m-a pus s-o citesc neapărat, or mie mi-a luat ca s-o termin, cam cât le-a luat şi personajelor ca să se cupleze. Ei bine, cam la fel mi se părea şi relaţia noastră, doar că bibilicile zaharisite din carte se distrau cu mult mai bine decât mine şi Penny. Cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, într-o criză de disperare şi scârbă faţă de mine însumi, i-am zis să se care dracului de-acolo, aşa că tipa a ieşit în seara aia cu nu ştiu ce invitat la o emisiune, unul care face pe marele bucătar la TV; de la el a luat cocaină prima oară în viaţă, după care au nimerit împreună în pat, ca a doua zi dimineaţă să vină înapoi la mine

umflată de plâns. De-asta, deci, i-am spus eu lui Maureen că Penny e o scorpie afurisită, care strâmbă din nas la orice şi e-n stare să se reguleze cu oricine. Îmi pot da seama acum că fusesem un pic cam dur.

Şi aşa, plus sau minus câteva sute de vrăjeli şi bâzdâcuri, vreo douăzeci de alte cârâieli şi câte-o scatoalcă altoită – de ea, ţin să adaug – s-a ajuns ca Penny să stea postată pe canapeaua mea aşteptând să apar. Ar fi aşteptat acolo mult şi bine, dacă n-ar fi intervenit reuniunea noastră neprevăzută de pe acoperiş. Nu mă sinchisisem nici măcar să-i las un bilet, o omisiune care de-abia acum începe să-mi provoace vagi remuşcări. Oare de ce-om fi ţinut noi morţiş să ne-agăţăm patetic de amăgirea că relaţia aceasta putea fi cât de cât viabilă? Nu-mi dau seama. Când am întrebat-o pe Penny ce mare scofală i se părea ei chestia asta, mi-a zis doar că ea mă iubeşte, ceea ce pe mine m-a frapat ca un răspuns menit mai degrabă să deruteze şi să zăpăcească, decât să lămurească. În ceea ce mă priveşte pe mine... Păi, eu o asociam pe Penny, ceea ce poate fi lesne de înţeles, cu o etapă dinainte ca lucrurile să înceapă s-o ia razna: ceva dinainte de Cindy, dinainte de puştoaicele de cincisprezece ani, dinainte de puşcărie. Reuşisem să mă conving singur că dacă aş fi putut face ca treaba cu Penny să ţină, atunci aş fi putut face ca treaba să ţină în general vorbind – adică aş fi putut cumva să mă trag cu totul înapoi în timp, ca şi cum tinereţea ar fi un loc unde să te poţi plimba ori de câte ori ai chef. Ia uite ce mare descoperire am făcut şi eu: aiurea. Cine ar fi crezut?

Problema imediată era pentru mine cum să explic legătura mea cu Maureen, JJ şi Jess. Lui Penny, adevărul i s-ar părea jignitor şi supărător, iar mie mi se părea greu să născocesc o minciună care să stea cât de cât în picioare. Care ar fi putut fi relaţia dintre noi? N-arătam a colegi, nici a pasionaţi de poezie, sectanţi ori consumatori de stupefiante; problema, trebuie spus, era Maureen, mai mult sau mai puţin sub toate aspectele, asta dacă faptul că nu ai mutră de consumator de stupefiante ar putea fi considerat cumva o problemă. Bun, dar chiar şi dacă ar fi colegi sau consumatori de stupefiante, tot mi-ar veni greu să explic de ce doream cu atâta disperare să mă întâlnesc cu ei. Le spusesem lui Penny şi invitaţilor mei că mă duc până la toaletă; ce mă apucase, atunci, să dau buzna afară pe uşă, cu o jumătate de oră înainte de ora douăsprezece, în noaptea de Anul Nou, ca să particip la adunarea generală anuală a nu ştiu cărei societăţi fără nume?

Aşadar, m-am decis pur şi simplu să mă comport ca şi cum n-ar fi nimic de explicat.

— Scuze. Penny, ei sunt JJ, Maureen, Jess. JJ, Maureen, Jess, ea e Penny.

Penny nu părea deloc convinsă, nici măcar de aceste prezentări, ca şi cum începusem deja să mint.

— Dar tot nu mi-ai spus cine sunt ei.

— Adică...?

— Adică… cum de i-ai cunoscut şi unde te-ai întâlnit cu ei?

— E o poveste mai lungă.

— Bun.

— Pe Maureen o cunosc de la... Noi unde ne-am întâlnit, Maureen? Prima oară, la început de tot?

Maureen se holba la mine.

— Asta a fost demult, demult, nu?! O să ne-amintim noi imediat. Da, şi-aşa. JJ a lucrat pe timpuri la vechiul Channel 5, iar Jess e iubita lui.

Jess şi-a petrecut braţul peste umerii lui JJ, cu un gest ceva cam burlesc, după gustul meu.

— Şi unde au fost ei toţi în seara asta?

— Să ştii că nu sunt surzi. Nici cretini. Nu, nu sunt... surdo-cretini.

— Unde aţi fost toţi în seara asta?

— La... un fel de... petrecere, s-a încumetat JJ să spună.

— Unde?

— În Shoreditch.

— La cine?

— La cine a fost, Jess?

Jess a ridicat nepăsătoare din umeri, ca şi cum nici n-ar mai fi contat într-o noapte nebună ca asta.

— Şi ţie ce ţi-a venit să te duci? La unsprezece şi jumătate? În plină cină festivă? Fără mine?

— Asta n-am cum să explic.

Şi m-am căznit să par deopotrivă neajutorat şi spăsit. Speram eu că trecusem deja graniţa în domeniul complexităţii şi al imprevizibilităţii psihologice, un tărâm unde ignoranţa şi consternarea sunt ceva permis.

— Ţi-ai găsit pe altcineva, aşa-i?

Eu, să-mi găsesc pe altcineva?! Cum naiba să vii cu o asemenea explicaţie la toate astea? De ce să fie obligatoriu, dacă aş fi avut pe altcineva, să aduc acasă o femeie de vârstă mijlocie, o adolescentă punk şi

un american cu geacă de piele şi tunsoare ca Rod Stewart? Unde ne-am fi dus cu gândul, atunci? Pe urmă însă, gândindu-mă mai bine, am realizat că Penny mai trecuse, pesemne, prin aşa ceva şi că tocmai de-aia ştia că infidelitatea poate fi îndeobşte răspunsul la orice mister conjugal. Dacă mi-aş fi făcut apariţia acasă cu Sheena Easton şi Donald Rumsfeld, probabil că Penny s-ar fi scărpinat în creştet câteva secunde, înainte de a spune exact acelaşi lucru.

Cu alte ocazii, în alte seri, tot asta ar fi fost concluzia justă; ştiam să fiu destul de inventiv, pe vremea când o înşelam pe Cindy, chiar dacă ar părea că mă laud. Odată, am intrat intenţionat cu un BMW nou-nouţ într-un zid, doar fiindcă trebuia să justific de ce făcusem patru ceasuri de la serviciu până acasă. Cindy a ieşit pe stradă ca să cerceteze capota stâlcită, s-a uitat la mine şi a zis: „Ţi-ai găsit pe altcineva, aşa-i?!“ Am negat, bineînţeles.

Dar, de fapt, orice – să faci zob o maşină nou-nouţă, să-l convingi pe Donald Rumsfeld să intre într-un apartament din Islington, dis-de-dimineaţă de Anul Nou – da, orice e mai simplu decât să spui adevărul. Privirea aceea cu care te pricopseşti, privirea prin care poţi vedea prin ochii ei, adânc de tot, acolo unde şi-a adunat toată jignirea şi furia şi ura... Cine n-ar da orice, numai să evite aşa ceva?

— Ei, bine?

Faptul că întârziam cu răspunsul era rezultatul unui calcul mental destul de complicat; încercam să mă dumiresc care dintre cele două sume diferite îmi dădea cel mai mic număr cu minus. Inevitabil însă, întârzierea a fost interpretată ca o recunoaştere a vinovăţiei.

— Porc nenorocit ce eşti!

O secundă, am fost tentat să-i atrag atenţia că îmi datora mie un asemenea plocon, având în vedere nefericitul incident cu cocaina prizată şi bucătarul de la TV, dar asta n-ar fi dus decât la amânarea plecării ei; nu-mi doream acum decât să mă matolesc la mine acasă, cu noii mei prieteni. Aşa că n-am mai spus nimic. Toţi ceilalţi au sărit ca arşi când tipa a trântit uşa ieşind, însă eu presimţisem că asta urma.

Maureen

Am vomitat pe carpeta din faţa băii. Mda, am zis „carpetă“ – de fapt, am vărsat acolo unde ar fi trebuit să fie carpeta, numai că la el nu exista aşa ceva. Ceea ce era mult mai bine, în fond, fiindcă se putea curăţa mult mai

uşor după aceea. Am văzut o mulţime de emisiuni din alea în care vin nişte oameni să-ţi reamenajeze casa, dar niciodată n-am putut înţelege de ce te pun mereu să arunci toate covoarele, chiar şi pe alea bune, care sunt încă groase şi pufoase. Acum, mă întreb însă dacă nu cumva la emisiunile astea se stabileşte, înainte de toate, dacă persoanele care locuiesc în casa respectivă sunt sau nu genul care vomită. O mulţime de tineri stau cu duşumelele goale, am observat eu, şi desigur, în general, ăştia vomită pe jos mai mult decât persoanele în vârstă, mai ales cu toată berea aia pe care o ingurgitează şi altele. Plus drogurile pe care le iau, în ziua de azi, presupun. (Oare de la droguri îţi vine să verşi? Eu aşa aş zice, nu credeţi?) Familiile de tineri din Islington nu prea se dau în vânt după covoare. Dar înţelegi că asta ar putea să fie şi din cauză că bebeluşii, când le vine, vomită cam pe unde apucă. Aşadar, poate că şi Martin e şi el genul care vomită. Ori poate că are o mulţime de prieteni care sunt genul care vomită. Ca mine. Mi-a venit să vărs, pentru că nu sunt învăţată cu băutura şi, de asemenea, fiindcă n-am mai pus nimic în gură de peste o zi. Eram prea tensionată în ajun de Anul Nou ca să pot mânca ceva şi, oricum, nici nu mi se părea că ar fi avut vreun rost. Nici măcar n-am gustat din terciul lui Matty. La ce foloseşte mâncarea? E de fapt ca un combustibil, nu?! Te face să funcţionezi în continuare. Or eu nu voiam să mai funcţionez în continuare. A mă arunca de sus, de pe Turnul sinucigaşilor, cu burta plină mi s-ar fi părut o risipă, ca atunci când ai vinde o maşină cu rezervorul plin. Aşa că eram deja ameţită dinainte de a ne apuca să bem whisky, din cauza vinului alb de la petrecere, iar după ce am băut vreo două pahare a început să se învârtă camera cu mine.

Am tăcut cu toţii, pentru scurt timp, după ce a plecat Penny. Nu ştiam dacă se cădea să fim trişti sau nu. Jess s-a oferit s-o prindă din urmă şi să-i spună că Martin nu-şi găsise pe nimeni altcineva, dar Martin a întrebat-o cum se gândea ea să explice ce făceam noi acolo, iar Jess a zis că în opinia ei adevărul nu era chiar aşa de rău, dar Martin a spus că prefera ca Penny să aibă o părere proastă despre el, decât să afle că îi trecuse prin minte să se omoare.

— Te-ai ţicnit, a zis Jess. I s-ar face milă de tine dacă ar afla cum ne-am cunoscut cu toţii. Şi probabil te-ai alege cu o ciocăneală din compasiune.

Martin râdea.

— Eu nu prea cred că ar merge aşa, Jess, a spus el.

— De ce nu?

— Fiindcă, dacă ar afla cum ne-am cunoscut noi toţi, s-ar supăra tare rău. Şi-ar imagina că poartă şi ea o oarecare răspundere. E ceva cumplit, să ştii, să descoperi că iubitul tău este atât de nefericit, încât vrea să moară. Te pune pe gânduri aşa ceva.

— Mdaaa. Şi?

— Şi ar trebui să-mi pierd câteva ore ţinând-o de mână. N-am nici un chef s-o ţin de mână.

— Da, dar tot te-ai alege cu o ciocăneală din milă. N-am spus eu că ar fi uşor.

Uneori, aproape că nici nu-ţi venea să crezi că şi Jess era amărâtă. Noi, ceilalţi, încă eram ca speriaţi de bombe. Habar n-aveam cum de ajunsesem să beau whisky în salonaşul unei renumite vedete de televiziune, când eu de fapt plecasem de la mine ca să mă omor; şi îţi dădeai seamă cât de derutaţi de toată seara asta erau şi JJ şi Martin. Pentru Jess însă, era ca şi cum toată tăvăleala aia de pe acoperiş fusese un fel de incident minor, când, ca reacţie, te freci un pic pe ceafă, stai frumos jos şi bei un ceai dulce, după care poţi să-ţi vezi liniştit de treabă mai departe. Când o auzeai vorbind despre acte sexuale din compasiune şi cine ştie ce alte prostii îi mai treceau ei prin cap, ţi-era imposibil să-ţi dai seama ce o determinase să urce toate scările alea până sus, pe acoperiş – îi sclipeau ochii, era plină de energie şi se vedea limpede cât de bine se distra. Noi nu ne distram. Nu ne făceam singuri de petrecanie, dar nici nu ne distram. Ajunseserăm prea aproape de punctul în care eram gata să ne aruncăm de pe bloc. Şi totuşi Jess, mai mult decât noi toţi chiar, ajunsese până chiar în margine de tot. JJ tocmai apăruse şi el sus. Martin şezuse acolo bălăbănind din picioare în aer, dar tot nu-şi luase inima în dinţi s-o facă. Eu n-am ajuns decât până la plasa de sârmă, dar dinspre interior doar. Însă, dacă Martin nu s-ar fi postat peste capul lui Jess, ea ar fi făcut-o, de asta sunt sigură.

— Hai să jucăm ceva, a spus Jess.

— Du-te-n..., a zis Martin.

Era imposibil să mă tot şochez de limbajul urât. Nu voiam să ajung în faza în care aş înjura şi eu, aşa că îmi părea tare bine că noaptea se aproapia de sfârşit. Faptul că mă obşinuisem cu asta m-a făcut să înţeleg ceva. M-a făcut să realizez că la mine nu se schimbase niciodată nimic. În apartamentul lui Martin, am putut să privesc înapoi la mine însămi – la mine, cum eram doar cu câteva ceasuri în urmă – şi să mă gândesc: „Ooh, eram altfel atunci. Îţi poţi închipui că mă deranja să aud vreo vorbă

deocheată?!“ Îmbătrânisem chiar şi într-o noapte. Te obşinuieşti cu asta, cu senzaţia că brusc eşti altfel, dar asta când eşti mai tânăr. Te trezeşti dimineaţa şi nici nu-ţi vine să crezi că ai fost topită după persoana asta, ori că îţi plăcea genul ăla de muzică, chiar dacă aşa fusese doar cu câteva săptămâni în urmă. Dar când l-am avut pe Matty, totul s-a oprit şi nimic nu a mai evoluat vreodată de-atunci. Nimic altceva, efectiv, nu te poate face să mori pe dinăuntru, ca într-un final să te-mpingă să vrei să mori şi pe dinafară. Oamenii fac copii din tot soiul de motive, ştiu asta, dar precis unul dintre aceste motive spune că, de fapt, copiii care cresc mari te fac să simţi că viaţa e importantă – copiii înseamnă pentru noi să pornim la un drum lung. Cu toate astea, Matty şi cu mine am rămas împotmoliţi în staţia de autobuz. Matty n-a învăţat să meargă sau să vorbească, darămite să citească sau să scrie: a rămas acelaşi zi după zi, viaţa a rămas aceeaşi zi după zi, eu am rămas aceeaşi zi după zi... Ştiu că nu-i mare scofală, dar faptul că am auzit cuvântul „dracu’“ de sute de ori într-o seară, ei bine, chiar şi chestia asta a însemnat altceva pentru mine, ceva nou. Când l-am văzut pe Martin prima oară pe acoperiş, mă crispam fizic auzindu-l ce cuvinte foloseşte, iar acum toate astea ricoşează din mine, de parcă aş avea un coif pe cap. Păi, e şi normal, nu vi se pare?! Trebuie să fii complet tâmpit ca să ţi se facă pielea de găină de trei sute de ori într-o seară! Chestia asta m-a determinat să mă întreb ce s-ar mai schimba oare la mine, dacă aş continua să trăiesc aşa fie numai şi câteva zile. Deja pălmuisem pe cineva, iar acum, poftim la mine, beam whisky şi Coca-Cola. Mai ştiţi cum zic ăia la TV: „Ar trebui să ieşi mai mult în lume“? Acum, înţelegeam şi eu la ce se refereau.

— Porc mizerabil, a zis Jess.

— Da, aşa, a spus Martin. Exact. Naşpa, cum ai zice tu.

— Acu’ ce-am mai zis, mă rog?

— M-ai acuzat că sunt un porc mizerabil. N-am vrut decât să subliniez că, în această fază a vieţii mele, dar mai ales în această noapte, „mizerabil“ este un adjectiv foarte adecvat. Mă simt într-adevăr mizerabil, şi mă gândeam că deja te-ai prins şi tu.

— Cum? Încă?

Martin râdea.

— Da. Încă. Chiar şi după cât ne-am distrat toţi în seara asta. Tu ce-ai zice că s-a schimbat în ultimele câteva ore? Nu *tot* eu am fost la pârnaie? Eu zic că da. Nu *tot* eu m-am culcat cu una de cinşpe ani? E regretabil, dar nici în această privinţă nu pare să se fi schimbat mare lucru. Nu *tot* cariera mea

este praf şi pulbere, nu *tot* eu am rămas un străin pentru copiii mei? Din păcate, da şi iar da. Şi asta deşi am fost la un bairam cu nostimii tăi de prieteni din Shoreditch, care m-au făcut „labagiu“? Cât de nemulţumit trebuie că sunt eu, eh?

— Credeam că ne-am înveselit unii pe alţii.

— Zău? Chiar asta ai crezut tu, pe bune?

— Daaa!

— Aha, am înţeles. Necazul împărtăşit e necaz înjumătăţit şi, din moment ce suntem patru, necazul e de fapt doar pe sfert. Cam aşa ceva, zi?

— Păi, voi m-aţi făcut să mă simt mai bine.

— Da. Bun.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nimic. Mă bucur că te-am făcut să te simţi mai bine. E limpede că deprimarea ta era mai... maleabilă decât a noastră. Mai puţin inflexibilă. Eşti foarte norocoasă. Din păcate, JJ tot o să moară, Maureen tot a rămas cu un fiu cu un handicap grav, iar viaţa mea continuă să fie tot complet distrusă, ce p...! Dacă vrei să fiu sincer, Jess, eu nu prea văd cum nişte pahare de tărie şi o partidă de Monopoly ar putea fi de folos. Ai chef de un Monopoly, JJ? Ar prinde bine aşa ceva veteranului CCR? Sau nu, de fapt?

Am fost şocată, dar pe JJ nu părea să-l deranjeze ideea. A zâmbit doar şi a zis:

— Nu prea cred.

— Eu nu mă gândeam la Monopoly, a spus Jess. Monopoly e prea lung.

Şi după aceea Martin a zbierat ceva la ea, dar eu n-am auzit ce, fiindcă mi se întorsese deja stomacul pe dos, aşa că am pus mâna la gură şi am fugit la baie. Dar, cum ziceam, nu m-am mai putut ţine până acolo.

— Mamă, Doamne, ce p…? a zis Martin, când a văzut ce porcărie făcusem acolo.

Cu genul ăsta de înjurătură nu mă pot obişnui totuşi, fiindcă îl amestecă pe El. Nu cred că voi accepta vreodată aşa ceva.

JJ

Începeam să regret toată mascarada aia cu CCR, aşa că nu mi-a părut rău când Maureen a borât whisky şi Cola pe parchetul cenuşiu-deschis al lui Martin. Simţisem impulsul de a mărturisi că îi minţisem, însă a recunoaşte că minţisem ar fi însemnat pentru mine să încep anul cu stângul. Asta pe

lângă începutul anului care oricum fusese prost, dacă mă gândesc că îmi venise să mă arunc de pe clădirea aia înaltă şi că scornisem baliverna aia cu CCR. Oricum, mi-a părut bine că ne-am îngrămădit toţi dintr-odată în jurul lui Maureen, bătând-o uşor pe spate şi oferindu-i pahare cu apă, fiindcă în felul ăsta faza cu mărturisirea minciunii trecuse deja.

Adevărul era că nu mă simţeam deloc ca un muribund; mă simţeam ca un om căruia, din când în când, îi mai vine şi lui să moară, or asta e cu totul altceva. Un om care vrea să moară se simte furios şi plin de viaţă şi disperat şi plictisit şi extenuat, toate astea la un loc şi în acelaşi timp; îi vine să se certe cu toţi şi îi vine să se chircească tot ca un ghem şi să se pitească într-un ungher undeva. Îi vine să le ceară iertare tuturor şi îi vine să le spună tuturor că s-au purtat urât cu el, că l-au lăsat baltă. Nu pot crede că muribunzii simt toate astea, doar dacă a muri nu e ceva mai rău decât mi-am închipuit eu. (Şi de ce n-ar fi, de fapt? Toate lucrurile, lua-le-ar dracu' să le ia, sunt mai rele decât credeam eu, aşa că de ce moartea ar fi totuşi altfel?)

— Aş vrea o bomboană cu mentă, a zis ea. Am o cutie în poşetă.

— Unde ţi-e poşeta?

Maureen n-a răspuns nimic, după care a gemut încetişor.

— Dacă-ţi vine iarăşi să verşi, n-ai vrea să fii aşa de amabilă şi să te târăşti încă vreo doi metri, până la budă? a zis Martin.

— Nu, nu-i asta, a spus Maureen. E poşeta. A rămas pe acoperiş. În colţ, exact lângă gaura pe care Martin a făcut-o în gard. N-am în ea decât cheile, bomboanele cu mentă şi nişte monede de o liră.

— Găsim noi nişte bomboane cu mentă, dacă asta te frământă cumva.

— Am eu gumă de mestecat, a spus Jess.

— Nu mă prea omor eu după guma de mestecat, a zis Maureen. Oricum, am o lucrare dentară care se cam mişcă. Şi nu m-am mai obosit să mă duc să mi-o fixeze la loc fiindcă...

N-a mai terminat fraza. Nici nu era nevoie. Cred că fiecare dintre noi avea câteva lucruri pe care nu mai ajunsese să le pună la punct, din nişte motive absolut evidente.

— Bine, o să facem rost de bomboane mentolate, a spus Martin. Sau poţi să te speli pe dinţi, dacă vrei. Ia periuţa lui Penny.

— Mulţumesc.

Maureen s-a ridicat în picioare, dar apoi s-a aşezat iarăşi pe jos.

— Ce-o să mă fac? Cu geanta?

Întrebarea ne privea pe toţi, însă Martin şi cu mine ne-am uitat la Jess, aşteptând răspunsul. Sau, mai bine zis, ştiam şi noi răspunsul, însă răspunsul ar fi trebuit să vină sub forma altei întrebări, or învăţaserăm amândoi, pe parcursul nopţii, că numai Jess putea da dovadă de atâta lipsă de tact, încât să o exprime.

— Problema e, a zis Jess, ca la comandă, dacă într-adevăr îţi trebuie?

— Oh, a făcut Maureen, ca şi cum începea şi ea să se prindă de implicaţiile genţii.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Da, înţeleg.

— În cazul în care nu ştii dacă într-adevăr o să-ţi trebuiască, spune clar. Că, vezi tu, e o întrebare importantă, şi n-am vrea să te zorim. Dar, dacă ştii sigur că nu-ţi mai trebuie, atunci probabil cel mai bine e s-o spui acum. În felul ăsta, ne-ai scuti de un drum, dacă mă-nţelegi ce zic.

— Nici nu v-aş cere să veniţi cu mine.

— Dar noi tot am face-o, a spus Jess. Nu-i aşa?!

— Iar, dacă ştii că n-ai nevoie de chei, poţi rămâne azi aici, a spus Martin.

— Nu contează cheile.

— Am înţeles, a făcut Maureen. Bun. De fapt, nici nu... mă gândisem... nu ştiu. Voiam să renunţ să mă mai gândesc vreo câteva ore.

— OK, a zis Martin. Foarte bine. Haidem înapoi.

— Te deranjează?

— Deloc. Ar fi o tâmpenie să te omori, doar fiindcă ţi-ai uitat poşeta acolo.

Când am ajuns la Turnul sinucigaşilor, am realizat că uitasem aseară acolo motoreta lui Ivan. N-am mai găsit-o. M-am simiţit nasol, fiindcă Ivan ăsta nu-i băiat rău; nu e el genul ăla de capitalist afurisit care se dă cu Rolls-Royce-ul şi trage din trabuc. E prea sărăntoc. De fapt, merge şi el tot cu motoreta. În fine, acum nici nu mai pot da ochii cu el, deşi una dintre frumuseţile unei slujbe cu salariu minim, plătit cash, e că poţi la fel de bine să speli parbrize la semafor şi să scoţi cam tot atâţia bani.

— Mi-am lăsat şi eu maşina aici, a spus Martin.

— Şi-a dispărut şi asta?

— Portiera nu era încuiată, iar cheile rămăseseră în contact. Voiam să fie un act de caritate. S-a isprăvit cu aşa ceva.

Poşeta însă era acolo unde o lăsase Maureen, exact în colţul acoperişului. Abia când am ajuns acolo, sus, ne-am dat seama că, uite, până la urmă apucam să vedem şi cum se face ziuă. Un revărsat de zori în toată regula, cu soare şi cer albastru. Ne-am plimbat de jur împrejurul acoperişului ca să vedem ce se putea vedea, aşa că ceilalţi mi-au oferit turul turistic „un american la Londra“: St. Paul’s, Roata Mare jos lângă fluviu, casa lui Jess.

— Nu mi se mai pare aşa înspăimântător, a zis Martin.

— Crezi? a făcut Jess. Te-ai uitat peste margine? E ca dracu’ de naşpa. Pe onoarea mea, să dea naiba dacă nu arată mai bine când te uiţi pe întuneric.

— Nu m-am referit la hăul de dedesubt, a spus Martin. Vorbeam despre Londra. Arată bine.

— Se vede frumos, a spus Maureen. Nici nu mi-aduc aminte dacă am mai văzut vreodată aşa ceva.

— Nu m-am referit nici la asta. Am vrut să zic... nu ştiu. Atunci erau toate focurile alea de artificii, lumea care se plimba de colo-colo, în timp ce noi ne înghesuiserăm aici, sus, fiindcă n-aveam unde să ne ducem în altă parte.

— Mda. Doar dacă nu te invitase cineva la o cină festivă, am zis eu. Cum a fost cazul tău.

— Nu cunoşteam pe nimeni acolo. Mă invitaseră din milă. Nu mă simţeam în largul meu.

— Dar acum te simţi acceptat?

— Nu există nimic acolo jos de la care să mă simt exclus. E doar un oraş mare, din nou. Uite. Tipul ăla e singur. Şi tipa aia e singură.

— Dă-o-n mă-sa pe-aia, că-i de la circulaţie, a zis Jess.

— Da, şi e singură; iar azi are mai puţini prieteni chiar şi decât mine. Dar azi-noapte, probabil că dansa pe vreo masă, undeva.

— Cu alte poliţiste, probabil, a zis Jess.

— Iar eu n-am fost împreună cu alţi prezentatori TV.

— Sau perverşi, a spus Jess.

— Nu. De-acord. Am fost de unul singur.

— În afară de celelalte persoane de la petrecere, am spus eu. Dar, bine, daaa. Ştim şi noi de unde vii şi ce-ai făcut. De-asta şi se-ntâmplă ca ajunul Anului Nou să fie una dintre nopţile cu cele mai multe sinucideri.

— Când vine următoarea? a întrebat Jess.

— Pe 31 decembrie, a zis Martin.

— Daa, bravo, grozav. Ha, ha. Când vine următoarea noapte cu multe sinucideri?

— Probabil că de Ziua Îndrăgostiţilor, a spus Martin.

— Când cade asta? Peste şase săptămâni? a zis Jess. Păi, hai să mai amânăm atunci cu şase săptămâni. Ce ziceţi de asta? Probabil că o să ne simţim cu toţii oribil de Ziua Îndrăgostiţilor.

Ne zgâiam toţi gânditori la privelişte. Şase săptămâni părea perfect. Şase săptămâni nu părea prea mult. Viaţa se poate schimba în şase săptămâni – doar dacă nu ai un copil cu un grav handicap, căruia să trebuiască să-i porţi de grijă. Sau doar dacă nu s-a ales praful de toată cariera ta. Ori dacă nu te făcuseşi de râsul naţiunii.

— Ştii tu cum o să te simţi peste şase săptămâni? m-a întrebat Maureen.

Oh, da – şi doar dacă nu suferi de o boală fatală. Nici atunci viaţa nu are cum să se schimbe prea mult. De unde dracu' să ştiu eu cum mă voi simţi? Boala asta era nou-nouţă. Nimeni nu putea prezice ce evoluţie va avea – nici măcar eu, chiar dacă era născocirea mea.

— Ia ziceţi, ne mai întâlnim şi noi până să se împlinească şase săptămâni?

— Îmi pare rău, dar... Când am ajuns noi „noi“? a zis Martin. De ce trebuie, în fond, să ne mai întâlnim peste şase săptămâni? De ce nu se poate să ne omorâm fiecare unde şi când avem chef?

— Nu te-opreşte nimeni, a spus Jess.

— Ba precis tot scopul acestui exerciţiu este ca, până la urmă, cineva să mă oprească. Ne oprim toţi unul pe altul.

— Până se fac cele şase săptămâni, da.

— Vasăzică, atunci când ai zis „Nu te-opreşte nimeni“, susţineai exact contrariul.

— Ia ascultă! a zis Jess. Dacă tu te duci acum acasă, te bagi cu capul în cuptor şi dai drumul la gaze, ce-ai vrea, mă rog, să fac eu?

— Exact. Deci scopul exerciţiului este…?

— Acum eu pun întrebări, clar? Fiindcă, dacă suntem o gaşcă, atunci toţi o să-ncercăm să respectăm regulile. Şi, oricum, de fapt nu există decât una. Regula 1: Nici unul dintre noi nu se sinucide timp de şase săptămâni. Iar dacă nu suntem o gaşcă, atunci, ştiţi şi voi. Ce-o fi o fi. Bun, deci, suntem o gaşcă sau nu?

— Nu suntem o gaşcă, a zis Martin.

— Dar de ce?

— Fără supărare, dar...

Clar, Martin spera ca aceste trei cuvinte, plus un fluturat din mână în direcţia noastră, să-l scutească de obligaţia de a da alte lămuriri. Dar eu n-aveam de gând să-l las să scape aşa uşor.

Nici eu nu simţisem că fac parte din gaşca asta, până în acel moment. Însă acum aparţineam găştii ăsteia, care nu prea-i plăcea lui Martin, şi mă simţeam efectiv devotat ei.

— Dar ce? am zis eu.

— Păi, voi nu sunteţi, ştiţi. Genul-Meu-De-Oameni.

A spus-o exact aşa, jur. Am auzit majusculele la fel de clar cum am auzit şi literele mici.

— Du-te dracu', i-am zis. Ce, parcă eu umblu de-obicei cu nişte tercheaberchea ca tine?!

— Bravo, bun, iar începem. Mai bine ne-am da mâna toţi, ne-am mulţumi unii altora pentru această seară nespus de instructivă, după care ne-am vedea fiecare de drumul lui.

— Şi am muri, a zis Jess.

— Posibil.

— Tu asta vrei? am întrebat eu.

— Nu am ambiţia asta de multă vreme, de-acord cu tine. Dar nici nu fac vreun secret din faptul că, recent, perspectiva asta a început să devină mai atractivă. Sunt plin de contradicţii, cum se spune îndeobşte. Dar apropo, ce-ţi pasă ţie de toate astea? i-a zis el lui Jess. Rămăsesem cu impresia că ţie nu-ţi pasă de nimeni şi de nimic. Credeam că asta te caracterizează.

Jess s-a gândit câteva clipe.

— Mai ţineţi minte filmele alea în care unii se iau la bătaie, sus de tot pe Empire State Building ori pe vreun vârf de munte sau ce-o fi ăla?! Şi apare întotdeauna faza aia, când tipul rău alunecă de pe margine, iar eroul încearcă să-l salveze, numai că mâneca de la haina ăluia rău se sfâşie din cusături, aşa că tipul cade în gol. Aaaaaaaaa, îl auzi cum se tot duce până jos. Exact asta vreau să fac şi eu.

— Vrei să mă vezi cum mă prăbuşesc în moarte.

— Mi-ar plăcea să ştiu că am făcut efortul. Vreau să le arăt oamenilor mâneca ruptă.

— N-am ştiut că ai stofă de bună samariteană, a zis Martin.

— Nici n-am. Asta-i doar propria mea filozofie.

— Mi-ar fi mai uşor dacă ne-am întâlni în mod regulat, a zis Maureen încetişor. Cu toţii. Nimeni nu ştie de fapt ce e în sufletul meu, în afară de voi trei. Şi de Matty. Îi povestesc lui Matty.

— Oh, ce Dumnezeu, nu se poate! a făcut Martin.

Vorbea urât fiindcă ştia că trebuie să se dea bătut: ca s-o fi băgat în mă-sa tocmai pe Maureen i-ar fi trebuit o tărie de care nici unul dintre noi nu era în stare.

— Nu sunt decât şase săptămâni, a spus Jess. Îţi dăm noi brânci de pe acoperiş de Ziua Îndrăgostiţilor, dacă asta te consolează.

Martin scutura din cap, dar gestul lui denota mai degrabă renunţare decât refuz.

— O să ne pară rău, a spus el.

— Bun, a zis Jess. Atunci, e toată lumea de acord cu asta?

Am ridicat din umeri. Oricum n-aveam un plan mai bun.

— Eu nu accept să depăşesc şase săptămâni, a spus Maureen.

— N-o să te oblige nimeni, i-a zis Martin.

— Să fie clar lucrul ăsta de la bun început, a spus Maureen.

— S-a notat, a zis Martin.

— Excelent, a făcut Jess. Deci să batem palma.

Ne-am dat mâna, Maureen şi-a luat poşeta de pe jos şi am plecat toţi să luăm micul dejun. Nu ştiam ce să ne mai spunem, dar nici nu s-ar fi zis că asta ne deranja prea mult.

PARTEA A II-A

Jess

N-a durat mult până ca ziarele să afle. Vreo două zile, poate. Eram în camera mea, când tata m-a chemat jos şi m-a întrebat ce făcusem de Anul Nou, la care îi spun: „Nu mare lucru“, şi el face: „Păi, nu s-ar prea zice, după ceea ce scrie în ziare“. „În ziare?“ mă mir eu. „Da, se pare că a apărut un articol despre tine şi Martin Sharp. Îl cunoşti pe Martin Sharp?“ întreabă el. La care, ce să zic şi eu: „Mmdaa, oarecum, l-am întâlnit atunci, seara, la o petrecere, nu-l cunosc prea bine“. Dar tata nu se lasă: „Ce naiba de petrecere mai e şi aia unde dai de persoane ca Martin Sharp?“ Nu mi-a venit în cap ce fel de petrecere putea fi şi aia, aşa că am tăcut. Pe urmă, tata zice: „Şi a mai fost acolo… Cumva s-a…“ Ceva cu „ieşit la agăţat“ sau chestii din-astea, şi că am profitat şi mi-am făcut de cap. M-a întrebat dacă m-am culcat cu el? Nu! Mulţam, dar nu! Ce mama naibii! Cu Martin Sharp!?! Uuuăăăghh! Şi uite-aşa în continuare, până s-a lămurit.

Precis că măgarul ăla de Chas a dat telefon la ziare. A mai încercat probabil şi înainte, rahatul naibii, numai că n-a prea avut de ce să se lege atunci, când nu era vorba decât despre mine. Pe când formaţia Jess Crichton/Martin Sharp era ceva… irezistibil. Oare câte parale s-or lua pe aşa ceva? Vreo două sutare? Mai mult? Sinceră să fiu, eu aş fi făcut-o, în locul lui. Tipul e veşnic pe drojdie. Şi eu sunt veşnic pe drojdie. Dacă ar fi fost ceva de capul lui, până acum ar fi ajuns deja mare.

Tata a tras un pic perdeaua la o parte ca să arunce o privire pe furiş şi, da, era cineva afară. Am vrut să ies şi să-i zic ăluia vreo două, aşa, de la obraz, dar nu m-a lăsat tata; a zis că mai bine să nu le dau ocazia să-mi facă o poză ca de balamuc, fiindcă ar fi o prostie şi mi-ar părea rău. Şi-a mai spus că nu era de demnitatea mea să procedez aşa, că în poziţia noastră avem datoria să fim mai presus de treburi din astea şi să le ignorăm. La care fac: „Adică, în poziţia CUI? Eu nu am nici o poziţie“. Dar tata zice: „Ba ai, indiferent dacă îţi place sau nu, ai o poziţie socială“. Îl contrazic: „Tu ai o poziţie socială, nu eu“, iar el face: „Şi tu ai o poziţie socială“. După care am ţinut-o tot aşa o bucată de timp. Desigur, însă, discuţiile interminabile nu duc niciodată la

nimic; şi, oricum, de fapt ştiam şi eu că are dreptate. Dacă n-aş fi avut o poziţie socială, ziarele n-ar fi găsit nimic interesant la mine. De fapt, cu cât mă port mai mult ca şi cum n-aş avea nici o poziţie socială, cu atât confirm, în fond, că am o poziţie socială, dacă mă-nţelegeţi ce vreau să spun. Dacă aş fi stat, pur şi simplu, în camera mea, citind, ori dacă aş fi avut un iubit constant, viaţa mea n-ar mai fi prezentat nici un interes. Dar, dacă m-aş culca cu Martin Sharp sau m-aş arunca de pe acoperiş, ar apărea atunci opusul acestei lipse de interes. Ar deveni interesant.

Când m-au dat la ziar acum vreo doi ani, imediat după chestia aia cu Jen, cred că senzaţia a fost că eram, mai degrabă, „defectă“ decât „stricată“. Oricum, şterpelitul din magazine nu-i o crimă, aşa-i? Fiecare om trece printr-o fază de şterpelit din magazine, nu? Dar vreau să zic şterpelit *pe bune*, promovând stilul lansat de Winona, cu poşete, ţoale şi alte rahaturi, nu cu pixuri şi bomboane. Dar îmi dădeam seama că de data asta era altfel, ceea ce m-a făcut să încep să mă gândesc mai bine la toate. Daaa, OK, ştiu. Dar mai bine mai târziu decât niciodată, nu?! Uite cum m-am gândit eu: păi, dacă tot era să scrie în toate ziarele, atunci mai bine ca mama şi tata să creadă că m-am culcat cu Martin, decât să afle adevăratul motiv pentru care fuseserăm împreună. Păi, ar muri, dacă ar şti adevăratul motiv. Poate chiar la propriu. Şi aşa, posibil, aş rămâne singurul membru al familiei încă în viaţă, ceea ce ar însemna să mă decid încotro s-o apuc. Prin urmare, nici n-ar fi chiar atât de rău, dacă ziarele ar fi prins cumva o informaţie deformată. Fireşte, pentru mine ar fi destul de jenant la şcoală, unde toată lumea ar crede că m-am regulat cu cel mai infect bărbat din Anglia, însă tot răul spre bine, recte doi părinţi în viaţă.

Problema a fost că, deşi începusem să mă gândesc bine la toate, tot nu mă gândisem cum trebuie. Aş fi scăpat pe viitor de o mulţime de neplăceri, dacă m-aş mai fi gândit măcar încă două minute, înainte de a deschide gura. Dar n-am făcut-o. M-a trezit zicând: „Taa-tăă“. La care el a spus: „Oh, nu“, iar eu m-am mulţumit doar să mă uit la el. „Mai bine mi-ai povesti totul“, face el. Şi eu: „Păi, nu prea e mare lucru de povestit. M-am dus la petrecerea aia, era şi el acolo, eu băusem cam mult, aşa că ne-am dus la el acasă şi cu asta, basta“. La care tata: „Şi cu asta, basta, adică povestea s-a sfârşit?“ „Mmnnuu, gata şi puncte-puncte, adică nu-i nevoie să afli amănunte“. Face tata: „Isuse Christoase“, şi se aşază pe un scaun.

Dar aici e poanta: nu era nevoie să-i spun că m-am culcat cu el, aşa-i? Puteam să-i fi spus că ne-am giugiulit ori ca-ncercat să mi-o pună, sau orice

altceva de genul ăsta, numai că n-am fost suficient de perspicace. În mintea mea, mi-am zis: „Păi, dacă e să aleg între suicid şi sex, mai bine sexul“, însă nu astea ar fi trebuit să fie opţiunile. Treaba cu sexul era doar un fel de „sugestie de prezentare“, ceea ce nu implica neapărat că trebuia să i-o servesc exact aşa, n-am dreptate? Poţi renunţa la garnisire, dacă vrei, or tocmai asta ar fi trebuit să fac eu. („Garnisire“ – ce cuvânt ciudat, nu-i aşa? Nici nu cred că l-am mai folosit vreodată.) Dar eu n-am făcut aşa, nu? Iar celălalt lucru pe care ar fi trebuit să-l fac, dar nu l-am făcut: înainte de a-i fi spus ceva, ar fi trebuit să-l pun pe tata să afle ce scria în articolul ăla din ziar. Însă eu mi-am zis, aha, tabloide, sex… De fapt, adevărul e că habar n-am ce-a fost în capul meu. Nu mare lucru, ca de obicei.

Bun. Aşa că tata s-a dus glonţ la telefon, a vorbit cu ăia de la birou şi le-a povestit ce îi spusesem eu, după care, când a terminat, a zis că lipseşte un pic, iar cât e el plecat să nu răspund la telefon, să nu mă duc nicăieri şi să nu fac nimic. Am urmărit ceva la televizor câteva minute, iar pe urmă m-am uitat pe fereastră ca să văd dacă tipul ăla mai era acolo. Şi era, numai că nu singur. Apăruseră şi alţii.

Pe urmă, tata s-a întors cu un ziar – fusese special în oraş ca să-l cumpere. Arăta cu zece ani mai bătrân decât la plecare. A ridicat ziarul spre mine, ca să văd ce scria acolo: titlul mare zicea „PACT de SINUCIGAŞi ÎNTRE MARTIN SHARP ŞI FIICA UNUI MINISTRU“.

Ce porcărie! Vasăzică toată mascarada aia cu sexul fusese o mare pierdere de timp!

JJ

Era prima oară când aflam şi noi ceva despre Jess, şi trebuie să spun că, iniţial, reacţia mea a fost să zic că treaba era a dracului de hazlie. Intrasem în prăvălia din colţ, ca să-mi cumpăr nişte duhanuri, când i-am văzut pe Martin şi Jess zgâindu-se la mine de pe tejghea. Am citit titlul şi am tras un ţipăt. Pe urmă, văzând că titlul era despre presupusul lor pact de sinucigaşi, probabil că am făcut o mutră tare ciudată. Ministrul educaţiei! Aoleu, ce porcărie! Trebuie să mă-nţelegeţi, fata asta vorbea de parcă ar fi fost crescută de o mamă drogată, sărăntoacă şi amărâtă, care pe deasupra ar fi fost şi mai tânără decât ea. Şi se purta ca şi cum învăţământul era o formă de prostituţie, ceva la care nu ar recurge decât excentricii şi disperaţii.

După aceea însă, când am citit articolul, treaba nu mi s-a mai părut aşa de hazlie. Nu ştiam nimic despre Jennifer, sora mai mare a lui Jess. Nici unul dintre noi nu ştia nimic. Fata a dispărut acum câţiva ani, când Jess avea cincisprezece ani, iar ea avea optsprezece; s-a suit în maşina maică-sii şi a plecat. După aceea, au găsit maşina abandonată lângă un loc de predilect pentru sinucigaşi, undeva mai încolo, pe coastă. Jennifer îşi luase carnetul cu trei zile în urmă, de parcă exact pentru asta voise să înveţe să şofeze. Cadavrul n-a fost găsit niciodată. Nu-mi dau seama cum o fi reacţionat Jess – deloc bine, presupun. Şi taică-său… săracul. Ca părinte, cred că te-apucă disperarea să vezi că fiicele tale sunt amândouă sinucigaşe, de-ajungi să te întrebi ce rost a mai avut să te chinui să le creşti!

Şi, după aceea, a doua zi, treaba nu mi s-a mai părut deloc hazlie. A mai apărut un titlu în ziar – „AU FOST PATRU!“, iar în articolul de dedesubt se vorbea despre fistichiii ăilalţi doi care, am realizat într-un final, eram eu şi Maureen, probabil. Şi, la sfârşitul articolului, se lansa un apel pentru informaţii suplimentare şi se dădea un număr de telefon. Ba se menţiona chiar şi o recompensă bănească. Mamă, Doamne, se pusese un preţ pe capul meu şi pe capul lui Maureen!

Clar că informaţia venise de la căcănarul ăla de Chas; toată maculatura aia de tabloid britanic mustea de vocea lui plângăcioasă. Totuşi, zic eu, tipul nu era tocmai prost. Pentru mine, seara aia constase din întâlnirea a patru oameni nenorociţi, care eşuaseră lamentabil în încercarea de a face ceea ce îşi propuseseră să facă – un lucru care, hai să fim sinceri, nici măcar nu e greu de realizat. Chas însă văzuse altceva: văzuse că de-aici putea ieşi o poveste, ceva din care să scoată şi el câţiva biştari. OK, probabil că ştia dinainte cine era tatăl lui Jess, de-acord, dar, vedeţi voi, tot respectul pentru băiatul ăsta. Fiindcă, dacă nu l-ar fi dus capul, degeaba, nu i-ar fi venit ideea asta.

Acum, sincer să fiu, mie mi-a cam picat bine toată poanta asta, de ce să vă mint?! Poate părea o ironie, dar mă ungea la suflet să citesc despre mine, ceea ce nici nu e aiurea, dacă vă gândiţi. Păi, uite, una dintre chestiile care mă puseseră la pământ era tocmai incapacitatea de a-mi lăsa amprenta asupra lumii prin muzică – ceea ce este un alt mod de a spune că voiam să mă sinucid pentru că nu eram celebru. Poate că sunt prea dur cu mine însumi, întrucât ştiu bine că nu era numai ăsta singurul motiv, dar sigur, oricum, era ceva care atârna greu. În fine, recunoaşterea faptului că eram un

ratat mă adusese pe prima pagină a ziarelor, şi poate tocmai aici e lecţia pe care ar trebui eu s-o bag la cap.

Aşa. Vasăzică pot spune că şedeam destul de vesel, acolo, la mine acasă, bând cafea, fumând şi savurând încântat ideea că eram cumva deopotrivă celebru şi complet anonim. Până când a început să ţârâie porcăria aia de sonerie şi-am sărit ca ars.

— Cine e?

— Vorbesc cu JJ?

O voce de tânără.

— Cine e?

— Putem să schimbăm câteva cuvinte? Despre seara aceea?

— De unde ai adresa asta?

— Din câte am înţeles, eşti una dintre persoanele care au fost cu Jess Crichton şi Martin Sharp, în noaptea de Anul Nou, da? Când au încercat ei să se omoare?

— Ai înţeles greşit, duduie.

Era prima propoziţie a amândurora care nu se termina printr-un semn de întrebare. Tonul descendent cu care încheiasem enunţul era o uşurare, ca un strănut.

— Ce *anume* am înţeles greşit?

— Totul. Ai greşit soneria.

— Nu cred.

— De unde ştii?

— Fiindcă n-ai spus că nu eşti JJ. Şi m-ai întrebat de unde am făcut rost de adresă?

Bună remarcă. Oamenii ăştia ştiu meserie.

— Dar nici n-am spus că este adresa *mea*, nu?

A urmat o pauză, cât am meditat amândoi la crasa tâmpenie a acestei observaţii.

Nu mai spunea nimic. Mi-o imaginam stând acolo, în stradă, şi clătinând din cap, cu tristeţe, mirându-se de eforturile mele patetice. Mi-am jurat să nu mai scot nici o vorbă, ca s-o fac să se care mai repede.

— Spune-mi, a zis ea. A existat un motiv pentru care aţi coborât de pe bloc?

— Ce fel de motiv?

— N-am idee. Ceva care i-ar putea înveseli pe cititorii noştri. Poate, nu ştiu, v-aţi dat curaj unii altora să mergeţi mai departe.

— Eu nu ştiu să fi fost aşa ceva.

— Aţi privit toţi patru Londra de sus şi aţi văzut frumuseţea lumii. Ceva de genul ăsta, nu?! O chestie care să-i însufleţească pe cititorii noştri?

Ce să fie însufleţitor în goana noastră după Chas? Din punctul meu de vedere, nimic.

— V-a spus, de pildă, Martin Sharp ceva care să vă dea o raţiune de a trăi? Oamenilor le-ar plăcea să ştie dacă a fost aşa.

Am încercat să mi-amintesc dacă Martin spusese cumva nişte cuvinte mângâietoare, pe care să le poată folosi ea în articol. O făcuse pe Jess „tâmpită“, însă asta era un moment mai degrabă încurajator decât salvator. Şi ne povestise că un invitat la o emisiune de-a lui fusese însurat cu o persoană care zăcuse în comă douăzeci şi cinci de ani, însă nici asta nu ne ajutase prea mult.

— Nu-mi vine nimic în minte, nu.

— O să-ţi las o carte de vizită, cu numerele mele de telefon, OK? Sună-mă când simţi că vrei să vorbeşti despre asta.

Puţin a lipsit să nu alerg după ea – cum s-ar spune, îi simţeam deja lipsa. Mi-a plăcut să fiu temporar centrul lumii ei. Rahat, mi-a plăcut să fiu temporar centrul propriei mele lumi, fiindcă nu prea fusese nimic acolo în ultima vreme şi nici n-a mai rămas mare lucru după ce ea a plecat.

Maureen

Cum spuneam, deci, m-am dus acasă, am dat drumul la televizor, mi-am făcut un ceai, am sunat la centrul medical, după care tinerii ăia doi l-au adus pe Matty acasă; eu l-am pus în faţa televizorului şi totul a luat-o de la capăt. Nu prea-mi dădeam seama cum o să pot rezista încă şase săptămâni. Ştiu că făcuserăm o înţelegere, dar, oricum, nu m-am gândit nici o clipă că o să mă mai văd vreodată cu ei. Oh, am schimbat între noi numere de telefon, adrese şi aşa mai departe. (Martin a trebuit să-mi explice că, dacă n-am computer, n-am cum să am nici adresă de e-mail. Nu eram sigură dacă aveam sau nu adresă de e-mail. Mă gândeam că poate venise în vreunul dintre plicurile alea pe care automat le arunci la gunoi.) Dar nu mi-a trecut prin cap că vom ajunge chiar să le folosim. Vă jur, în faţa lui Dumnezeu, chiar dacă o să vi se pară poate că îmi plâng singură de milă: m-am gândit că ei or să se mai întâlnească unii cu alţii, dar că n-or să mă cheme şi pe mine. Eram prea bătrână pentru ei şi prea demodată, cu pantofii ăia ai mei şi toate celelalte.

Mi se păruse interesant să merg la petreceri şi să văd tot felul de oameni ciudaţi acolo, dar de fapt nu se schimbase nimic. Tot trebuia s-o iau de la capăt cu Matty şi tot nu exista pentru mine altă viaţă decât viaţa asta de care mă săturasem până peste cap. V-aţi putea gândi, păi, bine, dar de ce nu-i furioasă? Dar sigur că sunt furioasă. Nu ştiu ce m-a apucat, înainte, să mă prefac că n-aş fi furioasă. O fi influenţa Bisericii, presupun. Şi, poate, şi din cauza vârstei, fiindcă pe vremea noastră eram învăţaţi să nu cârtim, aşa-i? Dar în unele zile – în majoritatea zilelor – îmi vine să urlu, să zbier, să sparg totul şi să omor oameni. Oh, clocotesc de furie, nu glumă, da. Şi cum să nu te apuce furia când vezi că te-ai pricopsit cu o viaţă ca asta?! În fine. După vreo două zile, sună telefonul şi o voce stilată de femeie zice:

— Maureen?

— Da, eu.

— Sunt de la Poliţie.

— Oh, bună, fac eu.

— Bună. Ni s-a raportat că fiul tău a făcut scandal în centrul comercial, în ajunul Anului Nou. A şterpelit din rafturi, a mirosit lipiciul din tuburi, s-a maimuţărit la lume şi aşa mai departe.

— Regret, dar nu se poate să fi fost fiul meu, am zis eu, ca idioata. E handicapat.

— Şi eşti sigură că nu a profitat tocmai de faptul că e handicapat?

Chiar m-am gândit la asta o fracţiune de secundă. Păi, te poate pune pe gânduri o asemenea întrebare, când vine din partea poliţiei, nu? Vrei să fii absolut sigur că spui absolut tot adevărul, ca nu cumva să existe riscul să dai de bucluc mai târziu.

— Ar trebui să fie un foarte bun actor, ca să fi făcut toate astea.

— Şi eşti sigură că nu-i un foarte bun actor?

— Oh, precis. De fapt, e prea handicapat ca să poată juca teatru.

— Dar dacă tocmai *chestia asta* este o înscenare? În fine, semnalmentele ăluia corespund cu descrierea lui. Ale suspectului.

— Care sunt semnalmentele?

Nu-mi dau seama de ce-am spus asta. Ca să mă fac utilă, presupun.

— Ajungem şi la asta, doamnă. Ştii cu exactitate cum şi-a petrecut timpul în seara de Anul Nou? Ai fost cu el?

În clipa aceea, am simţit că mă ia cu fiori reci pe şira spinării. Nu sesizasem data, iniţial. Gata, m-au prins. Nu ştiam dacă să mint sau nu. Dacă totuşi cineva de la azil îl scosese de-acolo şi îl folosise pe post de

paravan sau aşa ceva? Vreunul dintre tinereii ăia doi? Păreau ei drăguţi, sigur, dar nu se ştie niciodată, nu?! Dacă se duseseră să şterpelească din rafturi şi ascunseseră ceva sub pătura lui Matty? Dacă se duseseră toţi să bea, îl luaseră şi pe Matty cu ei, iar acolo începuseră să se încaiere cu alţii şi dăduseră brânci scaunului cu rotile spre unul dintre ăia cu care se băteau? Iar poliţiştii l-au văzut intrând ca tancul în omul ăla şi, neştiind că el n-avea cum să se fi împins singur, au crezut că se înhăitase şi el de bunăvoie cu ceilalţi? Şi după aceea a făcut intenţionat pe prostul, ca să nu dea de bucluc? Da, chiar poţi lovi rău un om, dacă te repezi în el cu un scaun cu rotile. Poţi să-i rupi şi piciorul. Şi dacă… În clipa aceea, chiar şi în panica aia de moment, tot nu-mi dădeam seama cum ar fi putut el face ca să-şi bage nasul într-un tub cu lipici. Dar chiar aşa! Astea au fost toate chestiile care mi-au trecut prin minte atunci. Toate însemnau vinovăţie, presupun. Nu fusesem cu el, deşi ar fi trebuit să fiu, iar motivul pentru care nu fusesem cu el era fiindcă voiam să-l părăsesc pentru totdeauna.

— N-am fost cu el, nu. Dar era în grija cuiva.

— Aha. Înţeleg.

— Era în perfectă siguranţă.

— Sunt sigură de asta, doamnă. Dar nu despre siguranţa *lui* vorbeam noi aici, nu-i aşa? Noi vorbeam despre siguranţa persoanelor aflate în centrul comercial din Wood Green.

Wood Green! A ajuns tocmai până în Wood Green!

— Nu. Da. Regret.

— Chiar regreţi? Chiar regreţi, fir-ar a dracului de treabă?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Ştiam că poliţiştii vorbesc urât, desigur. Dar credeam că lucrul ăsta li se întâmplă în special când sunt sub mare stres, cu terorişti pe cap sau treburi din astea, nu când discută la telefon cu simpli cetăţeni, în cursul unei anchete de rutină. Doar dacă, bineînţeles, poliţista asta nu era într-adevăr stresată. Era posibil cumva ca Matty sau cine l-o fi împins să fi omorât un om? Vreun copil, poate?

— Maureen.

— Da, sunt aici.

— Maureen, eu nu sunt poliţistă, de fapt. Sunt Jess.

— Oh.

Am simţit cum mă înroşesc de propria-mi prostie.

— Tu chiar m-ai crezut, aşa-i, măi, fato?!

— Da, te-am crezut.

Şi-a dat seama după vocea mea că mă supărasem, aşa că a lăsat-o baltă.
— Ai văzut ziarele?
— Nu. Nu obişnuiesc să cumpăr.
— Suntem în ele.
— Cine e în ele?
— Noi. În fine, lui Martin şi mie ne dă şi numele. De râsul lumii, ce zici?
— Şi ce scrie?
— Scrie că eu, Martin şi încă două persoane misterioase, zic ei, au făcut un pact de sinucigaşi.
— Dar nu-i adevărat.
— Îhî, nu-i. Şi mai scrie că eu sunt fiica ministrului educaţiei.
— Dar de ce scrie asta?
— Fiindcă aşa e.
— Oh.
— Ţi-am spus toate astea, ca să ştii şi tu ce e în ziare. Te miră?
— Păi, înjuri cam mult pentru fiica unui politician.
— Ah, şi o reporteră a venit acasă la JJ şi l-a întrebat dacă ne-am dat jos de-acolo dintr-un motiv însufleţitor.
— Asta ce vrea să-nsemne?
— Nu ştim nici noi. Oricum. Situaţia e critică, aşa că vom avea o întrunire.
— Cine, adică?
— Noi patru. Mare reuniune. Poate în localul unde am luat micul dejun.
— Eu nu pot pleca nicăieri.
— De ce?
— Din cauza lui Matty. E unul dintre motivele pentru care am fost sus, pe acoperiş. Din cauză că nu mă pot duce niciodată nicăieri.
— Am putea veni noi la tine.
Am început să mă înroşesc iarăşi. Nu voiam să vină aici.
— Nu, nu. O să găsesc o soluţie. Când vreţi să fie întâlnirea?
— Azi, mai târziu.
— Oh, pentru astăzi, nu pot rezolva nimic.
— Atunci, venim noi la tine.
— Nu, vă rog. E dezordine.
— Ei, şi? Faci ordine.
— N-am avut niciodată în vizită pe cineva de la televiziune. Şi nici pe fiica vreunui politician.

— Las’ că n-o să-mi dau aere! Ne vedem la cinci.

Şi aşa am avut la dispoziţie trei ore ca să deretic peste tot şi să pun lucrurile la loc. Cred într-adevăr că ajungi să te cam ţăcăneşti, dacă ai o viaţă ca a mea. Trebuie să fii un pic ţăcănit ca să-ţi vină să te arunci de pe acoperişul unui bloc-turn. Trebuie să fii un pic ţăcănit ca să cobori înapoi de-acolo. Şi trebuie să fii ţăcănit de-a binelea ca să rabzi să trăieşti alături de Matty, să stai tot timpul închis în casă, să înduri toată singurătatea. Dar eu cred cu tărie că nu sunt decât un pic ţăcănită. Dacă aş fi fost ţăcănită de-a binelea, nu mi-aş mai fi bătut capul atât ca să fac ordine în casă. Şi, dacă aş fi fost nebună de legat, efectiv, nu mi-ar mai fi păsat nici de ce-ar fi găsit ei la mine acasă.

Martin

Presupun că mi-a trecut prin minte şi mie că vizita mea la Turnul sinucigaşilor ar putea trezi interesul amicilor noştri din presa de scandal. Păi, ce naiba, m-au băgat ei pe mine pe prima pagină în ziar, doar fiindcă am căzut beat pe stradă, deci normal că tentativa de a mă arunca de pe acoperiş li s-a părut mult mai interesantă chiar. Când Jess i-a spus lui Chas unde ne întâlniserăm, mi-am pus întrebarea, într-adevăr, dacă pe tip l-ar duce capul să vândă informaţia mai departe, însă, cum Chas mi s-a părut un ins de-a dreptul nerod, mi-am zis că o asemenea temere e paranoia curată. Dacă aş fi ştiut că Jess e şi ea „ştire“ pe bune, mi-aş fi luat oricum nişte măsuri de precauţie.

Agentul meu m-a sunat la prima oră şi mi-a citit articolul la telefon – acasă, nu-mi bat capul acum decât cu *Telegraph*.

— E-adevărat ceva din chestia asta?

— Sincer, între noi doi?

— Dacă vrei.

— Aveam de gând să mă arunc de pe acoperişul unui bloc-turn.

— Colosal.

Agentul meu e un tip tânăr, preţios şi credul. Când am ieşit din închisoare, am aflat cu surprindere că la agenţia de impresariat avusese loc o ghilimele-închidem-ghilimelele reorganizare, aşa că Theo, care pe vremuri îi făcea cafeaua fostului meu agent, reprezintă acum tot ceea ce mai stă între mine şi uitarea profesională. Theo a fost cel care mi-a găsit slujba actuală la FeetUpTV!, cel mai prost canal de cablu TV din lume. Şi-a luat

diploma în studiul comparativ al religiilor şi a publicat poezii. Eu îl bănuiesc că joacă la „Pederast Club“, dacă înţelegeţi la ce mă refer, deşi asta n-are nici un fel de importanţă. Pe scala competenţei, îl găseşti spre capătul cu ageamii.

— Am cunoscut-o acolo sus. Pe ea şi încă pe doi. Am coborât toţi la loc. Şi iată-mă-s acum, pe tărâmul celor vii.

— Dar de ce voiai să te arunci de pe acoperişul unui bloc-turn?

— A fost pur şi simplu o toană.

— Nu se poate să nu fi avut şi un motiv.

— Am avut. Glumeam. Citeşte-mi dosarul. Documentează-te despre evenimentele recente.

— Noi credeam că am depăşit o etapă deja.

E foarte înduioşător de fiecare dată, cum insistă el să vorbească la persoana întâi plural. Toţi, de fapt, i-am auzit eu, fac la fel: „Întrucât noi am ieşit din închisoare…“, „Întrucât noi am avut neplăcerea aceea cu adolescenta…“ Dacă mi-ar părea rău de ceva după o tentativă reuşită de sinucidere, ar fi faptul că n-aş mai apuca să-l aud pe Theo spunând: „Întrucât noi ne-am pus capăt zilelor…“ Sau: „Întrucât înmormântarea noastră…“

— Noi am crezut greşit.

A urmat o tăcere cugetătoare.

— Bine. Colosal. Şi acum?

— Tu eşti agentul. M-aşteptam ca o chestie ca asta să îţi ofere o infinitate de posibilităţi creatoare.

— Mă voi gândi un pic şi te voi suna înapoi. Apropo, tatăl lui Jess a tot încercat să te prindă. A sunat aici, dar i-am spus că noi nu dăm nimănui numerele de telefon personale ale clienţilor. Am procedat bine?

— Ai procedat bine. Dar dă-i totuşi numărul meu de mobil. Presupun că oricum n-am cum să-l evit până la urmă.

— Vrei să-l suni tu? Mi-a lăsat numărul.

— Dă-i drumul, zi.

Cât am vorbit eu la telefon cu Theo, atât fosta mea soţie, cât şi fosta mea iubită mi-au lăsat mesaje. Nu mă gândisem la nici una dintre ele, în timp ce Theo mi-a citit articolul ăla; acum, am simţit că mi se face rău. Începeam să realizez un adevăr important apropo de suicid: eşecul este la fel de dureros ca reuşita, putând provoca mult mai multă furie chiar, având în vedere că nu

există suferinţa care s-o dilueze. După tonul mesajelor, îmi dădeam seama că eram într-un mare căcat.

Am sunat-o întâi pe Cindy.

— Idiot egoist şi afurisit ce eşti, a zis ea.

— Nu ştii nimic, în afară de ceea ce scrie în ziar.

— Aş vrea să aflu şi eu cum se face că pe tine ziarele te prind mereu cu mâţa-n sac! Dacă scrie la gazetă că te-ai culcat cu una de cinşpe ani, păi, atunci, sigur aşa e. Dacă scrie că ai căzut beat pe stradă, atunci aşa e. Cu tine, presa nici nu trebuie să-şi mai bată capul ca să inventeze ceva.

Iată într-adevăr o observaţie perspicace. Avea dreptate: niciodată nu se întâmplase să fiu victima unei interpretări greşite sau a unei denaturări a realităţii. Dacă mă gândesc mai bine, ăsta a fost unul dintre cele mai umilitoare aspecte din ultimii ani. Ziarele mâncaseră mult căcat despre mine, dar fiecare cuvinţel din tot căcatul ăsta era adevărat.

— Prin urmare, a continuat ea, presupun că au nimerit-o şi de data asta. Te-ai urcat pe acoperişul unui bloc-turn cu intenţia de a te arunca de-acolo. Dar, în schimb, ai revenit jos cu picioarele pe pământ şi cu o tipă după tine.

— Bine spus, dar incomplet.

— Şi cu fiicele tale cum rămâne?

— Au aflat?

— Încă nu. Dar o să aibă grijă careva la şcoală să le povestească. Cum s-a întâmplat de fiecare dată. Ce vrei să le spun din partea ta?

— Poate ar fi mai bine să vorbesc eu cu ele.

Cindy a lătrat o dată. Lătratul se voia, presupun, un râs sarcastic.

— Spune-le ce vrei, am zis eu. Spune-le că tati al lor a fost trist, dar că pe urmă s-a înveselit la loc.

— Genial. Dacă am avea două gâgâlici de doi anişori, chestia asta ar fi perfectă.

— Nu ştiu, Cindy. Vreau să zic, dacă tot nu le pot vedea, nici nu mai e problema mea, de fapt, nu crezi? E o treabă cu care tu trebuie să te descurci.

— Măgarule!

Şi aşa s-a încheiat prima convorbire telefonică. Subliniindu-i că refuzul ei de a mă lăsa să mă implic în creşterea fiicelor mele era foarte frustrant pentru mine, nu făcusem decât să repet ca o flaşnetă acelaşi adevăr arhicunoscut. Dar nu contează. Măcar aşa am scăpat de ea la telefon.

Am uitat cum e să fac ceva de dragul fiicelor mele. M-am lăsat de fumat, cu ani în urmă, fiindcă ştiam atunci că eram dator să fac asta pentru ele. Dar

când faci porcării din astea cum am făcut eu, fumatul ţi se pare un fleac – motiv pentru care m-am şi apucat din nou. *Asta* da evoluţie: de la renunţarea la fumat – renunţarea la fumat fiindcă vrei să-ţi fereşti copiii de o grea pierdere cât mai mult cu putinţă – până la certurile cu mama lor privind modalitatea optimă de a le spune că ai încercat să te sinucizi. Nu ne-au spus niciodată nimic despre genul ăsta de conversaţii la orele de pregătire prenatală. Din cauza depărtării aşa se întâmplă, desigur. Eu m-am distanţat din ce în ce mai mult, tot mai mult, iar fetiţele s-au micşorat progresiv, până n-au mai rămas decât ca două punctişoare atât de mărunte, încât nu le mai puteam vedea, textual sau metaforic. Cum să le mai desluşeşti chipul, când au rămas doar cât nişte punctişoare mici de tot?! Şi-atunci nici nu mai e nevoie să-ţi faci griji dacă sunt fericite sau triste. De-asta, în fond, şi suntem în stare să omorâm furnici. Şi aşa, după un timp, suicidul devine imaginabil, cum n-ar fi posibil, dacă ele te-ar privi în ochi zi de zi.

Penny plângea încă, atunci când am sunat-o.

— Măcar pare mai logic acum, a zis ea după un timp.

— Ce anume?

— Faptul că ai plecat de la petrecere ca să te duci acolo sus. Şi pe urmă ai venit înapoi cu oamenii ăia. Nu puteam să-mi dau seama ce treabă aveau ei cu toată chestia asta.

— O ţineai morţiş că ei mă ajutaseră cumva să am relaţii sexuale cu altă persoană.

— Exact, a pufnit ea, cu amărăciune.

Penny e o tipă OK. Nu-i scorpie deloc. E dulce din fire, modestă, iubitoare… Poate face fericit orice bărbat.

— Îmi pare rău.

— Eu am greşit şi te-am dezamăgit, aşa-i?

— Cred că greşelile mele le-au precedat pe-ale tale. Care, apropo, nici n-au existat. Vreau să zic, absolut nimic. Adică, nici n-a fost vreo greşeală din partea ta. A fost fantastic cu tine.

— Cum te simţi azi?

Uite o întrebare pe care nu mi-o pusesem. Mă sculasem mahmur, în ţârâitul telefonului, iar de-atunci viaţa căpătase parcă importanţă. Nu mă gândisem nici măcar o dată, toată dimineaţa, să mă omor.

— OK. N-o să mă mai duc acolo sus din nou, deocamdată, dacă la asta te refereai.

— Promiţi că o să vorbeşti cu mine înainte s-o faci?
— Despre toată chestia asta?
— Da. Despre toată chestia asta.
— Nu ştiu. N-am senzaţia că e ceva care se poate rezolva vorbind.
— Oh, ştiu că eu n-am cum să rezolv ceva. Doar că nu vreau să aflu de asta din ziare.
— Meriţi mai mult, Penny. Un om mai bun decât mine.
— Dar nu vreau asta.
— Ah. Vasăzică nu negi totuşi că te-ai fi gândit.
— Da, mă respect suficient pe mine însămi ca să nu cred că nu poate exista un bărbat, pe undeva, care să prefere să petreacă noaptea de Anul Nou cu mine, în loc să se arunce în braţele morţii.
— Şi-atunci, de ce nu-ncerci să-l găseşti?
— Ţi-ar păsa dacă ar fi aşa sau altfel?
— Păi, ştii cum e, ca să-ţi pese de chestii din astea… Cumva nu asta e faza în care sunt acum, pricepi?
— Uaauuu! Câtă sinceritate!
— Crezi? Şi eu care aş fi zis că e doar ceva care se-nţelege de la sine!
— Bun, deci cum să fac?
— Nu ştiu dacă-i nevoie să faci ceva.
— Mă suni mai târziu?
— Sigur că da.
Măcar atâta puteam promite şi eu.
Toată lumea – toată lumea în afară de Chris Crichton, evident – ştie unde locuiesc. Toţi au numărul meu de telefon de-acasă, numărul de mobil, adresa de e-mail. Când am ieşit din închisoare, mi-am dat toate coordonatele oricui se arăta cât de cât interesat: aveam nevoie de un serviciu şi, prin urmare, aveam nevoie de recomandări. Nici unul dintre măgarii ăia nu m-a mai sunat vreodată, bineînţeles, dar acum uite-i pe toţi aici, afară, la uşa mea. Când zic „toţi“, mă refer la vreo trei-patru scribăreţi scârboşi, mai ales de-ăia tineri, băieţi şi fete cu mutre buhăite, care scriau la gazeta şcolii despre serbările de sfârşit de an, iar acum nici nu le vine să creadă ce noroc a dat peste ei. Împingându-mă, mi-am croit drum prin mijlocul lor, deşi aş fi putut foarte bine să-i ocolesc – patru inşi dârdâind pe trotuar şi sorbind cafea din nişte pahare de unică folosinţă nu constituie nicidecum o grămadă dezorganizată de ziarişti. Ne-a plăcut la toţi însă chestia asta cu împinsul. Pe mine, m-a făcut să mă simt important, iar lor le-

a dat senzaţia că au dat lovitura cu subiectul ăsta. Am zâmbit cu gura până la urechi, am zis „Bună dimineaţa“ aşa, la modul general, şi l-am altoit pe unul dintre ei cu servieta, ca să se dea la o parte din drum.

— E adevărat că aţi încercat să vă sinucideţi? m-a întrebat o femeie deosebit de neatrăgătoare, îmbrăcată cu un fâş bej.

Am arătat spre mine însumi, ca să le atrag atenţia asupra superbei mele condiţii fizice.

— Păi, dacă am încercat, e clar că nu mi-a ieşit deloc, am zis eu.

— O cunoaşteţi pe Jess Crichton?

— Cine???

— Jess Crichton, fiica ministrului ăluia. Al educaţiei.

— Sunt prieten cu familia lor de mulţi ani deja. Am petrecut toţi împreună seara de Anul Nou. Poate de-aici a apărut şi neînţelegerea asta tâmpită. N-a fost un pact de sinucigaşi. A fost un chef cu băutură. Două lucruri complet diferite.

Începeam să mă şi amuz un pic. Aproape să-mi pară rău când am ajuns la Peugeot-ul meu de închiriat, pentru care plăteam o groază de bani, fiindcă renunţasem la BMW. Nu înseamnă că aveam vreo idee încotro s-o apuc. În câteva minute însă, programul meu pe ziua în curs era ca şi aranjat: Chris Crichton m-a sunat pe mobil ca să mă invite să stăm de vorbă; iar apoi, la scurt timp după aceea, de la acelaşi număr de telefon, Jess m-a sunat şi ea ca să mă informeze că urma să mergem cu toţii în vizită la Maureen. Nu mă deranja. Oricum tot n-aveam altceva de făcut.

Înainte de a bate la uşa lui Jess, am mai zăbovit în maşină vreo două minute şi mi-am făcut un examen de conştiinţă. Ultima confruntare pe care o avusesem cu un tată furios a intervenit la scurt timp după întâlnire mea sexuală necugetată şi, după cum s-a dovedit, ilegală cu Danielle (1,72 metri, cupa la sutien A, vârsta – cincisprezece ani şi 250 zile; şi, da-ţi-mi voie să vă spun, că alea 115 zile contează enorm). Locul pentru confruntarea de-atunci a fost la mine, în apartamentul ăla mare de dinainte, din Gibson Square – nu, fiindcă tatăl lui Danielle ar fi dat curs unei calde invitaţii, inutil s-o mai spun, ci fiindcă omul mă aştepta afară în stradă, când eu am încercat să mă fofilez acasă într-o seară. N-a fost o întâlnire deosebit de rodnică, şi asta nu în ultimul rând din cauză că eu am încercat să discut cu el chestiunea răspunderii părinteşti, iar el a încercat să mă pocnească. Eu tot consider că aveam dreptatea mea. Ce caută o puştoaică de cincisprezece ani să prizeze cocaină în toaleta pentru bărbaţi din clubul select Melons, la ora

unu, într-o noapte de marţi? E posibil însă ca, dacă eu nu mi-aş fi exprimat punctul de vedere cu atâta tărie, nici el să nu se fi dus glonţ la secţia de poliţie din colţ, unde să depună o plângere privind relaţia mea cu fiica lui.

De data asta, mă gândeam că voi încerca să evit această temă de discuţie. Îmi dădeam seama că problema răspunderii părinteşti era o chestiune extrem de sensibilă în familia Crichton, unde una dintre fete era dispărută, posibil moartă, iar cealaltă era sinucigaşă, posibil zurlie. Şi, oricum, eu eram cu conştiinţa perfect curată. Singurul contact fizic pe care îl avusesem cu Jess a fost când m-am aşezat pe capul ei, iar asta fusese din nişte motive întru totul nesexuale. De fapt, nu erau numai nesexuale, ci şi altruiste. Eroice, chiar.

Chris Crichton, din păcate, nu era pregătit să mă întâmpine ca pe un erou. Nu mi s-a oferit nici o strângere de mână sau vreo cană de cafea; am fost poftit în sufragerie, unde mi s-a tras o săpuneală de toată frumuseţea, de parcă aş fi fost cine ştie ce nefericit de referent parlamentar. Dădusem dovadă de lipsă de judecată, se pare – ar fi trebuit să aflu numele de familie al lui Jess, plus numărul de telefon, şi să-l fi sunat. Şi dădusem dovadă cumva şi de „lipsă de gust“ – domnul Crichton rămăsese cu impresia că apariţia fiicei lui în tabloide avea legătură cu mine, pur şi simplu fiindcă eu sunt genul de persoană care apare în presa de scandal. Când am încercat să subliniez diferitele cusururi din raţionamentul lui, omul a susţinut că eu oricum voi ieşi foarte bine din toată treaba asta. Exact când m-am ridicat să plec, a apărut şi Jess.

— Ţi-am spus să rămâi sus.

— Daaa, ştiu. Doar că tu uiţi că nu mai am de mult şapte ani. Ţi-a spus vreodată careva cât de idiot eşti?

Tipul era îngrozit de ea; îţi dădeai seama de asta imediat. Avea însă suficient respect de sine, încât să îşi disimuleze teama în spatele unei blazări seci.

— Sunt politician. Nimeni nu-şi permite să-mi spună aşa ceva.

— Ce te doare pe tine unde mi-am petrecut eu noaptea de Anul Nou?

— S-ar zice că aţi petrecut-o împreună.

— Daaa, din întâmplare, boşorog cretin ce eşti!

— Uite-aşa vorbeşte ea cu mine, a zis el, privindu-mă amărât, ca şi cum relaţia mea de lungă durată cu amândoi mi-ar permite cumva să intervin în favoarea lui.

— Pe pariu că regreţi că n-ai dat-o la o şcoală particulară, aşa-i?

— Poftim?
— Foarte admirabil, nimic de zis, că ai trimis-o la liceul din cartier. Dar, ştii şi dumneata. Cât plăteşti, atâta ai. Ba dumneata te-ai ales chiar şi cu mai puţin de-atâta.
— Şcoala unde învaţă Jess e o şcoală foarte bună, deşi condiţiile sunt foarte dificile, a zis Crichton. Cincizeci şi unu la sută din seria lui Jess au încheiat anul cu „C“, ceea ce înseamnă cu unsprezece la sută mai mult decât seria precedentă.
— Excelent. Probabil că e o mare mângâiere pentru dumneata.
Ne-am uitat amândoi la Jess, care a făcut un gest obscent cu degetul spre noi.
— Problema e că dumneata erai „in loco parentis“, a zis mândrul tată.
Uitasem că Jess reacţiona la cuvintele lungi la fel cum reacţionează rasiştii când văd nişte negri în faţa ochilor: cu ură, gata să le bage înapoi acolo de unde veneau. I-a aruncat o privire scârbită.
— În primul şi-n primul rând, fata are optsprezece ani. Şi în al doilea rând, m-am aşezat pe capul ei, ca s-o opresc să nu se arunce de sus. Ceea ce n-a fost poate un gest tocmai „părintesc“, dar „practic“ măcar, în mod cert. Scuze, dacă nu am prezentat un raport complet la sfârşitul acelei seri.
— Te-ai culcat cu ea?
— Dar de ce te interesează pe tine chestia asta, tată?
Nu, orice, însă aşa ceva nu! Nu acceptam să mă las antrenat într-o discuţie despre dreptul lui Jess de a avea viaţă personală.
— Nu, absolut.
— Hei, a zis Jess. Nu-i nevoie să vorbeşti aşa.
— Aşa, cum?
— De parcă ai răsufla uşurat ori ceva de genul ăsta. Când, de fapt, ar fi trebuit să te simţi foarte norocos.
— Preţuiesc prea mult prietenia noastră ca să o complic aşa.
— Ha, ha.
— Ai de gând să întreţii o relaţie cu Jess?
— Explică-mi ce înţelegi prin asta.
— Cred că dumneata ar trebui să faci asta întâi.
— Uite ce e, amice! Am venit aici, fiindcă mă gândeam că eşti tare îngrijorat. Dar, dacă ai de gând să vorbeşti cu mine aşa, mai bine mă duc dracului acasă.

Rasista-de-cuvinte s-a mai luminat un pic: anglo-saxonul riposta în faţa cotropitorului roman.

— Îmi pare rău. Dar cunoşti şi dumneata, acum, trecutul familiei mele. Nu mi-e deloc uşor, să ştii.

— Ha! De parcă mie mi-ar fi uşor, a zis Jess.

— E greu pentru noi toţi.

Clar, Crichton se hotărâse să facă un efort.

— Daaa, observ şi eu.

— Prin urmare, ce putem face? Aud? Poate ai vreo idee…

— Chestiunea e că am şi eu problemele mele, i-am zis.

— Ei, nu mai spune! a exclamat Jess. Şi noi care ne miram ce căutai acolo sus!

— Apreciez asta, Martin.

Se învăţase din contactele cu presa ca, ori de câte ori era posibil, să le spună interlocutorilor pe numele mic, la fel cum procedau tot restul roboţilor lui Blair, fiindcă aşa putea demonstra că eşti de-al lui.

— Am o bănuială în privinţa dumitale, a continuat el. Înţeleg că ai făcut nişte, cum să le zicem, nişte *mutări greşite* în viaţă…

Jess a pufnit pe nas.

— Dar nu cred că eşti un om rău.

— Mulţumesc.

— Noi suntem o gaşcă, a zis Jess. Nu-i aşa, Martin?

— Ba da, Jess, am mormăit eu, vrând să-i arăt lui taică-său cât de rece mă lasă, de fapt, chestia asta.

— Ce fel de gaşcă? a întrebat Crichton.

— O să stăm cu ochii unii pe alţii. Nu-i aşa, Martin?

— Ba da, Jess.

Dacă mai continuam cu mormăitul ăsta, riscam nici să nu se mai înţeleagă ce spuneam. Parcă şi vedeam cum cuvintele, pline de lehamite, alunecau în jos, înapoi de unde veniseră.

— Prin urmare, o să fii totuşi „in loco parentis“?

— Nu prea cred că-i genul ăsta de gaşcă, am zis eu. „Gaşca LOCO PARENTIS“… Sună cam dur, nu crezi? Ce-o să facem noi de fapt acolo? Îi caftim pe *paterfamiliaşi*?

— Tu să taci dracului din gură şi tu să taci dracului din gură, ne-a spus Jess mie şi, respectiv, lui Crichton.

— Am vrut să spun că vei fi şi dumneata pe-acolo, a zis Crichton.

— A promis, a spus Jess.
— Şi că eu ar trebui să mă simt mai liniştit în privinţa asta.
— E treaba dumitale cum te simţi, i-am zis eu. Dar eu nu vreau să liniştesc pe nimeni în nici o privinţă.
— Ai şi dumneata copii, înţeleg?
— Cam aşa ceva, zice Jess.
— Nu-i nevoie să îţi explic cât de neliniştit am fost din cauza lui Jess şi, de aceea, ce mult ar conta pentru mine să ştiu că există un adult raţional care să aibă grijă de ea.
Jess rânjea recalcitrantă.
— Ştiu că n-ai putea fi… Dumneata nu eşti totuşi… Unele ziare de scandal ar…
— Îl deranjează că te culci cu puştoaice de cinşpe ani, face Jess.
— Să fie clar – n-am venit să mă angajez în slujba asta, zic eu. Nu mă interesează aşa ceva, iar dacă ţii morţiş să mi-o dai, e treaba dumitale!
— Tot ce vreau să aud de la dumneata e că, în cazul în care vezi că Jess se bagă în vreun bucluc, ori vei încerca să o opreşti, ori vei veni să-mi spui mie.
— I-ar plăcea tare mult, face Jess. Doar că e complet falit.
— De ce contează banii, în toată chestia asta?
— Contează, fiindcă, să zicem că, bun, el nu trebuie să mă scape din ochi, dar eu m-aş duce într-un club sau alt local, unde pe el nu l-ar lăsa să intre deoarece e lefter… Şi-aşa.
— Şi-aşa, ce?
— Păi, eu aş intra acolo şi m-aş droga cui. Adică aş muri, doar fiindcă tu ai fost prea zgârciob ca să scoţi banul din buzunar.
Brusc, am înţeles unde bătea Jess: o leafă săptămânală de 250 lire sterline de la cel mai slab cotat canal de cablu TV nu numai că îţi ascute mintea, dar îţi şi stimulează empatia şi imaginaţia. Jess prăbuşită în nesimţire într-o toaletă, şi totul doar fiindcă au contat mai mult douăzeci de lire… Prea sinistru să admiţi o asemenea posibilitate, mai ales dacă judeci din perspectiva corectă.
— Cât vrei? a oftat Crichton, ca şi cum totul – conversaţia de-acum, noaptea de Anul Nou, condamnarea mea la închisoare – fusese meticulos pus la cale, pentru a conduce exact la acest moment.
— Nu vreau nimic, zic eu.
— Ba da, vrei, zice Jess. Ba da, vrea.

— Cât mai costă să te duci la un club, în ziua de azi? întreabă Crichton.

— Păi, poţi face praf pe puţin un sutar, spuse Jess.

Un sutar? Vasăzică ajunsesem să ne umilim aşa doar pentru preţul unei cine cumsecade în doi?

— Nu am nici un dubiu că tu n-ai putea „face praf“ un sutar, şi asta fără să îţi dai vreo osteneală. Numai că el n-ar avea nevoie „să facă praf“ nimic, nu crezi? Lui, nu i-ar trebui decât să poată plăti intrarea, dacă tu ai lua o supradoză de droguri. Presupun că el n-ar sta să-şi piardă vremea la bar, când tu te-ai zbate între viaţă şi moarte, la toaletă.

— Prin urmare, ce spui tu este că viaţa mea nu valoarează pentru tine nici măcar o sută de lire. Frumos, bravo! Mai ales după tot ce s-a întâmplat cu Jen. De parcă ai fi avut o sută de fete, nu două!

— Jess, nu fi nedreaptă!

Uşa de la intrare s-a trântit undeva între „nu fi“ şi „nedreaptă“, iar Crichton şi cu mine am rămas holbându-ne unul la celălalt.

— Nu mi-a ieşit deloc bine, ce zici? face el.

Am ridicat din umeri.

— Voia să te stoarcă de bani, prin ameninţări. Ori îi dai de fiecare dată cât îţi cere, ori pleacă furioasă de-acasă. Şi îmi dau seama că treaba asta poate fi destul de… mă-nţelegi. Derutantă. Având în vedere trecutul familiei.

— O să-i dau cât cere, de fiecare dată când o s-o facă, a zis el. Du-te, te rog, după ea.

Am ieşit de-acolo mai bogat cu două sute cincizeci de lire sterline; Jess mă aştepta la capătul aleii.

— Pun pariu că ai căpătat dublu faţă decât ceream noi, zice ea. Metoda asta ţine întotdeauna, dacă pomeneşti de Jen.

Jess

N-o să vă vină să credeţi – parcă nici eu nu mai cred acum –, dar în capul meu ceea ce s-a întâmplat cu Jen n-avea naibii nimic de-a face cu noaptea de Anul Nou. Îmi dădeam seama, discutând cu ceilalţi şi citind ziarele, că nimeni nu vedea lucrurile aşa. Toţi făceau: „Ooooh, m-am prins: ai vrut să te arunci de pe bloc, fiindcă sora ta a dispărut“. Dar nu-i aşa. Sunt sigură că a fost şi chestia asta un ingredient, sau aşa ceva, dar nicidecum reţeta întreagă. Să zicem că, dacă eu aş fi o porţie de spaghete bolognese, păi,

atunci, Jen ar fi pasta de tomate din ea. Eventual ceapa. Sau poate chiar usturoiul. Dar în nici un caz n-ar fi ea carnea sau pastele făinoase.

Fiecare reacţionează diferit la ceva de genul ăsta, nu-i aşa?! Unii se-apucă să intre în grupuri de susţinere şi chestii din alea; ştiu sigur că aşa s-ar întâmpla, fiindcă mama şi tata tot încearcă să mă bage şi pe mine într-o porcărie de grup de-ăsta, mai ales dacă iniţiatorul grupului respectiv a căpătat vreo prăpădită de diplomă sau ce-o fi aia direct de la Regină. Alţii, în schimb, se-aşază jos, pornesc televizorul şi, vreo douăzeci de ani de-atunci înainte, nu-şi dezlipesc ochii de la ecran. Eu însă am început doar să-mi fac de cap. Sau, mai bine zis, chestia asta cu făcutul de cap a devenit un fel de treabă permanentă, pe când înainte fusese doar un hobby: îmi mai făcusem eu de cap şi înainte ca Jen să plece. Voi fi sinceră în privinţa asta.

Înainte de a merge mai departe, voi răspunde la întrebările pe care lumea le pune întotdeauna, fiindcă dacă o să vă tot munciţi creierii degeaba cu asta, n-o să vă mai puteţi concentra la ce spun eu. Nu, habar n-am unde este Jen. Da, cred că trăieşte. De ce cred eu că trăieşte: fiindcă toată povestea aia cu maşina în parcarea auto mi s-a părut dubioasă. Cum e să ai o soră dată dispărută? Păi să vă spun. Mai ştiţi cum e când pierzi ceva de valoare, un portofel sau o bijuterie, şi nu te mai poţi concentra la nimic altceva? Ei bine, aşa mă simt eu tot timpul, în fiecare zi.

Oamenii mai întreabă ceva: Unde crezi că poate fi Jen? Ceea ce este altceva decât: Ştii unde e? La început, n-am înţeles că aceste două întrebări sunt diferite, de fapt. Pe urmă însă, când am priceput, m-am gândit că întrebarea „Unde crezi că poate fi“ era o tâmpenie. De parcă, ce mai aşteptam, dacă ştiam, de ce nu mă duceam s-o caut?! Dar acum înţeleg că era un fel de întrebare poetică. Fiindcă, în fond, e ca şi cum m-ar fi întrebat cum era ea. Cred eu că ar putea fi cumva în Africa, ajutându-i pe oamenii nevoiaşi? Sau cred eu cumva că Jen o ţine tot într-un bairam zurliu, sau scrie poezii pe o insulă scoţiană, sau călătoreşte prin pustiurile Australiei? Bun, uite ce cred eu, însă. Eu cred că Jen are un copil, poate în America, şi locuieşte într-un orăşel foarte însorit, în Texas, să zicem, ori în California, împreună cu un bărbat care se speteşte muncind cu mâinile, care are grijă de ea şi o iubeşte. Prin urmare, asta le spun eu oamenilor, dacă mă întreabă, doar că nu ştiu dacă, de fapt, mă refer la Jen sau la mine.

Oh, şi încă un lucru – în special dacă citiţi chestia asta în viitor, când vor fi uitat toţi de noi şi de ceea ce ni s-a întâmplat până la urmă: să nu v-aşteptaţi cumva ca Jen să apară ca din senin mai târziu, ca să mă salveze.

Jen nu vine înapoi, OK? Şi nici nu aflăm că ar fi murit cumva. Nu se întâmplă nimic, aşa că lăsaţi-o baltă. Nu pe ea s-o lăsaţi baltă, nu, fiindcă ea e importantă. Lăsaţi baltă genul ăla de final. Nu-i o poveste din asta.

Maureen locuieşte la jumătatea distanţei dintre Turnul sinucigaşilor şi Kentish Town, pe una dintre străduţele alea înghesuite, pline de babe şi profesori. Nu ştiu sigur dacă într-adevăr or fi profesori, dar vezi o mulţime de biciclete pe-acolo – biciclete şi tomberoane pentru reciclarea deşeurilor. „Ce de căcat, să reciclezi gunoaiele, nu crezi?“ i-am zis eu lui Martin, la care el face: „Dacă zici tu“. Părea un pic obosit. L-am întrebat dacă nu vrea să ştie de ce ziceam eu că e „de căcat“, dar n-a vrut. La fel ca şi când l-aş fi întrebat dacă n-ar vrea să ştie de ce Franţa e de căcat. Cred că n-avea chef de vorbă, de fapt.

Eram doar eu şi Martin în maşină, fiindcă JJ n-a vrut să-l luăm şi pe el, cu toate că am trecut aproape prin faţa locuinţei lui. Cu JJ de faţă, ar fi curs şi conversaţia, probabil, mai uşor. Îmi venea să vorbesc, fiindcă eram timorată, or chestia asta mă făcea să spun tâmpenii. Sau poate că „tâmpenie“ nu e cuvântul potrivit, întrucât nu-i o tâmpenie să spui că Franţa e de căcat. E doar un pic cam abrupt, atâta tot. JJ ar fi putut funcţiona ca un fel de rampă de lansare spre frazele mele, ceea ce i-ar fi ajutat pe oameni să patineze mai uşor în jos.

Eram timorată, fiindcă ştiam că urma să ne întâlnim cu Matty, iar eu nu mă prea descurc cu handicapaţii. Nu e nici o chestie personală, şi nici nu cred că aş avea cumva apucături „deficientiste“, din moment ce ştiu perfect că au şi ei dreptul la educaţie, la permise gratuite pe mijloacele de transport în comun şi alte chestii din-astea; numai că, nu ştiu de ce, dar mi se cam întoarce stomacul pe dos, când îi văd. Cum să pretinzi că ei sunt la fel ca voi şi ca mine, când de fapt nu-i aşa, nu?! Nu mă refer la oamenii „infirmi“, care au doar un singur picior, să zicem. N-am nimic cu ăştia. Eu mă refer la cei care nu sunt în regulă sus, la cutiuţă, ăia care zbiară şi se schimonosesc oribil. Cum să fie ăştia la fel ca voi sau ca mine? OK, zbier şi eu şi mă schimonosesc, dar îmi dau seama când fac asta. Adică, mai tot timpul, oricum. La ei însă, chestia asta nu-i ceva previzibil. Şi dai de ei peste tot.

Ca să fiu dreaptă totuşi, Matty e destul de cuminte. Şi, fiind cumva *atât* de handicapat, e deja OK, dacă reuşesc să mă fac înţeleasă. Stă pur şi simplu acolo. Atât. Din punctul meu de vedere, probabil că-i mai bine aşa, deşi îmi dau seama că, din punctul lui de vedere, nu-i deloc bine, probabil. Numai că nici nu se ştie dacă are vreun punct de vedere, măcar? Or, dacă el

n-are nici un punct de vedere, atunci rezultă că doar al meu contează, n-am dreptate? E destul de înalt, stă într-un scaun cu rotile, cu perne şi alte chestii îndesate bine la ceafă, ca să nu-i atârne capul moale ca o cârpă. Nu se uită la tine, nu face nimic de fapt, aşa că n-are de ce să ţi se zbârcească pielea pe tine de groază. După un timp, ai şi uitat că mai e acolo, aşa că, până la urmă, am făcut faţă mai bine decât m-aş fi aşteptat. Mare păcătoşenie, totuşi! Săraca Maureen. Păi, v-asigur că, în locul ei, pe mine nu m-ar fi convins nimeni să mai cobor de pe acoperişul ăla. Sub nici o formă!

JJ era deja acolo, când am ajuns noi, aşa că am intrat în casă, m-am simţit ca la o reuniune de familie, doar că nici unul nu mai arăta cum îl ştiau ceilalţi şi nimeni n-a pretins că se bucură văzându-i pe ceilalţi. Maureen ne-a făcut ceai, iar Martin şi JJ i-au pus câteva întrebări politicoase despre Matty. Eu am preferat să mă uit un pic prin jur, fiindcă n-aveam chef să-i ascult. Chiar făcuse ordine prin casă, aşa cum spusese că avea de gând. Nu exista aproape nimic în cameră, în afară de televizor şi de nişte chestii pe care să te aşezi. Parcă abia s-ar fi mutat acolo. De fapt, am avut impresia că scosese afară nişte lucruri şi că dăduse jos altele, fiindcă se mai distingeau încă vechile urme pe pereţi. Dar pe urmă l-aud pe Martin: „Tu ce părere ai, Jess?“, aşa că, forţată de situaţie, am renunţat să mă mai uit în jur şi m-am implicat în conversaţie. Trebuia să facem planuri.

JJ

N-am vrut să merg la Maureen împreună cu Martin şi Jess, fiindcă voiam să mai câştig timp ca să mă pot gândi. Dădusem vreo două interviuri, pe vremuri, unor jurnalişti de la reviste muzicale, dar tipii ăia erau fani ai formaţiei, nişte oameni drăguţi care plecau acasă în al nouălea cer, dacă le dădeai vreun CD demo şi îi lăsai să te invite la un pahar de băutură. Persoanele astea însă, care se ţineau scai de tine ca sectantele care vin să-ţi ciocănească la uşă… Păi, habar n-aveam nimic despre ei. Tot ce ştiam eu era că făcuseră cumva şi dibuiseră adresa mea în douăzeci şi patru de ore, or, dacă fuseseră în stare de aşa ceva însemna că nimic nu le-ar mai fi putut sta în cale, nu?! Probabil că aveau numele şi adresa fiecărui cetăţean din Anglia, şi-asta doar în eventualitatea în care, într-o bună zi, vreunul dintre ei ar face ceva cât de cât interesant.

Oricum, prezenţa ei mă făcuse total paranoic. Clar, dacă voia, putea afla adevărul despre formaţie în cinci minute. Şi, pe urmă, ar da de Eddie, şi de

Lizzie, adică ar descoperi că de fapt nici nu eram pe moarte din cauza vreunei boli – sau, dacă oi fi fost, era ceva nou şi pentru mine. Plus c-ar mai afla şi că maladia de care nu muream nici nu exista măcar.

Cu alte cuvinte, eram atât de îngrozit, încât ajunsesem să cred că aveam necazuri. Am luat un autobuz până la Maureen şi, pe drum, m-am decis să-mi recunosc minciuna, să mărturisesc totul, şi să-i ia dracu', dacă nu le-o plăcea. Orice, numai să nu afle despre asta din ziare.

Ne-a luat ceva timp până să ne obişnuim cu felul în care respira săracul Matty – un zgomot tare, care presupunea mult efort. Ne gândeam toţi la acelaşi lucru, cred: ne întrebam dacă noi, în locul lui Maureen, am fi putut face faţă; încercam toţi să ne imaginăm dacă ne-ar fi putut convinge ceva să mai coborâm vreodată de pe acoperişul ăla.

— Jess, a zis Martin. Tu ai vrut ca să ne întâlnim. De ce nu ne chemi la ordin?

— OK, a spus ea şi şi-a dres glasul. Ne-am adunat azi, aici…

Martin râdea.

— Mama mă-sii de treabă, face ea. N-am zis decât jumătate de frază. Ce-i atât de amuzant, mă rog?!

Martin scutura din cap.

— Nu, haide, zi! Dacă tot sunt naibii aşa de nostimă, vreau să ştiu de ce.

— Poate fiindcă aşa se-ncepe îndeobşte predica la biserică.

A urmat o lungă pauză.

— Mmdaa. Ştiam eu. Asta era ambianţa pe care o urmăream.

— De ce? întreabă Martin.

— Maureen, tu mergi la biserică, aşa-i? zice Jess.

— Da, mergeam, spune Maureen.

— Bun, vedeţi! Încercam s-o fac pe Maureen să se simtă în largul ei.

— Câtă solicitudine din partea ta.

— De ce trebuie tu mereu să-ţi bagi picioarele în tot ce fac eu, ai?!

— Splendid, zice Martin. Simt parcă şi mirosul de tămâie.

— Exact. Păi, atunci, dă-i tu drumul şi începe o dată, fir-ar al dr…

— Gata, ajunge! zice Maureen. Nu vreau aşa ceva în casa mea. Nu de faţă cu fiul meu.

Martin şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, am schimbat feţe-feţe, ne-am ţinut răsuflarea, am strâns pumnii, dar degeaba. Jess se pregătea, oricum, să debiteze cel mai evident lucru cu putinţă.

— Nu de faţă cu fiul tău?! Dar el e…

— Nu am CCR, am zis eu.

Era singura chestie care mi-a venit în minte atunci. Adică, evident că lucrul ăsta trebuia spus oricum, doar că avusesem de gând să-mi mai acord un mic răgaz de pregătire.

S-a lăsat tăcerea. M-aşteptam să tabere toţi cu gura pe mine.

— Oh, JJ! zice Jess. Ce fantastic!

Mi-a trebuit un minut ca să realizez că, în lumea ei ciudată, Jess îşi imaginase că, în vacanţa de Crăciun, ăia şi descoperiseră un leac pentru CCR, pe care se grăbiseră să mi-l livreze acasă, în Angel, la un moment dat între ajunul Anului Nou şi data de 2 ianuarie.

— Nu prea cred că asta a vrut JJ să spună, zice Martin.

— Nu, confirm eu. Realitatea e că n-am suferit niciodată de aşa ceva.

— Nu? Ticăloşii!

— Cine?

— Porcii ăia de doctori, să-i ia dracu'.

În casa lui Maureen, „dracu'" devenise ingredientul preferat al lui Jess la înjurături.

— Dă-i în judecată. Dacă te-aruncai de sus, eh? Când, de fapt, greşeala era a lor?

Mama *dracului* de treabă! De ce-o fi trebuit să trec eu prin aşa ceva?!

— Nu prea cred c-a vrut să spună nici asta, zice Martin.

— Nu, repet şi eu. O să încerc să fiu cât mai clar cu putinţă: nu există nici o chestie care să se cheme CCR şi, chiar dacă ar exista, nu de la asta o să mor eu. A fost o născocire de-a mea, fiindcă… nu ştiu. Pe de-o parte, fiindcă voiam să mă compătimiţi, şi, pe de altă parte, pentru că nu mă gândeam că veţi înţelege ce probleme am eu. Îmi pare rău.

— Ce lăbar poţi fi, zice Jess.

— Groaznic, face şi Maureen.

— Cât de naşpa eşti! zice iarăşi Jess.

Martin zâmbea. Probabil că a le spune oamenilor că suferi de o maladie incurabilă, când, de fapt, nu-i aşa, e la fel cu a seduce nişte puştoaice de cincisprezece ani; de-asta se şi amuza el de jena mea acum. În plus, poate că Martin chiar era îndreptăţit să afişeze un soi de superioritate morală, din moment ce el se purtase cu decenţă când fusese umilit: se dusese direct sus, pe acoperişul Turnului sinucigaşilor, unde se-aşezase pe margine, bălăngănind din picioare în aer. OK, nu se aruncase de-acolo, dar, ştiţi, dovedise oricum că lua lucrurile în serios. Eu, în schimb, mă gândisem

iniţial să m-azvârl, dar pe urmă mă făcusem de ruşine. După noaptea de Anul Nou, m-am simţit şi mai căcănar decât înainte, ceea ce era cam deprimant.

— Bun, atunci de ce-ai zis aşa? a întrebat Jees.

— Da, face Martin. Ce încercai să simplifici?

— A fost doar că… Nu ştiu. Totul părea aşa de clar la voi, băieţi. Martin cu… ştiţi voi. Şi Maureen cu…

Am arătat din cap spre Matty.

— N-a fost clar la mine, zice Jess. Băteam câmpii despre Chas şi tot felul de explicaţii.

— Mmdaa, însă… Fără supărare, erai şi cam ţicnită. Nici nu prea conta ce spuneai.

— Şi-atunci tu ce probleme aveai? a întrebat Maureen.

— Nu ştiu. Depresie. Cred că aşa se numeşte.

— Ei, depresie ştim şi noi ce e, zice Martin. Toţi suntem deprimaţi.

— Daa, ştiu. Dar la mine părea ceva prea… prea vag, ce dracu'! Scuze, Maureen.

Cum fac unii oameni să nu înjure? Cum e posibil? Apar atâtea goluri, când vorbeşti, în care trebuie neapărat să mai bagi măcar câte-un „dracu'“. După părerea mea, ştiţi care oameni merită toată admiraţia din lume: prezentatorii de ştiri. Păi, eu în locul lor, aş zice cam aşa: „Şi măgarii dracului s-au repezit cu afurisenia de-avion drept în Turnurile Gemene“. Cum să te abţii să nu înjuri, când om eşti şi tu?! Poate că nici nu merită admiraţie. Or fi şi ei nişte zombi robotizaţi, şi gata.

— Pune-ne la încercare, zice Martin. Suntem nişte oameni înţelegători.

— OK. Vasăzică, pe scurt: toată viaţa, nu mi-am dorit decât să fiu într-o formaţie de rock'n'roll.

— Rock'n'roll? Gen Bill Haley and The Comets? întreabă Martin.

— Nu, bătrâne. Nu aşa… Gen, ştiu eu. The Stones. Sau…

— Ăia nu sunt rock'n'roll, face Jess. Aşa-i? Ăia sunt rock.

— OK, OK, toată viaţa mi-am dorit să fiu într-o formaţie de rock. Gen The Stones, ori, ori…

— Muzică de-aia de moşi supăraţi, spune Jess.

Nu era grosolană. Îmi clarifica doar nişte termeni.

— În fine, nu contează. Doamne! Şi cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, formaţia mea se desparte de tot. Şi la scurt timp după ce ne-am despărţit, am rămas şi fără iubită. Era englezoaică. De-asta venisem aici.

S-a lăsat tăcerea.

— Gata? zice Jess

— Gata.

— Ce penibil. Acum, înţeleg de ce-ai născocit tot rahatul ăla cu boala. Păi, tu mai bine mori decât să nu mai fii în formaţia aia care cântă ca Rolling Stones, aşa-i? La mine, ar fi invers. Mai bine mor decât să fiu ca ei. Lumea îi mai place, acolo, în America? Aici, nimeni nu-i suportă.

— Nu e Mick Jagger la Rolling Stones, parcă? întreabă Maureen. Erau destul de reuşiţi, aşa-i? Şi le mergea bine.

— Da, dar îl vezi tu pe Mick Jagger stând aici şi mâncând biscuiţi de-ăştia vechi de la Crăciun, cum face JJ acum? Zi!

— I-am luat proaspeţi, exact înainte de Crăciun, a zis Maureen. Poate că n-am pus capacul bine la loc peste cutie.

Aveam impresia că începeam să ne cam îndepărtăm de la problemele mele.

— Chestia asta cu The Stones… Nici n-are importanţă. A fost aşa, ca o exemplificare. Adică… multe cântece, chitare, energie, la asta m-am referit eu.

— Ăla o fi având acum o sută de ani, zice Jess. De-unde atâta energie la el?

— I-am văzut prin anii ’90, a zis Martin. În seara în care Anglia a pierdut în faţa Germaniei, la Campionatul Mondial, la penaltiuri. Un tip de la Guinness ne-a luat pe toţi cu el – eram o mulţime – şi aproape toată seara am ascultat transmisia la radio. Oricum, pe-atunci omul era plin de energie.

— Asta fiindcă pe-atunci n-avea decât vreo nouăzeci de ani, zice Jess.

— N-ai vrea să taci dracului odată din gură? Scuze, Maureen. (De-acum înainte, consideraţi pur şi simplu că, de câte ori vorbesc, zic „dracu’“, „ce dracului“, „mama dracului de treabă“ şi „Scuze, Maureen“, OK?) Încercam să vă povestesc cum a fost toată viaţa mea.

— Şi nu te-a împiedicat nimeni, spune Jess. Doar că fă-o şi tu să sune mai interesant. Fiindcă, altfel, uite, schimbăm vorba şi-ajungem să discutăm despre biscuiţi.

— OK, de-acord. Bun, eu nici nu ştiu să fac altceva. N-am nici un fel de specializare. N-am terminat liceul. Am avut doar formaţia asta, iar acum s-a dus. N-am scos nici un sfanţ cu ea, aşa că acum nu-mi rămâne decât să-nvârt chifteaua.

Jess a pufnit.

— Acu’ ce mai e?

— Nimic, doar că sună ciudat să auzi un yankeu vorbind aşa… pe ocolite, în loc s-o zică pe şleau.

— Ba eu nu cred c-a vorbit deloc pe ocolite, zice Martin. Cred că el chiar „învârte“ chiftelele, adică le prăjeşte. Aşa se spune.

— Oh, zice Jess.

— Şi mi-e teamă că mor, dacă o mai duc aşa.

— De muncă grea n-a murit nimeni încă, a zis Maureen.

— Ştii, nu munca mă deranjează. Dar, când mergeam noi în turnee şi la înregistrări… Atunci eram eu, cu adevărat… or, or acum mă simt golit, mă simt frustrat şi… şi… Vedeţi, când ştii că eşti bun, crezi că asta îţi va fi de-ajuns, că aşa vei fi şi tu cineva, iar când nu se întâmplă… Ce să mai faci cu toate astea? La ce să-ţi mai folosească, eh? Încotro s-o mai apuci, dacă, dacă nu mai… Doamne, pe mine chestia asta mă rodea şi când lucrurile erau OK, pentru că, şi când lucrurile erau OK, tot nu stăteam minut de minut pe scenă sau la înregistrări, iar uneori simţeam că, dacă nu fac asta, o să explodez, pricepeţi?! Iar acum, acum, nu mai am încotro s-o apuc. Aveam noi un cântec…

Habar n-aveam de ce îmi venise să spun asta.

— Aveam noi un cântec, o chestiuţă drăguţă gen Motowny, numită *I Got Your Back*, pe care am compus-o eu şi Eddie împreună, *pe bune* împreună, ceea ce nu prea făceam de obicei, şi era ca un fel, ştiţi, ca un fel de prinos adus prieteniei noastre şi faptului că ne cunoşteam de-o veşnicie, bla-bla-bla… În fine, a fost pe primul nostru album; dura cam două minute şi treizeci de secunde, dar asta nu-nseamnă că a remarcat-o careva vreodată, adică, vreau să zic că oamenii cumpărau albumul, da, exact, dar niciodată nu remarcau piesa asta. Dar am început s-o interpretăm live, cumva s-a mai şi lungit, iar Eddie a pus la punct un solo dulce de tot. Nu, nu un solo de chitară rock; era, mai degrabă, ceva poate, nu ştiu, cam cum ar fi cântat Curtis Mayfield sau Ernie Isley. Şi, câteodată, când cântam prin Chicago şi scena se umplea de amici, mai făceam câte un solo de saxofon sau un solo de pian ori chiar de baterie poate; iar, cam după vreun an, doi, a devenit un hit, cam de zece-douăsprezece minute. Deschideam concertul cu el sau îl încheiam; ori, dacă era un recital mai lung, îl băgam la mijloc pe undeva. Păi, să dea dracu’, dacă melodia asta nu ajunsese să însemne pentru mine ideea de bucurie pură. Scuze, Maureen. Da, bucurie pură. Aveam senzaţia că plutesc sau că mă înalţ firesc, undeva sus de tot. Degetele se mişcau pe

corzi, împinse parcă de valuri. Aveam senzaţia asta poate de o sută de ori pe an, când, în realitate, cei mai mulţi oameni se consideră fericiţi dacă simt aşa ceva măcar o dată în viaţă! Ei, bine, la asta a trebuit eu să renunţ la capacitatea de a crea acest deliciu în mod obişnuit, ori de câte ori aveam chef, ca pe un lucru uzual din ziua mea de muncă, şi… Ştiţi, acum că mă gândesc mai bine, îmi dau seama de ce am scornit tot rahatul ăla, scuze Maureen, şi-am zis că eram pe moarte de la mizeria aia de boală, scuze iar, Maureen. Fiindcă exact asta e senzaţia. Sufăr de o boală mortală, care îmi usucă sângele în vene şi mă seacă de toată vlaga, de tot ceea ce te face să simţi că eşti viu şi…

— Daaa, şi? zice Martin. Se pare că ai omis tocmai partea cu motivul pentru care vrei să te omori.

— Păi, asta e, am zis eu. Boala asta care îţi usucă sângele în vene.

— Cam asta păţim cu toţii, a spus Martin. Se cheamă „îmbătrânire“. Aveam senzaţia asta, chiar dinainte de a intra la puşcărie. Chiar dinainte de a mă culca cu fata aia. Probabil că de-aia m-am şi culcat cu ea, dacă mă gândesc mai bine.

— Nu, eu m-am prins, a zis Jess.

— Zău?

— Sigur că da. Eşti terminat dracului de tot.

Şi, ca să se scuze, a fluturat din mână spre Maureen, ca un jucător de tenis când ştie că a fost o baftă chioară că i-a venit mingea la fileu.

— Credeai că vei ajunge cineva, a continuat Jess, dar acum e clar că ai rămas un nimeni. Nu eşti atât de talentat, pe cât îţi închipuiai tu, n-a existat nici un plan B, n-ai nici un fel de aptitudini sau studii, iar acum ştii că în următorii patruzeci-cincizeci de ani nu te mai aşteaptă nimic. Ba poate „nimic“ e încă mult spus. Situaţia e cam nasoală. E mai rău, decât dacă ai fi avut chestia aia la creier, pentru că de la ceea ce ai tu acum nu se moare aşa de repede. Ai de ales între o moarte lentă şi dureroasă sau una rapidă şi salvatoare.

Jess a ridicat din umeri.

Avea dreptate. Chiar se prinsese.

Maureen

Aş fi scăpat să mai dau explicaţii, dacă Jess nu s-ar fi dus la toaletă. Dar cum să nu-i dai voie cuiva să se ducă la toaletă, dacă are nevoie? Ce naivă

am fost. Nici nu mi-a trecut prin minte că-şi va băga nasul unde nu-i fierbe oala.

A lipsit o bucată de timp, după care a venit înapoi, rânjind prosteşte, cu două dintre postere.

Într-o mână ţinea posterul cu fata, iar în cealaltă, posterul cu negrul ăla – fotbalistul.

— Ale cui or fi astea? a zis ea.

M-am ridicat în picioare şi am ţipat la ea.

— Pune-le la loc! N-ai voie să umbli cu ele!

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva din partea ta, a spus ea. Ia hai să lămurim noi lucrurile. Vasăzică, şi tu eşti tot o muiere de-aia care cade-n limbă după negri cu coapse mari. Perverso. Nici n-ai fi zis, după aparenţe!

Tipic pentru Jess, m-am gândit eu atunci. Are-o imaginaţie bolnavă, ceea ce, altfel spus, înseamnă că n-are nici un pic de imaginaţie.

— Ai idee măcar cine sunt oamenii ăştia? a spus ea.

Posterele sunt ale lui Matty, nu ale mele. El nu ştie că sunt ale lui, bineînţeles, dar sunt; eu i le-am ales. Ştiam că pe fată o cheamă Buffy, fiindcă aşa scrie pe poster, dar nu ştiam cine era Buffy, de fapt; m-am gândit doar că ar fi drăguţ ca Matty să aibă în casă o tânără atrăgătoare, fiindcă acum a ajuns şi el la vârsta asta. Şi ştiam că negrul ăla joacă la Arsenal, dar nu i-am prins decât primul nume, Paddy. I-am cerut sfatul lui John de la biserică, ştiind că el se duce la Highbury în fiecare săptămână, şi mi-a spus că toată lumea îl place pe Paddy, aşa că l-am rugat să-mi aducă şi mie o poză pentru băiatul meu, data viitoare când va mai merge la un meci. E tare de treabă, John. A cumpărat o poză mare de tot cu Paddy bucurându-se de un gol. Nici n-a vrut să-i dau bani pe ea. Pe urmă însă, lucrurile s-au cam complicat. Nu ştiu de ce, dar John rămăsese cu impresia că băiatul meu era un „băieţel“, la vreo zece-doisprezece ani, aşa că şi-a propus să-l ia cu el la un meci. Alteori, duminica dimineaţa, când Arsenal mâncase bătaie în sâmbăta dinainte, mă întreba cum reacţionase Matty; şi în alte dăţi, când câştigau meciul, zicea: „Pun pariu că băiatul tău e fericit“, şi-aşa mai departe. Dar, apoi, într-o vineri dimineaţă, când mă întoarceam de la cumpărături, cu Matty în cărucior, am dat nas în nas cu el. Sigur, puteam să nu fi spus nimic, dar sunt momente când eşti nevoit să recunoşti adevărul, faţă de tine însuţi şi faţă de toată lumea: *El e Matty. El e băiatul meu.* Aşa am făcut şi eu, iar după aceea John n-a mai pomenit niciodată de Arsenal.

Nu-mi lipseşte chestia asta duminicile dimineaţa. Există o sumedenie de motive temeinice de a-ţi pierde credinţa.

Am ales afişele, la fel cum am ales toate celelalte lucruri prin care scormonise, probabil, Jess, casetele, cărţile, ghetele de fotbal, jocurile de computer şi casetele video. Caietele de însemnări şi agendele la modă (Agende! Doamne Sfinte! Dintre toate lucrurile alea, ce ar putea fi mai grăitor?! Pot să-i pun o casetă, cu speranţa că poate o s-o asculte, dar o agendă, cu ce s-o umplu? Nici măcar eu n-am aşa ceva.) Pixurile strident colorate, aparatul de fotografiat şi Walkmanul. O mulţime de ceasuri. Viaţă netrăită de adolescent!

Toată chestia asta a început cu ani în urmă, când m-am decis să-i reamenajez dormitorul. Avea opt ani, dar camera lui arăta ca de copil mic – perdele cu clovni, zugrăveală cu iepuraşi, tot felul de lucruri pe care le alesesem când eram însărcinată cu Matty şi nu ştiam cum va fi el. Şi toate astea se scorojeau acum, totul arăta cumplit, dar eu nu făceam nimic să schimb ceva, fiindcă însemna să mă gândesc prea mult la tot ceea ce nu se întâmpla cu el, la tot ceea ce nu va deveni el niciodată crescând. Ce să fi pus în locul iepuraşilor? Avea opt ani, aşa că poate nişte trenuri şi rachete, ori chiar nişte fotbalişti i s-ar fi potrivit la vârsta lui – dar, bineînţeles, el nu ştia ce erau toate lucrurile astea, ce semnificaţie aveau, la ce se foloseau sau ce făceau. Dar, pe de altă parte, nu ştia nici ce sunt iepuraşii sau clovnii. Prin urmare, cum să fac mai bine? Totul era o prefăcătorie, nu-i aşa? Singurul lucru pe care l-aş fi putut face, care să nu fie doar o făţărnicie, era să zugrăvesc pereţii în alb şi să cumpăr nişte perdele simple. Ar fi modalitatea de a-i spune lui, mie şi oricui ar intra în casă că eu ştiu că e legumă, varză, dar că nu încerc să ascund asta. Dar, totuşi, unde ajungem aşa? Înseamnă să nu-i mai poţi cumpăra nici măcar un tricou cu ceva scris pe el sau cu o poză, doar fiindcă el nu va învăţa niciodată să citească şi nu va fi în stare niciodată să înţeleagă ceva dintr-o imagine?! Şi de unde ştim dacă poate măcar distinge culorile sau formele din jurul lui? Şi se-nţelege de la sine că e ridicol să vorbeşti cu el, să-i zâmbeşti şi să-l săruţi pe creştet. Din moment ce tot ceea ce fac eu este o prefăcătorie, atunci de ce să nu mă prefac cum se cuvine?

Până la urmă, am optat pentru nişte perdele cu trenuleţe şi pentru un abajur cu personajul ăla din *Războiul stelelor.* Aproape imediat după aceea, am început să cumpăr albume cu benzi desenate, asta aşa, doar ca să-mi dau seama ce-ar putea citi şi gândi un băiat de vârsta lui. Şi, sâmbăta dimineaţa,

ne uitam la televizor împreună, ceea ce m-a ajutat să aflu şi eu câte ceva despre cântăreţii pop care i-ar putea plăcea lui, ba uneori şi despre programele TV pe care le-ar urmări el. Am mai spus înainte că unul dintre cele mai oribile lucruri este să ştii că nimic nu se va urni vreodată; şi dacă simulezi că totuşi ceva se urneşte, tot degeaba, fiindcă de fapt nu se schimbă nimic. Dar, ţie, chestia asta îţi face bine. Fără asta, ce ţi-ar mai rămâne, în fond? Şi, oricum, gândindu-mă la aceste lucru mi-a fost mai uşor să-l văd altfel pe Matty, într-un mod cumva mai ciudat. Presupun că aşa fac şi ăia când vor să introducă un nou personaj în serialul *EastEnders*: îşi zic, probabil, bun, deci, ia să vedem cum e persoana asta? Ce fel de muzică ascultă, ce fel de prieteni are, cu care echipă ţine la fotbal? Exact asta am făcut şi eu – mi-am inventat un fiu. Băiatul meu ţine cu Arsenal şi îl pasionează pescuitul, deşi nu are încă undiţă. Îi place muzica pop, dar nu genul ăla de muzică pop, în care oamenii cântă pe jumătate dezbrăcaţi şi folosesc cuvinte deocheate. Foarte rar, lumea întreabă ce îşi doreşte el de ziua lui de naştere sau de Crăciun, eu le spun, iar ei au tact întotdeauna şi nu se arată deloc surprinşi. Ce ştiu ei e că Matty nu se simte tocmai bine sau că, de fapt, ceva nu e în regulă cu el. Nu-i interesează să afle amănunte, aşa că nu-i auzi niciodată zicând: „Oh, dar poate să pescuiască?“ Sau, ca în cazul unchiului meu Michael: „Oh, dar poate să înoate pe sub apă şi să se uite la ceasul de la mână, cât stă cu capul la fund?“ Nu, toţi răsuflă uşuraţi când le spui ce să facă. Matty a pus stăpânire pe toată casa, până la urmă. Ştiţi cum sunt copiii. Îşi lasă lucrurile peste tot.

— Nu contează dacă ştiu sau nu cine e în posterele astea, am zis eu. Oricum, sunt ale lui Matty.

— Aaa, înseamnă că e mare fan…

— Fă imediat cum ţi s-a spus şi pune-le la loc, a zis Martin. Pune-le la loc sau, dacă nu, ieşi afară de-aici. Cum de poţi fi aşa de măgăriţă?!

Într-o bună zi, m-am gândit eu atunci, voi învăţa să spun singură asta.

Martin

Nu s-a mai pomenit de posterele lui Matty în ziua aceea. Eram toţi curioşi, desigur, însă Jess avusese grijă ca JJ şi eu să nu ne mai putem exprima această curiozitate: Jess trata orice problemă de aşa manieră, încât nu-ţi mai rămânea decât să fii sau de partea ei, sau împotriva ei, iar în acest caz, ca în atât de multe altele, în fond, noi eram împotriva ei – ceea ce

însemna să păstrăm tăcerea referitor la această chestiune. Dar, cum nu puteam suferi să fim reduşi la tăcere, am devenit agresivi şi gălăgioşi apropo de oricare alt subiect ne venea în minte.

— Nu-l suporţi pe taică-tău, aşa-i? am întrebat-o eu.

— Nu, bineînţeles. E un lăbar.

— Dar locuieşti împreună cu el?

— Ei, şi?

— Păi, cum de-nghiţi aşa ceva, măi, fato? a întrebat-o JJ.

— Nu-mi permit să mă mut de-acasă. Plus că acolo la ei am aspirator, cablu, internet şi tot ce trebuie.

— Ah, ce-nseamnă să fii tânăr, idealist şi principial! am zis eu. Antiglobalizare, procurăţenie, eh?

— Eh, da, s-au găsit doi nătărăi ca voi să-mi ţină mie morală! În plus, mai e şi chestia cealaltă. Treaba cu Jen. Ai mei îşi fac griji.

Aha, da. Treaba cu Jen. La faza asta, JJ şi eu ne-am potolit pe moment. Privită într-o anumită lumină, conversaţia precedentă ar putea fi rezumată astfel: un bărbat care recent a făcut puşcărie fiindcă a întreţinut relaţii sexuale cu o minoră, şi altul care şi-a născocit o maladie fatală, fiindcă în felul ăsta câştiga timp, era scutit de necazuri şi scăpa cu obrazul nepătat, ridiculizaseră o adolescentă îndurerată, care nu-şi dorea decât să stea acasă lângă părinţii ei îndureraţi. Mi-am propus să nu uit să-mi fac timp mai târziu, ca să pot formula şi altfel situaţia.

— Ne-a părut rău când am aflat de sora ta, a zis Maureen.

— Daa, bine, lăsaţi, că doar nu s-a întâmplat ieri, nu?!

— Nouă ne-a părut rău, oricum, a zis JJ, plictisit deja.

A-i acorda lui Jess privilegiul de a se crede superioară moral nouă însemna, pur şi simplu, a-i da nas să spurce pe toată lumea, până când se găsea careva s-o pună iarăşi la punct.

— M-am obişnuit deja.

— Zău? am întrebat eu.

— Oarecum.

— Ciudat, probabil, să trebuiască să te obişnuieşti cu aşa ceva.

— Un pic.

— Nu te gândeşti la asta tot timpul? a întrebat-o JJ.

— N-aţi vrea voi mai bine să vorbim despre ceea ce se presupunea că trebuie să vorbim?

— Adică, despre ce anume?

— Despre cum o să facem. Despre ziare şi chestii de-astea.
— Dar chiar e nevoie să facem ceva?
— Eu aşa cred, a zis JJ.
— Or să uite de noi curând, să ştiţi, am spus eu. A fost aşa doar fiindcă tot căcatul ăsta, scuze, Maureen, s-a întâmplat la început de an.
— Dar dacă noi nu vrem ca lumea să uite de noi? a zis Jess.
— Şi de ce dracu' am vrea să ne ţină minte, mă rog? am întrebat-o eu.
— Am putea scoate nişte parale cu asta. Şi ar însemna să avem ceva de făcut.
— *Ce anume* ar însemna să avem ceva de făcut?
— Habar n-am. Doar că… Am senzaţia că noi suntem altfel. Că am fi pe placul oamenilor, că le-am părea interesanţi.
— Eşti nebună.
— Daaa. Exact. De-asta m-ar şi considera interesantă. Şi pot forţa nota un pic, intenţionat, dacă vrei.
— Sunt convins că nu va fi nevoie, m-am grăbit eu să spun, vorbind în numele nostru – cei trei de-acolo – şi, de fapt, în numele întregii populaţii a Angliei. E bine aşa cum eşti.
Jess a zâmbit dulce, surprinsă de acest compliment neaşteptat.
— Mulţumesc, Martin. E valabil şi pentru tine. Uite, despre tine lumea ar vrea să afle cum ţi-ai distrus dracului toată viaţa, încurcându-te cu fata aia. Şi despre tine, JJ, lumea ar vrea să afle ce-i toată treaba asta cu pizza. Iar Maureen le-ar putea povesti tuturor cât e de naşpa să trăieşti lângă Matty. Vedeţi, am fi toţi un fel de supereroi, ca-n serialele alea tari. Toţi avem superputerea noastră secretă.
— Mda, sigur, a zis JJ. Ai brodit-o. Eu deţin superputerea de a livra pizza la domiciliu. Şi Maureen deţine superputerea de a avea fiu handicapat.
— Bun, de-acord, superputere nu e cuvântul potrivit. Dar, oricum, ştiţi şi voi. Avem o *chestie.*
— Ah, da. „Chestie". *Le mot juste*, ca de obicei.
Jess s-a strâmbat urât, dar era prea îmbătată de ideea ei, ca să-mi mai trântească în nas insulta pe care o cerea şi o merita faptul că ştiam o expresie într-o limbă străină.
— Şi am putea spune că tot nu ne-am decis dacă, până la urmă, o să ne aruncăm totuşi de pe acoperiş – le-ar plăcea asta.
— Şi dacă o să vindem eventual drepturile TV pentru noaptea de Sfântul Valentin… Poate că ar reuşi să scoată ceva gen *Big Brother*, mai ştii? Votaţi

pentru persoana care vreţi să se-azvârle de sus, a zis JJ.

Jess nu părea prea convinsă.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, a făcut ea. Dar, Martin, tu te pricepi la ziare. Am putea scoate nişte bani, nu-i aşa?!

— De ce nu vrei tu să bagi la cap că, mie, unul, mi s-a făcut lehamite de ziare, după câte am avut de tras din cauza lor?

— Păi, sigur, ca de obicei, totul se rezumă doar la persoana ta, a zis Jess. Dar dacă ne-ar ieşi şi nouă nişte biştari din treaba asta, ai?!

— Dar unde-i povestea? face JJ. Nu există nici o poveste. Ne-am dus sus, am venit înapoi jos, şi gata. Oamenii fac chestia asta tot timpul, nu credeţi?

— Eu m-am gândit deja. Ce-ar fi să zicem că am văzut ceva? a spus Jess.

— Ca de pildă? Ce-am fi putut noi vedea?

— OK. Ce-ar fi să spunem că am văzut un înger?

— Un înger, a repetat JJ, pe un ton plat.

— Daaaa.

— Eu n-am văzut nici un înger, a zis Maureen. Când aţi văzut voi un înger?

— Nimeni n-a văzut vreun înger, am explicat eu. Jess propune să născocim o experienţă spirituală pentru un câştig financiar.

— Groaznic, a spus Maureen, fie numai şi pentru că, în mod clar, asta se-aştepta de la ea.

— Nu-i neapărat o *născocire*, a zis Jess.

— Nu?! În ce sens să fi văzut noi, de fapt, un înger?

— Cum se numeşte chestia asta în poezie?

— Poftim?

— Haide, că ştii şi tu. În poezie. Şi în literatura engleză. Uneori spunem că ceva este ca altceva şi uneori spunem că ceva este altceva. Cum ar fi, dragostea mea e ca rahatul ăla de roză sau ce-o fi ea.

— Comparaţii şi metafore.

— Aşa, exact. Shakespeare, parcă, le-a inventat, nu? De-asta a şi fost un geniu.

— Nu.

— Cine, atunci?

— Nu contează.

— Şi-atunci, de ce-a fost Shakespeare un geniu? Ce-a făcut el, de fapt?

— Las-o pe altă dată.

— OK. Fie. Bun, care dintre astea e când spunem că ceva *este* altceva. „Eşti un rahat“, chiar dacă tu de fapt nu eşti rahat. Ca în fecale. Limpede.

Maureen stătea să plângă deja.

— Oh, ce Dumnezeu, Jess, am spus eu.

— Scuze. Scuze. N-am ştiut dacă se-aplică acelaşi regulament la înjurături şi atunci când discutăm doar despre gramatică sau treburi de-astea.

— Se-aplică.

— Bine. Scuze, Maureen. OK, „Eşti un porc“, când de fapt tu nu eşti porc.

— Metaforă.

— Întocmai. Noi n-am văzut literal un înger. Dar, aşa metaforic vorbind, l-am văzut.

— Aşa…, metaforic vorbind, noi am văzut un înger, a repetat JJ, pe un ton sceptic şi plat.

— Da, da. Altfel spus, ceva ne-a făcut să revenim pe pământ. Ceva ne-a salvat viaţa. De ce nu un înger?

— Fiindcă n-a fost nici unul.

— OK, n-am văzut nici unul. Dar putem spune că, nu ştiu, *orice* vreţi voi a fost un înger. Orice fată, oricum. Eu, sau chiar Maureen.

— Orice fată poate fi un înger, face JJ iarăşi.

— Da. Datorită îngerilor. Adică a fetelor.

— Ai auzit vreodată de Îngerul Gabriel, bunăoară?

— Nu.

— Ei bine, el – *el* – e un înger.

— Daaa?

Nu ştiu de ce, dar brusc mi-am pierdut răbdarea.

— Ce-nseamnă tâmpenia asta? Jess, tu auzi ce vorbeşti?

— Acu’, ce-am mai zis?

— Noi n-am văzut nici un înger, literal sau metaforic. Şi, apropo, a vedea ceva metaforic, indiferent ce se înţelege prin asta, nu este acelaşi lucru cu a vedea ceva cu ochii tăi. Ceea ce, din câte pricep eu, este exact ce ne propui tu să declarăm. Asta nu se cheamă a înfrumuseţa realitatea. Asta este de-a dreptul un mare căcat, scuze, Maureen. Ca să fiu sincer, mai bine ţii chestia asta pentru tine. Mai bine nu spui nimănui despre înger. Nici măcar presei naţionale.

— Dar ce-ai zice dacă am ajunge la TV şi am avea ocazia să răspândim mesajul noastru, înţelegi?!

Ne holbam toţi la ea.

— Şi care dracu' e mesajul nostru?

— Păi, asta depinde de noi, nu?!

Cum să poţi discuta raţional cu o asemenea creatură?! Noi trei n-am reuşit să găsim răspunsul, aşa că ne-am mulţumit cu ridiculizări şi sarcasme, iar după-amiaza s-a încheiat cu un protocol nerostit, conform căruia, întrucât trei sferturi dintre noi nu ne bucuraserăm deloc de efemera noastră apariţie în presă, vom lăsa ca interesul opiniei publice faţă de sănătatea noastră psihică să se stingă treptat de la sine. Ca, pe urmă, la vreo două ceasuri după ce-am ajuns acasă, să mă sune Theo, care voia să mă întrebe de ce nu-i povestisem şi lui că văzusem un înger.

Jess

S-au cam enervat. Martin, cel puţin, rău de tot: am crezut c-o să se caţăre naibii pe pereţi, nu alta. M-a sunat acasă şi-a bătut câmpii vreo zece minute. Dar am ştiut că n-o s-o ia razna, pentru că i-a răspuns taică-meu, or Martin nu zice niciodată mare lucru când vorbeşte cu tata. Dacă i-ar fi spus ceva lui taică-meu, atunci praful s-ar fi ales de toată povestea. Important era ca toţi patru să rămânem ferm pe poziţie, fiindcă atunci puteam spune orice am fi vrut noi să spunem că am văzut, de fapt. Realitatea e că ar fi fost şi păcat să se piardă o asemenea idee, nu?! Ştiau şi ei asta, aşa că de-aia mă şi gândeam că până la urmă or să se dea pe brazdă – ceea ce s-a şi întâmplat, de fapt, oarecum… Pentru mine, asta era prima noastră mare încercare ca grup. Aveau de făcut o alegere clară: ori erau de partea mea, ori nu! Şi, sinceră să fiu, dacă ar fi decis că nu sunt de partea mea, nici nu cred c-aş mai fi vrut să am de-a face cu ei vreodată. Fiindcă chestia asta ar fi spus multe despre ei ca oameni, dar nimic de bine.

Recunosc că am fost cam şireată. Mai întâi, l-am întrebat pe JJ cum o cheamă pe tipa care fusese la el acasă în acea dimineaţă, iar el mi-a zis numele ei şi ziarul la care lucrează, ceea ce a fost ca o pleaşcă neaşteptată. El credea că doar fac, aşa, conversaţie, însă eu m-am gândit că s-ar putea ca la un moment dat să-mi prindă bine informaţia asta. Şi pe urmă când am ajuns acasă, am sunat la ziar. Am zis că numai cu ea vreau să vorbesc, iar când le-am spus cum mă cheamă mi-au dat numărul ei de mobil.

O chema Linda şi era foarte prietenoasă. Mi-era teamă că o să i se pară totul cam ciudat, dar nu, ea a zis că o interesează foarte mult şi m-a încurajat să-i povestesc. Defectul ei ca jurnalistă era, poate, faptul că prea părea comunicativă. Prea credulă şi încrezătoare. Ştiţi cum e, te-aştepti ca un ziarist să fie mai reţinut, gen „De unde ştiu eu că nu minţi?!“; ei însă, puteam să-i spun orice, că tot nota cuvânt cu cuvânt. Era un pic neprofesionistă, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

Bun, zice ea: „Cum arăta îngerul ăsta, Jess?“ Spunea tot timpul „Jess“, ca să-mi arate că e prietenă cu mine.

Reflectasem la asta. Cea mai mare tâmpenie ar fi fost să zic că el – stabilisem că era un el, datorită lui Gabriel – arăta ca îngerii din biserici, cu aripi şi tot ce trebuie. Nu, mă gândeam eu, chestia asta ar da nişte semnale proaste.

„Nu cum te-ai aştepta“, i-am spus eu. La care Linda face: „Cum, Jess?! N-avea aripi şi nimb?!“ Şi râde cică: „Trebuie să fii cretin ca să spui că ai văzut un înger cu aripi şi nimb!“ Aşa mi-am dat seama că luasem decizia corectă. Am râs şi eu, după care zic: „Nu, arăta foarte modern“, şi ea cică: „Zău?“

(Întotdeauna fac asta, când vorbesc despre ce-a zis cineva. Întotdeauna, bag ba un „cică eu“, ba un „spune ea“ şi-aşa mai departe. Dar când conversaţia curge de la sine, treaba asta devine trenantă, aşa-i?! Cică, zice, cică, face. De-aia în continuare o să povestesc ca într-o piesă de teatru, OK? Nu prea mă pricep eu la semnele de punctuaţie sau chestii din astea, dar mai ţin minte şi eu cum sunt piesele de teatru, fiindcă am citit câteva la şcoală.)

EU: Daaa. Era îmbrăcat modern. Arăta de parcă făcea parte dintr-o formaţie.

LINDA: O formaţie? Care formaţie?

EU: Nu ştiu. Radiohead sau ceva de genul ăsta.

LINDA: De ce Radiohead?

(Cum spuneai ceva, hop! şi ea cu o întrebare. Am zis Radiohead, fiindcă tipii ăştia n-au nici un fason anume. Sunt şi ei, aşa, nişte oameni, şi-atât, nu?)

EU: Nu ştiu. Sau Blur. Sau… Cum îl cheamă pe-ăla? Din filmul ăla? Nu ăla care nu e însurat cu Jennifer Lopez, ăla e ălălalt; au luat şi-un Oscar, fiindcă el era bun la mate, deşi lucra la curăţenie… Blondul. Matt.

LINDA: Îngerul semăna cu Matt Damon?

EU: Da, aşa cred. Un pic.

LINDA: Bun. Un înger frumos care semăna cu Matt Damon.
EU: Nu e el chiar aşa… Matt Damon, mă refer. Dar, cam aşa.
LINDA: Şi când a apărut îngerul ăsta?
EU: Când?
LINDA: Da, când. Vreau să zic, cât mai aveaţi până… să vă duceţi în jos?
EU: Oh, puţin de tot, mă. A venit în ultimul minut.
LINDA: Uaauu! Înseamnă că stăteaţi în picioare pe cornişă? Toţi patru?
EU: Daa. Hotărâserăm să ne aruncăm toţi împreună. Aşa, ca să ne ţinem de urât. Prin urmare, stăteam în picioare acolo şi ne luam la revedere unii de la alţii. Şi, când urma să facem „un', doi, trei, sari“, am auzit vocea asta în spatele nostru.
LINDA: Cred că v-a fost o frică!
EU: Daa.
LINDA: Bine că n-aţi căzut de pe acoperiş, de la sperietura asta.
EU: Daa.
LINDA: Deci v-aţi răsucit toţi în loc…
EU: Daa. Ne-am răsucit toţi în loc, iar el a zis…
LINDA: Stai un pic, scuze. Cu ce era îmbrăcat?
EU: Un fel de… costum lăbărţat. Un costum alb şi lăbărţat. Foarte la modă, de fapt. Se vedea că dăduse ceva bani pe el.
LINDA: Un costum de marcă?
EU: Daa.
LINDA: Cravată?
EU: Nu. Fără cravată.
LINDA: Un înger în ţinută neoficială.
EU: Daa. Îmbrăcat elegant, dar lejer, oricum.
LINDA: Şi v-aţi dat seama imediat că nu e om?
EU: Oh, daa.
LINDA: Cum?
EU: Era foarte… bruiat. Ca şi cum n-ar fi fost reglat bine. Şi puteai vedea prin el. Nu-nseamnă că i se vedeau ficatul şi celelalte din el. Dar, când te uitai la el, parcă vedeai clădirile din spatele lui. Oh, daaa – plus că plutea deasupra acoperişului.
LINDA: Cât de sus?
EU: Sus, măi, sus. Când l-am văzut la început, mi-am zis: „Păi, tipul ăsta are cinci metri“. Dar când m-am uitat la picioarele lui, erau la un metru

deasupra pământului.
LINDA: Vasăzică era înalt de douăsprezece picioare?

EU: Doi metri deasupra pământului, atunci.

LINDA: Vasăzică era înalt de nouă picioare.

EU: Trei metri. Nu contează.

LINDA: Vasăzică picioarele lui erau deasupra capetelor voastre.

EU: (*Începuse să mă scoată din sărite cu metrii ei cu tot, dar încercam să nu arăt.*) La început. Dar apoi cumva s-a lămurit că exagerase un pic, aşa că, înţelegi, a mai coborât puţin. Am avut impresia că nu mai plutise aşa de multă vreme. Era un pic cam ruginit.

(Chestiile astea le născoceam, pe măsură ce vorbeam. Adică, ştiţi şi voi că născoceam totul. Dar, având în vedere că atunci când am sunat-o nu ticluisem nimic încă, zic eu că acum mă descurcam foarte bine chiar. Oricum, părea să-i placă.)

LINDA: Uluitor.

EU: Da. Chiar a fost.

LINDA: Deci ce-a zis?

EU: A zis, înţelegi: „Nu săriţi“. Dar a spus asta foarte paşnic. Calm. Avea un fel de înţelepciune lăuntrică. Îţi dădeai seama că era un sol de la Dumnezeu.

LINDA: Chiar aşa a spus?

EU: Nu cuvânt cu cuvânt. Dar deduceai perfect.

LINDA: Din cauza înţelepciunii lăuntrice.

EU: Daa. Avea un aer special, ca şi cum l-ar fi întâlnit personal pe Dumnezeu. A fost superb.

LINDA: Asta e tot ce-a spus?

EU: A zis: „Ceasul vostru n-a venit încă. Coborâţi înapoi şi trimiteţi oamenilor acest mesaj de mângâiere şi bucurie. Şi spuneţi-le că războiul e o prostie“. Ceea ce cred şi eu.

(Ultima propoziţie, aia cu „ceea ce cred şi eu“, n-a făcut parte din scenariu. Vă dau însă informaţia asta suplimentară, ca să vă dumiriţi mai bine ce fel de om sunt.)

LINDA: Şi intenţionaţi să propovăduiţi acest mesaj?

EU: Daa. Sigur. Acesta este şi unul dintre motivele pentru care am vrut noi să facem acest interviu. Şi, dacă printre cititorii voştri se numără conducători, generali, terorişti şi alţii, atunci să afle şi ei că Dumnezeu nu-i deloc mulţumit în clipa de faţă. E sătul până peste cap de partea asta a lucrurilor.

LINDA: Sunt sigură că toate astea le vor da de gândit cititorilor noştri. Şi l-aţi văzut toţi?

EU: Oh, daa. N-aveai cum să nu-l vezi.

LINDA: Martin Sharp l-a văzut şi el?

EU: Oh, daa. Sigur. L-a văzut şi el… l-a văzut mai bine decât noi toţi.

(Nu prea ştiam eu ce însemna asta, însă îmi dădeam seama cât de mult conta în ochii ei că era şi Martin implicat în chestia asta.)

LINDA: Şi acum, ce urmează?

EU: Păi, va trebui să stabilim cum vom face.

LINDA: Bineînţeles. Veţi mai vorbi şi cu alte ziare?

EU: Oh, daa. Categoric.

Eram foarte mulţumită de mine. Până la urmă, tot am stors-o de cinci miare. A trebuit să-i promit totuşi că va avea posibilitatea să discute cu fiecare în parte.

JJ

Iniţial, nu mi s-a părut că va fi prea greu. OK, nu ne convenea nici unuia că Jess ne băgase în treaba asta cu îngerul, dar nici nu merita să ne retragem. Ce-aveam de făcut deci? Simplu. Scrâşneam din dinţi, ziceam că am văzut un înger, luam banii şi încercam să uităm că s-a întâmplat vreodată aşa ceva. Dar, apoi a doua zi, uite-ne în faţa unui ziarist, confirmând toţi cu o moacă serioasă că prăpădenia aia de înger semăna cu Matt Damon, fiindcă, de fapt, lealitatea pare cea mai tâmpită virtute cu putinţă. Asta nu-nsemna că şi puteam face toate fiţele alea, de parcă efectiv ai fi văzut un înger. Nu-i de-ajuns să zici doar: „Daa, blah, un înger, sigur“. A vedea un înger e ceva tare de tot, aşa că trebuie să te comporţi ca şi cum ar fi ceva tare de tot, cu emoţie, cu gura căscată de veneraţie, or e greu să faci schema cu gura-căscată-de-veneraţie când tu, de fapt, scrâşneşti din dinţi. Maureen era poate singura care ar fi putut părea convingătoare, pentru că ea chiar credea în chestii de-astea. Dar, tocmai din cauză că ea credea în aşa ceva, tot ei îi venea şi cel mai greu să mintă. „Maureen“, i-a zis Jess, vorbind răbdător şi desluşit, de parcă Maureen ar fi fost efectiv tâmpită la cap şi nu că s-ar fi temut, de fapt, de soarta sufletului ei nemuritor. „Maureen, e pentru *cinci mii de lire sterline.*“

Ziarul a aranjat să vină cineva de la centrul medical ca să stea cu Matty, iar noi ne-am întâlnit cu Linda la localul unde luaserăm micul dejun, în

dimineaţa zilei de 1 ianuarie. Ne-au făcut poze – majoritatea imagini de grup, dar după aceea au mai tras vreo două cadre şi afară, cu noi arătând cu degetul spre cer şi cu maxilarele dezarticulate de-atâta veneraţie. Până la urmă, pe-astea nu le-au mai folosit, probabil fiindcă vreunul dintre noi o fi exagerat un pic cu mimica, iar altul n-o fi intrat deloc în rol. Şi, apoi, după ce ne-au făcut fotografiile astea, Linda ne-a pus nişte întrebări.

Ea pe Martin voia să-l agaţe – el era trofeul. Dacă reuşea să-l facă pe Martin Sharp să spună că un înger l-a împiedicat să se sinucidă – i.e., dacă reuşea să-l facă pe Martin să spună, „SUNT SONAT – OFICIAL“ –, gata, tipa avea un articol de prima pagină. Martin ştia şi el chestia asta, aşa că a avut o interpretare eroică, sau, în fine, cu doza aceea de eroism de care mai poţi da dovadă când eşti o pramatie de moderator TV, care n-are cum să facă vreodată ceva de un eroism autentic. Martin povestindu-i Lindei cum a văzut el un înger mi-a amintit de tipul ăla, Sidney Carton, din *Poveste despre două oraşe*, care s-a dus la ghilotină pentru ca amicul lui să scape cu viaţă: Martin arbora expresia unui om care acceptă să i se taie capul pentru o cauză nobilă. Tipul ăla, Sidney, totuşi, îşi descoperise nobleţea lăuntrică, aşa că probabil chiar părea nobil, în timp ce Martin părea doar cu fundu-n sus.

Jess a vorbit numai ea, în prima fază, dar pe urmă Linda s-a plictisit s-o tot audă şi a început să-i pună întrebări direct lui Martin.

— Deci, când figura aceasta a început să plutească… Să plutească? Da, corect?

— Să plutească, a confirmat Jess. Cum îţi spuneam, a plutit prea sus întâi, din cauză că nu mai avea antrenament, dar pe urmă şi-a găsit nivelul potrivit.

Martin s-a strâmbat involuntar, ca şi cum refuzul îngerului de a atinge pe jos cu picioarele îl punea pe el într-o situaţie şi mai jenantă.

— Deci, când îngerul plutea în faţa ta, tu la ce te-ai gândit, Martin?

— La ce m-am gândit? a repetat Martin.

— Păi, nu ne-am mai gândit deloc, atunci, aşa-i? a zis Jess. Eram prea uluiţi.

— Exact, a zis Martin.

— Dar trebuie să fi gândit ceva, totuşi, a insistat Linda. Chiar dacă n-o fi fost decât ceva gen: „Fir-ar să fie, cum să-l aduc eu pe-ăsta la *Dimineaţa devreme, cu Penny şi Martin*?!“

Şi a chicotit, crezând că-l încurajează aşa.

— Mda, a zis Martin. Uiţi că eu nu mai prezint emisiunea asta de o bucată de timp deja. Ceea ce înseamnă că ar fi fost o pierdere de timp să-i propun aşa ceva.
— Dar mai ai, totuşi, emisiunea de la canalul prin cablu.
— Da.
— Aşa că poate ar fi venit la asta.
Şi iar a chicotit încurajator.
— Urmărim să aducem în platou în special chestii din showbiz. Comici, vedete de telenovele… Mai rar câte-un sportiv.
— Prin urmare spui că nu l-ai fi invitat.
Odată pornită pe acest subiect, Linda se încăpăţâna să nu se dea bătută.
— Nu ştiu.
— Nu ştii?! a pufnit ea. Ha, de parcă ar fi ca la emisiunea lui David Letterman şi oamenii ar roi în jurul tău, doar-doar vei catadicsi să-i primeşti şi pe ei în platou!
— Ne descurcăm foarte bine.
Nu ştiu de ce, dar aveam senzaţia că tipa rata poanta articolului. Un înger – poate un sol trimis de însuşi Dumnezeu, mai ştii?! – venise pe un bloc-turn în Archway ca să ne împiedice pe noi să ne sinucidem, şi, când colo, pe ea o frământa să afle de ce nu fusese invitat la un talk-show! Păi, e posibil aşa ceva?! O întrebare ca asta se pune, eventual, spre sfârşitul interviului, eu aşa zic.
— Oricum, n-am auzit până acum ca o persoană de felul ăsta să fi venit la TV.
— Dar de el ai mai auzit, nu?! a zis Martin. De îngerul ăsta? Cel care seamănă cu Matt Damon?
— Am mai auzit de *îngeri*, a spus ea.
— Mda, normal, aşa cum ai mai auzit şi de *actriţe*, a spus Martin. Şi din astea am avut în emisiune.
— Unde ajungem în felul ăsta? am intervenit eu. Chiar vrei să scrii un articol despre de ce Îngerul Matt nu a fost invitat la emisiunea lui Martin?
— Voi aşa-i spuneţi? a zis ea. Îngerul Matt?
— De obicei, îi spunem doar „Îngerul“, a intervenit Jess. Dar…
— Vă deranjează dacă Martin ar răspunde la două întrebări?
— I-ai pus deja o mulţime, a spus Jess. Maureen n-a vorbit deloc. Nici JJ n-a vorbit prea mult.
— Lumea, de Martin a auzit, face Linda. Martin? Tu aşa-i spui?

— Doar „Îngerul“, a zis Martin.

În noaptea când a vrut să se omoare părea mai fericit decât acum.

— Îmi dai voie să verific numai ceva? face Linda. Martin, tu l-ai văzut, aşa e?

Martin se foia pe scaun. Îţi dădeai seama că îşi scotocea prin toate cotloanele din cap, sperând să mai fi rămas, poate, vreo cale de scăpare pe care s-o fi trecut cu vederea.

— Oh, da, a zis Martin. L-am văzut, sigur. Era… Era impresionant.

Şi, acestea fiind zise, Martin a păşit în cuşca în care Linda îl ademenise. Spectatorii de-afară puteau acum să-l împungă cu beţe printre gratii şi să-l înjure cât pofteau, fiindcă el acolo trebuia să stea şi să înghită tot, ca un exponat de la bâlciul cu pocitanii.

Dar, în fond, toţi eram nişte ciudăţenii acum. Dacă prietenii noştri, rudele, foştii iubiţi sau fostele iubite ar deschide ziarul a doua zi dimineaţă, cu siguranţă n-ar putea ajunge decât la una din astea două concluzii: 1) la toţi ne fila câte-o lampă, sau 2) toţi eram nişte şnapani. OK, strict vorbind, mai exista şi o a treia concluzie – toţi spuneam adevărul. Toţi am văzut un înger leit Matt Damon, care din motive numai de el ştiute ne-a spus să ne dăm jos de pe acoperiş. Dar trebuie să spun că nu cunosc pe nimeni care ar crede aşa ceva. Doar poate tanti Ida, care stă în Alabama şi în fiecare duminică dimineaţa, la biserică, pune mâna pe şerpi veninoşi, dar, de fapt, nici ea nu-i zdravănă la cap.

Şi, nu ştiu cum, măi, însă mie chestia asta mi se părea un mare pas înapoi. Dacă ar fi să ne gândim la o hartă, s-ar putea zice că ipotecile, relaţiile, slujbele şi toate chestiile alea, adică tot ce constituie viaţa obişnuită, ar fi ca în New Orleans, să zicem, iar, ieşind în lume cu toată porcăria asta, noi nu făcuserăm decât să ne cărăbănim undeva chiar mai la nord de Alaska. Cine să vrea să mai angajeze pe unul care vede îngeri? Şi cine să vrea să mai angajeze pe unul care zice că vede îngeri, fiindcă aşa i-ar putea ieşi şi lui vreo câţiva gologani? Nu, se terminase cu noi ca oameni serioşi. Ne vânduserăm seriozitatea pe o mie două sute cincizeci de lire de-ale voastre britanice, or, din câte-mi dădeam eu seama, banii ăştia trebuia să ne-ajungă pentru tot restul vieţii, doar dacă nu ne-apucăm să-l vedem pe Dumnezeu, pe Elvis sau pe Prinţesa Di. Dar data viitoare ar trebui să-i vedem pe bune şi să facem poze cu ei.

Exact acum peste doi ani, impresarul lui REM a venit la un concert Big Yellow ca să ne întrebe dacă nu ne interesează ca firma lui să ne reprezinte

şi pe noi, dar noi i-am zis că eram mulţumiţi cu ce aveam. REM! Acum doi ani şi două luni! Şedeam toţi în biroul ăla elegant, cu tipul ăsta, care încerca să ne lămurească pe *noi*, pricepi?! Iar, acum, stăteam aici cu nişte persoane ca Maureen şi Jess, luând parte la tentativa jalnică de a stoarce nişte parale de la o tipă care era disperată să ne dea, cu condiţia ca noi să fim dispuşi să ne facem de ruşine complet. Un lucru pe care l-am învăţat în ultimii doi ani e că nu există să nu poţi face praf dracului ceva, dacă ţii cu adevărat.

Singura mea consolare era că nu aveam prieteni şi nici rude aici; nimeni nu ştia de mine, în afară de câţiva fani ai formaţiei, poate, dar îmi place să cred că ei nu erau tocmai genul de oameni care să citească un ziar ca ăsta, la care scria Linda. S-ar putea ca nişte băieţi de la pizzerie să vadă un exemplar uitat pe undeva, pe vreo masă, numai că ei s-ar prinde imediat c-a fost pe bani grei şi din disperare, fără să se mai sinchisească dacă asta nu-nsemnase şi multă înjosire.

Şi-aşa mai rămânea doar Lizzie. Ce mai conta dacă vedea vreo poză de-a mea, cu moacă de nebun?! Ştiţi de ce mi-a dat ea papucii? Mi-a dat papucii fiindcă nu eram o vedetă rock'n'roll, cum crezuse ea. Păi, mama mă-sii de viaţă, puteţi crede una ca asta? Nu, bineînţeles, pentru că, fiind dincolo de orice poate fi crezut, este prin urmare incredibil. „Căcănărie, numele tău e Femeie." Aşa gândeam eu, în acel moment, înţelegeţi, că nu i-ar strica deloc să vadă în ce hal m-a adus. De fapt, dacă aş putea fi temporar invizibil, păi, primul lucru pe care l-aş face, după ce aş jefui o bancă şi-aş intra la vestiarul pentru fete, de la sala de sport, plus toate chestiile de rigoare, ar fi să-i bag ziarul sub nas lui Lizzie şi să mă uit la mutra ei când citeşte.

Vedeţi, nu ştiam nimic despre nimic atunci. Credeam că ştiu câte ceva, dar nu ştiam.

Maureen

N-am crezut că voi mai fi în stare vreodată să pun piciorul în biserică după interviul cu Linda. Mă gândisem un pic la chestia asta, în ziua dinainte; îmi lipsea teribil şi mă întrebam dacă Dumnezeu chiar s-ar supăra rău în cazul în care m-aş aşeza şi eu în spate, fără să mai merg la spovedanie – adică dacă m-aş furişa cumva afară înainte de împărtăşanie. Dar, odată ce i-am spus Lindei că văzusem un înger, am ştiut că va trebui să nu mă mai duc, că nu voi mai fi în stare să calc acolo, până la moarte. Nu

eram prea lămurită ce păcat săvârşisem, dar ştiam sigur că păcatele care înseamnă să născoceşti îngeri sunt păcate de moarte.

Mă gândeam în continuare că o să mă omor când se vor încheia cele şase săptămâni; de ce să mă fi răzgândit?! Niciodată nu fusesem aşa de ocupată – cu atâtea interviuri în presă şi atâtea întâlniri – şi de-asta cred că nici nu mai aveam timp să mă gândesc la diverse. Dar toată alergătura asta permanentă semăna cu treburile pe care le rezolvi în ultimul moment, ca atunci când te pregăteşti să pleci în vacanţă. Asta eram eu pe-atunci: o persoană care urma să se sinucidă curând, în momentul în care aş fi apucat s-o fac.

Era să spun că am văzut prima mică licărire de lumină în acea zi, ziua interviului cu Linda, dar n-a fost chiar aşa. Mai degrabă, a fost ca şi când mi-aş fi ales deja ce voiam să văd la TV; şi începeam să ard de nerăbdare, când la un moment dat am observat că se difuza altceva pe post, care putea fi mai interesant. Nu ştiu cum sunteţi voi, dar mie nu-mi place întotdeauna să fiu pusă să aleg. Poţi ajunge în final să te tot muţi de la un canal la altul, fără să urmăreşti cum trebuie nici un program. Nu-mi dau seama cum se descurcă oamenii care au televiziune prin cablu.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar după interviu m-am trezit vorbind cu JJ. El se ducea înapoi acasă, iar eu mă îndreptam spre staţia de autobuz, aşa că până la urmă am ajuns să mergem pe jos împreună. Nici nu ştiu dacă el voia asta, de fapt, mai ales că abia dacă mai schimbaserăm câteva vorbe de când îl pălmuisem pe tânărul acela, în noaptea de Anul Nou, însă situaţia devenise cumva jenantă acum, cu mine venind la câţiva paşi în spatele lui, aşa că s-a oprit ca să mă aştepte.

— A fost un pic cam greu, nu-i aşa? a zis el, ceea ce m-a surprins, deoarece crezusem că numai mie mi se păruse dificil.

— Urăsc să mint, am zis eu.

S-a uitat la mine, râzând, şi apoi mi-am amintit de minciuna lui.

— Nu-i nici o supărare, fac eu. Şi eu am minţit. Am minţit cu privire la înger. L-am minţit şi pe Matty, când i-am spus că o să mă duc la o petrecere în noaptea de Anul Nou. I-am minţit şi pe cei de la azil.

— Te va ierta Dumnezeu pentru astea, cred.

Am continuat să mai mergem un pic, când, nici nu-mi dau seama de ce, m-a întrebat:

— De ce-ar fi nevoie ca să te răzgândeşti?

— Apropo de ce?

— Apropo de… ştii tu. Ideea de a termina cu toate.
Nu ştiam ce să spun.
— Dacă ai putea face un fel de târg cu Dumnezeu, ceva de genul ăsta. Imaginează-ţi că ar sta acolo, Marele Mahăr, în celălalt capăt al mesei, în faţa ta. Şi-ar zice: „OK, Maureen, noi ţinem la tine, dar am vrea tare mult să stai cuminte, pe Pământ. Ce-am putea face ca să te convingem? Ce-am putea să-ţi oferim?“
— Dumnezeu să mă întrebe asta pe mine, personal?!
— Da.
— Dacă El m-ar întreba asta personal, n-ar trebui să-mi ofere nimic.
— Zău?!
— Dacă Dumnezeu, în infinita Lui înţelepciune, ar vrea ca eu să rămân pe Pământ, cum să-i mai cer eu ceva, atunci?!
JJ râdea.
— OK, fie. Nu Dumnezeu.
— Dar cine, atunci?
— Un fel de… Nu ştiu. Un ştab mare de tot, preşedintele. Sau premierul. Tony Blair. Cineva care poate urni lucrurile, ca la comandă. Nu-i obligatoriu să faci ce zice Tony Blair, fără să-i ceri ceva în schimb.
— Poate să-l vindece pe Matty?
— No-noo. Poate doar *aranja* lucrurile.
— Mi-aş dori o vacanţă.
— Doamne. Ce ieftin te vinzi. Ai alege tu să-ţi trăieşti viaţa asta până la capăt, doar pentru o săptămână în Florida?
— Mi-ar plăcea să plec în străinătate. N-am fost niciodată.
— N-ai fost niciodată în străinătate?!
A zis asta de parcă ar fi trebuit să-mi fie ruşine, şi pe moment chiar mi-a fost.
— Când ai fost ultima oară în vacanţă?
— Exact înainte de a se naşte Matty.
— Şi el are câţi ani acum?
— Nouăsprezece.
— OK. Păi, în calitate de agent al tău, îi voi cere Marelui Mahăr să îţi dea o vacanţă pe an. Poate două.
— Nu-ţi dau voie să faci asta!
Eram scandalizată, efectiv. Îmi dau seama acum că luasem prea în serios toată chestia asta, însă, tocmai fiindcă mi se părea atât de real, o vacanţă pe

an însemna prea mult, totuşi.

— Mergi pe mâna mea, a zis JJ. Cunosc piaţa. „Cosmic Tony“ nici nu va clipi. Haide, zi, altceva?

— Oh, n-aş mai putea cere altceva.

— Să zicem că ţi-a dat două săptămâni de vacanţă pe an. Dar înseamnă foarte mult timp să trebuiască să aştepţi cincizeci de săptămâni, ştii? Iar altă întrevedere cu „Cosmic Tony“ nu vei mai obţine. N-ai decât o singură încercare. Trebuie să ceri din prima tot ceea ce-ţi doreşti.

— O slujbă?

— Vrei să lucrezi undeva?

— Da, bineînţeles.

— Ce fel de slujbă?

— Orice. Într-un magazin, eventual. Orice, numai să trebuiască să ies din casă.

Aveam serviciu, înainte ca Matty să se nască. Lucram într-o papetărie, în Tufnell Park. Îmi plăcea acolo; îmi plăceau toate felurile de pixuri, hârtiile şi plicurile de diferite mărimi. Îmi plăcea de şeful meu. De-atunci n-am mai lucrat.

— OK. Haide, haide, spune.

— Poate un pic de viaţă socială. Biserica organizează uneori un fel de jocuri de societate, cu întrebări şi probe diverse. Ca jocurile de societate din cafenele şi baruri, doar că nu în locuri din astea. Mi-ar plăcea să-mi încerc şi eu puterile la aşa ceva.

— Perfect, s-a făcut, te lăsăm să participi la un concurs cine-ştie-câştigă.

Am încercat să zâmbesc, fiindcă ştiam că JJ glumea un pic, dar conversaţia asta îmi pica greu. Nu-mi prea venea nimic în minte, iar asta mă enerva. În plus, ciudat, dar mi se făcea şi frică. Era ca şi cum ai descoperi în propria-ţi casă o uşă pe care n-ai mai văzut-o niciodată până atunci. Ai vrea să afli ce este în spatele ei? Unii oameni ar vrea asta, sunt sigură, dar eu, nu. Nu voiam să mai vorbim despre mine.

— Dar tu? i-am zis eu lui JJ. Tu ce i-ai spune lui „Cosmic Tony“?

— Ha! Mă, uite, nu prea ştiu.

Zicea „mă“ tot timpul, indiferent cu cine vorbea. Dar te obişnuiai cu asta.

— Poate, să mai trăiesc o dată ultimii cincisprezece ani?! Să-mi termin liceul. Să mă las de muzică. Să devin genul de om care se mulţumeşte cu ceea ce este, fără să-şi dorească altceva, mai ştii?!

— Dar „Cosmic Tony“ nu poate aranja aşa ceva.

— Nu. Exact.

— Prin urmare, eşti într-o situaţie mai proastă decât mine. „Cosmic Tony“ poate face diverse pentru mine, dar pentru tine nu.

— Nu, nu, ce căcat, îmi pare rău, Maureen. N-am vrut să sugerez asta. Tu… Tu ai o viaţă foarte grea, dar nu e vina ta că e aşa, pe când tot ce mi s-a întâmplat mie e numai din tâmpenia mea, şi… Nici nu se compară. Zău. Îmi pare şi rău că am adus vorba.

Dar mie nu-mi părea rău. Îmi plăcea mult mai mult să mă gândesc la „Cosmic Tony“ decât la Dumnezeu.

Martin

Titlul din ziarul Lindei – pagina întâi, însoţit de o poză cu mine întins pe burtă cât sunt de lung în faţa unui club de noapte – era „FOR HARPS – SEE SHARP“. „SHARP SE PRICEPE LA HARPE“. Spre deosebire de ceea ce promisese Linda, articolul nu urmărea să sublinieze frumuseţea şi misterul experienţei noastre de pe acoperiş; mai degrabă, se concentra asupra altui aspect, şi anume subita, încântătoarea şi amuzanta nebunie a unei foste personalităţi din lumea televiziunii. Ziaristul din mine intuieşte că Linda a prins destul de bine toată povestea.

— Ce-nseamnă chestia asta? m-a întrebat Jess la telefon în acea dimineaţă.

— E de la o reclamă mai veche la berea HARP, i-am zis eu. „HARP îşi păstrează acidul.“

— Ce-are a face berea cu treaba asta?

— Nimic. Doar că numele berii era Harp. Iar, pe mine, mă cheamă Sharp, pricepi?

— OK. Atunci ce-are a face harpa cu treaba asta?

— Se zice că îngerii cântă la harpă.

— Zău?! Înseamnă că trebuia să fi spus că şi el cânta la harpă? Ca să sune mai convingător?

I-am explicat că, în opinia mea, era puţin probabil ca, adăugând o harpă la portretul Îngerului Matt Damon zugrăvit de noi, să fi convins mai bine lumea de autenticitatea spuselor noastre.

— Şi, de fapt, cum se face că scrie numai despre tine?! De-abia dacă se pomeneşte şi de noi, ce naiba!

Am mai primit multe alte telefoane în acea dimineaţă – de la Theo, care mi-a povestit că articolul a stârnit multă vâlvă şi era de părere că, în sfârşit, i-am oferit şi eu ceva materie primă de la care să poată broda mai departe, cu condiţia să nu mă deranjeze să vorbesc în continuare în public despre ceea ce a fost, în mod evident, o experienţă spirituală personală; de la Penny, care voia să ne întâlnim şi să discutăm; şi de la fiicele mele.

Nu mi se dăduse voie să mai vorbesc cu ele, de săptămâni întregi, însă acum, probabil, instinctul matern îi spusese lui Cindy că ziua în care s-a scris despre tati în ziare că a văzut nişte soli de la Dumnezeu era foarte nimerită pentru reluarea contactelor.

— Tati, ai văzut un înger?

— Nu.

— Mami aşa a zis.

— Ei, bine, n-am văzut.

— Şi-atunci mami de ce-a zis aşa?

— Întreab-o mai bine pe ea.

— Mami, de ce-ai zis că tati a văzut un înger?

Am aşteptat cu răbdare ca scurta conversaţie, care se derula ceva mai încolo de receptor, să ia sfârşit.

— Zice că ea n-a spus asta. Zice că aşa spun ziarele.

— Am tras o minciunică, scumpete. Ca să fac rost de bani.

— Aaa!

— Şi să-ţi pot cumpăra ţie un cadou frumos.

— Aaa! Dar de ce să-ţi dea bani dacă spui că ai văzut un înger?

— O să-ţi explic altă dată.

— Aaa!

Şi pe urmă am vorbit cu Cindy, dar nu prea mult. În timpul scurtei noastre convorbiri, mi-a reuşit să fac referinţă la două tipuri diferite de femele domesticite.

Am mai primit un telefon şi de la şeful meu de la FeetUp. M-a sunat ca să-mi spună că m-a dat afară.

— Glumeşti.

— Din păcate, nu, Sharpy. Nu mi-ai mai lăsat loc de-ntors.

— Făcând ce anume?

— N-ai văzut ziarul azi-dimineaţă?

— Asta era problema ta?

— Sincer să fiu, reiese că eşti un pic cam ţicnit.

— Dar de reclama pentru post, n-ai nimic de spus?
— Ba da, e negativă.
— Chiar crezi că poate exista „reclamă negativă“ pentru FeetUp?
— Cum adică?
— Ce „reclamă negativă“, când oricum n-a auzit nimeni de noi?!
S-a lăsat o tăcere lungă, lungă de tot, punctată parcă doar de scrâşnetul rotiţelor ruginite care se-nvârteau amarnic în mintea bietului Declan.
— Aha, înţeleg. Foarte abil. Mie nu mi-a trecut prin minte chestia asta.
— N-am de gând să mă milogesc, Dec. Dar mie mi se pare un pic incorect. M-ai angajat când nimeni pe lumea asta n-ar fi catadicsit nici măcar să-mi spună cât e ceasul. Ca pe urmă să mă dai afară tocmai când am ajuns „subiect fierbinte“. Câţi dintre prezentatorii tăi au apărut azi în toate ziarele?
— Nu, nu, just, just. M-am prins unde vrei să ajungi. Vasăzică, dacă te-am înţeles bine, tu susţii că nu poate exista reclamă proastă pentru un... canal TV *novice.*
— Nici că se putea o formulare mai elegantă. Da, altfel spus, aşa e.
— OK. M-ai făcut să mă răzgândesc, Sharpy. Pe cine-avem în după-amiaza asta?
— În după-amiaza asta?
— Da, exact. E joi.
— Ah.
— Ai uitat?
— Mda, oarecum, da.
— Şi-asta-nseamnă că n-avem pe nimeni?
— Cred că i-aş putea convinge pe JJ, Maureen şi Jess să vină la emisiune.
— Cine-s ăştia?
— Ăilalţi trei.
— Ăilalţi trei, *care*?
— N-ai citit articolul?
— L-am citit doar pe-ăla în care scrie că ai văzut un înger.
— Erau şi ei cu mine, acolo, sus.
— Sus *unde*?
— Declan, toată chestia asta cu îngerul a apărut din cauză că voiam să mă sinucid. Dar pe urmă am dat peste alţi trei inşi pe acoperişul unui bloc-

turn; voiau şi ei să facă acelaşi lucru. Iar apoi... În fine, ca să nu mai lungim vorba, îngerul ne-a spus să ne dăm jos de-acolo.

— Fir-aş al naibii.

— Exact.

— Şi tu crezi că-i poţi aduce pe ăştia trei?!

— Da, sunt aproape sigur.

— Doamne Sfinte! Ai idee cât de mult ar costa ca să-i convingi?

— Trei sutare pentru toţi trei, poate? Plus cheltuielile aferente. Una e... În fine, una dintre ei e nemăritată, aşa că va trebui găsit cineva care să stea cu copilul cât lipseşte ea.

— Dă-i drumul, nu mai contează. Îmi bag picioarele în ele de cheltuieli suplimentare.

— Dec, eşti tare, mă!

— Cred că ideea e bună. Îmi place, să ştii. Mai are încă fler, bătrânul Dec, eh?!

— Absolut! Ai nas, ce mai tura-vura! Eşti copoiul-de-ştiri!

— Trebuie să vă intre în cap, le-am zis eu, că nimeni n-o să se uite la emisiune.

— Las' că ştiu eu, face JJ. Ăsta-i unul dintre vechile tale tertipuri cu care-ţi agăţi invitaţii!

— Nu, am zis eu. Pe cuvânt. Textual. Credeţi-mă, nimeni nu se uită la postul ăsta. N-am întâlnit niciodată pe careva care să fi văzut vreo emisiune făcută de mine la ei.

Sediul internaţional al canalului FeetUpTV – cunoscut, inevitabil, de către angajaţi sub numele de „CraciiSusTV“ – este într-un soi de magazie, în Hoxton. Magazia are un mic spaţiu de primire, două cabine-vestiar şi un studio, unde sunt produse toate cele patru emisiuni ale noastre pentru localnici. În fiecare dimineaţă, o femeie pe nume Candy-Ann vinde cosmeticale; eu împart după-amiaza de joi cu un tip pe care îl cheamă DJ GoodNews, care vorbeşte la cei patru pereţi, adică de obicei pentru secretară, băiatul care spală geamurile, şoferul de taxi plătit ca să-l ducă acasă sau oricine s-ar nimeri să treacă pe-acolo: „Asif, litera A înseamnă ceva pentru tine?“ şi aşa mai departe. În celelalte după-amiezi, se difuzează înregistrări cu curse de câini bătrâni din SUA – mai de mult intenţia a fost de a le oferi telespectatorilor ocazia de a paria, dar n-a ieşit niciodată nimic din asta, or, în opinia mea, dacă nu poţi paria, cursele de câini, şi mai ales cursele de câini bătrâni, nu prea mai au nici un farmec. Pe parcursul serii,

două femei stau şi vorbesc una cu cealaltă, în şi de obicei despre lenjeria lor intimă, în timp ce diverşi telespectatori le transmit mesaje obscene care se-afişează pe ecran, dar pe care ele le ignoră. Şi cam asta e tot. Declan conduce postul în numele unui misterios om de afaceri asiatic, iar nouă, celor care lucrăm la FeetUpTV! nu ne rămâne decât să presupunem că într-un fel, în nişte moduri atât de obscure şi de sofisticate, încât n-avem nici o şansă să le descifrăm, suntem şi noi implicaţi în traficul de stupefiante clasa A şi în pornografia cu minori. Una dintre teorii ar fi că dulăii din cursele difuzate transmit nişte mesaje codificate pentru traficanţi; dacă, să zicem, câştigă câinele de pe culoarul exterior, atunci acesta este un mesaj adresat thailandezului de contact, care înţelege că trebuie să expedieze două kile de heroină şi patru minori de treisprezece ani, a doua zi dimineaţa, la prima oră. Ceva de genul ăsta, oricum.

În general, invitaţii mei la *Vorba lui Sharp* sunt vechi prieteni care vor să mă ajute cumva sau foste celebrităţi care, ca şi mine, au cam intrat la apă şi se duc deja la fund. Sunt săptămâni în care îmi vin tot felul de „foşti-în-termen“, şi toată lumea îşi iese din minţi de fericire, dar, în rest, în majoritatea săptămânilor mă aleg cu „foşti-expiraţi“. Candy-Ann, DJ GoodNews şi cele două cucoane semiîmbrăcate au apărut în emisiunea mea nu doar o dată, ci de câteva ori, pentru a le da posibilitatea telespectatorilor să ajungă să-i cunoască un pic mai bine. (*Vorba lui Sharp* ţine două ceasuri, dar, deşi serviciul de marketing, mai precis Karen de la secretariat, îşi dă toată silinţa, rar se-ntâmplă să fim întrerupţi cu reclame de la sponsori. E foarte puţin probabil ca un telespectatorul ipotetic să aibă senzaţia că am fi pătruns cumva dincolo de crusta unei banale conversaţii.) A atrage nişte persoane de calibrul lui Maureen şi al lui Jess, prin urmare, constituia oarecum o lovitură senzaţională: rar dacă s-a întâmplat ca invitaţii mei să apară la emisiune pe parcursul aceluiaşi deceniu în care au apărut în ziare.

Mă mândream cu arta mea de a conduce un interviu. Adică, mă mândresc şi acum, dar într-un timp, când s-ar fi zis că nu mai eram în stare să fac nimic ca lumea, m-am agăţat cu tărie de competenţa mea pe un platou TV, de parcă ar fi fost rădăcina pomului din buza prăpastiei de sub mine. Am intervievat, la vremea mea, actori beţi şi smiorcăiţi la opt dimineaţa, dar şi fotbalişti beţi şi agresivi la opt seara. Am constrâns diverşi politicieni mincinoşi să spună cât de cât adevărul şi am ţinut piept unor mame, care, de durere, deveniseră supărător de limbute, dar nici măcar o dată n-am lăsat ca situaţia să-mi scape de sub control. Canapeaua din studio era sala mea de

clasă, unde nu toleram nici un fel de indisciplină. Chiar şi în lunile acelea de disperare la FeetUpTV! petrecute discutând cu nişte nimeni şi nişte rataţi, oameni fără ceva de spus şi fără capacitatea de a o spune, mă consolam la gândul că exista un domeniu în viaţa mea în care eram competent. Prin urmare, când Jess şi JJ au conchis că emisiunea mea era o glumă şi s-au comportat ca atare, mi-am pierdut cumva simţul umorului. Regret c-a fost aşa, desigur; regret că n-am găsit în mine resursa de a fi mai puţin pompos şi un pic mai relaxat. E-adevărat, îi încurajam să vorbească despre o experienţă memorabilă, pe care ei nu o avuseseră şi pe care ştiam şi eu că n-o avuseseră. Şi, de-acord, această memorabilă experienţă imaginară era complet absurdă. Dar, în ciuda acestor impedimente, m-aşteptasem oarecum la mai mult profesionalism.

N-aş vrea să fac un capăt de ţară din cazul meu; realizarea unui interviu TV nu-i acelaşi lucru cu fabricarea rachetelor cosmice, ce naiba! Sporovăieşti un pic cu invitaţii înainte de emisiune, stabileşti cu ei în linii mari cum va decurge conversaţia, le reaminteşti de poantele lor hazlii şi, în cazul de faţă, de elementele cunoscute din ficţiunile despre care urma să discutăm, aşa cum fuseseră ele furnizate de către Jess în primul ei interviu – adică, îngerul semăna cu Matt Damon, îngerul plutea deasupra acoperişului şi îngerul era îmbrăcat cu un costum alb lăbărţat. „Să nu vă pună dracu' să vă băgaţi picioarele, le-am zis eu, că dăm de mare bucluc, să ştiţi.“ Bun, şi ce se întâmplă aproape imediat? Îl întreb pe JJ cu ce era îmbrăcat îngerul, iar el îmi zice că îngerul purta un tricou promoţional cu Sandra Bullock pentru filmul *În timp ce tu dormeai* – un film pe care norocul a făcut ca Jess să-l fi văzut la TV, fiind în măsură, astfel, să ni-l povestească pe îndelete.

— Dacă vreţi vă rog să nu ne îndepărtăm de subiect, am zis eu. Multă lume a văzut *În timp ce tu dormeai*. Foarte puţini oameni însă au văzut un înger.

— Du-te dracu'. Ai zis că nu se uită nimeni.

— N-a fost decât unul dintre şiretlicurile meseriei.

— Şi ce-nseamnă acum, că o să dăm de bucluc? Fiindcă am zis eu „du-te dracu'“. O să primiţi tone de reclamaţii.

— Cred că telespectatorii noştri sunt suficient de versaţi, încât să ştie că orice experienţă extremă duce, uneori, la un limbaj extrem.

— Bun. Dutedracudutedracudutedracu, face Jess şi flutură din mână, ca şi cum s-ar fi scuzat, spre Maureen, iar apoi către cameră, înspre poporul

indignat al Angliei. Oricum, a te uita la mizeriile alea de filme cu Sandra Bullock nu prea reprezintă o experienţă extremă.

— Noi vorbeam despre înger, nu despre Sandra Bullock.

— Ce înger?

Şi tot aşa, şi tot aşa, până când Declan a intrat cu tipa de la cosmeticale şi ne-a mătrăşit din eter drept în stradă, iar în cazul meu direct în şomaj.

Jess

De ce nu scrie nimeni un cântec sau o chestie, care să se cheme „Ce naşpa-au fost ai tăi cu tine!“ Ceva gen, „Ce naşpa-au fost ai tăi cu tine! De-aia acuma nu ţi-e bine“. Fiindcă aşa e. În special taică-meu. Dar şi-a şi căutat-o cu lumânarea. Nu i-ar plăcea ce spun eu acum, dar dacă n-am fi fost noi, eu şi Jen adică, nimeni n-ar fi auzit vreodată de el. Nu e el marele bos de la Educaţie; e doar ministru-adjunct. Şi de-ăştia sunt tone, iar el e doar unul dintre ei, altfel spus e un ministru minor, ceea ce e de râsul curcilor, din moment ce el nu mai e deloc *minor*. Asta-nseamnă că e de fapt un politician ratat. Nici n-ar deranja prea mult dacă şi-ar fi ratat cariera fiindcă ar fi dat pe gură ce părere are el despre Irak sau mai ştiu eu ce, numai că nu e cazul; el spune ceea ce i se spune să spună, dar asta tot nu-nseamnă c-aşa îi merge cu mult mai bine.

Cei mai mulţi oameni au o funie care îi leagă de cineva, iar funia asta poate fi scurtă sau poate fi lungă (Funia lungă nu te-alungă. Ce ziceţi de asta?). Totuşi, nu se ştie cât de lungă. Fiindcă nu e alegerea ta. Funia lui Maureen o leagă de Matty, are cam cincisprezece centimetri lungime şi o s-o bage-n mormânt. Funia lui Martin îl leagă de fiicele lui şi, ca un câine tâmpit, el îşi imaginează că nici n-o are. Fuge ca apucatul cine ştie încotro – la vreun club de noapte după o fată, sus pe un bloc, habar n-am –, iar apoi brusc funia îl trage scurt, îl sugrumă, iar el se-arată surprins, ca după aceea, a doua zi, să facă iarăşi la fel. Cred că JJ e legat cu o funie de tipul ăla, Eddie, despre care tot povesteşte, individul cu care a fost în formaţie.

Iar eu descopăr că sunt legată de Jen, nu de mama, nu de tata – nu de casă, adică de locul unde ar trebui să fie capătul funiei. Şi Jen a crezut că era legată de ei, precis. Se simţea în siguranţă, pentru simplul fapt că era un copil cu părinţi, aşa că a tot umblat hai-hui-hai-hui, până când a călcat în gol pe marginea vreunei stânci sau şi-a pierdut urma în pustiu ori departe de tot, în Texas, cu mecanicul ei. A crezut că funia o s-o smucească tare înapoi,

dar n-a existat nici o funie. A fost dur pentru ea să descopere lucrul ăsta. Cum spuneam, eu sunt legată cu funia de Jen acum, dar Jen nu e ceva solid, ca o casă. Jen pluteşte, purtată prin aer de colo-colo, nimeni n-are habar pe unde o fi acum; cumva, naibii, a devenit în fond inutilă, aşa-i?

Oricum, eu nu le datorez nimic lui mama şi lui tata. Mama a înţeles chestia asta. Ea a renunţat de-un car de ani să se mai aştepte la ceva bun. E încă distrusă din cauza lui Jen, îl urăşte pe tata, în privinţa mea s-a resemnat de mult, aşa că la capitolul ăsta lucrăm cu cărţile pe faţă. Tata, însă, chiar crede că i se cuvine ceva, ceea ce-i o aiureală, fireşte. De exemplu: mi-a tot arătat diverse articole scrise despre el, în care se spune că ar trebui să-şi dea demisia, fiindcă fie-sa a ajuns în asemenea hal, de parcă aş fi avut eu vreo vină în chestia asta. Aşa că îi zic: „Ei şi?! Dă-ţi demisia. Sau nu ţi-o da. Treaba ta“. N-are decât să discute despre asta cu un consilier pe probleme de carieră, nu cu fiică-sa.

În fine, nici nu ne-au dat de prea multe ori la ziar. Am mai scos un pumn de bani de la o nouă emisiune de trăncăneală pe Channel 5. Chiar voiam să încercăm s-o facem ca lumea de data asta, însă, cum femeia care ne punea întrebări m-a călcat efectiv pe bombeu, i-am spus că noi am născocit totul ca să mai scoatem nişte parale, la care tipa a început să ne ia la refec, iar toată boşorogimea aia din public, cu minţile încleiate de prostie, s-a apucat să ne huiduiască. Şi cu asta s-a isprăvit, nimeni n-a vrut să mai stea de vorbă cu noi. Nu ne-a mai rămas decât să ne găsim singuri distracţii. N-a fost prea greu. Eu sunt plină de idei.

De exemplu: a mea a fost ideea să ne întâlnim periodic la o cafea – fie la Maureen acasă, fie undeva prin Islington, dacă puteam găsi pe cineva care să stea cu Matty. Nu ne deranja să cheltuim ceva bani pe o femeie-la-copil sau cum i-o fi zicând; ne prefăceam că eram dispuşi la aşa ceva fiindcă voiam ca Maureen să mai aibă câte-o pauză, dar în realitate era fiindcă nu voiam să mergem de fiecare dată tot la ea. Fără nici o supărare, dar cu Matty de faţă totul părea de-a dreptul deprimant.

Bineînţeles că lui Martin nu i-a plăcut ideea mea. În primul rând a vrut să ştie ce însemna „periodic“, fiindcă nu-i convenea deloc să aibă obligaţii. La care, i-am zis: „Da, păi sigur, că tare greu ţi-o fi fiind să-ţi găseşti un pic de timp liber, când n-ai nici o treabă pe lumea asta – nu tu copii, nevastă, iubită, nici serviciu“; dar el mi-a spus că nu se punea problema de timp, ci de alegere, de fapt, aşa că a trebuit să-i aduc aminte că a fost de-acord să facă parte din gaşcă. „Ei, şi, ce dacă?!“ mi-a trântit-o el, la care i-am zis:

„Păi, ce rost mai are atunci să fii de-acord?“ „Nici un rost“, a răspuns el. Chestie care lui i s-a părut nostimă, având în vedere că, în mare, cam asta spusesem şi eu pe acoperiş, în noaptea de Anul Nou. „Păi, tu eşti mult mai mare decât mine, care sunt mică şi n-am încă mintea bine formată“, am zis eu, la care el mi-a spus: „Poţi s-o mai spui o dată“.

După aceea, nu ne-am putut înţelege unde să ne întâlnim. Eu voiam să mergem la Starbucks, pentru că-mi place să beau frappucino de-alea, dar JJ a zis că el nu e adeptul francizelor globale, iar Martin citise în nu ştiu ce revistă simandicoasă despre un băruleţ de fiţe, cam între Essex Road şi Upper Street, unde vezi cum cresc ăia boabele de cafea, în timp ce aştepţi să vină cu comanda. Şi-aşa, ca să nu-l supărăm, ne-am dat întâlnire acolo.

Oricum, bomba asta tocmai îşi schimbase numele şi stilul. Nu ţinuse cu atmosfera de fiţe, aşa că nu mai era deloc cu nasul pe sus. Înainte, se numise Tres Marias, de la un nume de gagică în Brazilia, însă patronul de-acum se gândise că numele deruta clienţii, fiindcă, nu-i aşa, ce-ar putea avea de-a face o Mary cu cafeaua, darămite trei?! Iar el nici măcar n-avea vreo Mary. Vasăzică, acum, se numea Captain Coffee şi toată lumea ştia ce se vindea acolo, deşi nu s-ar fi zis că situaţia se schimbase prea mult. Tot nu venea nimeni.

Am intrat noi în bar, iar patronul locului, îmbrăcat cu o uniformă militară veche, ne-a salutat şi a zis: „Captain Coffee la ordinele voastre“. Mie mi s-a părut haios, dar Martin a mormăit: „Doamne Sfinte“, şi-a dat să plece, însă Captain Coffee nu ne-a lăsat, asta ca să vă daţi seama cât de disperat era tipul să prindă nişte clienţi. Ne-a zis că, la prima vizită, cafeaua era pe gratis şi că, dacă voiam, ne dădea şi o prăjitură. Aşa că n-am mai plecat, dar următoarea problemă a fost că înăuntru era prea înghesuit. Erau numai vreo trei mese, iar fiecare masă se găsea la cel mult cincisprezece centimetri de tejgheaua barului, ceea ce însemna ca, tot timpul, Captain Coffee să stea rezemat de tejghea şi să asculte ce spuneam noi.

Şi, având în vedere cine eram noi şi ce ni se întâmplase, voiam să discutăm despre treburi personale, aşa că ne deranja să-l ştim acolo, în coasta noastră.

Martin zice: „Bem repede şi ne cărăbănim“, şi se ridică în picioare. Dar Căptain Coffee face: „Acu’ ce mai e?“ „Problema e că noi trebuie să avem o conversaţie privată“, îi spun eu. A zis că înţelege perfect şi că o să stea afară, până când terminăm. Şi-i zic: „Zău, chestiunile astea sunt strict personale, din motive pe care nu le pot explica“. Mi-a spus că nu contează,

că el oricum o să aştepte afară, doar dacă n-apare altcineva între timp. Exact aşa a şi făcut, motiv pentru care până la urmă tot la Starbucks am ajuns să ne întâlnim la cafea. Cum să ne putem concentra la toată nenorocirea noastră, când penibilul ăla în uniformă militară stătea cu nasul lipit de vitrină, pe dinafară, ca să vadă dacă nu-i şterpeleam din biscuiţi sau *biscotti*, cum le zicea el?! Lumea tot dă din gură că localurile astea gen Starbucks sunt impersonale şi-aşa mai departe, dar ce, dacă omul exact asta-şi doreşte?! Nu ştiu ce m-aş face, pe cuvânt, dacă ăstora de-alde JJ le-ar ieşi cum vor ei şi n-ar mai exista nici o chestie impersonală pe lumea asta. Îmi place să ştiu că există spaţii de-astea mari fără ferestre, unde nimeni nu se sinchiseşte de nimeni. Trebuie să fii sigur pe tine ca să te duci în localuri mici care îşi au clienţii lor regulaţi, în mici librării, mici magazine de muzică, mici restaurante şi cafenele. Eu mă simt cel mai bine la Virgin Megastore, Borders, Starbucks şi Pizza Express, unde nimeni nu se sinchiseşte de tine şi nimeni nu ştie cine eşti. Mama şi tata se plâng tot timpul că în locuri din astea totul e rece şi fără suflet, dar eu le zic: „Aha, exact. Ăsta-i tot şpilul“.

Chestia cu clubul cărţii a fost ideea lui JJ. Zicea că mulţi oameni fac chestia asta în America – citesc cărţi şi discută despre ele; Martin susţinea că asta a început să fie la modă şi aici, numai că eu nici n-am auzit vreodată de aşa ceva, ceea ce înseamnă că nu are cum să fie la modă, fiindcă altminteri nu se putea să nu fi citit despre treaba asta în *Dazed and Confused.* Scopul întregii afaceri era să vorbim, nu ştiu, despre altceva, şi să nu ne mai tot ciondănim cum că ba unul e fraier, ba altul e prost, fază cu care se încheiau de obicei după-amiezile noastre la Starbucks. Aşa că am decis că o să citim cărţi scrise de oameni care s-au sinucis. Cum simţeam că ăştia erau într-un fel de-ai noştri, ne-am gândit că ar fi bine să aflăm ce era în capul lor. Martin a zis că, după părerea lui, am putea învăţa mai multe de la nişte oameni care nu s-au sinucis – că ar trebui să citim serios despre de ce e aşa de grozav să rămâi în viaţă, şi nu despre de ce ar fi aşa de grozav să te-arunci de pe bloc. Numai că s-a dovedit că există enşpe mii de scriitori care nu s-au sinucis, şi trei-patru care-au făcut-o, aşa că am preferat varianta mai simplă şi am ales teancul mai subţire. Am votat pentru folosirea unor fonduri din apariţiile noastre în media ca să ne cumpărăm cărţi.

Oricum, s-a dovedit că nu aleseserăm deloc varianta mai simplă. Ce porcăria naibii! Păi ia să-ncercaţi şi voi să citiţi nişte chestii de-alea scrise de oameni care s-au sinucis! Ne-am apucat întâi de Virginia Woolf, iar eu n-

am citit decât vreo două pagini din cartea aia despre un far, dar mi-a fost suficient cât am citit ca să-mi dau seama de ce tipa s-a omorât: s-a omorât fiindcă n-a putut să se facă înţeleasă. Era de-ajuns să citeşti o singură frază ca să-ţi dai seama. Oarecum, m-am identificat un pic cu ea, pentru că şi eu păţesc uneori la fel, însă greşeala ei a fost că a făcut publică treaba asta. Adică, într-un fel noroc că s-a întâmplat aşa, deoarece a putut lăsa în urmă un fel de amintire, pentru ca oamenii ca noi să aibă ce învăţa din necazurile ei, dar pentru ea, ca persoană, a fost ghinion. Tot ghinion a fost şi că, dacă ne gândim bine, atunci, pe vremea lui Pazvante Chioru', oricine putea publica o carte, deoarece nu prea exista concurenţă. Te duceai frumos la o editură şi ziceai: „Vreau să public asta", la care ăia, „Oh! OK, s-a făcut". Pe când azi ţi-ar zice: „Nu, drăguţă, du-te la plimbare de-aici, nimeni n-ar pricepe-o iotă din ce-ai scris tu acolo. Încearcă mai bine cu pilates sau salsa".

JJ a fost singurul căruia ideea asta i se părea genială, aşa că m-am luat un pic de el, iar el m-a făcut cu ou şi oţet, fiindcă mie ideea asta mi se părea nasoală. Îi dădea înainte: „Zici aşa fiindcă taică-tău citeşte cărţi? Da, de-asta faci aşa pe sclifosita?!" Fază la care mi-a fost simplu să răspund, fiindcă tata nu citeşte cărţi, ghinion! – exact aşa i-am spus. După aia, fac: „Asta-i fiindcă ai chiulit mereu de la şcoală? De-aia crezi tu că toate cărţile sunt nemaipomenite, chiar şi dacă-s nişte căcaturi?!" Fiindcă unii oameni aşa sunt, n-aţi observat? N-ai voie să spui nimic rău despre cărţi pentru simplul fapt că sunt *cărţi*, iar cărţile sunt, ştiu eu, ca de la Dumnezeu. Oricum, nu i-a prea convenit chestia asta, ceea ce-nseamnă că l-am nimerit exact unde-l durea. A zis că, mai mult ca sigur, din cauza mea, praful se va alege de cercul nostru de lectură, şi că se miră cât de prost a putut el să fie ca să-şi fi închipuit altceva?! La care îi dau replica, „Ba n-o să se aleagă nici un praf de nimic, din cauza mea. Dacă o carte e de căcat, clar că o să spun". După care zice, „Mda, dar o să spui atunci că toate sunt de căcat, fiindcă aşa eşti tu mereu contra, ce dracu', scuze Maureen". Iar eu spun: „Da, bine, iar tu o să zici că toate sunt nemaipomenite, fiindcă eşti aşa de alunecos". Şi el zice: „Toate sunt nemaipomenite", după care îi enumeră pe toţi ăia despre care ar fi urmat să vorbim în grupul nostru – Sylvia Plath, Primo Levi, Hemingway. La care remarc: „Ce rost mai are să facem clubul cărţii, dacă ştim dinainte cât sunt de nemaipomeniţi ăştia toţi?! Unde mai e nostimada în toată chestia asta?!" La care face: „Mă, aici nu suntem la *Pop Idol*. Nu votăm pentru cel mai bun. Acceptăm că toţi sunt buni şi discutăm despre ideile lor". Şi zic

eu: „Păi, dacă e să ne referim la ea, nu pot accepta că sunt toţi buni. De fapt, acum accept exact contrariul“. În momentul ăsta, JJ s-a ambalat rău de tot, situaţia a devenit cam urâtă, aşa că Martin s-a băgat între noi, după care am hotărât să lăsăm baltă cărţile o vreme, sau cu alte cuvinte definitiv. Tot atunci ne-am decis să încercăm, mai bine, cu sinucigaşii din muzică. Maureen nici nu auzise de Kurt Cobain, dacă puteţi crede aşa ceva!

Eu chiar gândesc. Ştiu că asta nu crede nimeni, dar chiar gândesc. Doar că felul meu de a gândi nu seamănă cu al nimănui altcuiva. Înainte de a gândi, trebuie să mă enervez şi să devin chiar un pic violentă, lucru care constat că deranjează pe toată lumea, dar, mare căcat, de-aia nu mai pot eu! În fine, în noaptea aia, în pat, m-am gândit la JJ şi la ce mi-a zis el, că urăsc cărţile din cauza lui taică-meu, care citeşte mereu. Şi e-adevărat ce-am spus, că tata nu citeşte cărţi, nu, deloc, deşi din cauza serviciului trebuie să pretindă că citeşte mult.

Jen, da, era mare cititoare. Ţinea mult la cărţile ei, care pe mine mă speriau, însă. Mă speriau pe vremea când mai era încă acasă, dar acum mă sperie şi mai mult. Ce era în ele? Ce însemnau cărţile astea pentru ea, când era amărâtă şi nu mai ţinea seama decât de ceea ce scria în ele, fără să mai conteze ce i-ar mai fi putut spune altcineva – nici prietenii, nici sora, nici nimeni? M-am dat jos din pat şi m-am dus în camera ei, care a rămas exact cum era în ziua când a plecat. (Vezi că oamenii fac mereu chestia asta prin filme, ca şi cum nu le-ar trebui cameră de oaspeţi sau un spaţiu unde să-şi bage toate boarfele de prisos. Dar până la urmă tot îi vezi că intră acolo şi totul se duce naibii de râpă.) Bun, uită-le pe toate aici: *Istoria secretă, Catch-22, Să ucizi o pasăre cântătoare, De veghe în lanul de secară, No Logo, Clopotul de sticlă* (ce coincidenţă, sau poate nu, din moment ce asta era una dintre cărţile pe care voia JJ să le citim), *Crimă şi pedeapsă, 1984, Locuri unde să fugi de-acasă…* Bună gluma, cu ultimul titlu.

Nu cred că voi putea ajunge vreodată mare cititoare, fiindcă ea era mintoasa dintre noi două, nu eu, dar sunt convinsă că m-aş fi descurcat mult mai bine cu lectura, dacă Jen nu m-ar fi demoralizat aşa, dispărând. Nu era prima oară când mă duceam în camera ei şi nici nu va fi ultima, ştiam bine, iar cărţile alea rămân acolo şi mă privesc, iar chestia care mă scoate din minţi e ideea că una dintre ele m-ar putea ajuta să înţeleg. Nu mă refer la faptul că aş putea găsi vreo frază subliniată de ea, care să-mi dea un indiciu despre locul unde aş putea s-o găsesc, deşi am căutat bine acum o vreme. Am răsfoit cărţile, gândindu-mă că poate a pus vreun semn de exclamare

lângă cuvântul „Ţara Galilor“ sau că poate a încercuit „Texas“. Vreau să spun doar că, dacă aş citi tot ce-i plăcea ei şi tot ceea ce i-a reţinut atenţia în lunile dinainte, mi-aş putea face o imagine despre chestiile la care-i stătea ei capul pe-atunci. Nici nu ştiu măcar dacă toate cărţile astea sunt serioase sau triste sau sinistre. Şi v-aţi fi aşteptat să vreau să aflu asta, nu-i aşa, ţinând seama de cât am iubit-o. Dar, nu, nu vreau. Nu pot. Nu pot, fiindcă sunt prea leneşă, prea tâmpită şi nici nu pot face măcar efortul ăsta, pentru că mă opreşte ceva. Le văd acolo, privindu-mă, zi după zi, dar la un moment dat ştiu că o să fac un morman mare din ele şi o să le dau foc.

Prin urmare, nu, nu sunt o mare cititoare.

JJ

Programul nostru cultural apăsa numai pe umerii mei, fiindcă ăilalţi n-aveau habar de nimic. Maureen îşi lua cărţi de la bibliotecă, din două în două săptămâni, dar nu citea chestii despre care să putem discuta, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, doar dacă n-am fi vrut să analizăm cu cine ar fi fost mai bine să se mărite infirmiera – cu tipul bogat, dar rău, ori cu tipul sărac, dar bun. Iar Martin nu era mare amator de literatură. Zicea că a citit o grămadă de cărţi în închisoare, dar majoritatea biografii ale unor oameni care depăşiseră mari adversităţi, ca Nelson Mandela şi alţi tipi din ăştia. Bănuiala mea este că Nelson Mandela nu ar fi văzut în Martin Sharp un suflet pereche. Dacă le studiai mai atent viaţa, constatai că nimeriseră la pârnaie din motive complet diferite. Şi, credeţi-mă, mai bine să nu ştiţi părerea lui Jess despre cărţi. Vi s-ar părea jignitoare.

Totuşi, Jess avea oarecum dreptate în privinţa mea. Cum să nu fi avut, de fapt?! Mi-am petrecut toată viaţa cu nişte oameni care nu citesc – babacii mei, soră-mea, cei mai mulţi din formaţie, în special basistul şi bateristul –, or, după un timp, chiar devii susceptibil. Păi, de câte ori să tot înghiţi să ţi se zică poponar, fără să-ţi sară muştarul?! Nu fiindcă m-ar deranja să fiu făcut poponar bla-bla-bla, iar unii dintre cei mai buni prieteni ai mei bla-bla, însă pentru mine a fi poponar înseamnă că îţi plac bărbaţii, nu obligatoriu Don DeLillo – care e bărbat, de-acord cu voi, numai că mie la el cărţile îmi plac, nu fundul. De ce-or face oamenii atât de urât când le spui de citit? Sigur, mi se întâmpla şi mie să fiu cam urâcios când mergeam în turneu, dar dacă jucam Gameboy ore în şir, nimeni nu putea zice că am încălcat legea. În cercul meu monden, a spulbera cu puşca nişte afurisenii de monştri din

spaţiu era ceva acceptabil social, tot la fel după cum *Pastorala americană* n-ar putea fi deloc.

Cu Eddie, a fost cel mai greu. Parcă eram căsătoriţi, aşa că a lua cartea în mână era modul meu de a-i spune că mă durea capul în fiecare seară. Şi, tot ca într-o căsnicie, cu cât stăteam mai mult timp împreună, cu-atât situaţia se nasolea mai tare; dar, acum, când mă gândesc mai bine, cu cât stăteam mai mult timp împreună, cu-atât *totul* se nasolea mai rău. Ştiam că nu aveam şanse să răzbim, nici ca formaţie şi nici, poate, ca prieteni, aşa că intram în panică amândoi. Iar faptul că eu citeam îl panica pe Eddie şi mai mult, fiindcă probabil c-avea în cap ideea căcăcioasă că cititul mă va ajuta să-mi găsesc o altfel de carieră. Da, asta e viaţa. „Hei, îţi place Updike? Înseamnă că eşti un tip tare. Poftim un post cu 100 000 dolari în agenţia noastră de publicitate.“ Ne-am petrecut toţi anii ăia vorbind mereu despre chestiile pe care le-aveam în comun, ca în ultimele luni să nu mai facem decât să remarcăm cât de diferiţi eram în nenumărate privinţe, iar asta ne-a frânt inima amândurora.

Dar toată chestia asta e o cale foarte ocolită de a explica de ce m-am zborşit aşa de urât la Jess. Păi, după ce mă despărţisem de-o trupă plină de analfabeţi agresivi, asta-mi mai lipsea acum, să dau de alta şi mai şi?! Când eşti nefericit, cred că orice pe lumea asta – cititul, mâncatul, dormitul –, totul, are ceva adânc îngropat undeva înăuntru, care pur şi simplu te face şi mai nefericit.

Şi nu ştiu exact de ce, dar mă gândeam că va fi mai simplu cu muzica, ceea ce, având în vedere că sunt muzician, n-a fost o dovadă de mare deşteptăciune din partea mea. În cărţi, pot spune doar că am investit mult, dar în muzică mi-am investit viaţa toată. M-am gândit că n-am cum să dau greş cu Nick Drake, mai ales într-o încăpere plină de oameni cătrăniţi rău. Dacă nu l-aţi auzit… ai senzaţia că topeşte complet toată melancolia lumii, toate vânătăile şi toate visele ratate, ca să toarne esenţa într-o sticluţă cu dop de plută. Iar când începe să cânte, parcă scoate dopul afară ca să poţi mirosi totul. Rămâi ţintuit pe scaun, de parcă ai avea în faţă un zid de zgomot, dar nu e aşa – e ceva calm şi liniştit, că nici nu-ndrăzneşti să mai respiri de teamă să nu strici totul. Şi ascultam deci cum cânta omul ăsta, acasă la Maureen, fiindcă la Starbucks nu ne lăsau să ne punem ce muzică voiam noi, iar la Maureen mai există şi zgomotul respiraţiei lui Matty, care suna cumva ca o ciudăţenie de instrument suplimentar. Aşa că şedeam acolo şi

mă gândeam, mă, să vezi cum se vor schimba oamenii ăştia *pentru totdeauna*, după ce-or să-l asculte cântând.

La sfârşitul primului cântec, Jess a început să-şi bage degetele pe gât şi să se strâmbe urât.

— Ce *plicticos* poate fi, a zis ea. Parc-ar fi, nu ştiu, un *poet* sau aşa ceva.

Chestia asta se voia o insultă: îmi petreceam zilele cu o persoană convinsă că poeţii ar fi nişte creaturi pe care te-ai aştepta să le găseşti trăind în intestinul gros, eventual.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Martin. Nu m-aş ridica de la masă ca să plec, dacă aş fi într-o cârciumă cu vin bun.

— Ba eu, da, a zis Jess.

Mă întrebam dacă ar fi fost posibil să le trag câte-un pumn simultan la amândoi, dar am renunţat la idee pe motiv că totul s-ar isprăvi prea repede şi că nu i-ar durea destul. Mi-ar fi plăcut să-i bumbăcesc bine cu pumnii, după ce i-aş fi trântit întâi la pământ, ceea ce însemna însă să mă ocup de fiecare pe rând. Asta e furia muzicii, care seamănă cu furia de a fi mereu pe drum, doar că e mai cuviincioasă. Când te-apucă furia de a fi mereu pe drum, o părticică din tine ştie că eşti un mare dobitoc, dar când te prinde furia muzicii, împlineşti cumva voia lui Dumnezeu, iar Dumnezeu vrea ca oamenii ăştia să moară.

Dar, pe urmă, s-a întâmplat chestia asta stranie, dacă stranie se poate numi o reacţie profundă la *Five Leaves Left.*

— Voi sunteţi surzi, sau ce? a zis dintr-odată Maureen. N-auziţi cât de nefericit e omul ăsta şi cât de frumoase sunt cântecele lui?

Ne-am uitat la ea, iar pe urmă Jess s-a uitat la mine.

— Ha, ha, a zis Jess. Îţi place ceva ce-i place şi lui Maureen.

A rostit cântat ultima frază, ca un copil mic: na-na, na-na-na.

— Nu te prosti mai mult decât e cazul, Jess, i-a zis Maureen. Fiindcă şi-aşa te prosteşti destul.

Era înfierbântată. O apucase şi pe ea furia muzicii.

— Ascultă doar un pic cum cântă şi termină cu aiurelile.

Jess şi-a dat seama că Maureen vorbea serios, aşa că a tăcut din gură şi-am ascultat tot restul albumului în linişte. Iar dacă te uitai cu atenţie la Maureen, observai că îi strălucesc ochii un pic.

— Când a murit tipul?

— În 1974. Avea douăzeci şi şase de ani.

— Douăzeci şi şase de ani.

A tăcut câteva momente, gânditoare, ceea ce m-a făcut să sper că i se făcuse milă poate de el şi de familia lui. Cealaltă posibilitate ar fi fost că-l invidia, de fapt, fiindcă ştiuse să scape de inutilitatea atâtor ani în plus. Îţi doreşti ca oamenii să aibă reacţii, dar uneori îi vezi că exagerează, nu!?

— Lumea nu vrea să audă asta, aşa-i?! a spus ea.

Nimeni n-a zis nimic, fiindcă nu ne dădeam seama exact la ce se referea.

— Exact aşa mă simt şi eu, în fiecare zi, dar oamenii nu vor să ştie asta. Oamenii vor să ştie că mă simt cum te face Tom Jones să te simţi. Ori australianca aia din *Neighbours*. Însă eu mă simt aşa, dar ei nu vor să dea la radio ce simt eu, fiindcă oamenii trişti nu-şi au locul nicăieri.

Nu o auzisem niciodată pe Maureen vorbind astfel, nici măcar nu ştiam că o putea face. Şi nici Jess nu voia s-o mai întrerupă.

— E ciudat, fiindcă lumea crede că Matty mă împiedică să-mi găsesc locul undeva. Dar Matty nu-i chiar aşa o problemă. Multă muncă, dar… În realitate, felul în care Matty mă face să mă simt mă împiedică să-mi găsesc locul undeva. Fiindcă ajungi să evaluezi greşit importanţa fiecărui lucru. Trebuie să ghiceşti tot timpul dacă lucrurile sunt complicate ori simple, mai ales lucrurile din tine, dar nimereşti greşit, ceea ce-i face pe oameni să fugă. M-am săturat.

Şi aşa dintr-odată Maureen devenise de-a mea parcă, fiindcă se prinsese şi fiindcă simţea şi ea furia muzicii. Mi-a venit atunci să-i spun ceva frumos.

— Ai nevoie de o vacanţă.

Am spus asta fiindcă am vrut să fiu drăguţ cu ea, dar pe urmă mi-am amintit de „Cosmic Tony“ şi mi-am dat seama că acum „Cosmic Tony“ avea bani.

— Hei! Ce ziceţi de asta? De ce nu, în fond? am spus eu. Hai s-o ducem toţi pe Maureen în vacanţă undeva.

Martin a pufnit în râs.

— Ei, da, asta-i bună! a zis Jess. Dar ce-om fi noi, mă rog? Voluntari la nu-ştiu ce azil de bătrâni, sau mai ce?

— Maureen nu e bătrână, am spus eu. Câţi ani ai, Maureen?

— Cincizeci şi unu, a răspuns ea.

— OK, nu azil de bătrâni, fie. Azil de plicticoşi.

— Şi de ce-ţi închipui că tu oi fi cea mai fascinantă persoană de pe planetă? a întrebat-o Martin.

— Nu-mi place chestia asta, ca să fie clar de la bun început. Oricum, credeam că eşti de partea mea!

Şi, aproape fără să observe nimeni, în toată hlizeala şi băşcălia aia generală, Maureen începuse să plângă.

— Îmi pare rău, Maureen, a spus Martin. N-am vrut să fiu grosolan. Doar că nu pot să-mi imaginez cum am arăta noi patru, pe marginea unei piscine, întinşi pe şezlonguri la soare.

— Nu, nu, a zis Maureen. Nu m-am supărat. Nu prea mult, în fine. Ştiu că nimeni nu vrea să meargă în vacanţă cu mine. Perfect, nu-i nimic. M-a apucat aşa un pic plânsul, doar fiindcă JJ a propus asta. A trecut mult… Nimeni n-a… N-am mai fost… A fost tare drăguţ din partea lui, atâta tot.

— Oh, fir-aş al naibii, a mormăit Martin.

Ei, bine, după cum ştiţi, „fir-aş al naibii“ poate însemna o mulţime de lucruri, însă de data asta nu exista nici un fel de ambiguitate; toţi am înţeles sensul perfect. La ce se referise Martin când spusese „Oh, fir-aş al naibii“ în acest context însemna, tot urât vorbind, că o sfeclise dracului de tot. Cu alte cuvinte, mare porc ar fi ăla care i-ar putea spune lui Maureen ceva de genul: „Mda, în fond intenţia contează, nu-i aşa? Sper să te mulţumeşti cu atât“.

Aşa că peste cinci zile ne-am suit toţi într-un avion cu destinaţia Tenerife.

Maureen

A fost decizia lor, nu a mea. Nu mi se părea că aş avea cumva dreptul să decid, chiar dacă un sfert din bani erau ai mei. Eu fusesem cea care propusese iniţial o vacanţă, când discutasem cu JJ despre „Cosmic Tony“, aşa că socoteam că n-ar fi fost corect să particip şi eu la vot. M-am abţinut, aşa cred că se spune.

Nici n-a existat o controversă prea mare, de fapt. Toţi au fost pentru. Singura dispută a fost dacă să plecăm acum sau la vară, din cauza vremii, dar părerea generală, având în vedere ba una, ba alta, a fost că era mai bine să plecăm „acum“, înainte de Ziua Îndrăgostiţilor. La un moment dat, au crezut că ne-am putea permite să mergem în Caraibe, Barbados sau aşa ceva, dar pe urmă Martin ne-a atras atenţia că din banii pe care-i aveam trebuia să acoperim şi perioada de şedere a lui Matty la centrul pentru îngrijiri medicale.

— Hai să mergem atunci fără Maureen, a zis Jess, şi m-a durut pe moment, dar pe urmă m-am prins că glumise doar.

Nici nu ţin minte când am mai plâns vreodată de bucurie. Nu spun asta fiindcă aş vrea cumva ca oamenilor să li se facă milă de mine; doar că aveam un sentiment straniu. Când JJ a spus că îi venise o idee, iar apoi ne-a explicat despre ce era vorba, nu m-am încumetat nici o clipă să sper că va ieşi ceva bun din asta.

Ce ciudat, dar până în acel punct, nici nu fusesem, de fapt, drăguţi unii cu ceilalţi. Şi când te gândeşti că lucrul ăsta ar fi trebuit să facă parte din povestea noastră, ţinând seama de felul în care ne cunoscuserăm. Te-ai fi aşteptat ca asta să fie povestea celor patru oameni care se cunoscuseră tocmai fiindcă erau nefericiţi şi au vrut să se ajute unii pe alţii. Dar nu fusese deloc aşa până atunci, nici vorbă, doar dacă nu puneam la socoteală momentul când eu şi Martin ne postaserăm pe capul lui Jess. Dar chiar şi chestia asta tot fusese plină de cruzime, în loc să fi fost un gest frumos, pur şi simplu. Până atunci fusese doar povestea celor patru oameni care se cunoscuseră fiindcă erau nefericiţi, iar pe urmă se înjuraseră unii pe alţii. Trei dintre ei înjuraseră, de fapt.

Scoteam mici suspine, care jenau pe toată lumea, inclusiv pe mine.

— Fir-ar mama dr… de treabă, a zis Jess. N-ar fi decât o săptămână în porcăriile alea de Insule Canare. Eu am fost acolo. Nici o scofală – plajă, cluburi şi chestii de-astea.

Îmi venea să-i spun lui Jess că eu nu mai văzusem nici măcar o plajă din Anglia, de când Matty terminase cu şcoala; îi duceau într-o vreme, cu clasa, la Brighton, în fiecare an, aşa că am mers şi eu cu ei, de vreo două ori, parcă. Dar n-am mai spus nimic. Se prea poate să nu mai ştiu eu care e importanţa multor lucruri, dar, în mod cert, simţeam cât de mult mă apăsa faptul că nu mai ieşisem nicăieri de-atâţia ani, aşa că am preferat să tac. Îţi dai seama că nu îţi merge bine, fie şi din faptul că nu le poţi spune celorlalţi nici măcar cele mai elementare lucruri despre viaţa ta, şi asta fiindcă n-ai vrea să creadă despre tine că le cerşeşti mila. Probabil că de-asta şi ajungi să te simţi aşa rupt de lume; tot ceea ce ţi-ar putea trece prin minte să le spui n-are până la urmă decât efectul de a-i face să se simtă oribil.

Aş vrea să descriu fiecare moment al călătoriei, fiindcă mi s-a părut atât de palpitantă, dar probabil că ar fi şi asta tot o greşeală. Un om ca toţi oamenii ştie deja cum arată un aeroport, cum se-aude şi cum miroase acolo, aşa că dacă m-aş apuca să vă povestesc despre asta acum, ar fi ca şi cum v-aş spune că n-am mai fost la mare de zece ani. Am făcut rost de un paşaport valabil un an, de la oficiul poştal, dar până şi chestia asta mi-a provocat

multe emoţii, fiindcă am văzut la coadă vreo două persoane de la biserică, iar acolo se ştie perfect că eu nu plec niciodată nicăieri. Una dintre persoanele astea era Bridgid, doamna care nu m-a invitat la petrecerea de Anul Nou la care nu am fost; într-o bună zi, m-am gândit eu, o să-i povestesc cum m-a ajutat ea pe mine să plec în prima mea excursie în străinătate. Dar, înainte de asta, trebuia neapărat să descopăr adevărata însemnătate a lucrurilor.

Ştiţi, probabil, că stai pe şiruri de câte trei locuri. M-au lăsat pe mine să stau pe scaunul de la fereastră, fiindcă oricum toţi mai fuseseră cu avionul. Martin s-a aşezat la mijloc, iar JJ s-a aşezat lângă el, pe partea dinspre culoar. Asta în primele cinci minute. Imediat însă după aceea, Jess a schimbat locul cu JJ, fiindcă s-a luat la ceartă cu femeia care stătea lângă ea, din cauza punguliţei ăleia cu alune pe care ţi-o dau în avion, aşa că s-a lăsat cu ceva ţipete şi insulte. Un alt lucru pe care-l ştiţi, probabil, e că se-aude un zgomot cumplit la decolare şi că, uneori, avionul se zgâlţâie în aer. Ei, sigur că eu n-aveam de unde să ştiu toate astea, aşa că am început să tremur ca o piftie, iar Martin mă ţinea de mână şi vorbea cu mine, ca să mă liniştesc.

Şi probabil că mai ştiţi că, atunci când te uiţi pe geam, din avion, şi vezi că lumea a intrat parcă la apă, fără să vrei te gândeşti la toată viaţa ta, de la început şi până la momentul în care eşti atunci, şi la toţi oamenii pe care i-ai cunoscut. Şi ştiţi precis cum, gândindu-te la toate chestiile astea, ajungi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că ţi le-a dat, dar te şi revolţi împotriva Lui că nu te-ajută să înţelegi totul mai bine, aşa că până la urmă simţi că în sufletul tău s-a făcut un talmeş-balmeş oribil şi vrei să discuţi cu un preot. M-am decis ca la întoarcere să nu mai stau pe scaunul de la geam. Nici nu-mi dau seama, pe cuvânt, cum s-or descurca toţi oamenii ăia care trebuie să zboare cu avionul cel puţin o dată sau de două ori pe an!

Fără Matty cu mine, parcă-mi lipsea un picior. Aşa de ciudat mi se părea. Dar, în acelaşi timp, îmi plăcea cât de uşoară mă simţeam astfel, ceea ce-nseamnă că nu era deloc ca şi când mi-ar fi lipsit un picior, fiindcă nu cred că oamenii cărora li s-a tăiat un picior se bucură prea mult că se simt mai uşori. A fost cât pe-aici să spun că era mult mai simplu să mă deplasez fără Matty, când, în realitate, e mult mai complicat să te deplasezi dacă n-ai decât un singur picior, n-am dreptate? Prin urmare, ar fi poate mult mai corect să spun că a fi în avion fără Matty era ca şi cum n-aş fi avut un al treilea picior, fiindcă un al treilea picior m-ar fi făcut să mă simt greoaie,

cred eu, şi m-ar fi incomodat, ceea ce înseamnă că aş fi răsuflat uşurată, dacă aş fi scăpat de el. Cel mai dor mi-era de Matty când avionul începea să se zgâlţâie; nu voiam să mor, fără să-mi fi luat rămas-bun de la el. Şi-atunci intram în panică.

Nu ne-am certat deloc în prima seară. Toţi erau fericiţi, atunci, până şi Jess. Hotelul era frumos, curat, fiecare aveam baia noastră, chestie la care nici nu m-aşteptasem. Iar, când am deschis obloanele, lumina s-a revărsat în cameră ca un torent de apă printr-un dig rupt, încât am avut senzaţia că mă doboară practic din picioare. Genunchii mi s-au muiat pe moment şi a trebuit să mă rezem de perete. Vedeam şi marea acolo, afară, dar nu era deloc sălbatică şi violentă, ca lumina; stătea doar aşa liniştită şi albastră, susurând încetişor de tot. Unii oameni pot vedea aşa ceva ori de câte ori poftesc, mă gândeam eu, dar pe urmă a trebuit să nu mă mai gândesc la asta, fiindcă m-ar fi împiedicat să mă pot gândi la ce voiam eu să mă gândesc. Era un moment când se cuvenea să mă simt recunoscătoare, nu s-o invidiez pe nevasta vecinului sau pe vecin, fiindcă poate vedea marea.

Am mâncat la un restaurant cu vedere la mare, nu prea departe de hotel. Eu am luat o bucată bună de peşte, bărbaţii au mâncat calamar şi homar, iar Jess a comandat un hamburger. Am băut şi eu vreo două-trei pahare de vin. N-are rost să vă mai spun de când nu mai mâncasem la un restaurant ori de când nu mai băusem vin la masă, fiindcă m-am învăţat mai bine să tac. N-am încercat nici măcar să le spun celorlalţi, fiindcă simţeam şi singură cât de gravă era remarca mea şi nu voiam să-i încarc şi pe ei. Oricum, au aflat deja acum, că de peste un car de ani, poate, nu mai făcusem absolut nimic, în afară de ceea ce trebuia să fac în fiecare zi a vieţii mele. Considerau că era de la sine înţeles.

Aş vrea totuşi să spun asta şi nici nu-mi pasă cum sună: a fost cea mai formidabilă masă pe care am mâncat-o vreodată şi, poate, cea mai frumoasă seară pe care o trăisem vreodată. E chiar atât de groaznic să vezi doar partea bună a lucrurilor?

Martin

N-aş putea spune că în prima seară a fost prea rău. Câte cineva m-a mai recunoscut o dată sau de vreo două ori, aşa c-a trebuit până la urmă să-mi pun cascheta de baseball a lui JJ, trasă bine peste ochi, ceea ce m-a deprimat destul. Nu e genul meu să umblu cu aşa ceva şi, oricum, detest

persoanele care poartă orice fel de acoperământ de cap, în timpul mesei. Am mâncat aşa şi-aşa, nişte fructe de mare într-o bombă pentru turişti, la malul mării, şi singurul motiv pentru care nu m-am plâns de cum a fost acolo, aşa cum mă plâng de orice pe lume, a fost din cauza expresiei de pe faţa lui Maureen: era atât de transpusă de cambula ei la microunde şi de vinul cald din pahar, încât mi s-a părut o bădărănie să-i stric cheful.

Maureen nu fusese niciodată nicăieri, pe când eu fusesem în vacanţă chiar cu câteva luni înainte. Am plecat cu Penny câteva zile la Mallorca, după ce am ieşit din închisoare. Am stat într-o vilă particulară, lângă Deya, şi credeam atunci că voi trăi cele mai frumoase zile din viaţă, din moment ce cea mai urâtă perioadă din existenţa mea – ultimele trei luni – se încheiase. Dar, desigur, nu era deloc aşa; a spune că închisoarea a însemnat pentru tine cele mai urâte trei luni din viaţă e ca şi cum ai zice că un groaznic accident de maşină a reprezentat cele mai oribile zece secunde din viaţa ta. Sună logic şi corect; sună adevărat. Dar nu e, fiindcă perioada cea mai urâtă vine după aceea, când te trezeşti în spital şi afli că soţia ta a murit sau că ţi s-au amputat picioarele, ceea ce înseamnă, de fapt, că tot ce putea fi mai rău abia a început. Sunt perfect conştient că am un mod sumbru de a vorbi despre o minivacanţă într-o insulă mediteraneană absolut agreabilă, numai că în Mallorca am realizat că tot ce putea fi mai rău nu se isprăvise nici pe departe şi că era posibil să nu se termine niciodată. Închisoarea este ceva umilitor şi înfiorător, ceva îndobitocitor pentru spirit şi feroce de distructiv pentru suflet, aşa cum expresia „distrus sufleteşte“ nu o poate reda însă. Ştiţi ce sunt „strigăturile“? Nu?! Nici eu n-am ştiut, până în prima noapte, atunci. „Strigături“ înseamnă când nişte descreieraţi drogaţi cui îşi urlă de la distanţă diverse întrebări, referitoare toate la ce le-ar plăcea lor să păţească nou-venitul ăla antipatic şi/sau faimos. Am fost şi eu subiectul unor strigături în prima seară acolo; nu mă voi obosi să înşir nici măcar cele mai imaginative sugestii, dar e de-ajuns să spun că n-am dormit deloc bine în noapte aceea şi că, pentru prima oară în viaţă, am avut nişte fantezii de răzbunare extrem de violente. Toate se concentrau asupra zilei când aveam să fiu eliberat din puşcărie, dar, deşi am simţit atunci o uşurare copleşitoare, sentimentul acesta n-a ţinut prea mult.

Infractorii îşi ispăşesc pedeapsa făcând închisoare, dar, cu tot respectul cuvenit faţă de amicii mei din Aripa B, eu nu eram un infractor, de fapt; eram un prezentator de televiziune, care făcuse o greşeală, ceea ce, în mod paradoxal, însemna că nu-mi voi putea ispăşi niciodată pedeapsa. Era o

problemă de clasă socială şi, o regret, dar nu are nici un rost să ne prefacem că n-a fost. Vedeţi voi, ceilalţi deţinuţi se vor întoarce într-un final la existenţa lor de hoţi, traficanţi de droguri, poate chiar huligani sau ce dracu' or fi făcut ei înainte să li se ia „meseria“ din mână; se va dovedi că închisoarea n-a reprezentat pentru ei nici un fel de impediment, din punct de vedere social sau profesional. Ba, dimpotrivă chiar, ar putea constata că perspectivele şi statutul lor social s-au îmbunătăţit.

E imposibil însă să te mai întorci în clasa de mijloc a societăţii după ce ai stat la răcoare. S-a isprăvit, eşti terminat. N-ai cum să te duci la directoarea televiziunii şi să-i spui că eşti decis să îţi ceri înapoi postul de la matinalul TV. Nu te duci să le baţi la uşă prietenilor, ca să le spui că eşti din nou disponibil ca să le onorezi invitaţiile la petreceri. Nu trebuie nici măcar să te mai oboseşti să-i spui fostei tale soţii că vrei să-ţi vezi iarăşi copiii. Mă-ndoiesc că doamna Big Joe ar fi îndrăznit să-i interzică tipului să-şi viziteze copiii şi mă-ndoiesc că amicii lui cu care bea la cârciumă s-ar fi tras pe la colţuri ca să bombănească împotriva lui. Pot paria că, dimpotrivă, i-ar da de băut şi i-ar găsi imediat o gagică. M-am gândit foarte mult şi profund la chestia asta, cu rezultatul că am devenit în final destul de radical în privinţa eficacităţii corecţiei penale: am ajuns la concluzia că nici un ins care câştigă pe an peste, să zicem, şaptezeci şi cinci de mii de lire sterline, n-ar trebui să fie condamnat vreodată la închisoare, fiindcă pedeapsa va fi întotdeauna mai aspră decât infracţiunea. Ar trebui, eventual, să te oblige să consulţi un terapeut sau să donezi nişte bani pentru scopuri caritabile ori mai ştiu eu ce.

În vacanţa aceea cu Penny, a fost prima dată când am înţeles pe deplin nenorocirea în care mă aflam şi nenorocirea în care mă voi afla mereu. Vila de la capătul drumului era proprietatea unor cunoscuţi de-ai noştri, un cuplu care avea o companie de producţie şi care, în vremuri mai fericite, ne oferiseră amândurora ceva de lucru. Ne-am întâlnit cu ei întâmplător într-o seară, la un bar din zonă; ei, bine, s-au prefăcut că nu ne cunosc. Mai târziu, doamna respectivă a luat-o deoparte pe Penny într-un supermarket şi i-a explicat cât de îngrijoraţi sunt ei pentru fiica lor adolescentă, o fată de paisprezece ani deosebit de urâtă care, ca să fiu absolut sincer, n-are nici o şansă să-şi piardă virginitatea mulţi ani de-acum încolo, şi în nici un caz cu mine. Totul era o prostie, evident, fiindcă de fapt tipa ştia perfect că putea avea încredere să mă lase cu fie-sa, fără să se întâmple nimic, la fel de bine cum ştia că putea avea încredere să-mi dea portofelul pe mână, bunăoară, fără să dispară nimic din el. Dar ăsta era felul ei de a-mi spune, aşa cum au

procedat şi nenumăraţi alţii de atunci, că am fost izgonit din Grădina Islingtonului şi că sunt blestemat să bântui la nesfârşit prin birourile celor mai mizerabile companii TV prin cablu.

Aşadar, cina în prima seară la Tenerife pur şi simplu m-a deprimat. Oamenii ăştia nu erau din lumea mea. Oamenii ăştia vorbeau cu mine doar fiindcă eram în barca lor, o barcă şubredă însă, cu care n-aveai încredere să te avânţi în larg, o bărcuţă prăpădită, care-mi dădeam seama brusc că urma să se frângă şi să se ducă la fund. Barca asta era făcută să te fâţâi cu ea pe lac, în Regent's Park, or noi voiam să navigăm naibii în ea până la Tenerife! Numai un idiot putea crede că barca asta va mai pluti mult.

Jess

Nu cred că totul a doua zi a fost din vina mea. Îmi asum o parte din vină, dar când se întâmplă ceva rău, nu faci decât să înrăutăţeşti şi mai mult lucrurile, dacă ai o reacţie exagerată, nu credeţi? Şi eu zic că unii au reacţionat exagerat. Fiindcă e cu ăia de la Noii Laburişti, tata trâmbiţează tot timpul despre toleranţa faţă de oamenii de culturi diferite, dar ce cred eu că s-a întâmplat aici a fost că *unii*, cu alte cuvinte Martin, n-au fost toleranţi faţă de cultura mea, care, spre deosebire de-a lui, e mai degrabă o cultură a băuturii, a drogurilor şi a regulatului. Îmi place să cred că eu o respect pe-a lui. Eu nu m-apuc să-i spun că i-ar prinde bine să se matolească, să se îndoape cu droguri şi să agaţe mai multe pipiţe. Aşa că şi el ar trebui să respecte mai mult cultura mea. Dacă aş fi evreică, sigur nu s-ar apuca să-mi spună să mănânc carne de porc, şi-atunci de ce să-mi spună să nu fac alte chestii?!

N-au fost decât şapte ani între primul şi ultimul album al Beatleşilor. În fond, şapte ani nu-nseamnă nimic, când te gândeşti cât de mult şi-au schimbat ei pieptenăturile şi muzica. Azi, există trupe care merg înainte şapte ani fără nici să se sinchisească să facă ceva. În fine, după ăia şapte ani, probabil că s-o fi săturat fiecare de mutrele celorlalţi şi e clar că şi-au dorit altceva. John le-avea cu drogurile sau ce-or fi fost alea, iar Paul voia să aibă ferma lui, or e greu de presupus că se mai poate menţine o relaţie între nişte oameni atât de diferiţi, mai ales când unul dintre ei se droghează. OK, la noi nu trecuseră nici măcar şapte săptămâni, darămite ani, dar noi am fost diferiţi de la bun început, pe când John şi Paul gustau acelaşi gen de muzică, urmaseră aceleaşi şcoli şi aşa mai departe. Noi n-aveam nimic în

comun. Nici măcar nu eram din aceeaşi ţară. Prin urmare, într-un fel nici nu-i de mirare că, la noi, cei „şapte ani“ ajunseseră să se condenseze în cam trei săptămâni.

S-a întâmplat deci că am luat micul dejun împreună, după care am convenit să-şi vadă fiecare de programul lui până seara, când ziceam să ne întâlnim toţi la barul hotelului, unde beam un cocteil şi plecam apoi să mâncăm ceva. Bun. Eu şi JJ ne-am dus să înotăm în piscina hotelului, în timp ce Maureen şedea pe margine şi se uita la noi, după care am zis că mă duc singură în oraş.

Noi stăteam în partea de nord a insulei, într-o staţiune care se cheamă Puerto de la Cruz, unde era OK. Când am mai fost cu ai mei înainte, am stat în partea de sud, unde-i demenţial efectiv, dar probabil prea demenţial pentru Maureeen, şi, cum se presupunea că asta era vacanţa ei, nu m-a deranjat prea mult să schimbăm. Voiam însă să fac rost de nişte marijuana, dar era mai greu să găsesc chestii de-astea pe-aici, decât dincolo. Şi-aşa am ajuns eu să mă bag în buclucul ăla despre care Martin, după părerea mea, a vorbit foarte nerespectuos.

Am bătut câteva baruri, în căutarea cuiva de la care să cumpăr nişte jointuri, iar în al doilea bar am văzut o fată care semăna leit cu Jen. Nu exagerez deloc; când s-a uitat la mine, fără să mă recunoască, am crezut că face pe nebuna, până când am observat că ochii îi avea altfel, adică mult mai mici, şi că era decolorată la păr; degeaba, Jen nu s-ar fi decolorat niciodată la păr, oricât de mult ar fi ţinut să se deghizeze. Oricum, tipei nu i-a convenit că mă holbam la ea, aşa că n-am putut să nu-i zic şi eu vreo două; ei bine, era englezoaică şi din păcate a înţeles perfect cuvintele alea, aşa că mi-a servit şi ea o şarjă identică, după care nu m-am lăsat nici eu. La un moment dat, după ce ne-am tot complimentat noi aşa, ni s-a zis să plecăm de-acolo. O să fiu sinceră şi n-o s-ascund că eu băusem deja vreo două pahare de Bacardi Breezer, deşi era încă destul de devreme, şi cred că de la astea devenisem cam agresivă, însă tipa n-a dat curs invitaţiei mele de a ne bate. Şi apoi a urmat scenariul uzual: fratele lui Nu-era-Jen, barul ăla, tipul ăla, bani, droguri şi două pastile de ecstasy, n-aveam de gând să m-ating de nici unele decât mai târziu, am ajuns până la urmă să le iau pe toate imediat, nişte unii dintr-o localitate numită Nantwich, tipul ăla, năucă de la droguri, lăsată năucă de una singură. Borât, dormit pe plajă, trezit, drogată cui, adusă înapoi la hotel cu maşina poliţiei. Nu cred că mai cunoscusem până atunci pe cineva din Nantwich, şi toate astea s-au întâmplat pe timpul

zilei, dar făcând abstracţie de asta a fost tipic ca la o ieşire seara în oraş. Ălora de la poliţie le-am zis că Maureen şi Martin sunt părinţii mei, chestie care l-a deranjat pe Martin. Dar nu cred că era nevoie ca din cauza asta să se mute la alt hotel. Ne trecea nouă până la urmă şi supărarea asta.

M-am simţit groaznic a doua zi dimineaţă, în special fiindcă mă culcasem fără să mănânc nimic, deşi sunt convinsă că pastilele alea de ecstasy, plus cele două pahare de Bacardi Breezer şi doza de marijuana îşi aduseseră şi ele toată contribuţia. Aveam senzaţia aia oribilă care te-apucă atunci când realizezi că, degeaba, orice-ai face, n-ai cum să scapi de tine însuţi. Adică, poţi să-ţi născoceşti tot felul de personaje şi să te bagi în pielea lor, cum am făcut în noaptea de Anul Nou, când m-am purtat ca-n cărţile lui Jane Austen, iar chestia asta îţi lasă un pic de respiro. Dar e imposibil să o ţii aşa mult timp, iar atunci revii la vechea fază cunoscută, când ieşi din vreun bar rău famat, ca să vomiţi în stradă şi să iei pe toată lumea la bătaie. Tata se miră cum de pot fi în halul ăsta, dar adevărul e că aşa se întâmplă când nu ai de-ales, or tocmai de-aia îţi şi vine să te-omori. Când încerc să mă gândesc la un mod de viaţă fără baruri rău famate şi crize de vomat în stradă, nu-mi iese deloc; nu-mi pot imagina nimic. Jess Crichton, asta e viaţa ta şi, apropo, uite nişte oameni din Nantwich care au multe de spus despre tine.

L-am întrebat odată pe tata ce-ar face dacă n-ar lucra în politică, iar el mi-a zis că ar lucra în politică, adică a vrut să spună, cred eu, că oriunde s-ar afla în lumea asta, orice serviciu ar avea, tot ar găsi calea spre ceea ce-i place, cam cum se zice despre pisici, care ştiu să ajungă înapoi acasă şi când stăpânii s-au mutat. Ar lucra la consiliul local, ar împărţi pliante, nu contează, ar face orice, numai să se simtă în elementul lui. Era un pic cam trist când mi-a zis asta; spunea că, în fond, chestia asta dovedea lipsă de imaginaţie.

Exact aşa sunt şi eu; sufăr de lipsă de imaginaţie. Aş putea face ce vreau, absolut în fiecare zi, dar ce vreau eu să fac, se pare, este să mă cherchelesc până nu mai pot şi să sar la bătaie. A-mi spune că pot face orice vreau este ca şi cum ai scoate dopul de la cada plină, după care i-ai zice apei că se poate scurge unde vrea ea. Încercaţi, ca să vedeţi ce se întâmplă.

JJ

Am avut o zi frumoasă, în prima zi. Dimineaţa, am citit *The Sportswriter* lângă piscină, iar asta da carte mişto pe bune. Şi pe urmă am comandat un

sandviş, după care… Ei bine, ce mai tura-vura, m-am gândit că era timpul să-mi gâdil un pic libidoul, care zăcea de multă vreme la reanimare şi nu vădise nici un semn de viaţă de pe puţin patru-cinci luni. Aţi citit vreodată cartea aia pe care nu ştiu ce gagiu cică ar fi scris-o cu pleoapa? Omul trebuia să clipească de fiecare dată când persoana care îl ajuta ghicea corect litera din alfabet. Povestea-i adevărată. În fine, în vecii vecilor libidoul meu de rahat n-ar fi fost în stare să scrie o carte. Dar, stând eu în şort lângă piscină, unde soarele încălzea părţi din mine care fuseseră îngheţate multă vreme, în toate felurile în care ar putea fi îngheţate, au apărut nişte semne de viaţă, vagi, dar inconfundabile.

Nu-nseamnă însă că am plecat în oraş cu scopul precis de a face ceva apropo de chestia asta. Mă gândeam doar să dau o raită şi să mai casc ochii prin jur, poate, eventual, să reiau contactul cu acea latură a vieţii mele. M-am dus totuşi întâi înapoi în cameră, ca să mă îmbrac. Nu e genul meu să-mi arăt pectoralii. Am vreo şaizeci şi cinci de kile, sunt uscat ca dracu', alb ca o stafie, or, cum să te plimbi pe lângă nişte masculi bronzaţi şi musculoşi, când tu arăţi în halul ăsta?! Până şi-o puicuţă, care s-ar da-n vânt după genul stafie uscată, tot s-ar reprofila într-un asemenea context, nu credeţi?! Păi, uite, de exemplu nu contează că vă place mult Dolly Parton, fiindcă, dacă aţi auzi o frumuseţe de melodie de-a ei băgată ca nuca-n perete într-un program hip-hop, sigur nu vi s-ar mai părea aşa de reuşită. De fapt, nici n-aţi putea s-o *auziţi*, ce mama dracului. Aşa şi cu mine. Îmbrăcându-mă acum cu jeanşii mei negri decoloraţi şi cu tricoul ăla cu „Drive-By Truckers", speram să mă pot face auzit de cine trebuia.

Şi fiţi atenţi, vă rog: nu numai că m-am făcut auzit, dacă-mi permiteţi să folosesc un eufemism, dar mai ales m-am făcut auzit de către cineva care văzuse trupa noastră şi ne plăcuse. Adică, de fapt, vă daţi seama cât de mică era probabilitatea? OK, nu pot spune că ea şi-a amintit clar de noi; ba cumva eu a trebuit să-i spun că îi plăcuse de noi, dacă mă puteţi înţelege. Totuşi. Vasăzică, am găsit piscina aia mişto, cu apă sărată, în oraş, creaţia nu ştiu cărui artist local, aşa că m-am oprit să beau o bere şi să mănânc un sandviş exact vizavi de-acolo. O pipiţă, englezoaică tipa, stătea de una singură la masa de-alături; citea cartea aia, *Bel Canto,* aşa că i-am zis că am citit-o şi eu, după care, începând noi să discutăm pe tema asta, am profitat şi-am trecut repede la masa ei. Pe urmă, am început să vorbim despre muzică, având în vedere că în *Bel Canto* e vorba oarecum despre muzică – operă, în fine, despre care unii zic că ar fi muzică –, iar ea a spus că îi place

mai mult rock’n’roll-ul decât opera, la care fac: eu „Ce formaţii?“ Şi mi-a înşirat o grămadă, printre care trupa aia, Clockers, cu care fuseserăm noi într-un turneu, acum câţiva ani. Îi văzuse şi ea pe băieţii ăia în turneu, atunci, la Manchester, unde locuia, şi parcă-şi amintea că a ajuns la concert un pic mai devreme, aşa că a apucat să vadă şi formaţia care a deschis spectacolul. La care, zic: „Păi, ăia eram noi“. Şi ea spune: „Oh, exact, ţin minte, aţi fost mişto“. Da, ştiu, bine, dar eram într-o perioadă din viaţă când mă bucuram la orice compliment.

Până la urmă, ne-am petrecut după-amiaza împreună, după care mi-am băgat picioarele în cina în familie, aşa că am petrecut seara împreună, iar în final, am petrecut şi noaptea împreună la mine la hotel, fiindcă ea stătea cu o colegă în cameră. A fost prima oară când mă culcam cu o tipă, după ultima noapte, atunci, cu Lizzie, când oricum semănase mai degrabă a necrofilie.

A doua zi dimineaţă, m-am dus cu Kathy la micul dejun, în restaurant, şi asta nu numai fiindcă hotelul nostru n-avea suficiente stele încât să poată asigura serviciul în cameră: nu, de fapt, abia aşteptam să dau nas în nas cu ceilalţi. Nu ştiu de ce, dar m-aşteptam la nişte încurajări – OK, poate nu de la Maureen, dar sigur de la Martin, care ştie să aprecieze o fată frumoasă. Ba nu ştiu cum, mi-am băgat în cap că până şi lui Jess aveam să-i fac o impresie bună. Mi-era suficient să mi-i imaginez pe toţi trei în cealaltă parte a sălii, doi dintre ei şuşotind glume porcoase, că mă şi simţeam iarăşi mişto.

Maureen a venit prima jos. I-am făcut cu mâna când a intrat, ca să fiu prietenos, dar ea a interpretat greşit gestul meu, crezând că o chem la masa noastră, aşa că a venit şi s-a aşezat acolo, cu noi. Se uita bănuitoare la Kathy.

— E cineva care n-o să coboare la micul dejun?

Nu, nu era grosolană. Era doar derutată.

— Nu, nu-i asta…

Dar pe urmă n-am mai ştiut ce să spun.

— Eu sunt Kathy, a zis Kathy, care era şi ea derutată. O prietenă de-a lui JJ.

— Problema e că de fapt nu încăpem cinci persoane la masă, a zis Maureen.

— Dacă vin toţi, atunci eu şi Kathy ne mutăm la altă masă, am zis eu.

— Cine „toţi“, adică? a întrebat Kathy, absolut logic, presupun.

— Martin şi Jess, a spus Maureen. Doar că Jess a fost adusă acasă cu maşina poliţiei azi-noapte. Aşa că s-ar putea să nu coboare.

— Oh, am zis eu.

Adică, da, chiar mă interesa să aflu de ce Jess fusese adusă acasă cu maşina poliţiei. Dar nu tocmai acum; puteam să mai aştept.

— Dar ce-a făcut? a întrebat Kathy.

— Dar ce n-a făcut? a replicat Maureen.

Ospătăriţa a venit să ne toarne nişte cafea, iar Maureen s-a dus la bufet să-şi ia cornurile.

Kathy se uita la mine. Mi-era clar că voia să-mi pună nişte întrebări.

— Maureen e…

Dar n-am mai ştiut cum să închei propoziţia. Nici n-a mai fost nevoie, de fapt, fiindcă exact atunci a apărut şi Jess, care s-a aşezat cu noi la masă.

— Lua-m-ar dracu' să mă ia, a zis ea, în loc de orice prezentare. Mă simt ca un căcat. Normal ar fi ca, după ce borăşti straşnic, să te simţi mai bine. Dar eu mi-am borât toate maţele azi-noapte. N-a mai rămas, cred, nimic înăuntru.

— Eu sunt Kathy, a zis Kathy.

— Salut, a spus Jess. Sunt într-aşa un hal, încât nici nu mi-am dat seama că nu te cunosc.

— Sunt o prietenă de-a lui JJ, a zis Kathy, la care lui Jess i-au scăpărat ochii ameninţător.

— Ce fel de prietenă?

— Ne-am cunoscut ieri.

— Şi deja luaţi micul dejun împreună?

— Gura, Jess.

— Dar ce-am spus acum?

— Problema e ce voiai să spui.

— Şi ce voiam să spun?

— Habar n-am.

— I-ai cunoscut deja pe părinţii noştri, Kathy?

Kathy a aruncat o privire speriată spre Maureen.

— JJ, eşti mai tare decât mine, a zis Jess. Eu n-aş avea curaj să vin la micul dejun în familie cu un tip de-o noapte. Eşti modern, bă, pe bune!

— Ea e mama ta? a zis Kathy.

Încerca să pară dezinvoltă, dar îmi dădeam seama că era cam nervoasă.

— Cum să fie mama mea?! Nici măcar nu suntem de aceeaşi naţionalitate. Jess doar…

— Ţi-a povestit şi ţie că e muzician? a spus Jess. Da?! Păi, eram sigură. Aşa face întotdeauna. E singura modalitate prin care mai poate agăţa şi el câte-o tipă. Degeaba-i tot spunem noi să renunţe la tertipul ăsta, fiindcă lumea află până la urmă şi e mai rău. Precis ţi-a zis că a fost cântăreţ, nu?!

Kathy a încuviinţat din cap şi s-a uitat la mine.

— Să mori de râs, nu alta. Ia cântă-i ceva, JJ. Trebuie să-l auzi, zău. Sună ca dracu'.

— Kathy a văzut formaţia mea, i-am zis eu.

Dar, imediat ce-am spus chestia asta, mi-am amintit că, de fapt, eu îi zisesem lui Kathy că a văzut trupa noastră, ceea ce nu-i chiar aceeaşi chestie; am citit pe faţa lui Kathy, când s-a întors spre mine, că îşi amintise şi ea exact acelaşi lucru. Of, fir-ar să fie!

Maureen şi cornurile ei s-au instalat la masă.

— Ce facem dacă apare şi Martin? Nu e loc destul.

— Oh, nu, a zis Jess. Aaaaa. Ajutor. Păi, o să intrăm în panică, presupun.

— Poate-ar fi mai bine s-o iau şi eu din loc, a zis Kathy.

S-a ridicat în picioare şi a dat pe gât toată cafeaua.

— Anna şi-o fi făcând griji, fiindcă nu ştie ce s-a întâmplat cu mine, a mai adăugat Kathy.

— Putem să ne mutăm la altă masă, am zis eu, dar mi-am dat seama că se terminase totul.

O forţă malefică, asupra căreia n-aveam nici un control, distrusese totul.

— Pa, ne vedem mai târziu, a zis Jess, veselă.

Şi asta a fost ultima oară când am mai văzut-o pe Kathy. Dacă aş fi în locul ei, şi-acum mi-aş mai repeta în cap dialogul ăsta, după care l-aş scrie pe hârtie şi-aş ruga nişte prieteni să-l pună în scenă, doar-doar o să pot dibui vreun indiciu care să m-ajute să mă dumiresc ce s-a-ntâmplat de fapt atunci, la micul dejun.

Cu Jess, nu se ştie niciodată dacă vrea să fie caustică sau doar s-a nimerit aşa. Când îţi turuie gura atât de repede şi de des cum îi turuie ei, nu se poate să nu loveşti la ţintă uneori. Nu ştiu cum se face, dar atunci a avut dreptate: treaba cu Kathy nu s-ar fi întâmplat, dacă nu era schema cu muzician. Eu n-am vrut altceva decât să agăţ şi eu o gagică, prima de când se destrămase trupa noastră – prima din viaţa mea de muzicant nepracticant, fiindcă de când mă ştiu am fost într-o formaţie, chiar şi atunci când mi-am pierdut

virginitatea. Aşa că după ce-a plecat ea, am început să-mi fac griji că mie treaba asta n-o să-mi iasă niciodată; ba parcă mă şi vedeam peste vreo patruzeci de ani într-o porcărie de-aia de azil de babalâci, povestind vreunei băbuţe ştirbe cum impresarul de la REM a ţinut neapărat să se ocupe şi de trupa noastră. Când aveam să devin şi eu cineva odată – un om cu o slujbă şi cu o personalitate, care să impresioneze pe toată lumea?! La naiba, ce rost mai are să renunţi la ceva, dacă n-ai de pus nimic în loc?! Să zicem că aş fi continuat să vorbesc despre cărţile pe care le citeam amândoi, fără să pomenesc niciodată de muzică… Aş mai fi ajuns oare atunci în pat cu ea? Nu prea cred. Mi se părea că, fără viaţa pe care o avusesem înainte, pentru mine viaţa nici nu mai exista. Şi-aşa, ceea ce eu sperasem să-mi ridice naibii moralul m-a făcut până la urmă să mă simt strivit şi disperat.

Maureen

N-am dat nici unul importanţă faptului că Martin a lipsit de la micul dejun, deşi micul dejun era inclus în preţ. Începeam să mă obişnuiesc cu ideea că nu se putea ca, o dată sau de două ori pe zi, să nu se întâmple ceva, iar eu să nu înţeleg nimic. Nu înţelegeam ce făcuse Jess în noaptea precedentă, cum nu înţelegeam nici ce căuta femeia aia străină – fata, de fapt – acolo cu noi la masă, la micul dejun. Iar acum nu înţelegeam unde dispăruse Martin. Dar nici nu conta prea mult, dacă eu pricepeam sau nu. Uneori, când vezi la televizor un film cu poliţai şi bandiţi, la început nu înţelegi nimic, dar ştii că nu asta contează. Te uiţi oricum în continuare, fiindcă până la urmă tot o să explice cineva cum stau lucrurile, dacă eşti suficient de atent. Încercam să-mi spun că viaţa cu Jess, JJ şi Martin era ca un film cu poliţai şi bandiţi; deşi nu priceam tot, important era să nu intru în panică. Nu-mi rămânea decât să aştept până când cineva îmi dădea un indiciu. Şi, oricum, începeam să constat că, şi dacă nu înţelegeai aproape nimic, tot nu conta de fapt. Nu înţelesesem, bunăoară, de ce a trebuit să spunem că am văzut un înger sau cum, spunând asta, am ajuns să fim daţi la televizor. Dar se pare că nimeni nu se mai gândea la chestia asta acum, aşa că de ce să mă mai frământ degeaba?! Trebuie să recunosc că mi-am făcut un pic griji neştiind cum o să încăpem toţi la masă, la micul dejun, dar asta nu pentru că aş fi fost cumva derutată. Doar că nu voiam ca Martin să creadă că suntem nepoliticoşi.

După micul dejun, am încercat să telefonez la centrul medical, dar nu m-am descurcat singură. Până la urmă, a trebuit să-l rog pe JJ să mă ajute, iar el mi-a explicat că sunt o mulţime de cifre pe care trebuie să le formezi în plus, în timp ce la altele trebuie să renunţi, şi nu mai ştiu ce încă. Nu era deloc un tupeu din partea mea dacă foloseam telefonul, din moment ce ceilalţi îmi spuseseră că pot suna o dată pe zi, indiferent cât costă; altminteri, ziceau ei, nici nu m-aş putea relaxa ca lumea.

Şi convorbirea telefonică… Ei bine, asta a schimbat totul. Doar alea două sau trei minute. Am simţit că s-a întâmplat mai mult în capul meu pe durata acelei convorbiri telefonice, decât în tot timpul ăla cât am stat sus, pe acoperiş. Şi asta nu fiindcă aş fi aflat vreo veste proastă sau, în general, aşa, ceva nou. Matty era bine. Cum să nu fie bine, de fapt? Avea nevoie de îngrijiri şi primea îngrijiri; ce altceva să-mi fi spus la telefon, nu?! Am încercat să lungesc un pic conversaţia şi, ce-i drept, şi infirmierul a încercat să mă ajute, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Numai că nici lui, nici mie nu ne venea în cap ce să mai spunem. Matty nu face nimic, în general, toată ziua, aşa că nu făcuse nimic nici în ziua aceea anume. Ieşise la aer în scaunul cu rotile, aşa că am discutat un pic despre asta, dar cel mai mult am vorbit despre vreme şi despre grădină.

La sfârşit, i-am mulţumit, am închis telefonul şi m-am gândit un pic, încercând să nu-mi fie milă de mine însămi. Dragoste, grijă şi tot restul, lucruri pe care doar o mamă le poate oferi… Pentru prima oară în viaţa lui, realizam în fine că lui lucrurile astea nu-i erau de nici un folos. Aveam şi eu tot atâta rost ca şi personalul de la centrul medical. Probabil, totuşi, că eram mai pricepută decât ei, în ceea ce-l priveşte, datorită experienţei pe care o căpătasem. Dar, în două săptămâni, puteam să-i învăţ şi pe ei tot ce era nevoie să ştie.

Asta însemna că dacă eu muream, cu Matty va fi bine. Şi asta mai însemna că lucrul de care-mi fusese cel mai teamă, de când se născuse el, nu era nicidecum înfricoşător. Nici nu-mi dădeam seama dacă, ştiind acum asta, îmi venea mai mult să mă omor, sau nu. Nu ştiam dacă toată viaţa mea fusese o pierdere de timp, sau nu.

Am coborât la parter, unde am văzut-o pe Jess în hol.

— Martin s-a mutat din hotel, a zis ea.

Şi i-am zâmbit politicos, dar nu m-am oprit, am continuat să merg. Nu-mi păsa că Martin se mutase din hotel. Dacă n-aş fi dat telefonul acela, mi-ar fi păsat, fiindcă banii noştri erau la el. Dar dacă plecase cu banii, ce mai

conta, de fapt? Eu puteam rămâne acolo, sau nu, şi puteam mânca, sau nu, şi puteam bea, sau nu, şi puteam pleca acasă, sau nu, şi ceea ce făceam sau nu făceam eu n-ar conta deloc pentru nimeni. Am mers aşa pe jos aproape toată ziua. Se-ntâmplă ca oamenii să fie şi trişti uneori în vacanţă? Eu cred că da, din moment ce au la dispoziţie atâta timp să se tot gândească.

În zilele care-au mai rămas din săptămână, am încercat să nu am de-a face cu nimeni. Martin era oricum plecat, iar pe JJ nu părea să-l deranjeze. Lui Jess, nu prea i-a convenit, iar de vreo două ori a încercat să mă convingă să mănânc cu ea sau să stau cu ea pe plajă. Dar eu i-am zâmbit doar şi i-am zis: „Nu, mulţumesc“. Nu i-am zis: „Eşti aşa de grosolană cu mine, de obicei! De ce acum vrei să stăm de vorbă?!“

Am împrumutat o carte de pe etajera de la recepţie, o prostioară cu o copertă roz strălucitoare – *Lăbuţe pentru Beth*, despre o fată nemăritată, a cărei pisică se preschimbă într-un tânăr chipeş. Şi tânărul ăsta vrea să se însoare cu ea, dar ea nu prea ştie ce să creadă fiindcă el e pisică, de fapt, aşa că nu se poate decide. Uneori mai citeam din cartea asta, alteori mai dormeam. Întotdeauna m-am simţit bine de una singură.

Şi cu o zi înainte de a pleca acasă cu avionul, m-am dus la slujbă, pentru prima oară după o lună, cred. Exista o biserică veche şi frumoasă în oraş – mult mai reuşită decât a noastră, de-acasă, care e modernă şi pătrată (m-am întrebat adesea dacă Dumnezeu va putea să găsească biserica asta a noastră, dar presupun că o fi reuşit deja). Nu credeam că mi se va părea aşa de uşor să intru acolo şi să mă aşez, dar toată temerea asta era în primul rând fiindcă nu cunoşteam pe nimeni. Dar după aceea, totul mi s-a părut un pic mai greu, fiindcă oamenii păreau atât de străini, iar de cele mai multe ori eu nici nu mai ştiam în ce punct rămăsesem, din cauza limbii.

Dar m-am obişnuit până la urmă. Era ca şi cum aş fi păşit într-o cameră întunecată şi acolo chiar era întuneric, mult mai întuneric decât la noi. După scurt timp, am început să mă acomodez şi să văd mai bine: oameni ca acasă. Nu persoanele respective, bineîneţeles, ci varianta lor din Tenerife. Era acolo o femeie ca Bridgid, care cunoştea pe toată lumea şi se tot uita printre rândurile de scaune, zâmbind şi dând aprobator din cap. Şi mai era un tip care nu se prea ţinea pe picioare, chiar şi la ora aceea din zi: ăsta era Pat.

Şi pe urmă m-am văzut pe mine. Era de vârsta mea, singură, şi avea un fiu matur într-un cărucior cu rotile care nu ştia ce zi era, şi câteva momente m-am holbat la ei, dar femeia m-a surprins că mă holbam şi-a gândit, precis, că sunt nepoliticoasă. Dar mi s-a părut atât de straniu, aşa o coincidenţă,

după care m-am gândit mai bine. Şi mi-am zis atunci, probabil că nu există biserică pe lumea asta în care să nu vezi câte-o femeie de vârstă mijlocie, care împinge singură la căruciorul cu rotile în care zace fiul ei. De-asta, pesemne, printre altele, s-or fi şi inventat bisericile.

Martin

N-am fost niciodată un tip prea introspectiv, şi nu spun asta ca o scuză. Unii susţin că, de fapt, cele mai multe nenorociri în lume sunt cauzate de introspecţie. Şi nu mă refer la chestii de genul războaie, foamete, molime sau crime violente – nu e vorba despre acest tip de nenorociri. Mă refer, mai degrabă, la chestii cum ar fi articolele agasante din ziare, invitaţii la emisiuni lacrimogene şi aşa mai departe. Îmi dau seama acum totuşi că e destul de greu să eviţi introspecţia, când n-ai altceva de făcut, decât să stai degeaba şi să meditezi la tine însuţi. Poţi încerca, presupun, să te gândeşti la alţii, însă, în cazul meu, celelalte persoane la care am încercat să mă gândesc eu erau, în general, persoane pe care le cunosc, or gândindu-mă la nişte persoane pe care le cunosc n-aş fi făcut decât să mă întorc exact în punctul în care nu voiam să mai ajung.

Aşadar, din anumite puncte de vedere, ideea de a părăsi hotelul şi de a mă duce în altă parte de capul meu a fost o greşeală, fiindcă, deşi Jess mă scotea din pepeni, iar Maureen mă deprima rău, totuşi persoanele astea ocupau o parte din mine care n-ar trebui lăsată niciodată nepopulată şi nemobilată. Nu era numai asta, însă: prezenţa lor mă făcea să mă simt relativ împlinit. Eu făcusem nişte lucruri şi, tocmai fiindcă făcusem nişte lucruri, era posibil să mai pot face şi alte lucruri. Ele nu făcuseră absolut nimic şi nu era greu să-ţi imaginezi că vor continua să nu facă absolut nimic, iar chestia asta mă făcea pe mine să arăt şi să mă simt ca un magnat internaţional, care conduce seara o companie multinaţională, iar în weekend – un detaşament de cercetaşi.

M-am mutat într-o cameră identică oarecum cu cea în care stătusem până atunci, doar că aici mi-am permis luxul să am vedere spre mare şi balcon. Aşa că am stat pe balcon două zile întregi, holbându-mă la mare, într-o stare de profundă introspecţie. N-aş putea spune că am fost prea inventiv în introspecţia mea; concluziile la care am ajuns atunci, în prima zi, au fost că stricasem absolut tot şi că mai bine să mor, fiindcă dacă aş muri, tot nu mi-ar simţi nimeni lipsa şi n-ar plânge că am murit. După care m-am îmbătat.

A doua zi n-a fost cu mult mai constructivă; ajungând eu în seara precedentă la concluzia că nimeni nu mi-ar simţi lipsa dacă aş muri, am realizat cu întârziere că majoritatea necazurilor mele fuseseră din vina altcuiva: mă îndepărtasem de copiii mei din cauza lui Cindy; şi tot Cindy purta răspunderea pentru încheierea căsniciei mele. Am făcut şi eu o singură greşeală! OK, nouă greşeli. Nouă greşeli din, să zicem, o sută de ocazii! Am obţinut 91 la sută, dar tot am picat la test! Am făcut puşcărie a) din cauză că deliberat mi s-a întins o cursă, şi b) fiindcă atitudinea societăţii faţă de sexualitatea adolescenţilor e învechită. Am rămas fără serviciu, din cauza ipocriziei şi a perfidiei şefilor mei. Aşa că, la sfârşitul celei de-a doua zile, mai degrabă mi-ar fi venit să omor pe careva, decât să mă omor pe mine, ceea ce oricum ar fi fost mai sănătos, nu-i aşa?!

Jess m-a găsit a treia zi. Şedeam într-o cafenea, citind un *Daily Express* de-alaltăieri şi bând cafea *con leche*; a venit şi s-a aşezat în faţa mea.

— Zice ceva de noi acolo în ziar? a întrebat ea.

— Probabil, am zis eu. Dar până-acum, am citit doar sportul şi horoscopul. Nu m-am uitat încă pe prima pagină.

— Trăss-nnett! Pot să stau cu tine?

— Nu.

Dar tot s-a proţăpit pe scaun.

— Ia zi, ce-i cu toată chestia asta?

— Care chestie?

— Păi… mutra asta bosumflată.

— Aşa ţi se pare ţie – că sunt bosumflat?

— Dar atunci ce ai?

— Mi-e groaznic de lehamite.

— De noi?!

— Nu „de voi“, la plural. Ci „de tine“. *Toi,* nu *vous*.

— De ce? Pentru ce-a fost atunci, seara?

— Da, pentru ce-a fost atunci, seara.

— Te-a deranjat aşa de rău fiindcă-am zis că eşti taică-meu? Chiar ai putea fi, după vârstă.

— Sunt perfect conştient de asta.

— Da-da. De ce nu-ţi trece supărarea? Ia un calmant.

— Mi-a trecut. Am luat şi calmante.

— Se vede.

— Jess, nu sunt bosumflat. Tu chiar crezi că m-am mutat de la hotel fiindcă ai declarat că sunt tatăl tău?

— Cam da.

— Pentru că-l urăşti? Sau pentru că ţie ţi-ar fi ruşine cu aşa o fiică?

— Ambele.

Uite-aşa se întâmplă mereu cu Jess. Când i se pare că fugi de ea, îşi ia intenţionat o mutră gânditoare (şi prin „gânditoare“ înţeleg „autodispreţuitoare“, ceea ce mie mi se pare singurul deznodământ posibil al oricărui efort prelungit de gândire din partea ei). Am decis să nu mă las îmbrobodit.

— Nu vreau să mă las îmbrobodit. Dispari.

— Dar acum ce-am mai făcut? Ce mama naibii!

— Te dai drept o fiinţă umană capabilă de remuşcări.

— Ce-nseamnă „remuşcări“?

— Înseamnă că ai păreri de rău.

— Pentru ce?

— Pleacă de-aici.

— Pentru ce?

— Jess, vreau şi eu vacanţă. Dar mai ales, vreau o vacanţă „de la tine“.

— Vasăzică vrei să mă îmbăt criţă şi să iau droguri.

— Da. Vreau asta foarte mult.

— Păi, da, sigur. Şi dacă fac aşa o să mănânc bătăiţă.

— Nţ! Nici o „bătăiţă“. Haide, pleac-odată.

— Mă plictisesc.

— Ei, şi?! Du-te să stai cu JJ sau cu Maureen.

— Mă plictisesc şi cu ei.

— Dar cu mine, nu?

— Ce vedete ai cunoscut? Îl cunoşti pe Eminem?

— Nu.

— Ba da, dar nu vrei să-mi spui mie.

— Of, Doamne!

Am lăsat nişte bani pe masă, m-am ridicat şi am ieşit. Jess a venit după mine în stradă.

— Vrei să ne jucăm în piscină?

— Nu.

— Sex?

— Nu.

— Nu-ţi place de mine?
— Nu.
— Dar unii bărbaţi mă plac.
— Foarte bine, fă sex cu ei, atunci! Jess, îmi pare rău c-o spun, dar cred că relaţia noastră s-a terminat.
— Nu şi dacă o să mă ţin după tine toată ziua.
— Şi crezi că treaba asta o să meargă aşa, pe termen lung?
— Nu mă interesează nici un „termen lung“. Cum rămâne cu ce-a zis taică-meu că trebuie să ai grijă de mine? Oricum, să ştii că m-aşteptam să vrei şi tu asta. Aş putea ţine locul fiicelor pe care le-ai pierdut. Şi în felul ăsta ţi-ai putea găsi pacea lăuntrică! Există o grămadă de filme pe tema asta.
A rostit ultima remarcă pe un ton plat, de parcă ar fi putut să întărească astfel veridicitatea scenariului imaginat de ea, şi nu contrariul.
— Cum rămâne cu propunerea de a face sex? Cum s-ar mai potrivi chestia asta cu ideea că ţii locul fiicelor pe care le-am pierdut?
— Asta ar fi, mă-nţelegi, altceva. Altă cale. Alt fel de abordare.
Treceam prin dreptul unui bar sinistru numit New York City.
— Uite de-acolo m-au dat pe mine-afară pentru scandal, a zis Jess, cu mândrie. Cred că m-ar omorî, dacă aş încerca să mai intru vreodată.
Ilustrând parcă observaţia ei, patronul localului – un tip cărunt şi cu mutră asasină – stătea postat în pragul uşii.
— Fac pipi. Rămâi aici.
Am intrat în New York City, am găsit o toaletă undeva prin Lower East Side, am pus paginile TV de la *Express* pe colac, m-am aşezat şi am zăvorât uşa. Vreo două ceasuri în continuare, am auzit-o prin zid cum zbiera la mine, dar pe urmă zbieretele s-au potolit; am presupus că plecase, dar am preferat să mai rămân acolo, pentru orice eventualitate. Era ora unsprezece dimineaţa când m-am închis în closet, şi se făcuse trei după-amiaza când am ieşit de-acolo. Nu mă deranja că trecuse atâta timp. Asta ca să vă daţi seama cam ce fel de vacanţă am avut.

JJ

Ultima formaţie muzicală în care am fost s-a spart după concertul de la Hope and Anchor din Islington, exact la câteva străzi de unde locuiesc acum. Ştiam toţi că ne vom despărţi încă dinainte de a urca pe scenă, dar nu discutaserăm nimic despre asta. Cântaserăm la Manchester, în seara

precedentă cu o audienţă redusă, iar în drum spre Londra fuseserăm cu toţii un pic arţăgoşi, însă în cea mai mare parte a timpului doar posaci şi tăcuţi. Aveam exact aceeaşi senzaţie ca atunci când te desparţi de femeia pe care o iubeşti – senzaţia de rău la stomac, certitudinea mizerabilă că orice-ai spune tot degeaba ar fi – sau, dacă n-ar fi chiar degeaba, oricum n-ar dura mai mult de cinci minute poate. E mai ciudat în cazul unei formaţii, fiindcă într-un fel ştii că vei păstra legătura cu oamenii aceia, lucru care nu se poate întâmpla în cazul unei iubite. De pildă, aş fi putut sta la bar cu toţi trei a doua zi seara, fără să ne certăm, ceea ce n-ar fi implicat deloc că formaţia noastră n-a încetat de fapt să mai existe. Formaţia asta însemna mai mult decât noi patru la un loc; era ca o casă, iar noi eram oamenii din ea, cei care o vânduseră, aşa că acum nu mai era a noastră. Vorbesc metaforic, evident, fiindcă nimeni nu ne-ar fi dat pe ea nici un sfanţ, ce dracu'!

În fine, după concertul de la Hope and Anchor – până şi spectacolul propriu-zis a avut o notă intensă, ca regulatul disperat dinaintea ultimei despărţiri – am intrat în cabina aia mică, de tot căcatul, şi ne-am aşezat jos în şir, după care Eddie a zis: „Clar, aşa e". Şi a făcut un gest care nu-l caracteriza deloc: a întins braţele lateral şi m-a luat de mână, tot la fel l-a luat de mână pe Jesse, şi ne-a strâns tare. Iar Jesse l-a luat de mână pe Billy, în felul acesta fiind toţi uniţi pentru ultima oară, iar Billy a zis: „Lua-te-ar dracu' de ciudat", după care s-a ridicat repede în picioare, ceea ce nici nu-i de mirare din partea unui baterist.

Pe tovarăşii mei de vacanţă îi cunoşteam doar de câteva săptămâni, dar am avut aceeaşi senzaţie de rău la stomac, în drum spre aeroport, de la hotel. Se apropia ruptura, o adulmecai parcă, dar nimeni nu spunea nimic. Şi se întâmpla din acelaşi motiv – faptul că împinseserăm lucrurile cât se putuse de departe, iar acum nu aveam unde să ne mai ducem. Cred că de-asta se produc toate rupturile, toate despărţirile, formaţii muzicale, prietenii, căsnicii, orice. Petreceri, nunţi, de toate.

E ciudat, dar când formaţia s-a destrămat, unul dintre motivele pentru care simţeam că mi se face rău era fiindcă îmi făceam griji pentru băieţi. Ştiţi, ce dracu' or să se facă şi chestii de-astea! Nici unul dintre noi nu se prea pricepea la altceva. Billy nu era prea grozav la citit şi la scris, dacă înţelegeţi ce spun, Eddie era cam prea bătăuş ca să poată sta mai mult timp într-o slujbă, iar lui Jesse îi plăcea să tragă la jointuri… Singura persoană pentru care n-aveam de ce să mă frământ eram eu. Nu-mi făceam probleme pentru mine, va fi OK. Eram descurcăreţ, statornic, aveam o iubită şi, chiar

dacă ştiam cât voi suferi naibii toată viaţa că n-am să mai pot face muzică zi de zi, eram sigur că tot puteam fi cineva şi fără asta. Când colo, ce credeţi că se-ntâmplă? Billy şi Jesse au bafta să semneze un angajament cu o formaţie de-acasă, pe care bateristul şi basistul o lăsaseră cu buzele umflate, Eddie se duce să lucreze la taică-său, iar eu ajung să livrez pizza la domiciliu şi puţin mai lipseşte să nu m-arunc dracului de pe acoperiş.

Prin urmare, de data asta eram decis să nu mă prăpădesc cu firea pentru soarta celorlalţi membri ai găştii noastre. Va fi OK cu ei, îmi ziceam eu. Nu prea părea aşa, însă oricum, apropo, supravieţuiseră până aici, iar în fond nici nu era treaba mea.

În taxi, până la aeroport, am discutat un pic despre ce făcuserăm, ce citiserăm şi ce vom face primul lucru când vom ajunge acasă, în fine rahaturi din astea, iar în avion am moţăit cu toţii, fiindcă decolaserăm cu noaptea-n cap. Şi după aceea am luat metroul de la Heathrow la King’s Cross, iar de-acolo un autobuz. Abia în autobuz am început să recunoaştem că poate n-avea rost să ne mai întâlnim, de fapt.

— Dar de ce? a zis Jess.

— Pentru că nu avem nimic în comun, a spus Martin. Vacanţa a demonstrat exact lucrul acesta.

— Mie mi s-a părut că a fost OK.

Martin a pufnit.

— Nici măcar n-am vorbit unii cu alţii.

— Păi, normal, dacă tu te-ai ascuns mai tot timpul într-un veceu, a zis Jess.

— Şi de ce crezi tu că s-a întâmplat aşa, mă rog? Fiindcă am fi cumva „suflete pereche“? Sau fiindcă mie relaţia noastră nu mi se pare deloc mulţumitoare?!

— Hm, mda, şi care relaţie te-ar mulţumi pe tine?

— Dar pe tine?

Jess a reflectat câteva clipe, după care a ridicat din umeri.

— Relaţia asta cu voi, a zis ea.

Tăcerea care s-a aşternut ne-a lăsat răgaz suficient pentru a ne convinge de adevărul observaţiei lui Jess, aplicată la persoana ei. Şi, din fericire pentru noi, Martin a deschis gura să vorbească exact când începeam să întrevedem cam cum s-ar putea aplica lucrul ăsta şi în cazul nostru.

— Da. Bine. Dar n-ar trebui să fie aşa, nu crezi?

— Mă pui pe liber?

— Ia-o cum vrei, treaba ta. Jess, vacanţa noastră s-a terminat. E timpul ca fiecare să-şi vadă acum de drumul lui.
— Şi cum rămâne cu ziua de Sfântul Valentin?
— Putem să ne întâlnim de Sfântul Valentin, dacă vrei. Am şi zis că aşa vom face.
— Sus pe acoperiş?
— Tot crezi că ai vrea să te arunci de-acolo?
— Habar n-am. Se schimbă de la o zi la alta.
— Eu aş vrea să ne întâlnim sus, a zis Maureen.
— Probabil că Ziua Îndrăgostiţilor contează enorm pentru tine, Maureen, a spus Jess.
A spus-o aşa, parcă de dragul conversaţiei, însă Maureen a sesizat maliţiozitatea deghizată în spatele cuvintelor, fără să se sinchisească totuşi să mai reacţioneze. La orice chestie debitată de Jess, i s-ar fi putut răspunde cu aceeaşi monedă, numai că nici unul dintre noi nu mai avea energia necesară ca s-o facă. Priveam pe geam la maşinile care circulau prin ploaie, iar la Angel mi-am luat la revedere şi am coborât. Uitându-mă în urma autobuzului care pleca din staţie, am văzut cum Maureen le oferă celorlalţi, chiar şi lui Jess, din cutia ei cu bomboane de mentă, şi gestul ăsta mi s-a părut sfâşietor, pe cuvânt.

În următoarea săptămână, n-am prea făcut nimic. Am citit mult şi am hoinărit aiurea prin Islington ca să văd dacă nu pot dibui vreo slujbă nasoală. Într-o seară, am făcut praf zece lire pe un bilet la o formaţie numită Fat Chance, care cânta la Union Chapel. Se lansaseră cam în acelaşi timp cu noi şi acum ajunseseră la nişte rezultate bunicele, ba se şi făcea un pic de vâlvă în jurul lor, numai că, în opinia mea, băieţii erau slabi. Stăteau acolo şi îşi interpretau cântecele, lumea aplauda, a fost şi un bis, după care au plecat, dar nu se putea spune că spectatorii se considerau mai fericiţi după această experienţă.
La ieşire, m-a recunoscut un tip, cam la vreo patruzeci de ani probabil.
— Merge, JJ? a zis el.
— Ne cunoaştem?
— Te-am văzut la Hope and Anchor anul trecut. Am auzit că formaţia voastră s-a despărţit. Locuieşti aici?
— Da, deocamdată.
— Cu ce te-ocupi? Cânţi solo?
— Da, exact.

— Mişto.

Ne-am întâlnit la opt seara, de Sfântul Valentin, şi toţi au fost punctuali. Jess voia să ne întâlnim mai târziu, cam pe la miezul nopţii sau aşa ceva ca să pară şi mai tragic, dar nimănui nu i s-a părut o idee prea grozavă, iar Maureen a zis că nu-i plăcea să se ducă acasă aşa de târziu. Am dat peste ea întâmplător, pe scări, la urcare, şi i-am spus cât îmi părea de bine că intenţiona să se ducă acasă după aceea.

— Dar unde să mă duc în altă parte?

— Nu, voiam doar să spun că… Ultima oară nu aveai de gând să te duci acasă, ştii? Adică, aşa, cu autobuzul.

— Cu autobuzul?

— Ultima oară, voiai să cobori de pe acoperiş „pe scurtătură“.

Şi am mişcat din degete prin aer, ca două picioare, după care m-am înfipt cu ele în jos, ca şi cum ar fi sărit de pe acoperiş.

— În seara asta însă, am continuat eu, se pare că vei alege ruta mai lungă.

— Oh. Da. Asta e. Mi-am mai revenit un pic, a zis ea. La cap, mă refer.

— Bravo, excelent.

— Încă o dovadă că vacanţa mi-a priit enorm, cred eu.

— Exact.

Şi pe urmă n-a mai vrut să vorbească, fiindcă era drum lung până sus, iar ei i se cam tăiase răsuflarea de la efort.

Martin şi Jess au sosit după vreo două minute, ne-am salutat toţi şi am rămas aşa, în picioare, acolo sus.

— Ce rost a avut, de fapt, chestia asta? a spus Martin.

— Am stabilit să ne întâlnim sus, ca să vedem cum ne mai simţim şi chestii de-astea, a zis Jess.

— Ah.

Păşeam încet târşâindu-ne picioarele.

— Şi cum ne mai simţim noi?

— Maureen e bine, am zis eu. Nu-i aşa, Maureen?

— Ba da. Îi spuneam lui JJ că mi-a priit enorm vacanţa.

— Care vacanţă? Vacanţa pe care tocmai am avut-o?

S-a uitat la ea şi apoi a scuturat din cap cu un amestec de uimire şi admiraţie.

— Dar cu tine cum e, Mart? am zis eu. Cum îţi merge?

Însă îmi dădeam seama deja cam care va fi răspunsul.

— Oh, ştii, *comme ci comme ¢a.*

— Ce lăbar, a zis Jess.
Şi ne-am mai târşâit un pic picioarele.
— Am citit ceva care cred că s-ar putea să vă intereseze pe toţi, a zis Martin.
— Da?
— Mă gândeam… Ce-ar fi să discutăm despre asta undeva în altă parte decât aici. La cârciumă, poate.
— Mie-mi convine, am zis eu. Adică, poate chiar ar trebui să sărbătorim, nu credeţi?
— Ce să sărbătorim? a întrebat Martin, de parc-aş fi fost ţicnit.
— Să sărbătorim că suntem în viaţă şi… şi…
Lista s-a cam epuizat după asta. Dar merita să cheltuim nişte bani pe băutură fiindcă eram în viaţă. Merita să sărbătorim fiindcă eram în viaţă. Oh, fir-ar al dracu'! Oricum aveam poftă să beau ceva. Dacă nu puteam găsi nici un alt pretext, atunci faptul că eu aveam poftă să beau ceva merita sărbătorit. O dorinţă omenească obişnuită se ivise prin negura deprimării şi a indeciziei.
— Maureen?
— Da, nu mă deranjează.
— Am senzaţia că n-o să se arunce nimeni, am zis eu. Nu în seara asta. Am dreptate, Jess?
Jess nu era atentă.
— Fir-aş a naibii! Doamne Sfinte! a zis ea.
Se holba spre colţul acoperişului, în locul unde Martin tăiase sârma în noaptea de Anul Nou. Un tip şedea acolo, exact unde şezuse Martin, şi se uita la noi. Cred că era cu câţiva ani mai mare decât mine, şi părea efectiv înspăimântat.
— Hei, omule, am zis eu încetişor. Hei. Stai cuminte acolo.
Am început să păşesc rar spre el.
— Te rog, nu te apropia, a zis el.
Era panicat, gata să plângă şi trăgea cu furie dintr-o ţigară.
— Toţi am trecut pe-acolo, am zis eu. Vino înapoi aici şi intră în gaşca noastră. Avem o reuniune.
Am încercat să mai fac vreo doi paşi. Omul nu spunea nimic.
— Da, a zis Jess. Uită-te la noi. Suntem OK. Te gândeşti că nu mai poţi să continui, însă nu-i adevărat, o să poţi.
— Dar nu vreau, a zis tipul.

— Povesteşte-ne ce problemă ai, am zis eu, apropiindu-mă încă un pic. Pe cuvânt, ce naiba, suntem toţi experţi în domeniu. Uite, Maureen…

Dar n-am mai apucat să continui. A zvârlit ţigara peste margine şi apoi, cu un geamăt scurt, s-a împins în gol. S-a făcut linişte, după care s-a auzit un zgomot, când trupul lui s-a izbit de asfalt, jos de tot, în stradă. Şi zgomotele acestea două, geamătul şi bufnitura, le-aud zilnic de atunci, fără să-mi dau seama, nici acum, care dintre ele este mai sinistru.

PARTEA A III-A

Martin

Tipul care s-a aruncat de pe acoperiş a avut asupra noastră două efecte profunde şi, aparent, contradictorii. În primul rând, ne-a făcut să realizăm că noi nu eram în stare să ne punem capăt zilelor. Şi, în al doilea rând, această informaţie ne-a dat iarăşi idei sinucigaşe.

Nu e nici un paradox, dacă ştii câte ceva despre perversitatea firii omeneşti. Acum multă vreme, am lucrat cu un alcoolic – cineva care trebuie să rămână anonim, fiindcă în mod aproape sigur aţi auzit de el. El mi-a povestit că prima oară când a eşuat în tentativa de a se lăsa de băutură a fost cea mai îngrozitoare zi din viaţa lui. Trăise permanent cu impresia că putea să nu mai bea, dacă şi-ar fi propus asta cu adevărat, aşa că stătea liniştit ştiind că avea o rezervă strategică bine dosită într-un sertar cu ciorapi. Dar, când a constatat că nu se mai putea abţine de la băutură şi că „rezerva“ nu fusese niciodată acolo… Ei bine, a vrut s-o termine definitiv cu viaţa, dacă mi-e permis să amestec un pic problemele.

N-am înţeles prea bine ce-a vrut să spună, până nu l-am văzut pe tipul ăla aruncându-se de pe acoperiş. Până în acel moment, ideea de a mă arunca de-acolo fusese întotdeauna o opţiune, o cale de ieşire, bani la bancă pentru zile negre. Şi pe urmă, brusc, banii s-au dus – sau, mai bine zis, de la bun început n-au fost niciodată ai tăi. Au aparţinut tipului care s-a aruncat de sus şi altora ca el, fiindcă a bălăbăni din picioare deasupra hăului nu înseamnă nimic dacă nu eşti pregătit să te împingi şi mai în faţă, pe rămăşiţa aia de încă cinci centimetri, or nici unul dintre noi nu fusese dispus s-o facă. Puteam noi mult şi bine să ne spunem unul altuia şi nouă înşine că nu era aşa – oh, eu aş fi făcut-o, dacă n-ar fi apărut ea sau n-ar fi apărut el sau ăia nu s-ar fi aşezat peste capul meu –, dar realitatea era că noi eram încă pe lumea asta, deşi avuseserăm ocazia din plin de a dispărea. De ce coborâserăm de pe bloc atunci, noaptea? Coborâserăm deoarece credeam că trebuia să ne ducem să-l căutăm pe papagalul ăla de Chas, care s-a dovedit a nu avea prea mare relevanţă pentru povestea noastră. Nu prea cred că l-am fi putut convinge pe omul nostru, ăla care chiar s-a aruncat, să meargă să-l

caute pe Chas. Avea alte lucruri în minte. Oare ce punctaj ar fi scos pe scala intenţiei de sinucidere făcută de Aaron T. Beck? Destul de mare, aş zice, doar dacă Aaron T. Beck n-o fi bătut totuşi pe la uşi greşite. Nimeni nu putea spune că nu existase intenţia.

Ne-am dat jos de pe acoperiş repejor de tot, după ce tipul s-a azvârlit în gol. Am decis cu toţii că era cel mai bine să nu zăbovim pe-acolo, fiindcă asta ar fi însemnat să trebuiască să dăm explicaţii privind amestecul sau neamestecul nostru în decesul bietului om. Aveam şi noi, în fond, antecedente privind Turnul sinucigaşilor, or recunoscând acest lucru n-am fi făcut decât să încurcăm şi mai mult problemele. Dacă s-ar afla că am fost şi noi acolo sus, povestea asta – un bărbat nenorocit se aruncă de pe bloc – n-ar mai fi fost la fel de clară, iar lumea oricum n-ar fi înţeles deloc ce se întâmplase de fapt. Iar noi nu voiam aşa ceva.

Prin urmare, ne-am năpustit toţi pe scări în jos, iute cât ne permiteau, de fapt, plămânii noştri paradiţi şi varicele de pe picioare, după care şi-a văzut fiecare de drumul lui. Eram prea agitaţi, ca să fi mers să bem ceva prin apropiere, şi de asemenea prea agitaţi ca să ne fi suit toţi în acelaşi taxi, aşa că ne-am împrăştiat care-ncotro, din clipa în care am pus piciorul pe asfalt. (Oare, m-am întrebat eu pe drumul spre casă cum o fi seara la cea mai apropiată cârciumă de Turnul sinucigaşilor? Era cumva ticsit de oameni nefericiţi în drum spre acolo sus, sau de oameni parţial derutaţi, parţial uşuraţi, care tocmai se dăduseră jos de-acolo? Ori de o ciudată amestecătură din ambele categorii? Dar proprietarul bombei e oare conştient de unicitatea clientelei lui? Exploatează cumva starea lor sufletească pentru a-şi trage foloase băneşti – oferind o Oră Neagră, de exemplu? Se-ntâmplă să încerce vreodată să îi pună pe Urcători – în acest context, oamenii foarte nefericiţi – să se combine cu Coborâtorii? Sau pe Urcători să se combine unii cu alţii? S-a înfiripat vreodată o relaţie acolo? O fi fost cârciuma vreodată răspunzătoare pentru o nuntă, iar de-aici şi pentru vreun copil?)

Ne-am întâlnit din nou în după-amiaza următoare la Starbucks; toţi eram posomorâţi. În zilele precedente, imediat după vacanţă, ne fusese perfect clar la toţi că nu prea mai aveam nevoie unii de alţii; acum era greu de imaginat cine alţii ar fi putut reprezenta o companie mai potrivită pentru fiecare. M-am uitat în jur, prin cafenea, la ceilalţi clienţi: mame tinere cu cărucioare, tineri şi tinere în costume şi taioare, cu telefoane mobile şi foi de hârtie, studenţi străini… Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost să vorbesc cu vreunul dintre ei, dar mi-a fost imposibil. Cum să-i intereseze

pe-ăştia să audă despre oameni care se-aruncă de pe blocuri-turn?! Pe nimeni n-ar interesa aşa ceva, în afară de persoanele cu care stăteam la masă.

— Să fiu al naibii dac-am închis un ochi toată noaptea, gândindu-mă la tipul ăla, a zis JJ. Ce-o fi fost, măi, cu el?

— Păi, probabil că l-o fi lăsat iubitul, mă-nţelegi. Adică era o „ea“ şi l-a părăsit „el“. Avea mutră de-asta, pe bune, a zis Jess.

— Eşti foarte perspicace, Jess, am spus eu. În scurtul interval cât l-am zărit, înainte de a se azvârli în braţele morţii, nu mi s-a părut un om cu probleme prea grave. Nicidecum ceva comparabil cu ce ai tu.

— O să scrie în ziarul local, a zis Maureen. Aşa fac de-obicei. Am mai citit chestii din astea, acolo. Mai ales când se întâmplă în noaptea de Anul Nou. Făceam comparaţie între mine şi cazurile astea.

— Şi? Cum ai ieşit?

— Oh, a zis Maureen. Am ieşit OK. Unele cazuri nici nu le-am înţeles.

— Ce probleme aveau?

— Bani.

— Eu sunt datoare cu bani la o grămadă de lume, a zis Jess cu mândrie.

— Poate-ar trebui să te omori, am spus eu.

— Nu-s sume mari, a zis Jess. Vreo douăzeci de lire ici, vreo douăzeci de lire colo.

— Chiar şi-aşa. Datoriile rămân datorii… N-ar strica poate să te retragi onorabil.

— Hei, băieţi! a zis JJ. Hai mai bine să ne concentrăm, nu vreţi?

— La ce? Nu asta era problema? Că n-avem la ce să ne concentrăm?

— Hai să ne concentrăm la tipul ăla.

— Nu ştim nimic despre el.

— Nu, dar nu ştiu, mie mi se pare important. Era să facem şi noi exact ca el.

— Zău?!

— Eu, da, a spus Jess.

— Dar n-ai făcut-o.

— Te-ai aşezat pe capul meu.

— Dar nici n-ai mai încercat nimic de-atunci.

— Lasă asta. Ne-am dus la petrecerea aia. Şi ne-am dus în vacanţă. Şi, uite-aşa, mereu dintr-una într-alta.

— Ţţţţţ, extraordinar, ce se poate întâmpla! Mai bine rezervă-ţi o bucată de timp în agendă. Altminteri, viaţa o să se bage mereu peste tine.

— Gura!

— Băieţi, băieţi…

Din nou, mă lăsasem antrenat într-o ciondăneală nedemnă cu Jess. Am decis să am o atitudine mai impunătoare.

— Ca şi JJ, şi eu am meditat îndelung azi-noapte, am zis eu.

— Ce vocabular de lăbar!

— Şi concluzia mea este că nu suntem nişte oameni serioşi. N-am fost niciodată serioşi. Am tins mai mult decât unii spre asta, dar nici pe departe n-am ajuns la performanţa altora. Iar asta ne dezavantajează cumva.

— De-acord. Ne-a luat dracu', a zis JJ. Scuze, Maureen.

— Îmi scapă ceva? a spus JJ.

— Asta e situaţia, am zis eu. Ăştia suntem noi.

— Adică?

— Asta.

Şi am arătat vag în jurul nostru – mediul pe care îl frecventam, ploaia de-afară, toate la un loc fiind foarte elocvente în privinţa situaţiei noastre din acel moment.

— Asta e, am continuat eu. Nu există ieşire. Nici măcar ieşirea nu e ieşire, pentru noi.

— Ba pe dracu', a zis Jess. Şi nu-mi cer scuze, Maureen.

— Ieri-seară, voiam să vă povestesc ce-am citit într-o revistă. Despre suicid. Mai ţineţi minte? În fine, tipul ăsta consideră că perioada de criză durează nouăzeci de zile.

— Care tip? a întrebat JJ.

— Suicidologul ăsta.

— Dar ce, asta-i o meserie?

— Orice poate fi o meserie.

— Ei, şi?

— Ei, şi la noi au trecut patruzeci şi şase de zile din nouăzeci.

— Şi ce se întâmplă după nouăzeci de zile?

— *Nu se întâmplă nimic*, am spus eu. Doar că… lucrurile sunt altfel. Lucrurile se schimbă. Chestiile alea care te-au făcut să crezi că viaţa era insuportabilă arată acum altfel… Cumva tot aranjamentul s-a inversat. E ca o variantă ruptă din viaţă a astrologiei.

— Nimic n-o să se schimbe pentru tine, a spus Jess. O să rămâi acelaşi gagiu mătrăşit de la teveu, care s-a culcat cu una de cinşpe ani şi-a fost la pârnaie. Nimeni n-o să uite vreodată asta.

— Da. Bine. Sunt convins că treaba cu alea nouăzeci de zile nu se va aplica în cazul meu, am zis eu. Poate aşa o să fii mai fericită.

— Nici la Maureen n-o să aibă efect, a spus Jess. E valabil şi pentru JJ. Eu însă s-ar putea să mă schimb. De fapt, mă schimb mereu, destul de mult.

— Ideea mea, oricum, este să ne prelungim iarăşi termenul limită. Fiindcă… În fine, nu ştiu cum e cu voi, dar eu am realizat azi-dimineaţă că nu sunt deloc pregătit încă să funcţionez *solo*. E ciudat, pentru că de fapt nu prea-mi place de nici unul dintre voi. Dar am senzaţia că sunteţi, nu ştiu… Ceea ce-mi trebuie mie acum. Ştiţi cum uneori îţi dai seama că ar trebui să mănânci mai multă varză? Sau să bei mai multă apă? Cam aşa şi cu mine.

S-a auzit un târşâit general de picioare, pe care l-am interpretat ca pe o declaraţie de solidaritate destul de rezervată.

— Mulţam, bătrâne, a zis JJ. Foarte înduioşător. Când se împlinesc cele nouăzeci de zile?

— Pe 31 martie.

— Ce coincidenţă, nu credeţi?! a zis Jess. Exact trei luni.

— Ce vrei să spui?

— Mda. Nu-i prea ştiinţific, aşa-i?

— Şi ce, mă rog, crezi că optzeci şi opt de zile ar fi?

— Mai ştiinţific, da, sigur.

— Nu, eu m-am prins, a spus JJ. Trei luni sună destul de bine. Trei luni sunt ca un anotimp.

— Ce descoperire, am remarcat eu. Corect, având în vedere că există patru anotimpuri şi douăsprezece luni pe an.

— Prin urmare, o să ieşim din iarnă împreună. Mişto. Iarna te-apucă de-obicei gândurile negre, a zis JJ.

— Aşa s-ar părea, am zis eu.

— Dar trebuie *să facem* ceva. Nu putem sta pur şi simplu degeaba, aşteptând să se împlinească trei luni.

— Tipic pentru americanii ăştia, a zis Jess. Şi ce-ai vrea, mă rog, să facem? Să bombardăm vreo ţărişoară prăpădită din lumea asta?!

— Sigur. Un bombardament din ăsta m-ar ajuta să nu mă mai gândesc la alte chestii.

— Dar tu ce-ai vrea să facem? l-am întrebat eu.

— Nu ştiu, măi. Ştiu doar că, dacă şase săptămâni de-acum încolo, o s-o ţinem tot într-o matoleală şi-o văicăreală, nu ne facem nici un bine.

— Jess are dreptate, am zis eu. Tipic pentru afurisiţii ăştia de americani. Auzi la el: „Nu ne facem nici un bine“. Descurcă-te prin forţe proprii, nu?! Poţi face orice, dacă-ţi pui în minte, corect? Poţi s-ajungi şi preşedinte.

— V-aţi tâmpit la cap, sau ce-aveţi?! Eu n-am zis că vreau s-ajung preşedinte. Am spus doar c-aş vrea să-mi găsesc o slujbă ca ospătar, poate.

— Măreţ, a zis Jess. Hai să nu ne mai sinucidem, fiindcă am căpătat un bacşiş de cincizeci de firfirici de la nu ştiu cine!

— Ba pe naiba, nici o şansă de-aşa ceva în porcăria asta de ţară, a zis JJ. Scuze, Maureen.

— Nu te-opreşte nimeni, să ştii, să te-ntorci de unde-ai venit, a zis Jess. Ar fi şi-o schimbare. În plus, clădirile voastre sunt mai înalte parcă, aşa-i?

— Bun, am zis eu. Au mai rămas patruzeci şi patru de zile.

Mai era ceva în articolul pe care l-am citit: un interviu cu un tip care a supravieţuit după ce s-a aruncat de pe Golden Gate Bridge din San Francisco. Omul zicea că, la două secunde după ce s-a aruncat, şi-a dat seama că nu exista nimic în viaţa lui cu care să nu se poată obişnui, nici o problemă pe care să n-o poată rezolva – în afară de problema pe care tocmai şi-o crease singur aruncându-se de pe pod. Nu ştiu de ce nu le-am povestit şi lor despre asta; informaţia mi se părea relevantă. Totuşi, deocamdată voiam s-o păstrez doar pentru mine. Aveam cumva senzaţia că era mai bine s-o las pentru mai târziu, când se va termina toată povestea. *Dacă* se va termina vreodată.

Maureen

A apărut în ziarul local, săptămâna următoare. Am decupat articolul şi l-am păstrat; l-am citit după aceea destul de des, doar ca să-ncerc aşa să-l înţeleg mai bine pe bietul om. Nu reuşeam să mi-l scot din minte. Îl chema David Fawley şi se aruncase de pe bloc, din cauză că avea probleme cu nevasta şi copiii. Ea îşi găsise pe altul şi se mutase la el, cu ăia mici cu tot. Tipul locuia la două străzi mai încolo de mine, ceea ce mi s-a părut tare straniu, ca o coincidenţă, până când am realizat că oamenii despre care scrie în ziarul local locuiesc întotdeauna *loco*, doar dacă nu e cineva care-a venit în vizită ca să deschidă o şcoală sau mai ştiu eu ce. Glenda Jackson a fost odată la şcoala lui Matty, de exemplu.

Martin avea dreptate. Când l-am văzut pe David Fawley aruncându-se de pe acoperiş, mi-am dat seama că eu nu fusesem gata atunci, în noaptea de Anul Nou. Fusesem gata în sensul că mă pregătisem, fiindcă aşa îmi mai făcusem şi eu un pic de lucru – ciudat, dar, de fapt noaptea de Anul Nou era ceva la care merita să te gândeşti cu plăcere. Iar când am cunoscut nişte oameni cu care să pot vorbi, am fost fericită să vorbesc şi nu m-am mai aruncat de pe bloc. Cred că ei m-ar fi lăsat să mă arunc, dacă le-aş fi povestit atunci de ce mă urcasem acolo. Nu s-ar fi pus în calea mea, ca să mă oprească; nici nu s-ar fi aşezat cu toată greutatea pe capul meu. Dar chiar şi aşa, tot am coborât înapoi scările alea şi m-am dus cu ei la petrecere. David ăla, săracul, n-a vrut să stea de vorbă cu noi, mi-am dat eu seama. Omul venise special să se arunce de-acolo, nu să stea la taclale. Şi eu credeam că m-am dus atunci sus pe acoperiş ca să mă arunc, dar până la urmă am ajuns să stau la taclale.

Dacă te gândeai mai bine la chestia asta, tipul ăla, David, şi eu eram două cazuri opuse. El se omorâse pentru că îi plecaseră copiii, iar eu mă gândisem să mă omor pentru că fiu-meu stătea mereu cu mine. Or mai fi multe exemple din astea. Există probabil oameni care se sinucid din cauză că au divorţat, în timp ce alţii se omoară fiindcă n-au nici o şansă să poată divorţa. Mă întrebam dacă treaba asta mergea în cazul oricui, dacă pentru fiecare caz de nefericire există un caz de nefericire opus. Nu prea cred că funcţiona totuşi la oamenii care aveau datorii. Nimeni nu s-a sinucis vreodată fiindcă avea prea mulţi bani. Şeicii ăia plini de petrol nu se sinucid prea des. Ori, dac-o fac, nimeni nu vorbeşte despre asta. Oricum, o fi ceva şi cu ideea asta a cazurilor opuse. Eu aveam pe cineva, iar David n-a avut pe nimeni; el s-a aruncat de pe bloc, eu, nu. Când vine vorba de sinucidere, nimeni nu se ia la întrecere cu altul, dacă se-nţelege ce vreau să spun. Nu te ţine nimic legat cu funia ca să n-o faci.

M-am rugat pentru sufletul lui David, chiar dacă ştiam că lui tot nu-i mai folosea, având în vedere că săvârşise păcatul disperării, ceea ce însemna că rugăciunile mele băteau la urechi surde. Şi, după aceea, când Matty a adormit, l-am lăsat singur cinci minute şi m-am dus pe jos până la adresa unde a locuit David. Habar n-am de ce-am făcut asta sau ce mă aşteptam să văd acolo, fiindcă, bineînţeles, nu era nimic de văzut. O stradă din aia cu case mari, care au fost transformate în apartamente de locuit, aşa că asta-i tot ce-am aflat eu, că David a stat într-un apartament. Şi apoi a trebuit să dau fuga înapoi acasă.

În seara aceea, am văzut un film la televizor cu un detectiv scoţian, care nu se-nţelege prea bine cu fosta lui soţie, aşa că iarăşi m-am gândit la David, fiindcă presupun că nici el nu se-nţelegea prea bine cu fosta lui nevastă. Nu sunt sigură dacă asta se urmărea în film, dar oricum nici nu prea rămăsese mult loc pentru certuri între detectivul scoţian şi fosta lui soţie, întrucât mai tot timpul el a trebuit să descopere cine a omorât-o pe femeia aia şi a lăsat cadavrul în faţa casei fostului ei soţ, ca să pară că el a ucis-o. (Ăsta era alt fost soţ.) Prin urmare, în filmul ăsta de o oră, au fost doar zece minute în care el s-a certat cu fosta nevastă şi copiii şi cincizeci de minute în care el a încercat să afle cine-a pus femeia moartă în lada de gunoi. Patruzeci de minute, presupun, dacă scoatem şi reclamele. Am remarcat asta, fiindcă pe mine mă interesau mai mult certurile lor decât treaba cu moarta, iar din păcate certuri nu s-au prea dat în filmul ăsta.

Mie mi s-a părut destul de corectă chestia asta, zece minute pe oră. Probabil că era bine şi pentru film, fiindcă tipul era detectiv, iar important pentru el şi pentru telespectatori era ca omul să-şi petreacă mai tot timpul rezolvând omoruri. Dar cred că şi dacă nu e vorba despre un film de la TV, zece minute pe oră ajung pentru problemele tale. David Fawley ăsta era şomer, aşa că e mai mult decât sigur că îşi petrecea şaizeci de minute pe oră gândindu-se la fosta soţie şi la copii, or când faci aşa ceva, nu se poate să nu ajungi până la urmă, sus, pe acoperişul de la Turnul sinucigaşilor.

N-ar trebui să mă mai mir. Eu nu am certuri, dar au fost nenumărate dăţi în viaţa mea când n-am putut evita ca Matty să nu devină „şaizeci de minute pe oră“. Nu aveam la ce altceva să mă gândesc. Avusesem mai multe în minte, în ultima vreme, din cauza celorlalţi şi a ceea ce păţiseră ei în viaţă. Dar în cea mai mare parte a timpului, în majoritatea zilelor, eram doar eu şi fiul meu, iar asta înseamnă necazuri.

În fine, în seara aceea mi s-au învălmăşit toate gândurile. Stăteam întinsă pe pat, pe jumătate adormită, gândindu-mă la David, la detectivul scoţian, la cum mă dădusem jos de pe acoperiş ca să îl caut pe Chas, iar în cele din urmă am reuşit să descâlcesc gândurile astea, iar când m-am trezit dimineaţa mi-am zis că ar fi o idee bună să aflu unde locuiau soţia şi copiii lui Martin, după care să mă duc să discut cu ei, ca să văd dacă mai exista vreo şansă ca familia lor să se împace. Pentru că, dacă-mi reuşea chestia asta, însemna că Martin nu ar trebui să se mai macine atâta pentru anumite lucruri şi că ar avea nişte suflete lângă el, nu ca acum, când nu avea pe

nimeni, iar eu aş avea ceva de făcut timp de patruzeci-cincizeci de minute pe oră; iar treaba asta ne-ar face bine la toţi.

Doar că nu mă pricepeam deloc să fac pe detectiva. Ştiam că pe soţia lui Martin o cheamă Cindy, aşa că am căutat „Cindy Sharp“ în cartea de telefon; n-am găsit nimic, după care nu mi-a mai venit nici o idee cum să fac. Am rugat-o atunci pe Jess, pentru că mă gândeam că JJ n-ar fi fost de-acord cu planul meu, aşa că Jess a găsit toate informaţiile care ne trebuiau în circa cinci minute, pe computer. Dar după aceea a vrut să vină cu mine la Cindy, iar eu i-am zis, da, să vină. Ştiu, ştiu. Dar ia să-ncercaţi şi voi să-i spuneţi că nu poate face ceva ce vrea ea cu tot dinadinsul!

Jess

Am intrat pe computerul lui taică-meu, am introdus „Cindy Sharp“ pe Google şi am găsit un interviu pe care tipa l-a dat unei reviste pentru femei, când a intrat Martin la închisoare. „Cindy Sharp vorbeşte pentru prima oară despre drama ei“, şi aşa mai departe. Puteai chiar să faci clic pe o fotografie de-a ei împreună cu cele două fetiţe. Cindy semăna cu Penny, doar că mai bătrână şi un pic mai grasă, fiindcă ea făcuse copii, de-asta. Şi pe cât pariem că Penny semăna cu aia de cinşpe ani, doar că aia de cinşpe ani era şi mai subţire chiar decât Penny, dar avea ţâţe mai mari sau ceva pe-acolo, în fine? Ce ticăloşi pot fi bărbaţii ăştia ca Martin, nu-i aşa? În capul lor, femeile sunt ca nişte afurisenii de-alea de laptopuri, ceea ce-nseamnă că, simplu, zici: „Ăla vechi s-a paradit“, aşa că te duci să-ţi iei altul, fiindcă acum se găsesc de-alea care sunt mai subţiri şi ştiu să facă mai multe chestii deja.

Aşadar, am citit interviul şi am aflat că tipa locuia în satul ăla numit Torley Heath, cam la vreo şaizeci de kilometri în afara Londrei. Iar dacă n-ar fi vrut să se trezească la uşă cu nişte persoane ca noi, venite să-i spună să se împace cu bărbatu-său, rezultă că a făcut o mare greşeală, având în vedere că ziarista aia a descris exact unde e situată casa ei acolo, în sat – vizavi de magazinul retro din colţ, nu prima, ci a doua casă de lângă şcoală. Femeia ne-a spus toate astea fiindcă a vrut să aflăm cât de idealistă sau cum s-o zice e viaţa lui Cindy. Cu excepţia faptului că fostul ei soţ făcea puşcărie fiindcă se culcase cu una de cinşpe ani.

Am decis amândouă să nu-i spunem lui JJ. Eram aproape sigure că ar fi găsit el vreun rahat de motiv ca să ne oprească să ne ducem. Parcă-l aud cum ar fi zis: „Nu e treaba voastră să vă băgaţi.“ sau „Îi spulberaţi lui

Martin şi ultima şansă pe care o mai are“. Noi, adică eu şi Maureen, consideram însă că aveam un argument tare. Argumentul nostru suna aşa: poate că Cindy îl ura cu adevărat pe Martin, care era un fustangiu gata să se ducă oriunde şi cu oricine. Dar omul avea acum gânduri sinucigaşe şi, probabil, că nu-i mai ardea să se ducă nicăieri şi cu nimeni sau, în fine, măcar pentru o vreme. Prin urmare, de fapt, dacă tipa nu voia să se împace cu el, rezulta că îl ura atât de rău, încât prefera să-l vadă mort. Iar asta înseamnă ură, tăticu’, nu glumă. E-adevărat, el n-a spus niciodată cu gura lui că vrea să se împace cu ea, însă avea nevoie de siguranţa unui climat familial, într-o localitate ca Torley Heath. Mai bine să stai într-un loc unde să nu faci nimic, fiindcă nu e nimic de făcut, decât la Londra, unde necazurile te pândesc la tot pasul – puştoaice, cluburi de noapte, blocuri-turn. Asta era părerea noastră.

Ne-am luat o zi liberă. Maureen a făcut nişte sandvişuri de-alea nasoale, ca pe timpuri, cu ou şi tot felul de chestii la mijloc, pe care nici nu le-am putut mânca. Am luat metroul de la Paddington, pe urmă trenul până la Newbury, iar după aceea un autobuz până la Torley Heath. Îmi tot făcusem griji că Maureen şi cu mine nu prea aveam ce să ne spunem şi că de-aia o să ne plictisim, iar eu aş ajunge să fac cine ştie ce prostie, tot de plictiseală, fireşte. Dar în realitate n-a fost aşa, în special datorită mie şi efortului pe care l-am făcut pentru asta. Am decis să fac oarecum pe ziarista, cum ar veni, adică tot drumul până acolo să o descos pe Maureen despre viaţa ei, oricât de plicticos sau deprimant ar fi. Singura problemă a fost că efectiv totul suna atât de plicticos şi de deprimant, încât, când începea ea, schimbam „frecvenţa“ şi mă gândeam deja la următoarea întrebare. De vreo două ori, s-a uitat la mine ciudat, ceea ce mă face să presupun că s-a întâmplat destul de des ca, imediat după ce ea terminase să-mi povestească despre ceva, eu s-o întreb din nou exact acelaşi lucru. Ca atunci când la un moment dat, reintrând pe frecvenţă în timp ce vorbea, s-o aud spunând ceva, ceva, ceva şi Frank. La care îi zic: „Când l-ai cunoscut pe Frank?“, dar cred că, de fapt, ce spusese ea înainte fusese exact: „Atunci l-am cunoscut şi pe Frank“. Reieşea deci că mai trebuia să lucrez la asta, dacă aveam de gând să mă fac vreodată ziaristă. Dar, de ce să ne-ascundem după degete? În fond, niciodată n-ar trebui să iau interviuri unor oameni care n-au făcut nimic şi care au un fiu handicapat, aşa-i? Asta înseamnă că mi-ar fi mai uşor să mă concentrez, fiindcă persoanele respective mi-ar vorbi,

probabil, despre ultimele lor filme şi alte chestii despre care chiar vrei să afli mai multe.

Oricum, treaba e că am bătut tot drumul ăla până la mama dracu', fără ca eu s-o întreb dacă îi plăcea să facă sex câineşte sau chestii din-astea. Şi ce-am realizat eu atunci a fost că evoluasem mult de la Anul Nou încoace. Mă maturizasem ca om. Iar chestia asta m-a făcut să mă gândesc că povestea noastră se apropia cumva de capăt şi că va fi un sfârşit fericit. Fiindcă mă maturizasem şi, de asemenea, ne aflam într-o perioadă în care ne rezolvam unii altora problemele. Nu mai stăteam pur şi simplu aşa, mofluzi. Aşa se termină toate poveştile, nu?! Când se vede că oamenii au învăţat nişte lucruri şi problemele se rezolvă. Am văzut o groază de filme despre asta. Azi, îl rezolvam pe Martin, pe urmă ne vom îndrepta atenţia spre JJ, şi apoi spre mine, şi după aceea spre Maureen. Şi ne vom întâlni pe acoperiş după nouăzeci de zile, vom zâmbi, ne vom îmbrăţişa şi vom şti că am evoluat mult.

Staţia de autobuz era exact în faţa magazinului din sat, despre care scria în articol. Bun, după ce-am coborât din autobuz, ne-am uitat vizavi şi-am văzut căsuţa aia gen vilă, cu un gard scund din zidărie, adică am putut vedea ce era în grădină, şi în grădină două fetiţe înfofolite cu căciuli şi fulare se jucau cu un câine. Îi zic eu atunci lui Maureen: „Ştii cum le cheamă pe puştoaicele lui Martin?“ La care ea face: „Da, le cheamă Polly şi Maisie“ – ceea ce mi s-a părut că se potrivea. Da, mi-i imaginam perfect pe Martin şi Cindy dându-le ălora mici nişte nume ca „Polly“ şi Maisie“, care sunau destul de simandicos şi vechi, încât oricine s-ar fi aşteptat să audă că domnul Darcy sau mai ştiu eu cine locuia alături. Şi m-apuc să strig: „Oo-o, Polly! Maisie!“ Fetiţele întorc capul şi vin spre noi, iar cu asta munca mea de copoi a luat sfârşit.

Ciocănim noi la uşă, Cindy vine să deschidă, se uită la mine şi parcă mă recunoaşte, la care îi zic: „Eu sunt Jess. Una dintre cei patru de pe Turnul sinucigaşilor, ştii, aia despre care a scris în ziare că aş fi combinată cu soţul tău. Ceea ce e o minciună, apropo“. (Adică eu i-am zis *ei* că a fost o minciună, nu *vouă.* Tare rău îmi pare că nu ştiu să pun semnele de vorbire sau cum le-o fi zicând la alea. Acum îmi dau seama şi eu cât de mult rost au.)

Face ea: „Fostul meu soţ“, arătându-se neprietenoasă şi înţepată de la bun început.

Dar îi zic: „Păi, asta-i şi problema, nu?!“

La care face: „Zău?!“

Şi-i zic: „Da. Fiindcă nu e nevoie să fie fostul tău soţ“.

La care face: „Ba nu, e «fostul meu soţ»“.

Şi nici măcar nu trecusem de uşa de la intrare.

În momentul ăsta, Maureen spune: „Crezi c-am putea intra şi noi, ca să stăm de vorbă cu tine? Eu sunt Maureen. Tot o prietenă de-a lui Martin. Am venit cu trenul de la Londra“.

„Şi cu autobuzul“, zic şi eu. Voiam doar să priceapă că făcuserăm un efort.

La care Cindy face: „Scuze, poftiţi înăuntru“. Nu – scuze, căraţi-vă dracului acasă –, cum m-aşteptam să fi spus. Ne ruga s-o iertăm că dăduse dovadă de proastă creştere şi ne ţinuse la uşă până atunci. Normal, mi-am zis atunci că o să fie simplu. În zece minute o aburesc eu să se împace la loc cu el.

Intrăm noi, deci, în casă, e plăcut înăuntru, dar nicidecum ca în reviste, cum m-aşteptam eu să fie. Mobilele nu prea se potriveau, erau cam vechi şi mai miroseau şi a câine, un pic. Ne-a poftit în salonaş, unde era un gagiu, care şedea lângă foc. Tipul era drăguţ, mai tânăr decât ea; Ohoho, îmi zic eu în gând, stă cu picioarele sub masă. Asta fiindcă asculta ceva la un Walkman, dar se descălţase, or nu prea se face să-ţi scoţi pantofii din picioare şi să asculţi ceva la Walkman, când eşti venit doar în vizită în casa cuiva, nu credeţi?!

Cindy s-a dus până la el, l-a bătut uşor pe umăr şi i-a zis: „Avem musafiri“, la care el face, „Oh, scuze. Ascultam Stephen Frey şi citeam Harry Potter. Copiilor le-a plăcut mult, aşa că m-am gândit să încerc şi eu. Voi l-aţi ascultat?“ La care fac: „Păi, sigur, chiar ai impresia c-aş avea nouă ani?“ Dar tipul n-a mai ştiut ce să spună la asta. Şi-a scos căştile de pe urechi şi a apăsat pe butonul aparatului.

Cindy zice: „Câinele cu care se joacă fetiţele e al lui Paul“. La care era să-i spun, „Ei, şi?!“ Dar n-am spus.

Cindy i-a povestit că suntem nişte prietene de-ale lui Martin, la care el a întrebat-o dacă nu era mai bine ca el să se retragă, dar ea a zis: „Nu, bineînţeles că nu; vreau să auzi şi ce-au venit ele să-mi spună“. Şi zic eu atunci: „Păi, noi am venit să-i spunem lui Cindy că ar trebui să se împace la loc cu Martin, aşa că s-ar putea să nu-ţi placă s-auzi asta“. Nici el n-a ştiut ce să mai spună atunci.

Maureen s-a uitat la mine, după care face: „Suntem îngrijorate pentru el". Şi Cindy zice: „Da, bun, nu pot spune că sunt surprinsă". Atunci Maureen îi povesteşte despre tipul care s-a aruncat de pe bloc, iar Cindy face: „Ştiaţi că Martin ne-a părăsit? Şi că nu noi l-am părăsit pe el?" Şi zic eu: „Da, păi de-asta am şi venit. Fiindcă dacă tu l-ai fi părăsit, ne-am fi pierdut timpul degeaba venind până aici. Aşa, însă, ştii, am venit până aici ca să-ţi spunem că Martin s-a răzgândit". Face şi Maureen atunci: „Cred că ştie că a greşit". La care Cindy: „N-am avut nici un dubiu că până la urmă va realiza şi asta, dar totodată n-am avut nici un dubiu că, atunci când se va întâmpla lucrul ăsta, va fi deja prea târziu". Zic eu: „Nu-i niciodată prea târziu să înveţi". Dar ea: „Este, pentru el". I-am spus atunci că, după părerea mea, era datoare să-i mai acorde o şansă, dar ea a zâmbit cumva şi a zis că nu e de acord, după care i-am spus şi eu că nu sunt de acord să nu fie de acord, iar ea a insistat că e mai bine să fim de-acord că nu putem fi de-acord. La care, spun: „Vasăzică vrei ca Martin să moară?!"

Atunci a tăcut un pic şi am crezut că am convins-o. Dar pe urmă se-apucă să spună: „M-am gândit şi eu să mă sinucid, când lucrurile mergeau foarte prost, acum o vreme. Dar n-am avut de ales, din cauza fetiţelor. Or, ca să înţelegi cum stau lucrurile, observă că el *are de ales*. Martin nu face parte din familie. N-a putut suferi niciodată să facă parte dintr-o familie. Şi în momentul acela am decis că îl privea ce face. Dacă avea libertatea să se reguleze cu cine voia, de ce să n-aibă şi libertatea să se sinucidă când voia? Nu crezi?!"

La care îi zic: „Bine, pot înţelege de ce spui aşa". Ceea ce a fost o greşeală, fiindcă nu m-a ajutat deloc în argumentare.

Zice Cindy: „V-a spus cumva că nu-i dau voie să vadă fetiţele?"

La care Maureen face: „Da, a pomenit de asta". Şi Cindy spune: „Ei, bine, nu-i adevărat. Doar că nu vreau să-l las să se vadă cu ele aici. Ar putea să le ia la Londra, în weekend, dar nu vrea. Sau zice că le va lua, dar pe urmă îşi inventează tot felul de scuze. Nu vrea să fie aşa, ca un tată, înţelegeţi? Efortul ar fi prea mare. El vrea să vină acasă de la serviciu, să le citească o poveste seara, dar nu în fiecare seară, şi să se ducă să le vadă pe scenă, la serbarea de Crăciun. Toate celelalte lucruri nu-l interesează". Şi pe urmă mai adaugă: „Nici nu ştiu de ce vă spun vouă toate astea". La care zic: „Mare ticălos, aşa-i?!" Şi ea râde: „A făcut o mulţime de greşeli. Şi continuă să le facă".

La care tipul ăla, Paul, intervine şi el: „Dacă ar fi computer, ai putea zice că a existat o eroare de programare“. După care zic: „Ce treabă ai tu să te bagi în vorbă?“ Dar Cindy spune: „Uite ce e, am avut multă răbdare cu voi până acum. Două persoane pe care nu le cunosc vin la uşa mea şi se-apucă să-mi spună că ia să fac eu bine şi să mă împac cu fostul meu soţ, un bărbat care aproape m-a distrus, iar eu le poftesc înăuntru, ba chiar stau şi le ascult. Înţelegeţi însă că Paul este partenerul meu de viaţă, că face parte din familia mea şi că se poartă minunat ca tată vitreg cu fiicele mele. Aşa că uite ce treabă are el ca să se bage în vorbă. Clar?!“

La faza asta, Paul s-a ridicat şi a zis: „Cred că mă duc sus să citesc Harry Potter“. Era cât pe-aici să se împiedice de picioarele mele, dar Cindy a sărit imediat să-l ajute: „Fii atent, iubitule“, la care mi-am dat seama că e orb. Orb! Mama naibii de treabă! De-aia şi avea câine. De-aia a încercat şi ea să-mi *spună* că tipul are câine (fiindcă m-apucasem să-l iau cu chestia aia, că nu mai am nouă ani, şi când colo, of Doamne, of Doamne). Vasăzică bătusem atâta drum pân-acolo ca să-i spunem lui Cindy să se despartă de un orb şi să fie din nou împreună cu un bărbat care se regulează cu puştoaice şi care a tratat-o ca pe-un rahat. N-ar fi trebuit să conteze, totuşi, nu-i aşa? Tot timpul i-auzi că vor să fie trataţi ca oricare altă persoană. Dar mai bine să nu amestec aici treaba cu nevăzătorii. O să spun doar că am bătut atâta drum până acolo ca să-i spunem lui Cindy că trebuia să se despartă de un tip OK, care se purta frumos cu ea şi cu alea mici, şi asta ca să se împace cu un neisprăvit. Dar nici aşa nu suna prea grozav.

O să vă spun eu ce m-a enervat pe mine, totuşi. Singura dovadă că Martin avusese vreodată de-a face cu Cindy era faptul că ne duseserăm noi două acolo. Noi şi copiii, mă rog, numai că ei n-ar constitui o dovadă, decât cu un test ADN sau aşa ceva. În fine, ce vreau eu să zic este că, în ceea ce o privea pe Cindy, Martin putea nici să nu fi existat vreodată. Toţi merseseră mai departe. Viaţa lui Cindy era complet schimbată acum. La întoarcere, mi-am propus să mă gândesc cum mă schimbasem şi eu, dar tot drumul cu trenul şi pe urmă cu autobuzul n-am reuşit nici măcar s-o întreb pe Maureen despre poziţiile sexuale. După ce-o văzusem pe Cindy, nici nu mi s-a mai părut o călătorie prea lungă. Cindy se descotorosise de Martin, se schimbase şi avea pe altcineva. Trecutul ei era în trecut, dar trecutul nostru, nu ştiu… Trecutul nostru era încă peste tot. Îl puteam vedea în fiecare zi când ne trezeam. Era ca şi cum Cindy ar fi trăit într-un oraş modern, ca Tokio, iar noi într-un oraş vechi, ca Roma sau altul, nu ştiu. Doar că nu putea fi exact

aşa, fiindcă probabil că-i mişto să trăieşti la Roma, cu atâtea haine, îngheţată şi băieţi senzuali – da, la fel de mişto ca şi la Tokio. Dar unde trăiam noi nu era mişto. Aşa că, poate, mai degrabă era ca şi cum ea ar locui într-un imobil modern, iar noi într-o magherniţă care-ar fi trebuit demolată de ani de zile. Trăiam într-o casă cu găuri în pereţi, prin care oricine îşi putea vârî capul, dacă voia, ca să se strâmbe la noi. Or Maureen şi cu mine încercaserăm s-o convingem pe Cindy să se mute din penthouse-ul ei mişto ca să vină să stea cu noi în şandramaua aia. Halal ofertă, îmi dădeam seama acum.

Când să plecăm, Cindy face: „Aş avea mai mult respect pentru el, dacă mi-ar fi cerut personal lucrul ăsta“. La care îi zic: „Ce să-ţi ceară?“ Şi ea zice: „Dacă îl pot ajuta, o voi face. Dar nu ştiu la ce vrea să-l ajut“.

Iar când a spus asta, mi-am dat seama că toată după-amiază procedaserăm greşit şi că exista o variantă mult mai bună.

JJ

Singura problemă, fir-ar a naibii, era că americanul-ajută-te-singur n-avea nici cea mai mică idee ce-ar fi putut face ca să-i fie şi lui mai bine. Şi, ca să fiu sincer, cu cât mă gândeam mai mult la teoria celor nouăzeci de zile, cu atât mă convingeam mai tare că nu se aplica deloc în cazul meu. Din câte-mi dădeam eu seama, la mine dezastrul se întindea pe o durată mai lungă decât doar nouăzeci de zile. Mă lăsam de muzică pentru totdeauna, iar a te lăsa de muzică e cu totul altceva decât a te lăsa de fumat, de pildă. Pentru mine asta însemna să-mi fie din ce în ce mai rău, din ce în ce mai greu, cu fiecare zi care trecea fără ca eu să mai fac muzică. Prima zi de lucru la Burger King nici nu va fi prea nasoală, fiindcă îmi voi spune, ştiţi… De fapt, să dea naiba dacă ştiam ce mama dracului o să-mi spun, dar o să mă gândesc eu la ceva. Dar prin a cincea zi, mă voi simţi mizerabil, iar după vreo treizeci de *ani*… Aoleu. Nu-ncercaţi să mă faceţi să vorbesc despre ziua când s-ar împlini treizeci de ani de întors chiftele acolo. Vă daţi seama ce plin de ţâfnă voi fi atunci. Şi voi avea şaizeci şi unu de ani.

Şi pe urmă, după ce chestiile astea mi s-au tot învârtit prin cap o vreme, mi-am zis, gata, ridică-te, sus, psihic vorbind: OK, ducă-se dracu’, eu mă omor. Dar după aceea mi-am adus aminte de tipul pe care l-am văzut făcând exact asta, aşa că m-am aşezat iarăşi. Efectiv, mă simţeam oribil, mai rău decât mai-nainte, când mă ridicasem. Treaba cu ajută-te-singur era un mare

căcat. Nu mă puteam ajuta nici măcar cu un pahar de băutură pe gratis. Nimic.

Data următoare când ne-am întâlnit, Jess ne-a povestit cum se dusese ea cu Maureen ca s-o vadă pe Cindy, la ţară.

— Pe fosta mea soţie o chema Cindy, a zis Martin.

Sorbea din nişte cafea şi citea *Telegraph*, fără să asculte de fapt ce spunea Jess.

— Da, ce coincidenţă, a zis Jess.

Martin continua să soarbă din cafea.

— Ăăă…, nu e, a făcut Jess.

Martin a pus ziarul jos şi s-a uitat la ea.

— Ce?

— Am fost la Cindy a ta, nătăfleţule.

Martin s-a uitat la ea.

— De unde s-o cunoşti tu pe Cindy a mea. Ex-Cindy-a-mea. Fosta.

— Exact asta îţi şi spuneam noi. Maureen şi cu mine ne-am dus până acolo, în satul ăla, ca să vorbim cu ea.

— Torley Heath se numeşte, a zis Maureen.

— Acolo locuieşte ea! a spus Martin, scandalizat.

Jess a oftat.

— V-aţi dus la Cindy?

Jess a luat în mână exemplarul din *Telegraph* pe care îl citise el şi s-a apucat să-l frunzărească, făcând băşcălie cumva de lipsa de interes manifestată de Martin înainte. Martin i-a smuls ziarul.

— De ce dracu' aţi făcut asta?

— Ne-am gândit că te-ar putea ajuta.

— Cum?

— Ne-am dus la ea s-o întrebăm dacă nu vrea să te ia înapoi. Dar nu vrea. S-a combinat cu gagiul ăla orb. Îi merge bine. Nu-i aşa, Maureen?

Maureen avea bunul-simţ de a privi fix spre bombeul pantofilor.

Martin se holba la Jess.

— Ai înnebunit? a zis el. Cine ţi-a dat ţie voie să faci aşa ceva?

— Cine mi-a dat voie? Eu, bineînţeles. E o ţară liberă.

— Şi ce-ai fi făcut dacă Cindy ar fi izbucnit în plâns şi ar fi zis, ştii: „Aş vrea să-l aduc înapoi“?

— Te-aş fi ajutat să-ţi faci bagajul. Iar tu ai fi făcut exact cum ţi-am fi spus noi, ce dracu'!

— Dar…

Şi-a tot bolborosit şi pufnit, după care s-a oprit: „Doamne Sfinte“, a mai zis.

— Oricum, nici o şansă să fie aşa. Cindy te consideră un mare măgar.

— Dacă ai fi catadicsit să asculţi vreodată tot ce-am povestit eu despre fosta mea soţie, nu te-ai mai fi obosit să baţi drumul degeaba. Credeai că mă vrea înapoi? Credeai că eu vreau să mă duc înapoi?

Jess a ridicat din umeri:

— Merita încercat.

— Şi tu, a zis Martin. Maureen! Nu e nimic pe podea. Uită-te la mine. Te-ai dus cu ea?

— A ei a fost ideea, a zis Jess.

— Vasăzică te comporţi şi mai prosteşte decât ea.

— Toţi avem nevoie de ajutor, a spus Maureen. Nu toţi ştim ce vrem. Voi toţi m-aţi ajutat pe mine. Am vrut şi eu să te ajut. Şi am crezut că asta e cea mai bună modalitate.

— Cum ţi-ai putut închipui că ar merge acum, când n-a mers deloc înainte?

Maureen nu zicea nimic. Aşa că am zis eu.

— Care dintre noi n-ar încerca să facă să meargă acum ceva care n-a mers înainte? Acum, când am văzut care e alternativa. Un nimic mare şi gras, ce mama dracului!

— Ia zi, JJ, tu ce-ai vrea înapoi? a întrebat Jess.

— Totul, măi. Formaţia. Pe Lizzie.

— E-o tâmpenie. Formaţia aia era un rahat. În fine, s-a grăbit ea să adauge, când a văzut mutra mea. Nu, nu rahat. Dar nu… ştii şi tu.

Am încuviinţat din cap. Ştiam.

— Iar Lizzie te-a pus pe liber.

Şi asta ştiam. Ce n-am spus, fiindcă suna al dracului de nasol, era că, dacă s-ar fi putut să dau timpul înapoi, l-aş da înapoi la ultimele săptămâni cât am mai avut formaţia, şi la ultimele săptămâni cât am mai fost cu Lizzie, chiar dacă se-alesese praful şi de una, şi de cealaltă. Pe-atunci, încă mai făceam muzică, pe-atunci încă mă mai vedeam cu ea – nu aveam nici un motiv să mă plâng, corect? OK, da, totul era pe moarte. Dar nimic nu murise încă.

Nu ştiu de ce, dar mi se părea ca un fel de eliberare să poţi să spui ce-ţi doreşti cu-adevărat, chiar dacă nu puteai avea efectiv lucrul acela. Când

născocisem chestia aia cu „Cosmic Tony“ pentru Maureen, pusesem nişte limite la superputerile lui, pentru că mă gândeam că puteam să ne dăm seama aşa practic ce fel de ajutor îi trebuia ei. Şi, cum s-a dovedit până la urmă, ea avea nevoie de o vacanţă, iar noi puteam s-o ajutăm, ceea ce înseamnă că tipul ăsta, „Cosmic Tony“, chiar era un băiat bun. Dar, dacă nu există limită de superputere, ajungi să descoperi tot felul de alte căcaturi, ca de pildă, ştiu şi eu, ce n-a fost în regulă cu tine de la bun început. Toţi pierdem enorm de mult timp nespunând ceea ce ne dorim, fiindcă ştim că nu putem avea asta. Şi fiindcă sună urât, sau ingrat, sau necinstit, sau copilăros, sau banal. Sau fiindcă ţinem cu atâta disperare să ne prefacem că totul e OK de fapt, încât a recunoaşte faţă de noi înşine că nu e pare un fel de mutare greşită. Daţi-i drumul, spuneţi ce vă doriţi. Poate nu neapărat în gura mare, dacă ştiţi că aşa riscaţi să daţi de bucluc. „Ce mult aş vrea să nu mă fi măritat niciodată cu el.“ „Ce mult aş vrea ca ea să fie încă în viaţă.“ „Ce mult aş vrea să nu fi făcut copii cu ea.“ „Ce mult aş vrea să am bani căcălău.“ „Ce mult aş vrea ca albanezii să se care dracului în Albania aia a lor.“ Orice ar fi, nu contează, spune-ţi ţie ce ţi-ai dori. Adevărul te va elibera. Sau, dacă nu, îl vei simţi ca pe-un pumn în nas. A supravieţui în viaţa asta pe care o trăieşti înseamnă a minţi, iar minciuna îţi distruge sufletul, aşa că fă o pauză de la minciuni fie numai şi un minut.

— Îmi vreau formaţia înapoi, am zis eu. Şi iubita. Îmi vreau formaţia înapoi, îmi vreau iubita înapoi.

Jess se uita la mine.

— Ai mai spus asta adineauri.

— N-am spus-o suficient de mult. Îmi vreau formaţia înapoi, îmi vreau iubita înapoi. ÎMI VREAU FORMAŢIA ÎNAPOI, ÎMI VREAU IUBITA ÎNAPOI. Martin, tu ce vrei?

Martin s-a ridicat în picioare.

— Eu mai vreau un cappuccino, a zis el. Altcineva?

— Nu mai fi aşa scârţar. Tu ce vrei?

— Şi cu ce-o să m-aleg bun dacă vă spun?

— Nu ştiu. Spune, după care mai vedem noi.

A ridicat din umeri şi s-a aşezat jos.

— Ai voie trei dorinţe, am zis eu.

— OK. Aş vrea să fi fost în stare să-mi salvez căsnicia.

— Mda, în fine, asta oricum n-ar fi putut să se întâmple, a zis Jess. Fiindcă n-ai putut să-ţi ţii puţulica aia în pantaloni. Scuze, Maureen.

Martin a ignorat-o.
— Şi bineînţeles aş vrea să nu mă fi culcat niciodată cu fata aia.
— Mda, bine… a zis Jess.
— Taci din gură, i-am spus eu.
— Nu ştiu, a zis Martin. Îmi doresc, poate, pur şi simplu, să nu fi fost aşa de ticălos.
— Aşa, gata. Vezi că n-a fost atât de greu?
Încercam şi eu să glumesc, numai că n-a râs nici unul.
— Dar de ce nu-ţi doreşti mai bine să te fi culcat cu fata aia, dar să nu te fi prins nimeni? a zis Jess. Eu asta mi-aş dori, dacă aş fi în locul tău. Cred că tot minţi şi acum. Îţi doreşti chestii care să te avantajeze.
— Dorinţa asta însă n-ar rezolva, de fapt, problema, nu crezi?! Fiindcă tot un ticălos aş fi. Tot m-ar prinde ăştia pentru vreo chestie.
— Bun, de ce nu-ţi doreşti atunci să nu te prindă nimeni niciodată, orice-ai face?! De ce nu-ţi doreşti să… Cum era chestia aia cu plăcinta?
— Că dacă mănânci plăcinta sau aşa ceva?
— Nu poţi şi să mănânci plăcinta, şi s-o ai.
Jess nu prea părea convinsă.
— Eşti sigur că aşa e? Cum să mănânci plăcinta, dacă mai întâi n-o ai?
— Ideea e să faci ambele lucruri. Să mănânci plăcinta, dar cumva să rămână neatinsă. Prin urmare „o ai“ înseamnă aici „o păstrezi“.
— Ce demenţă!
— Exact.
— Şi cum se poate face asta?
— Păi, tocmai asta e, nu se poate. De-aici şi expresia.
— Dar ce rost mai are naibii plăcinta aia, dacă tot n-o mănânci?
— Am impresia că ne-am cam îndepărtat de subiect, am zis eu. Important e să ne dorim ceva care să ne facă mai fericiţi. Aşa că eu înţeleg perfect de ce Martin îşi doreşte să devină alt om.
— Eu aş vrea ca Jen să vină înapoi, a spus Jess.
— Da, bine, asta e clar. Altceva?
— Nimic. Atâta.
Martin a pufnit.
— Tu nu-ţi doreşti să nu mai fii aşa de rea?
— Dacă Jen ar veni înapoi, nici n-aş mai fi.
— Sau aşa de nebună?
— Nu sunt nebună. Doar, ştii tu, cam zăpăcită.

S-a lăsat o tăcere meditativă. Îţi dădeai seama că nu convinsese pe toată lumea de la masă.
— Prin urmare, pierzi două dorinţe? am zis eu.
— Nu. O să le folosec. Îmmmm... Să nu rămân niciodată fără iarbă, poate? Şi, nu ştiu… Oooh. Nu m-ar deranja dacă aş şti să cânt la pian, presupun.
Martin a oftat.
— Doamne Sfinte. Asta-i singura ta problemă? Că nu ştii să cânţi la pian?
— Dacă n-aş mai fi aşa de zăpăcită, aş avea timp să cânt la pian.
N-am mai insistat.
— La tine cum e, Maureen?
— Ţie ţi-am mai spus. Când ai zis că, de fapt, „Cosmic Tony“ nu poate decât să aranjeze lucrurile.
— Spune-le şi celorlalţi.
— Aş vrea să se găsească o metodă ca lui Matty să-i fie mai bine.
— Dar nu crezi că ţi-ai putea dori şi ceva mai mult decât asta? a zis Jess.
Toţi am tresărit, neplăcut surprinşi.
— Ce?
— Nu, bine, ştii, mă întrebam şi eu aşa, ce-o să spui. Fiindcă, uite, ţi-ai fi putut dori ca Matty să fi fost normal din naştere. Aşa ai fi scăpat şi tu de toţi anii ăştia în care l-ai şters la fund.
Maureen a tăcut cam un minut.
— Cine aş mai fi eu atunci?
— Eh?
— Nu ştiu cine aş mai fi.
— Ce eşti proastă?! Tot Maureen ai fi, bineînţeles.
— Nu asta a vrut să spună, am zis eu. A vrut să spună că suntem ceea ce ni s-a întâmplat, de fapt. Adică, dacă dai la o parte ceea ce ni s-a întâmplat, înţelegi, atunci…
— Ba nu, să dea naiba dacă înţeleg, a spus Jess.
— Dacă ţie nu ţi s-ar fi întâmplat chestia cu Jen şi… şi toate celelalte treburi…
— Cum ar fi Chas, asta voiai să spui?
— Exact. Evenimente de anvergura asta. Ei bine, cine-ai mai fi tu atunci?
— Aş fi altă persoană.
— Exact.

— Şi-ar fi excelent, ce dracu'!

În momentul acela, am renunţat să ne mai jucăm de-a dorinţele.

Martin

Intenţia a fost de a face un gest măreţ, mă gândesc, pentru ca totul să se termine cumva frumos, de parcă ar şi exista ceva care să se poată termina vreodată frumos. Aşa sunt tinerii din ziua de azi, nu? Se uită la prea multe chestii cu *happy end*. Totul trebuie să se termine frumos, cu un zâmbet, o lacrimă, un fluturat din mână. Toată lumea s-a deşteptat, a găsit dragostea, a văzut greşelile dinainte, a descoperit bucuriile monogamiei sau ale paternităţii, ale datoriei filiale, ale vieţii înseşi. Pe vremea mea, oamenii mureau împuşcaţi la sfârşitul filmelor, după ce aflau doar că viaţa e parşivă, sinistră, haină şi scurtă.

Era cam după două-trei săptămâni de la conversaţia cu „dorinţele“, la Starbucks. Jess izbutise cumva să nu se dea de gol – o realizare impresionantă pentru o persoană a cărei tehnică uzuală de conversaţie este de a descrie totul în timp ce se întâmplă, sau chiar înainte de a se întâmpla, folosind cât mai multe cuvinte cu putinţă, ca un comentator sportiv radiofonic. Privind acum retrospectiv, e-adevărat că uneori tot i-a mai scăpat câte ceva din jocul acesta, deşi noi habar n-aveam pe-atunci de existenţa vreunui joc.

Într-o după-amiază, când Maureen a spus că trebuie să plece înapoi acasă, la Matty, Jess şi-a înăbuşit un chicot de râs şi a remarcat enigmatic că oricum îl va putea vedea destul de curând.

Maureen s-a uitat la ea.

— Da, dacă am noroc să vină repede autobuzul, o să-l pot vedea peste douăzeci de minute.

— Da, dar după aceea, a zis Jess.

— Destul de curând, dar după aceea? m-am mirat eu.

— Da.

— Îl văd aproape minut de minut, zilnic, a zis Maureen.

Şi pe urmă nu ne-am mai gândit la discuţia asta, exact cum nu ne prea mai gândeam niciodată la ce spunea Jess.

Cam peste o săptămână poate, Jess a început să manifeste un interes până atunci ascuns faţă de Lizzie, fosta iubită a lui JJ.

— Unde stă Lizzie? l-a întrebat ea pe JJ.

— King’s Cross. Şi, până să mai spui altceva, nu, nu se ţine de agăţat.
— Aha, deci nu-i agăţătoare! Ha, ha! Mă prosteam şi eu, aşa.
— Da. Ce glumă bună!
— La ce să stai atunci în King’s Cross, dacă nu te ţii de agăţat?
JJ a rostogolit ochii în cap.
— Jess, degeaba, tot nu-ţi dau adresa ei. Ce, mă crezi poate tâmpit, sau cum?!
— Nu vreau să vorbesc cu ea. E-o stricată.
— Şi de ce s-o faci „stricată“, mă rog? am întrebat-o eu. Din câte ştim noi, nu s-a culcat decât cu un singur bărbat în toată viaţa ei.
— Care era căcatul ăla de cuvânt? Scuze, Maureen.
— „Metaforic“, am zis eu.
Când cineva foloseşte expresia „căcatul ăla de“ şi îţi dai seama imediat că a fost un sinonim pentru cuvântul „metaforic“, ai tot dreptul să te întrebi dacă o cunoşti suficient de bine pe vorbitoare. Ba ai chiar tot dreptul să te întrebi dacă merită în fond s-o cunoşti.
— Exact. E o stricată metaforică. I-a dat papucii lui JJ şi probabil s-a dus cu altul.
— Mda, nu ştiu, a zis JJ. Nu ştiu dacă dându-mi mie papucii e obligatoriu condamnată la celibat pe viaţă.
Şi aşa a urmat o discuţie despre care ar fi pedeapsa potrivită pentru „foştii“ noştri, dacă moartea n-ar fi prea puţin, totuşi, pentru ei şi aşa mai departe, iar momentul Lizzie a trecut, ca atâtea alte momente în acele zile, fără ca noi să fi observat. Dar rămăsese de fapt acolo, la îndemâna noastră, dacă ne-am fi încumetat să scormonim prin cutiuţa minţii lui Jess, înţesată de prostioare, ca dormitorul oricărui adolescent.
Chiar în ziua cea mare, am luat prânzul cu Theo – deşi, bineînţeles, cât am fost la masă cu Theo habar n-aveam că va fi o zi mare. A lua masa cu Theo reprezenta în sine ceva suficient de important. Nu mai vorbisem cu el faţă-n faţă, de când ieşisem din închisoare.
Voia să discute cu mine fiindcă avea, zicea el, o ofertă „substanţială“ din partea unei edituri renumite, privind o autobiografie.
— Cât face?
— Nu s-a discutat deocamdată despre bani.
— Îmi permiţi să întreb, atunci, din ce punct de vedere poate fi considerată o ofertă „substanţială“?
— Păi, ştii şi tu. Fiindcă are substanţă.

— Ce înseamnă asta?
— E reală, nu imaginară.
— Şi ce se înţelege prin „real“, în termeni reali? Realmente?
— Ai devenit foarte dificil, Martin. Sper că nu te superi că-ţi spun. N-aş putea să zic că eşti un client comod, ţinând seama de una şi de alta. Mai ales că m-am zbătut destul de mult pentru proiectul ăsta.

Mi-a distras atenţia pe moment constatarea că aveam paie sub picioare. Mâncam la un restaurant numit Ferma, şi tot ceea ce înghiţeam provenea de la o fermă. Strălucit eh? Carnea! Cartofii! Salata verde! Ce idee! Presupun că aveau nevoie şi de paie, pentru ca tema lor să nu pară văduvită de inspiraţie. Mi-ar plăcea să pot povesti că ospătăriţele erau voioase, durdulii, rumene în obraji şi cu şorţuri la brâu, dar bineînţeles că erau morocănoase, uscate, palide şi îmbrăcate în negru.

— Dar ce-a trebuit să faci, Theo, dacă, aşa cum spui tu, te-a sunat cineva şi ţi-a făcut o ofertă pentru autobiografia mea, de o manieră indescriptibil de substanţială?
— Păi, eu am sunat şi le-am sugerat că poate ar vrea asta.
— Bun. Şi au părut interesaţi?
— M-au sunat înapoi.
— Cu o ofertă substanţială.

Theo a zâmbit cu condescendenţă.

— Nu prea te pricepi la lumea editorială, aşa-i?
— Nu prea. Doar ce mi-ai spus tu acum, la masă. Adică, faptul că te-au sunat unii cu nişte oferte substanţiale. Se pare că de-asta şi suntem aici.
— Hai să nu alergăm, până nu învăţăm întâi să mergem.

Theo începea să mă agaseze.

— OK. De-acord. Spune-mi atunci partea aia cu mersul.
— Nu, vezi tu… Chiar şi partea cu mersul e tot alergare. E ceva mai *tactic*, dacă mă înţelegi.
— Faptul că te rog să-mi spui despre mers este alergare?
— Uşurel-uşurel, copăcel-copăcel.
— Doamne Sfinte, Theo.
— Nici cu reacţia asta n-ai luat-o uşurel-uşurel, dacă-mi permiţi s-o spun. E tropa-tropa. Ba chiar fuga-fuga.

N-am mai auzit de-atunci nimic despre ofertă şi nici n-am reuşit să mă dumiresc vreodată de rostul acelui dejun.

Jess convocase o întâlnire extraordinară pentru ora patru, în vastul şi invariabil pustiul demisol de la Starbucks, pe Upper Street, o încăpere din aia cu multe canapele şi mese, unde te-ai putea simţi ca în camera de zi de-acasă, dacă acasă n-ai avea deloc ferestre şi n-ai bea mereu decât din pahare de unică folosinţă pe care nu le-arunci însă niciodată.

— De ce la demisol? am întrebat-o eu, când mi-a telefonat.

— Fiindcă avem de discutat nişte chestii personale.

— Ce fel de chestii personale?

— Nişte chestii sexuale.

— Of, Doamne! Sper că vin şi ceilalţi, da?

— Crezi că am nişte chestii sexuale pe care vreau să le discut numai cu tine?

— Speram că nu.

— Sigur, ca şi cum aş avea vise cu tine tot timpul.

— Ne vedem mai târziu, OK?

Am luat autobuzul 19 din West End până pe Upper Street, fiindcă banii se terminaseră până la urmă. Terminasem toţi gologanii de care făcusem rost din apariţii pe la televizor şi de la miniştrii educaţiei, iar serviciu oricum n-aveam. Aşa că, deşi Jess mi-a explicat odată că taxiurile sunt cele mai ieftine mijloace de transport, fiindcă te duci cu ele unde vrei să te duci pe gratis şi abia când ajungi acolo e nevoie de bani, m-am gândit că nu era o idee prea bună să năpăstuiesc vreun taximetrist cu sărăcia mea. În orice caz, mai mult ca sigur că taximetristul ar fi discutat tot drumul cu mine despre nedreptatea cu încarcerarea, ceea ce mi s-ar fi părut perfect normal din partea lui, pe urmă despre greşeala ei că a ieşit în oraş în halul în care arăta şi aşa mai departe. De o bucată de vreme deja, prefer şoferii de minitaxi, fiindcă habar n-au nimic despre locuitorii Londrei, aşa cum n-au habar nici de geografia ei. Am fost recunoscut de două ori în autobuz, o dată de către cineva care a vrut să-mi citească din Biblie un pasaj relevant şi aparent izbăvitor.

Când mai aveam puţin până s-ajung, am văzut în faţa mea o pereche de tineri care au intrat în Starbucks şi au coborât imediat la subsol. Iniţial, mi-a părut bine, fireşte, fiindcă asta însemna că dezvăluirile sexuale ale lui Jess aveau să se desfăşoare *sotto voce* sau poate deloc; pe urmă însă, în timp ce stăteam la coadă ca să-mi iau un *chai tea latte*, am realizat că nu însemna nicidecum că va fi aşa, ţinând seama de imunitatea lui Jess la jenă; iar stomacul meu a început să se comporte exact cum s-a comportat tot timpul

de când am împlinit patruzeci de ani. Adică, n-a mai *lucrat*, da. Stomacurile de babalâci nu *lucrează*. Ai senzaţia, de fapt, că o parte din peretele stomacului e ca o limbă, în timp ce cealaltă parte e ca o baterie. Şi în clipele de încordare, cele două părţi se ating, cu nişte consecinţe dezastruoase.

Prima persoană pe care am văzut-o jos, la picioarele scărilor, a fost Matty, în scaunul lui cu rotile. Era flancat de doi infirmieri mătăhăloşi, care prespun că-l căraseră acolo, dintre care unul vorbea cu Maureen. Şi, exact când încercam să mă dumiresc ce căuta Matty la Starbucks, două fetiţe blonde s-au repezit spre mine strigând „Tati! Tati!“, dar pe moment n-am realizat că erau chiar fiicele mele. Le-am ridicat în braţe, le-am strâns la piept, am încercat să nu plâng şi m-am uitat în jur. Penny era şi ea acolo, zâmbindu-mi, iar Cindy era la o masă din colţ, ne-zâmbindu-mi. JJ îi ţinea de după umeri pe cei doi care intraseră înaintea mea, iar Jess stătea lângă tatăl ei şi o femeie, care am presupus că era maică-sa – arăta negreşit a nevastă de ministru laburist. Era înaltă, îmbrăcată scump şi desfigurată de un zâmbet care, clar, n-avea nici o legătură cu ce-o fi fost în sufletul ei, un adevărat zâmbet de noaptea alegerilor. La încheietura mâinii, avea o bucată de fir roşu, cum poartă Madonna, aşa că, în ciuda tuturor aparenţelor, era o fiinţă profund spirituală. Ţinând seama de apetenţa lui Jess pentru melodramă, n-aş fi fost deloc prea surprins s-o văd acolo şi pe sora ei, dar am verificat cu atenţie, şi nu, nu era. Jess purta fustă şi jachetă; iar, de data asta, doar dacă te uitai foarte de-aproape mai aveai ceva şanse să te sperii de felul în care se fardase la ochi.

Le-am pus pe fetiţe jos şi le-am condus spre mama lor. Între timp, i-am făcut cu mâna lui Penny, aşa, doar ca să nu se simtă cumva pe dinafară.

— Bună.

M-am aplecat ca s-o pup pe Cindy pe obraz, dar ea s-a tras cu abilitate la o parte.

— Ce te-aduce pe-aici? i-am zis eu.

— Nebuna aia de-acolo şi-a băgat în cap că ar prinde bine cumva să fiu şi eu de faţă.

— Oh. Ţi-a explicat în ce sens?

Cindy a pufnit nervoasă. Aveam senzaţia că va pufni la orice i-aş spune, că pufnitul va fi calea ei preferată de comunicare, aşa că m-am lăsat în genunchi ca să vorbesc cu fetiţele.

Jess a bătut din palme şi s-a postat în mijlocul sălii.

— Am citit despre asta pe internet, a zis ea. Se numeşte intervenţie. În America, se face aşa ceva tot timpul.

— Tot timpul, a strigat JJ. Nici nu facem altceva.

— Uite, când cineva e praf de tot… terminat de la droguri sau pileală sau ce-o fi, atunci prietenii, familia, să zicem, toţi se strâng împreună şi îi spun totul în faţă şi aşa, înţelegeţi, îi spun dracului ce gândesc. Scuze Maureen, scuze mamă şi tată, scuze fetiţelor. Aici, noi o să facem altfel. În America, au pe cineva specializat… Oh, că-caat, am uitat cum se numeşte. Pe websiteul pe care am intrat eu, îl chema Steve.

A scotocit prin buzunarul de la jachetă, de unde-a scos o bucată de hârtie.

— Facilitator, da, trebuie să ai un facilitator, dar noi n-avem aşa ceva. N-am ştiut pe cine să chem, de fapt. Nu ştiu pe nimeni cu talente de-astea. De aceea, intervenţia asta e cumva pe dos. Fiindcă noi vă cerem vouă să interveniţi. Adică, noi venim spre voi, nu voi veniţi spre noi. Noi vă spunem: avem nevoie de ajutorul vostru.

Cei doi infirmieri care veniseră cu Matty au cam început să schimbe feţe-feţe la faza asta, dar Jess a observat.

— Nu voi, băieţi, a zis ea. Voi nu trebuie să faceţi nimic. Ca să fiu sinceră, voi sunteţi de fapt aici ca să mai umflaţi un pic scorul lui Maureen, că, în fine, înţelegeţi, ea nu are în fond pe nimeni, nu? Şi m-am gândit că mai bine cu voi doi şi Matty aici, decât să nu fi venit nimeni cu ea, înţelegeţi?! Ar fi fost cam sumbru pentru tine, Maureen, să vezi că fiecare are pe cineva aici, iar tu eşti de una singură.

Asta era Jess. Când prindea o idee, se ţinea cu dinţii de ea până-n pânzele albe. Maureen a încercat un zâmbet de recunoştinţă.

— În fine. Şi-acum doar aşa, ca să ştiţi şi voi care cine e. În colţul lui JJ, o avem pe fosta lui iubită, Lizzie, şi pe amicul lui, Ed, cu care a fost în formaţia aia nasoală. Ed a venit special cu avionul din America. Eu îi am pe mama şi tata; să ştiţi că rar se-ntâmplă să-i prinzi pe-amândoi în acelaşi timp, ha, ha. Martin o are pe fosta lui nevastă, pe fetiţe şi pe fosta lui iubită. Sau poate nu „fostă“, mai ştii? Poate până se termină chestia asta o să se împace şi cu nevasta, *şi* iubita.

Toţi au râs, s-au uitat la Cindy, după care s-au oprit din râs, când şi-au dat seama că râsul putea avea nişte consecinţe.

— Şi Maureen îl are pe fiul ei Matty, acolo, şi pe cei doi tipi de la azil. Bun, care-i ideea, deci? Stăm un pic de vorbă cu ai noştri, ca să mai recuperăm. Şi pe urmă ne schimbăm între noi, adică ne ducem şi vorbim cu

oamenii altei persoane. Prin urmare, e o îmbinare între treaba americănească şi un fel de şedinţă cu părinţii, fiindcă prietenii şi familia stau cumva deoparte, aşteptând ca lumea să vină pe la ei în vizită.

— De ce? am zis eu. Pentru ce?

— Nu ştiu. Nu contează. Ca să ne distrăm. Dar vom şi afla multe, nu-i aşa? Unii despre alţii, da? Şi despre noi înşine!

Şi iar a-nceput, cu poveştile ei care se termină frumos. Era adevărat că aflasem diverse lucruri despre ceilalţi, dar nu aflasem decât nişte amănunte absolut faptice. Aşa se făcea că ştiam să-i spun lui Ed cum se numea trupa muzicală în care cânta pe timpuri; şi ştiam să le spun soţilor Crichton numele fiicei lor care dispăruse; dar mi se părea, totuşi, prea puţin probabil ca lor chestia asta să le facă plăcere sau să-i consoleze cumva.

În fine, de fapt ce ai putea învăţa vreodată, în afară de nişte orare precise sau de numele premierului spaniol?! Sper că eu am învăţat să nu mă mai culc cu fete de cincisprezece ani, doar că asta am învăţat de mult timp deja – cu decenii înainte să mă fi culcat efectiv cu una de cincisprezece ani. Problema aici era că ea mi-a spus că avea şaisprezece ani. Bun, am învăţat eu cumva să nu mă mai culc cu puştoaice de şaisprezece ani sau cu tinere atrăgătoare? Nu. Şi, totuşi, aproape toate persoanele pe care le-am intervievat vreodată mi-au spus că făcând un lucru sau altul – vindecându-se de cancer, urcând pe un munte, jucând rolul de ucigaş în serie într-un film – au învăţat câte ceva despre ei înşişi. Iar eu dau din cap întotdeauna şi zâmbesc gânditor, când de fapt aş vrea să-i dau de gol. „Ce-ai *învăţat* de fapt de la cancer? Că nu-ţi place să fii bolnav? Că nu vrei să mori? Că te mănâncă pielea capului de la perucă? Haide, zău aşa, precizează." Eu bănuiesc că aşa îşi spun ei intenţionat, pentru ca experienţa respectivă să pară cumva valoroasă, şi nu o totală pierdere de timp.

În ultimele câteva luni, am stat la închisoare, mi-am pierdut şi ultima fărâmă de respect de sine, m-am înstrăinat de propriii mei copii şi m-am gândit foarte serios să mă omor. Adică, într-un fel „fleacurile" astea sunt echivalente din punct de vedere psihologic cu cancerul, corect? Şi, categoric, contează mult mai mult decât să joci într-o mizerie de film. Cum se face atunci că n-am învăţat dracului absolut nimic din asta? Ce-ar fi trebuit să învăţ? Adevărat, am descoperit că ţin chiar foarte mult la stima de sine şi că regret că o pierd. De asemenea, am mai aflat că închisoarea şi sărăcia nu sunt de mine. Dar, ştiţi, şi în bezna neştiinţei dinainte, tot ştiam aceste două lucruri. Puteţi zice, dacă vreţi, că prea iau lucrurile textual, dar

bănuiala mea este că oamenii ar putea învăţa mult mai multe despre ei înşişi, dacă nu s-ar îmbolnăvi de cancer. Ar avea mai mult timp şi mai multă energie.

— Bun, a continuat Jess. Care la cine se duce?

În clipa aceea, câţiva punkişti francezi au apărut în mijlocul nostru, cu nişte căni de cafea. S-au dus drept spre o masă liberă de lângă scaunul cu rotile al lui Matty.

— Alo, a zis Jess. Ce căutaţi aici? Hai, fuga, sus cu voi.

S-au uitat lung la ea.

— Haideţi odată, nu vă mai moşmoniţi atâta. Hop-hop- hop. *Schnell. Plus vitement.*

Le-a făcut vânt spre scări, şi duşi au fost, fără să protesteze; Jess nu era nici ea decât tot o reprezentantă a băştinaşilor incomprehensibili şi agresivi dintr-o ţară incomprehensibilă şi agresivă. Eu m-am aşezat la masa fostei mele soţii şi am făcut din nou cu mâna spre Penny. A fost genul de gest din care poţi înţelege orice într-o sală ticsită de oameni, un fel de combinaţie între „Beau doar un pahar“ şi „Îţi voi dărui un inel“, cu un pic la mijloc, poate, de „Vreţi să ne-aduceţi nota, vă rog?“ Penny a dat din cap, ca şi cum înţelegea. După care, la fel de inadecvat, mi-am frecat palmele una de cealaltă, de parcă m-aş fi bucurat teribil de delicioasa şi hrănitoarea baie de cunoaştere de sine în care mă pregăteam să mă cufund.

Maureen

Nu credeam ca eu să am prea multe de spus. Adică, de fapt, nu aveam ce să-i spun lui Matty. Dar nu m-aşteptam nici să am ceva să le spun celor doi băieţi de la azil. I-am întrebat dacă vor nişte ceai, dar nu au vrut; şi pe urmă i-am întrebat dacă le fusese greu să-l coboare pe Matty pe scări, iar ei au zis că n-a fost deloc greu, din moment ce veniseră amândoi. Şi eu le-am zis că n-aş fi putut să-l cobor acolo, nici dacă am fi venit zece ca mine, iar ei au râs, după care am stat pur şi simplu aşa, uitându-ne unii la alţii. Dar pe urmă tipul bondoc, ăla care era din Australia şi semăna ca formă cu robotul de jucărie al lui Matty, pătrat la cap şi la corp, a întrebat ce era cu reuniunea noastră de-acolo. Nu-mi trecuse prin minte că ei nu ştiau.

— Am tot încercat să mă dumiresc, dar, degeaba, n-am nici cea mai mică idee.

— Da, am spus eu. Sigur, probabil că e foarte neclar.

— Bun, atunci, haide, scoate-ne din ceaţă. Uite, Steve e de părere că aveţi necazuri cu banii.
— Unii dintre noi au. Eu, nu.
N-a trebuit niciodată să-mi fac griji din cauza banilor. Am pensia de asistenţă socială, locuiesc în casa maică-mii, care mi-a lăsat şi ea câte ceva. Şi, oricum, dacă niciodată nu te duci nicăieri sau nu faci nimic, viaţa e ieftină.
— Dar aveţi necazuri, a zis ăla pătrat.
— Da, avem necazuri, am spus eu. Dar necazurile sunt altfel la fiecare.
— Da, ştim şi noi că el are necazuri, a zis celălalt, Stephen. Tipul pe care l-au dat afară de la TV.
— Are necazuri, într-adevăr, am spus eu.
— Dar cum se face că îl cunoşti? Nu te văd umblând prin aceleaşi baruri de noapte ca el.
Şi până la urmă le-am povestit tot. N-am avut de gând. Pur şi simplu aşa a ieşit. Şi odată ce-am început nici n-a mai contat într-un fel ce le spuneam. Dar după aceea, când am ajuns la sfârşitul povestirii, am realizat că n-ar fi trebuit să le spun nimic, deşi ei au fost tare drăguţi, au zis că le pare rău şi chestii din astea.
— Dar să nu le spuneţi nimic acolo, la centrul medical, da? le-am zis eu.
— De ce să le spunem?
— Nu, fiindcă, dacă ar afla că plănuisem atunci să li-l las lor pe Matty pentru totdeauna, s-ar putea să refuze să-l mai ia acolo altă dată. De câte ori aş suna ca să veniţi să-l luaţi, ar putea crede că iar am de gând să mă arunc de pe vreun acoperiş.
Aşa că am făcut un târg. Ei mi-au dat numele altui centru medical din zonă, unul privat, care ziceau ei că era mai drăguţ decât al lor, iar eu le-am promis că, dacă o să am de gând să termin cu viaţa, o să sun acolo.
— Nu-nseamnă că pe noi nu ne interesează, a zis ăla pătrat, Sean. Şi nu-nseamnă că nu vrem ca azilul nostru să se trezească pe cap cu Matty. Nu, doar că nu vrem să trăim cu impresia că, ori de câte ori ne suni, ţi s-a întâmplat ceva rău.
Nu ştiu de ce, dar m-am bucurat auzind asta. Doi bărbaţi pe care nici nu-i cunoşteam, în fond, îmi spuseseră să nu-i sun dacă o să m-apuce să mă sinucid. Aşa că-mi venea să-i iau în braţe. Nu voiam ca oamenilor să le fie milă de mine, înţelegeţi? Voiam să mă ajute, chiar dacă a mă ajuta însemna să spună că nu vor să mă ajute – sper să nu vă sune prea tipic irlandez. Şi

partea nostimă era că exact asta urmărise şi Jess când aranjase adunarea asta. Sigur, nu se aşteptase ea ca eu să fac mare lucru, iar, oricum, pe cei doi flăcăi nu-i adusese decât fiindcă Matty n-ar fi putut ajunge aici fără ei, însă totuşi în cinci minute oamenii ăştia reuşiseră să mă facă să mă simt mult mai bine.

Stephen, Sean şi eu i-am urmărit pe ceilalţi câteva momente, ca să vedem cum se descurcau. Lui JJ îi mergea cel mai bine, pentru că el şi prietenii lui nu începuseră încă să se certe. Martin şi fosta lui soţie priveau în tăcere cum fiicele lor desenau ceva, iar Jess şi părinţii ei zbierau. Ceea ce ar fi putut fi de bun augur, dacă ar fi zbierat ceea ce trebuia, numai că mai tot timpul o auzeai pe Jess zbierând cel mai tare, ba de una, ba de alta, dar niciodată parcă nu zbiera ceva bun. De exemplu: „Nu m-am atins în viaţa mea de cerceii ăia nenorociţi“. Asta au auzit toţi din sală, iar Martin, JJ şi eu ne-am uitat unii la alţii. Nu ştiam nici unul nimic despre cerceii ăştia, aşa că nu voiam să facem presupuneri, dar era greu de imaginat ca nişte cercei să se afle la originea problemei lui Jess.

Îmi părea rău de Penny, care stătea în continuare de una singură, aşa că am întrebat-o dacă nu voia să vină şi ea în colţul meu.

— Sunt sigură că aveţi o mulţime de lucruri de discutat, acolo, a zis ea.

— Nu, am spus eu. Am terminat, de fapt.

— Ei, bravo, cel mai chipeş tip de-aici e în colţul tău, văd, a zis ea.

Vorbea despre Stephen, infirmierul înalt, iar când m-am uitat şi eu la el din cealaltă parte a încăperii, am înţeles la ce se referea. Tipul era blond, cu plete bogate, ochi albaştri şi un zâmbet cu care putea încălzi toată sala. Trist că eu nu remarcasem asta până atunci, dar de fapt eu nici nu mă mai gândesc vreodată la aşa ceva.

— Hai acolo şi stai de vorbă cu el. I-ar face plăcere să te cunoască, i-am zis eu.

N-aveam de unde să ştiu de fapt dacă i-ar face plăcere, dar când n-ai nimic de făcut decât să stai postat lângă un băiat imobilizat într-un scaun cu rotile, nu văd de ce nu te-ai bucura să faci cunoştinţă cu o femeie frumoasă care apare la televizor. Nu am de ce să-mi atribui cine ştie ce merit pentru asta, fiindcă în fond n-am făcut nimic, decât că am spus ce i-am spus; dar a fost nostim câte s-au întâmplat, doar pentru că Penny a traversat cafeneaua dintr-o parte în cealaltă ca să stea de vorbă cu Stephen.

Jess

Toată lumea părea să se simtă OK, în afară de mine. Eu m-am simţit cumplit. Iar asta era nedrept, fiindcă *eu* mă zbătusem atâta timp ca să organizez şedinţa asta de intervenţie a rudelor. Am intrat pe internet şi am făcut rost de adresa de e-mail a tipului care făcuse impresariat, pe vremuri, la trupa lui JJ. Şi de la el am luat numărul de telefon al lui Ed, după care am stat trează până pe la vreo trei noaptea ca să-l sun pe ăla când ajungea acasă de la serviciu. Şi când i-am povestit ce varză era bietull JJ, tipul a zis că vine-ncoace, şi pe urmă am sunat-o pe Lizzie şi i-am spus, la care a zis că e de-acord şi ea. Pe urmă, au fost tot felul de scheme cu Cindy şi puştoaicele ei; să dea naiba dacă nu m-am spetit muncind toată săptămâna şi, când colo, poftim cu ce m-am ales! Lua-i-ar dracu' pe toţi. Ce naiba o fi fost în capul meu când m-am gândit că dacă o să stau dracului de vorbă cu taică-meu şi cu maică-mea, o să folosească la ceva, băga-mi-aş picioarele?! Păi, fir-aş a naibii dacă nu vorbesc cu ei zi de zi, dar tot degeaba: nimic nu se schimbă! De ce dracu' m-o fi apucat atunci să cred că acum ar fi altfel?! Fiindcă erau acolo Matty, Penny şi toţi ceilalţi? Fiindcă eram la Starbucks? Am sperat, probabil, că de data asta or să asculte, mai ales când i-am anunţat că ne-am adunat toţi împreună fiindcă aveam nevoie de ajutorul lor; dar când mama a pomenit de chestia aia cu cerceii, am ştiut că aş fi putut la fel de bine să târăsc cu forţa pe unii din stradă şi să-i rog să mă înfieze sau aşa ceva.

N-o să uităm niciodată de cerceii ăştia. O să vorbim despre ei şi pe patul ei de moarte. Au ajuns cumva un fel de a înjura, pentru ea. Când mă înfurii pe ea, eu trag înjurături pe bune, dar ea când se înfurie pe mine vorbeşte mereu despre cerceii ăştia. De fapt, nici nu erau cerceii ei; erau ai lui Jen şi, exact cum i-am spus, nu m-am atins niciodată de ei. I-a rămas ei în cap că, tot timpul, în săptămânile alea oribile de la început, când n-am făcut decât să stăm lângă telefon şi să aşteptăm ca poliţia să ne spună că îi găsiseră cadavrul, cerceii au fost pe noptiera lui Jen. Mami zice că se ducea şi se aşeza pe pat în fiecare seară şi că are o memorie de-a dreptul fotografică a lucrurilor pe care le-a văzut în fiecare seară, aşa că parcă vede şi-acum cerceii ăia, lângă o cană goală de cafea şi nu ştiu ce carte într-o ediţie de buzunar. Şi că pe urmă, când am început să ne reluăm serviciul şi şcoala şi să revenim cât de cât la o viaţă normală, sau atât de normală cât s-a putut de atunci încoace, cerceii au dispărut. Aşa că bineînţeles că eu i-am luat, probabil fiindcă eu m-ocup mereu de furtişaguri. Şi chiar o fac, recunosc. Dar eu fur în special bani de la ei. Cerceii ăia erau ai lui Jen, nu ai lor, şi

oricum ea şi i-a cumpărat de la Camden Market, pe vreo cinci lire sau cam aşa ceva.

Nu ştiu precis dacă e aşa şi nici nu vreau să-mi plâng singură de milă ori chestii de-astea. Dar aşa-i că întotdeauna părinţii ţin mai mult la un copil decât la altul? Păi, cum n-ar face-o, în fond? Cum să n-o prefere domnul şi doamna Minogue mai mult pe Kylie decât pe-ailaltă?! Jen n-a furat niciodată nimic de la ei; citea tot timpul, învăţa bine la şcoală, discuta cu tata despre fuziuni, aranjamente şi alte chestii politice din astea, n-a borât niciodată pe parchet în faţa ministrului de finanţe, nu nimic. Să luăm treaba cu borâtul, de exemplu. Am mâncat nişte falafel şi mi-a picat greu, clar? Am chiulit de la şcoală şi am fumat doar vreo două jointuri cu vreo două pahare de Breezer, aşa că nu se poate spune c-a fost o după-amiază dementă. N-o făcusem lată, în fond. Dar pe urmă, exact înainte să mă duc acasă, am mâncat nişte falafel. Ei bine, când am răsucit cheia în uşă, am simţit cum îmi vine înapoi pe gât tot falafelul ăla, aşa că mi-am dat seama că de la el mi se făcuse rău. Dar atât de rău, încât ştiam că n-aveam nici o şansă să mai ajung până la baie, clar?! Tati era la bucătărie cu tipul ăla de la finanţe; am încercat să mă ţin până la chiuvetă, dar n-am mai putut. Falafel şi Breezer peste tot. S-ar mai fi întâmplat să vomit, dacă nu mâncam falafelul ăla? Nu. M-a crezut taică-meu că era doar de la falafel? Nu. Pe Jen ar fi crezut-o? Da, tocmai fiindcă ea nu bea alcool şi nu fuma iarbă. Uite-aşa se întâmplă – ba falafel, ba cercei. Toată lumea ştie să vorbească, dar nimeni nu ştie ce să spună.

După ce-am epuizat iarăşi chestia cu cerceii, zice maică-mea: „Ce vrei?“ La care fac: „Niciodată nu asculţi ce spun“, şi ea zice: „Ce anume ai fi vrut să ascult din ce-ai spus?“ După care îi zic: „În discursul meu sau ce o fi fost ăla, am zis că avem nevoie de ajutor“, şi face ea: „Mda, ce înseamnă asta? Ce-ai mai vrea noi să facem, pe lângă tot ceea ce facem oricum?“

Dar n-am ştiut. Da, ei mă hrănesc, mă îmbracă, îmi dau bani de pileală, mă trimit la şcoală, de toate. Când eu vorbesc, ei ascultă. M-am gândit doar că dacă le-aş spune că trebuie să mă ajute, mă vor ajuta. Nu mi-am dat seama niciodată că nu aveam ce să spun, că nu aveau ce să spună şi că nu aveau ce face.

Aşa că în momentul acela, când mama m-a întrebat cum m-ar putea ei ajuta, a fost ca în momentul când tipul s-a aruncat atunci de pe acoperiş. Adică, n-a fost la fel de oribil sau sinistru, nimeni n-a murit, eram toţi înăuntru etcetera. Dar ştiţi şi voi cum îţi rămâne câte o chestie înfiptă bine

undeva în cap, ca într-o cutiuţă pentru zile negre? De pildă, te gândeşti: într-o bună zi, dacă n-am să mai suport, o să mă arunc de pe bloc. Într-o bună zi, dacă o să-mi fie naibii oribil de rău, atunci o să mă dau bătută pur şi simplu şi o să-i rog pe mama şi tata să mă scoată din impas. În fine, cutiuţa mentală de zile negre era goală acum, iar poanta tare era că niciodată în tot acest timp nu existase nimic în ea.

Vasăzică, am făcut ceea ce fac în mod normal în astfel de situaţii. I-am zis maică-mii să se ducă dracului, i-am zis lui taică-meu să se ducă dracului şi am plecat, deşi se presupunea că ar fi urmat să discut după aceea cu prietenii şi rudele altcuiva. Pe urmă, când am ajuns sus, în capul scărilor, mi-am dat seama de prostia mea, dar era prea târziu că să mai cobor înapoi, aşa că am ieşit glonţ pe uşă, am luat-o pe Upper Street, am intrat în staţia de metrou Angel şi m-am suit în primul tren care a venit. Nimeni n-a alergat după mine, ca să mă cheme înapoi.

JJ

În clipa în care i-am văzut pe Ed şi Lizzie jos în demisolul ăla, n-am putut să-mi stăpânesc o mică licărire de speranţă. Mi-am zis, Gata! Au venit să mă salveze! Ceilalţi din trupă o pun de-un concert pentru diseară, iar după aceea Lizzie şi eu o să ne ducem frumos în apartamentul ăla minunat pe care l-a închiriat ea pentru noi doi! Asta a făcut ea în tot acest răstimp! A umblat să găsească un apartament şi să-l decoreze! Şi… Cine-i boşorogul ăla care vorbeşte cu Jess? O fi de la vreo companie de discuri? O fi aranjat Ed să mai facem nişte înregistrări? Nu, n-a aranjat nimic. Boşorogul e tatăl lui Jess, iar mai târziu am aflat că Lizzie avea un nou iubit, unul cu casă în Hampstead şi cu firmă de grafică.

Mi-a picat fisa destul de repede. Nici un pic de entuziasm pe faţa lor, în glasul lor, aşa că mi-am dat seama că nu aveau nici o veste pentru mine, nici un anunţ măreţ privind viitorul meu. Da, vedeam afecţiune şi grijă, ba mi-a venit chiar să plâng un pic, ca să fiu sincer; i-am îmbrăţişat lung pe amândoi, ca să nu se prindă că sunt un papă-lapte. Dar ei veniseră în demisolul de la Starbucks, fiindcă li se spusese să vină în demisolul de la Starbucks, fără să aibă habar nici unul de ce.

— Ce-i cu tine, măi? a zis Ed. Am auzit că nu-ţi merge prea bine.

— Da, aşa e, am zis eu. Dar o s-apară ceva până la urmă.

Mă gândeam să zic că e ca la tipul ăla din Dickens, Micawbner, numai că nu voiam ca lui Ed să-i căşune pe mine, fără să fi apucat să vorbim măcar.

— N-o să apară nimic aici, a zis el. Vino mai bine acasă.

N-avea sens să m-apuc să-i explic chestia cu alea nouăzeci de zile, aşa că am schimbat vorba.

— Băi, dar ce mişto arăţi! i-am zis eu.

Purta un sacou de piele moale, pe care cred că dăduse o groază de bani, nişte pantaloni albi de catifea reiată şi, deşi avea plete în continuare, părul lui părea acum sănătos şi lucios. Parcă era un nemernic de-ăla care umblă după fete în *Totul despre sex*.

— De fapt nu mi-a plăcut niciodată să arăt cum arătam înainte. Arătam aşa fiindcă eram lefter. Şi nici n-am stat vreodată într-un loc unde să avem şi noi un duş cum trebuie.

Lizzie afişa un zâmbet politicos. Mi-era greu, cu amândoi acolo – ca atunci când prima şi a doua soţie vin să te viziteze împreună la spital.

— Nu mi-am imaginat niciodată că ai putea fi un învins, a zis Ed.

— Hei, ai grijă ce spui. Aici e Clubul Învinşilor, sediul central.

— Mda, dar din câte am auzit, ceilalţi chiar au motive, nu glumă. Tu ce ai? Tu n-ai nimic, măi.

— Îhî, exact. Cam aşa simt şi eu.

— Nu asta am vrut să spun.

— Vrea careva cafea? a întrebat Lizzie.

Nu voiam să plece de la masă.

— Vin cu tine, i-am zis.

— Mergem toţi, mai bine, a spus Ed.

Aşa că ne-am dus toţi trei; Lizzie şi eu nu spuneam nimic, iar Ed continua să vorbească. Şi am avut senzaţia atunci că ultimii doi ani din viaţa mea se condensaseră în coada aia la cafea.

— Pentru nişte oameni ca noi, rock'n'roll-ul e treabă serioasă, ca la şcoală, a zis Ed, după ce am dat comanda. Noi avem stofă de muncitori. Nu ne ducem să ne facem de cap prin cârciumi, ca alţi derbedei, decât dacă avem o formaţie, poate. Chestia ţine câţiva ani, după care treaba cu formaţia începe să se nasolească, turneele încep să se nasolească şi lipsa de bani devine nasoală de-a dreptul. Aşa că până la urmă, ce să faci? Îţi iei un serviciu. Asta-i viaţa, omule.

— Vasăzică, momentul când totul începe să se nasolească… e ca diploma noastră de absolvire. Lucrarea noastră de licenţă.

— Exact.
— Mda, şi când o să-nceapă să se nasolească totul la Dylan? Sau la Springsteen?
— Probabil când vor sta într-un hotel unde n-au apă caldă decât după şase seara.
Într-adevăr, în ultimul nostru turneu stătuserăm la un motel ca ăsta în South Carolina. Dar eu mi-aduc aminte de concert, unde-a fost lume ca la baia de aburi; Ed şi-aduce aminte de baie, unde nu ieşeau aburi deloc.
— În fine, l-am cunoscut pe Springsteen. Sau, oricum, l-am văzut pe viu în turneul E Street. Şi, apropo, domnule JJ, dumneata nu eşti Springsteen, să ştii.
— Mulţam, amice.
— Căcat, JJ. Ce-ai vrea să spun? OK, eşti ca Springsteen. Eşti unul dintre cei mai de succes interpreţi din istoria industriei muzicale. Ai apărut pe copertă în *Time* şi *Newsweek*, în aceeaşi săptămână. Umpli stadioane întregi, noapte de noapte, ce naiba! E bine? Te simţi mai bine aşa? Fir-ar mama mă-sii de treabă. Dar maturizează-te odată, omule!
— Mare scofală! Adică vrei să spui că tu te-ai maturizat brusc fiindcă lui taică-tău i s-a făcut milă de tine şi te-a angajat ca să-i înhaţi pe-ăia care piratează cablul TV?
Lui Ed i se înroşesc urechile când îi vine să ia la pumni pe cineva.
Informaţia aceasta nu foloseşte, probabil, nimănui în lume, în afară de mine, fiindcă, din motive absolut evidente, Ed nu prea păstrează legătura cu persoanele pe care le cafteşte, aşa că acestea n-au ocazia de a afla chestia cu urechile – întrucât nu zăbovesc suficient de mult prin preajma lui. Eu sunt probabil singurul om care ştie când trebuie să se ferească din calea lui.
— Ţi se înroşesc urechile, i-am zis eu.
— Du-te dracului.
— Ai făcut atâta drum cu avionul ca să-mi spui chestia asta?
— Du-te dracului.
— Încetaţi odată, amândoi, a zis Lizzie.
Nu pot fi chiar sigur-sigur, dar am impresia că ultima oară când am mai fost toţi trei împreună exact chestia asta a spus-o.
Tipul care ne pregătea cafeaua ne studia cu atenţie. Îl ştiam, aşa la nivel de salut-salut; un tip OK. Student. Discutaserăm de vreo două ori despre muzică. Îi plăceau mult White Stripes, iar eu încercasem să-l conving să asculte Muddy Waters şi Wolf. Acum, se cam speriase de noi.

— Uite ce e, i-am zis eu lui Ed, eu vin des pe-aici. Vrei să mă cafteşti, foarte bine, dar hai afară, atunci.

— Mulţam, a zis tipul cu White Stripes. Adică, mă-nţelegeţi, n-ar fi nici o problemă dacă n-ar fi lume pe-aici, fiindcă tu eşti de-al casei, iar nouă ne place să ne răsfăţăm clienţii. Dar…

Şi a gesticulat spre persoanele care stăteau la rând în spatele nostru.

— Nu, nu, înţeleg, omule, i-am zis eu. Mulţam.

— Vreţi să vă păstrez cafelele aici pe tejghea?

— Sigur. Nu durează mult. De obicei se calmează după ce altoieşte o scatoalcă zdravănă.

— Du-te dracului.

Şi-aşa am ieşit toţi în stradă. Era frig, întuneric şi umezeală, dar urechile lui Ed luminau ca două torţe micuţe.

Martin

N-o mai văzusem pe Penny şi nici nu mai vorbisem cu ea din dimineaţa aceea când ziarelele scriseseră despre întâlnirea noastră cu îngerul. Mă gândisem cu drag la ea, fără însă să-i simt lipsa, nici sexual, nici social. Libidoul meu îşi luase concediu (da, orice om trebuie să fie pregătit pentru eventualitatea în care libidoul lui ar opta să se pensioneze anticipat şi să nu mai revină niciodată la locul de muncă); viaţa mea socială consta din JJ, Maureen şi Jess, ceea ce poate sugera că era la fel de debilă ca apetitul meu sexual, nu în ultimul rând din cauză că, deocamdată, se părea că ei mi-erau de-ajuns. Şi, totuşi, când am văzut-o pe Penny flirtând cu unul dintre infirmierii lui Matty, m-a apucat o furie incontrolabilă.

Lucrul acesta nu e un paradox, pentru cine se pricepe cât de cât la perversitatea firii omeneşti (am impresia că am mai folosit deja fraza asta şi, drept consecinţă, începe probabil să nu mai pară la fel de riguroasă şi de perspicace. Data viitoare, voi aminti doar de perversitate şi inconsecveţă, fără să mai pomenesc de firea omenească). Gelozia îl poate apuca pe bărbat în orice moment, ca să nu mai spun că infirmierul ăsta blond era înalt, tânăr, bronzat şi blond. Există toate şansele ca tipul să mă fi umplut de aceeaşi furie incontrolabilă şi dacă ar fi stat doar de unul singur acolo, în demisolul de la Starbucks sau, de fapt, oriunde în altă parte în Londra.

Privind acum retrospectiv, realizez că în mod aproape cert căutam o scuză pentru a părăsi sânul familiei. Aşa cum bănuisem, nu aflasem mare

lucru despre mine însumi în minutele precedente. Din îmbufnarea fostei mele soţii şi creioanele colorate ale fetiţelor nu trăsesem prea multe învăţăminte, cum s-ar fi aşteptat Jess, probabil.

— Mulţumesc, i-am spus eu lui Penny.

— Oh, e OK. Oricum n-aveam nimic de făcut, iar Jess se gândea că prezenţa mea ar putea fi utilă aici.

— Nu, i-am zis eu, simţind cumva un dezavantaj moral. Nu mulţumesc pentru asta. Mulţumesc că flirtezi aici, în faţa mea. Mulţumesc pentru nimic, cu alte cuvinte.

— El e Stephen, a zis Penny. Are grijă de Matty. N-avea cu cine să vorbească, aşa că m-a dus la el ca să văd ce mai face.

— Salut, a zis Stephen.

M-am uitat urât la el.

— Prespun că te crezi grozav nevoie mare, am spus eu.

— Poftim? a zis el.

— Martin! a exclamat Penny.

— Ai auzit foarte bine, i-am trântit-o eu. Papagal îngâmfat ce eşti!

Aveam senzaţia că mai încolo, în colţul sălii, unde fetiţele colorau în cărţile lor cu imagini, exista un alt Martin – un Martin mai blând, mai amabil –, care urmărea stupefiat toată scena, iar o fracţiune de secundă m-am întrebat dacă n-aş fi putut să mă contopesc cu el.

— Pleacă de-aici, până n-ajungi să te comporţi ca un idiot, a zis Penny.

Asta ca dovadă cât de generoasă din fire era Penny, care avea impresia că nu mă tâmpisem încă de tot; nişte observatori mai puţin subiectivi ar fi contrazis-o dur, spunându-i că idioţenia mă strivise deja ca pe-un vierme. Nu conta, însă, fiindcă oricum nu mă urneam din loc.

— E uşor ca bărbat să faci pe infirmierul?

— Nu prea, a spus Stephen.

Făcuse greşeala elementară de a-mi răspunde la întrebare, ca şi cum ar fi fost formulată natural, fără nici un venin.

— Adică, ai satisfacţii, desigur, dar… Programul de lucru e lung, salariul e mic, faci ture de noapte. Unii pacienţi sunt dificili, a conchis el, ridicând din umeri.

— Unii pacienţi sunt dificili, l-am maimuţărit eu pe un ton văicăreţ. Salariul e mic. Faci ture de noapte. Ninona-ninona.

— Sean, i-a spus Stephen colegului lui. Eu mă duc să aştept sus. Tipul ăsta începe să mă scoată din ţâţâni.

— Ba ia să stai aici, fiindcă n-am terminat încă. Eu ţi-am făcut hatârul şi te-am ascultat cum te umfli-n pene că eşti erou naţional. Acum, fă bine şi ascultă-mă şi tu pe mine.

Nu cred că l-a deranjat să mai rămână acolo încă vreo două minute. Genul acesta de comportament, senzaţional de urât, stârnea multă fascinaţie, îmi dădeam seama de asta, şi sper să nu par lipsit de modestie când spun că celebritatea mea, sau ce-a mai rămas din ea, era capitală pentru succesul spectacolului; de obicei, vedetele de televiziune se comportă urât doar în cluburi de noapte, când sunt înconjurate de alte vedete de televiziune, aşa că decizia de a mă dezlănţui, fără să fiu băut, asupra unui infirmier, în demisolul de la Starbucks, era îndrăzneaţă – poate chiar nemaiauzită. Şi nu s-ar fi zis că Stephen putea interpreta asta ca pe un atac la persoană, la fel cum n-ar fi putut interpreta ca pe-un atac la persoană nici dacă mă hotăram să fac caca pe pantofii lui. Manifestările exterioare ale unei arderi interne nu sunt niciodată prea direcţionate.

— Urăsc oamenii ca tine, i-am zis eu. Plimbi şi tu un pic cu căruciorul un băiat handicapat şi ţi se pare că meriţi o decoraţie. Ce mare greutate în chestia asta, ia zi?

Fază în care, regret s-o spun, am apucat de mânere căruciorul lui Matty şi am început să-l împing încolo şi-ncoace. Ba, brusc, mi s-a părut o idee excelentă să-mi pun mâna în şold, în timp ce fâţâiam aşa scaunul cu rotile, tocmai pentru a sugera că a plimba în cărucior nişte persoane cu handicap era o activitate efeminată.

— Ia uite-l pe tati, mami, a strigat încântată una dintre fiicele mele (dar nu ştiu care, din păcate). Vezi ce caraghios e?!

— Poftim, i-am zis eu lui Penny. Cum îţi place? Mă găseşti mai atrăgător aşa?

Penny se holba la mine, de parcă făceam caca într-adevăr pe pantofii lui Stephen; expresia ei ţinea loc de răspuns la întrebarea mea.

— Hei, atenţie toată lumea, am zbierat eu, deşi oricum erau toţi cu ochii pe mine. Nu-i aşa că-s grozav? Nu-i aşa că-s grozav? Credeai că-i greu să faci asta, Blondie? O să-ţi spun eu ce e greu, Sunny Jim. Greu e…

Dar aici am secat. După cum s-a dovedit, nu-mi venea în minte nici un exemplu de dificultate din viaţa mea profesională. Iar dificultăţile prin care trecusem recent decurgeau toate din faptul că mă culcasem cu o minoră, ceea ce însemna că nu prea aveau cum să stârnească nici un fel de compasiune…

— Greu este să…

Îmi trebuia ceva cu care să termin fraza. Ar fi mers orice, chiar şi un lucru pe care să nu-l fi trăit pe pielea mea. Să naşti? Să participi la un campionat de şah? Degeaba, nu-mi venea nici o idee.

— Ai isprăvit, amice? a întrebat Stephen.

Am încuviinţat din cap, încercând să sugerez cumva prin acest gest că eram prea furios şi scârbit ca să mai pot continua. După care am ales singura opţiune, care-mi mai rămăsese, probabil, şi am ieşit direct pe uşă, la fel cum făcuseră deja Jess şi JJ.

Maureen

Jess avea obiceiul să iasă valvârtej pe uşă de oriunde, aşa că nu prea m-a deranjat nici acum când a plecat la fel. Dar când JJ a ieşit afară, iar pe urmă Martin… Ei bine, un pic m-am supărat, ca să fiu sinceră. Mi se părea o grosolănie, după ce toată lumea îşi dăduse atâta osteneală ca să vină acolo. Şi Martin s-a purtat aşa de ciudat, împingându-l pe Matty încolo şi încoace şi întrebându-i pe toţi dacă nu arăta mai atrăgător aşa. De ce să creadă cineva că arăta mai atrăgător aşa? Nu părea atrăgător deloc. Părea nebun. Uite, măcar JJ a avut grijă să-şi ia şi musafirii cu el când a plecat – nu i-a lăsat de izbelişte în cafenea, cum făcuseră Jess şi Martin. Mai târziu însă, am aflat că îi scosese pe toţi afară ca să se bată cu ei, aşa că mi-era greu să-mi dau seama dacă fusese grosolan sau nu. Pe de-o parte, era cu ei, dar pe de altă parte, era cu ei fiindcă voia să-i ia la caftit. Cred că tot o grosolănie e şi asta, dar nu chiar atât de grosolană ca la ceilalţi.

Oamenii lăsaţi singuri acolo au mai stat aşa un timp, adică infirmierii, părinţii lui Jess, prietenii şi familia lui Martin, după care, când am început să ne dumirim toţi că nici unul n-o să mai vină înapoi, nici măcar JJ cu prietenii lui, n-am prea mai ştiut ce să facem.

— Asta a fost tot, ce zici? a spus tatăl lui Jess. Adică, n-aş vrea să… Nu vreau să par neînţelegător. Şi ştiu cât s-a căznit Jess ca să organizeze chestia asta. Dar, în fine… N-a mai rămas de fapt nimeni, aşa-i? Maureen, vrei să mai stăm aici? Crezi că am putea realiza ceva util aşa, în grup? Fiindcă, evident, dacă într-adevăr s-ar putea… Tu ce crezi că spera Jess de la seara asta? Poate o putem ajuta să realizeze ce-şi dorea *in absentia*?

Eu ştiam ce sperase Jess de la seara asta. Sperase ca mămica şi tăticul ei să vină şi să îndrepte totul, aşa cum se ştie că fac îndeobşte mămicile şi

tăticii pe lumea asta. Visam şi eu la aşa ceva, de mult de tot, când m-am trezit de una singură cu Matty; cred că toţi visăm măcar o dată la aşa ceva. Oricum, toţi cărora le merge prost în viaţă.

Aşadar, i-am spus tatălui lui Jess că, în opinia mea, Jess voia doar ca lumea să înţeleagă mai bine şi că mie îmi părea rău că nu se întâmplase aşa.

— E din cauza afurisiţilor ălora de cercei, a zis el.

Aşa că l-am întrebat despre cercei, iar el mi-a povestit ce se întâmplase.

— Ţinea aşa de mult la ei? am spus eu.

— Cine? Jen sau Jess?

— Jen.

— Nu prea ştiu, a zis el.

— Erau cerceii ei preferaţi, a spus doamna Crichton.

Ce faţă ciudată avea doamna Crichton! A zâmbit tot timpul cât am stat de vorbă, dar era ca şi cum abia ar fi învăţat să zâmbească în acea după-amiază – după faţa ei, nu s-ar fi zis că ştia prea bine ce-nseamnă să fii vesel. Avea genul de riduri care se formează când eşti foarte supărat, cum era ea din cauza cerceilor, şi ţinea buzele cumva subţiate şi crispate.

— A venit înapoi, ca să-i ia, am spus eu.

Nu-mi dau seama de ce-am spus aşa şi n-am de unde şti dacă era adevărat sau nu. Dar am simţit că asta trebuia să spun. Şi mi se părea că era adevărat aşa.

— Cine a venit înapoi? a zis ea.

Faţa ei arăta altfel acum. Faţa ei trebuia să facă nişte lucruri pe care nu era obişnuită să le facă, fiindcă doamna Crichton părea brusc disperată să audă ce aveam eu de spus. Nu cred că era obişnuită să asculte ca lumea. Dar îmi plăcea să văd cum faţa ei face ceva nou, aşa că, oarecum, de-asta şi am continuat. Aveam senzaţia că folosesc o maşină de tuns iarba, croind o cărare pe unde bălăriile crescuseră prea mari.

— Jen. Ţinea la cerceii ei, aşa că, probabil, a venit înapoi ca să-i ia. Ştiţi cum sunt fetele de vârsta ei.

— Dumnezeule, a zis domnul Crichton. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu. Dar… pare atât de logic. Fiindcă, mai ţii minte, Chris? Tot atunci s-a întâmplat să nu mai găsim şi alte lucruri din casă. Şi tot atunci au dispărut şi banii ăia.

Nu împărtăşeam părerea ei în privinţa banilor. Bănuiam că s-ar putea să fi existat o altă explicaţie.

— Şi, ţi-aduci aminte, ţi-am spus atunci că parcă dispăruseră şi vreo două cărţi? Şi ştim precis că pe-astea n-avea cum să le fi luat Jess.

Şi au râs amândoi, atunci, ca şi cum le plăcea de Jess şi le-ar fi plăcut mai mult ca Jess să se arunce de pe un bloc-turn decât să citească o carte.

Îmi dădeam seama şi înţelegeam de ce ideea că Jen venise pe-acasă ca să-şi ia cerceii schimba complet lucrurile pentru ei. Fiindcă asta însemna că Jen mai degrabă dispăruse, cine ştie pe unde prin Texas, Scoţia sau Notting Hill Gate, şi nu că fusese ucisă sau că se sinucisese. Însemna că puteau acum să se gândească pe unde era oare Jen sau să-şi imagineze care era viaţa ei. Puteau să se întrebe dacă făcuse un copil, pe care ei nu-l văzuseră niciodată şi pe care poate nici nu-l vor vedea vreodată, sau dacă avea vreo slujbă, despre care ei nu aflaseră nimic. Însemna că în capul lor puteau fi în continuare nişte părinţi obişnuiţi. Exact aşa am făcut şi eu, când i-am cumpărat lui Matty posterele şi benzile alea – am fost o mamă obişnuită în capul meu, doar pentru o clipă.

Puteai să-i nenoroceşti într-o secundă, dacă voiai, sfâşiind bucăţi întregi din povestea asta, fiindcă în fond la ce se reducea totul? Se putea foarte bine ca Jen să fi venit înapoi, fiindcă voia să moară cu cerceii la urechi. Cum era posibil nici să nu fi venit înapoi, în fond. Şi tot plecată rămâne, indiferent dacă într-adevăr venise înapoi pentru cinci minute sau nu venise deloc. Oh, dar eu ştiu ce-i trebuie unui om ca să poată rezista mai departe. Chestia asta vi se pare probabil ciudată, având în vedere de ce ne aflam cu toţii acolo, în cafenea. Dar realitatea era că reuşisem să rezist până acum, chiar dacă pentru asta fusese nevoie să urc scările până pe acoperişul Turnului sinucigaşilor. Uneori, e suficient doar să mai zgâlţâi un pic lucrurile. E suficient doar să te gândeşti că poate cineva a venit să-şi ia cerceii de-acasă, pentru ca măcar o vreme să simţi că nu-i chiar atât de rău să trăieşti în peticul tău de lume.

Asta totuşi era valabil pentru domnul şi doamna Crichton, nu pentru Jess. Jess nu ştia nimic despre teoria cu cerceii, or Jess era cea care avea nevoie să simtă că lumea ei arăta altfel. Ea era cea care fusese sus pe acoperiş cu mine. Domnul şi doamna Crichton aveau slujba lor, prietenii lor şi toate celelalte, aşa că puteai spune că nici n-aveau nevoie de poveşti despre cercei. Puteai spune că nu merita să strici pe ei poveşti de-astea cu cercei.

Puteai spune toate astea, dar n-ar fi fost adevărat. Aveau nevoie şi ei de poveşti – se vedea asta pe faţa lor. Nu ştiu decât o singură persoană pe lume care nu are nevoie de poveşti ca să poată rezista mai departe, iar persoana

aceasta este Matty. (Dar poate că şi el are nevoie de poveşti. Nu ştiu ce se petrece acolo înăuntru. Vorbeşte tot timpul cu el, mi se spune, ceea ce şi fac, şi cine ştie dacă nu îi şi foloseşte câte ceva din ce-i zic eu?) Apoi, există şi alte feluri de a muri, fără să te omori. Poţi lăsa să moară părţi din tine. Mama lui Jess lăsase să-i moară faţa, iar acum o vedeam cum i se trezea iarăşi la viaţă.

Jess

Primul metrou care-a venit mergea spre sud, iar eu am coborât la London Bridge şi m-am dus să mă plimb. Dacă m-aţi fi văzut rezemată de parapet şi privind în jos spre apă, v-aţi fi zis: „Oh, a venit să mediteze“. Aiurea, nu era aşa. Adică, da, îmi umblau cuvinte prin cap, dar dacă-ţi umblă cuvinte prin cap nu-nseamnă că şi gândeşti, la fel ca şi dacă ai un buzunar plin de mărunţiş, nu-nseamnă că eşti bogat. Cuvintele care-mi umblau mie prin cap erau de genul „rahat“, „nemernic“, „scroafă“, „căcat“, „naiba“, „lăbar“, şi mi se tot învârteau acolo destul de repede, atât de repede încât nici măcar eu nu reuşeam să fac o frază din ele. Or asta nu se cheamă că gândeşti, aşa-i?

Vasăzică m-am uitat un timp la apă, după care m-am dus la un chioşc de lângă pod, de unde mi-am cumpărat nişte tutun, foiţe şi chibrituri. Pe urmă, m-am dus înapoi unde stătusem şi m-am aşezat pe jos, să-mi răsucesc câteva ţigări, asta aşa, ca să zic că am ceva de făcut. Sincer să fiu, nici nu ştiu de ce nu fumez mai mult. Cred că fiindcă uit, de-aia. Dacă una ca mine uită să fumeze, ce-o să se-aleagă cu fumatul pe lumea asta? Uitaţi-vă la mine. Aţi putea paria pe oricât că fumez de rup pământul, or nu-i aşa. Hotărâre de Anul Nou: fumează mai mult. Îţi face mai bine probabil, decât să te-arunci de pe blocuri-turn.

În fine, şedeam eu acolo cu spatele lipit de parapet, răsucind ţigări în foiţă, când îl văd pe profesorul ăla de la colegiu. E cam bătrâior, genul de tip care a făcut arte plastice prin anii ’60, şi de-atunci tot umblă teleleu prin lume. Predă tehnică tipografică şi chestii de-astea; am fost la vreo două cursuri de-ale lui, dar pe urmă m-am plictisit. Colin îl cheamă. Nu mă deranjează ca persoană. Nu-şi ţine părul, deja cărunt, prins la spate în coadă de cal şi nici nu umblă cu geacă de-aia de blugi decolorată. Şi nici nu-i ca alţii care ţin morţiş să fie prieteni cu tine, ceea ce-nseamnă că are prietenii lui.

Ca să nu mint cumva, mai bine să spun probabil că el m-a văzut înainte ca eu să-l văd pe el, fiindcă atunci când am ridicat ochii de la ţigara pe care-o răsuceam, venea deja spre mine. Şi tot ca să fiu absolut sinceră, s-ar cuveni să mai spun că o parte din gândurile alea ale mele, cu alte cuvinte înjurăturile din capul meu, nu erau probabil doar în capul meu, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Eu voiam să înjur doar în gând, dar o parte din înjurăturile astea îmi ieşeau şi pe gură, doar fiindcă erau poate prea multe, oricum. Curgeau parcă din mine, ca şi cum înjurăturile se prelingeau dintr-un robinet într-o găleată (= capul meu), iar eu nu mă sinchisisem să închid robinetul nici după ce găleata se umpluse ochi.

Aşa arătau lucrurile din punctul meu de vedere. Din punctul lui de vedere, se făcea că eu şedeam pe pavaj, răsucind jointuri şi înjurând în barbă, ceea ce nu prea arată deloc bine, aşa-i? Vine el la mine şi se lasă pe vine, ca să fie la nivelul meu, după care începe să-mi vorbească încetişor. Adică, face el: „Jess? Mă mai ţii minte?“

Nu trecuseră decât două luni de când nu-l mai văzusem, aşa că bineînţeles că îl ţineam minte. Şi-i zic: „Nu“, şi râd, vrând să glumesc, numai că el nu ia asta drept glumă, fiindcă pe urmă face, tot în şoaptă: „Sunt Colin Wearing. Ţi-am fost profesor la arte“. Iar eu spun: „Bine-bine“, şi el face: „Ba nu, chiar predau acolo“, după care realizez că el a crezut că „bine-bine“ la mine însemna „Bine, lasă“, dar nu fusese deloc genul ăla de „bine-bine“. Tot ce voisem eu să spun prin cei doi de „bine“ era că înainte doar glumisem, dar de fapt a ieşit şi mai prost. A ieşit ca şi cum eu crezusem că el se preface că e Colin Wearing, ceea ce ar fi fost o adevărată ţăcăneală. Aşa că discuţia noastră o ia deja complet razna. E ca un cărucior de la supermarket, cu o roată stricată, fiindcă, deşi mă gândesc că ar trebui să fie simplu de urnit, de fiecare dată când zic asta mă trezesc târâtă în direcţia greşită.

La care face el: „De ce stai aici, pe trotuar?“ Iar eu îi spun că m-am certat dracului rău de tot cu maică-mea pentru nişte cercei, şi zice el: „Iar acum nu mai poţi să te duci acasă?“ Dar eu i-am spus că pot să mă duc, dacă vreau. Aş putea foarte bine să iau metroul înapoi, până la Angel, iar de-acolo să mă sui într-un autobuz. Dar nu voiam. Îmi spune atunci: „Păi, eu zic că nu-i bine să stai aşa aici. N-ai totuşi unde să te duci?“ În clipa aia am realizat că tipul credea că m-am ţicnit de tot, aşa că m-am ridicat repede în picioare, ceea ce l-a făcut şi pe el să sară în sus; i-am suflat tot fumul în nas şi-am plecat.

În momentul acela îmi foloseam capul, spre deosebire de faza dinainte cu înjuratul în gând. Şi primul lucru la care am reflectat a fost că mi-ar fi foarte uşor să fac pe zurlia. Nu zic c-ar fi chiar un fleac, să duci o viaţa de genul ăsta – nu asta vreau să spun. Vreau doar să zic că aveam multe în comun cu unii dintre oamenii ăia care se aşază pe trotuare, unde înjură şi îşi răsucesc ţigări. Unii dintre ei par să urască pe toată lumea, la fel ca mine, care îi urăsc pe toţi. Probabil că şi ei şi-au băgat picioarele în prieteni şi familie, ceea ce cam făcusem şi eu. Şi cine ştie dacă n-a ajuns şi Jen o zurlie acum? Poate că e ceva genetic, deşi, uite, tata e ministru al educaţiei, dar o fi chestie de-aia care sare peste o generaţie.

Şi nu-mi dădeam seama unde voi ajunge cu toate gândurile astea, dar brusc am realizat că situaţia mea era mult mai proastă decât crezusem. Ştiu că pare o tâmpenie, ţinând seama că voisem să mă omor, dar toate astea erau doar aşa, ca să fac mişto; şi dacă m-aş fi aruncat de pe acoperiş, tot ca să fac mişto ar fi fost. Dar dacă exista totuşi un viitor pentru mine pe planeta asta? Cum ar fi atunci? Pe câţi ar mai trebui să-i sictiresc şi din câte locuri ar mai trebui să fug, până să mă trezesc aşezată lângă o apă, înjurând în gura mare, cât zece birjari la un loc?! Răspunsul ar fi că n-ar mai trebui nimic, fiindcă mi-am făcut norma.

Prin urmare, ce rămânea de făcut era să mă duc înapoi – la Starbucks, sau acasă, sau undeva – oriunde, numai înainte, nu. Dacă te duci undeva şi dai de un zid, atunci trebuie să faci cale întoarsă.

Dar după aceea am găsit cumva o modalitate de a sări peste zid. Sau am descoperit o gaură în zid prin care să mă pot strecura, sau aşa ceva. L-am cunoscut pe gagiul ăla, care avea un câine drăguţ de tot, aşa că m-am dus şi m-am culcat cu el.

JJ

M-am postat, deci, acolo pe trotuar şi i-am spus lui Ed să-mi ardă una, dacă credea că asta i-ar face bine.

— Nu vreau să dau în tine, până nu dai tu în mine, a zis el.

Pe stradă, tipul ăla, care vindea o revistă pentru persoane fără adăpost, se uita la noi.

— Dă-n el, mi-a zis tipul mie.

— Taci dracului din gură, a spus Ed.

— Voiam doar să dezmorţesc un pic lucrurile, a zis boschetarul.

— Ce naiba, Ed! i-a spus Lizzie. Ai zburat atâta drum cu avionul peste Atlantic, fiindcă ştiai că JJ are necazuri. Iar acum, poftim ce faci! După prima conversaţie, vrei deja să-l iei la pumni.

— Lucrurile trebuie să meargă aşa cum trebuie să meargă, a zis Ed.

— Asta-i un fel de „omul tre' să facă aşa cum tre' să facă"? Fiindcă nouă nu ne sună a nimic, din păcate, a zis Lizzie.

Se rezemase de vitrina unui magazin de solduri, vrând să pară cumva plictisită, dar eu ştiam că nu era. În plus, era furioasă, numai că nu voia s-arate.

— El e de partea mea, a zis Ed. Aşa că nu mai contează a ce-ţi sună ţie. El mă înţelege.

— Ba nu, am zis eu. Lizzie are dreptate. Ce te-a apucat să baţi atâta drum doar ca să mă iei pe mine la pumni?

— E ca în *Butch Cassidy şi Sundance Kid*, nu? a zis Lizzie. Vreţi să vă culcaţi unul cu celălalt, dar nu puteţi, fiindcă amândoi sunteţi prea normali.

Chestia asta chiar că l-a gâdilat pe boschetarul de pe trotuar. Râdea de se prăpădea.

— Aţi citit vreodată ce-a scris Pauline Kael despre *Butch Cassidy*? Doamne, cât ura ea filmul ăsta, a zis tipul.

Lizzie şi Ed n-aveau dracului nici cea mai mică idee de cine era Pauline Kael, dar eu am vreo două-trei cărţi de-ale ei. Le ţineam într-o vreme lângă toaletă, fiindcă e nemaipomenit să citeşti aşa ceva când stai pe tron. Oricum, nu m-aş fi aşteptat să aud numele ei de la un asemenea tip şi într-un asemenea moment. M-am uitat la el.

— Oh, ştiu cine e Pauline Kael, a zis omul. Nu m-am născut pe drumuri, să ştii.

— Dar eu efectiv, dar efectiv, nu vreau să mă culc cu el, a spus Ed. Eu vreau efectiv să-l iau la pumni. Numai că el trebuie să-mi tragă primul un pumn.

— Uite, vezi? a zis Lizzie. Atitudine homo-erotică, plus un pic de sado-masochism. Haide mai bine, dă-i un pupic, şi isprăviţi odată.

— Pupă-l, i-a spus lui Ed boschetarul. Ori îl pupi, ori îl iei la pumni. Dar haide să facem odată ceva, ce Dumnezeu!

Urechile lui Ed n-ar fi putut să se înroşească mai mult decât atât, aşa că mă întrebam când vor ieşi flăcări din ele, ca apoi să se înnegrească definitiv. Măcar atunci aş fi putut spune şi eu că am mai văzut ceva nou sub soare.

— Vrei să mă omoare? am întrebat-o eu.

— De ce nu vreţi voi să fiţi iarăşi împreună?! a exclamat Lizzie. Aşa măcar aţi putea împărţi acelaşi microfon şi v-aţi bucura de toate surogatele alea de penis sub formă de scule electrice!

— Aha, vasăzică de-aia nu-ţi convenea ţie că JJ făcea parte din formaţie, a zis Ed. Erai geloasă.

— Cine-a zis că nu-mi convenea că JJ făcea parte din formaţie? l-a întrebat Lizzie.

— Da-da, Ed, ai înţeles dracului pe dos, i-am spus şi eu. Nu era ea aşa de profundă, băiete. Lizzie mi-a dat papucii tocmai fiindcă nu mai făceam parte din formaţie. N-o interesa să fie cu mine, decât dacă ajungeam un star rock şi scoteam la bani căcălău.

— Asta crezi tu că am vrut eu să spun? a zis Lizzie.

Brusc, sub ochii mei, viaţa mea se cârpea la loc. Totul fusese o cumplită neînţelegere, care urma acum să se limpezească, printre râsete şi lacrimi. Lizzie n-a vrut niciodată s-o rupă cu mine. Ed n-a vrut niciodată s-o rupă cu mine. Ieşisem în stradă ca să-mi iau şuturi în fund, dar în schimb urma să obţin tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— N-o să mai fie nici o cafteală? a zis boschetarul dezamăgit.

— Doar dacă nu te snopim toţi pe tine în bătaie, i-a trântit-o Ed.

— Vreau doar s-aud şi eu sfârşitul, a zis boschetarul. Nu vă duceţi înapoi înăuntru. Obligat să nu mă mişc de-aici, ratez mereu sfârşiturile poveştilor.

Va fi cu *happy end*, simţeam eu că da. Şi ne va privi pe toţi patru. Primul spectacol în care vom cânta, după ce refăceam formaţia, va avea un cântec dedicat „băiatului fără adăpost“. Hei – tipul ar putea deveni chiar impresarul nostru în turnee. Plus că ar putea ţine şi un toast la nuntă. „Toţi ar trebui să se împace la loc cu toţi“, am spus eu, şi chiar vorbeam serios. Ăsta a fost măreţul meu discurs de încheiere. „Orice trupă muzicală care s-a despărţit vreodată, orice cuplu… Cu-atâta nefericire câtă există pe lumea asta, nu mai e nevoie ca oamenii să se despartă unii de alţii la fiecare zece secunde!“

Ed se uita la mine de parcă mă ţicnisem de tot.

— Cred că nu vorbeşti serios, a spus Lizzie.

Poate că apreciasem greşit ambianţa şi momentul. Lumea nu era pregătită pentru măreţul meu discurs de încheiere.

— Nuuu, am zis eu. În fine. E doar aşa… ştii… o idee. O teorie la care lucrez. N-am netezit încă toate asperităţile.

— Uitaţi-vă la moaca lui, a zis boschetarul. Ohoho, vedeţi ce serios vorbeşte, pe bune!

— Cum se aplică asta la trupele care s-au format din alte trupe? a zis Ed. Ca de pildă, nu ştiu. Poftim, cum ar fi dacă Nirvana ar fi iarăşi împreună. Asta ar însemna ca Foo Fighters să se despartă. Iar oamenii ăia ar fi tare nefericiţi.

— Nu toţi, am subliniat eu.

— Şi cum e cu o căsătorie de-a doua? De cele mai multe ori, orice căsătorie de-a doua e foarte reuşită.

— N-ar mai fi existat Clash. Fiin'că Joe Strummer ar fi rămas în prima trupă.

— Şi cine-a fost prima ta iubită?

— Kathy Gorecki! a zis Ed. Ha!

— Ar însemna să mai fii şi acum cu ea, a spus Lizzie.

— Mda, în fine, am ridicat eu din umeri. Era frumuşică. N-ar fi fost chiar aşa un chin.

— Dar tipa n-a cedat niciodată cu-n milimetru măcar! a spus Ed. N-ai apucat nici măcar să-ţi bagi mâna sub sutienul ei!

— Sunt convins că m-aş fi descurcat deja până acum. Însemna că am fi fost împreună de cincisprezece ani.

— Of, măi, a zis Ed, pe tonul pe care noi îl avem de obicei când Maureen a spus ceva sfâşietor. Nu mai pot să te iau la pumni.

Am mers un pic pe jos, de-acolo, şi ne-am dus la o cârciumă; Ed mi-a luat un Guinness, Lizzie a cumpărat un pachet de ţigări de la automat şi l-a pus pe masă, ca să luăm toţi, şi pe urmă ne-am aşezat jos. Ed şi Lizzie se uitau la mine, de parcă ar fi aşteptat să apuc să-mi trag sufletul.

— Nu m-am prins că îţi merge aşa de rău, a zis Ed după un timp.

— Treaba cu sinuciderea – n-a fost un indiciu?

— Ba da. Ştiam că vrei să te omori. Dar n-am ştiut că îţi merge aşa de rău, încât să vrei să-nnozi firul înapoi cu Lizzie şi cu formaţia. Asta denotă un prag de nenorocire, mult peste orice sinucidere.

Lizzie se căznea să nu râdă, dar din cauza efortului de a se abţine scotea un fel de scremut bizar, iar eu sorbeam lung din paharul meu cu Guinness.

Şi subit, doar pentru o clipă, mi-a fost bine. A contat şi faptul că îmi place să beau Guinness rece-rece; a contat că efectiv ţin la Ed şi la Lizzie. Sau că ţineam la ei, sau că într-un fel ţin la ei, sau că îi iubeam şi îi uram, şi ce importanţă are, de fapt! Şi, poate pentru prima oară în ultimele luni, am

înţeles ceva aşa cum trebuie, ceva ce, ştiam bine, stătuse pitit undeva în mine, ori în subconştientul meu – oricum, într-un loc unde să mă pot preface că nici nu ştiu că există. Şi ceea ce am constat atunci a fost asta: am vrut să mă omor, nu fiindcă uram viaţa, ci fiindcă o iubeam. Şi adevărul e, cred eu, că o grămadă de oameni care se gândesc să se omoare simt acelaşi lucru – cred că aşa simt Maureen, Jess, Martin. Iubesc şi ei viaţa, dar s-a ales praful de viaţa lor, şi de-aceea i-am şi cunoscut, şi de-aceea încă mai suntem cu toţii pe-aici. Noi am fost sus pe acoperiş pentru că nu reuşeam să mai găsim drumul înapoi în viaţă şi rămăsesem aşa, pe dinafară… Chestia asta pur şi simplu te distruge, măi. Aşa că e ca un fel de gest de disperare, nu un gest de nihilism. Este un omor din milă, nu o omucidere. Nu ştiu de ce-mi veniseră brusc în minte toate astea. Poate fiindcă eram la cârciumă cu nişte oameni la care ţineam, beam Guinness şi, ştiu că am mai zis asta deja, dar îmi place la nebunie să beau Guinness, la fel cum îmi place cam orice fel de tărie – îmi place aşa cum trebuie să-ţi placă un lucru, ca atunci când slăveşti creaţia Domnului. Trecuserăm toţi prin scena aia prostească de pe stradă, dar chiar şi asta era într-un fel mişto, pentru că uneori exact în momente din astea – momente efectiv complicate, momente *care te absorb* – ajungi să realizezi că până şi perioadele grele au în ele lucruri care te fac să te simţi viu. Şi atunci vezi că există muzică, fete, droguri, persoane fără adăpost care au citit cronici de Pauline Kael, vezi că există, da, *uah-uah* de chitare electrice, arome de cartofi prăjiţi, ţi-aminteşti că n-ai apucat nici măcar să citeşti *Martin Chuzzlewit*, şi… Câte lucruri nu există acolo, în lume.

Habar n-am ce consecinţe a putut avea străfulgerarea asta a mea. Ştiţi, nu-mi venea deloc să înhaţ viaţa cu patimă şi să jur că n-o să-i mai dau drumul niciodată, până ce ea nu-mi va da drumul mie. Într-un fel, situaţia nu se îmbunătăţeşte nicidecum, ba dimpotrivă, se înrăutăţeşte. Odată ce încetezi să mai susţii că totul e un căcat şi abia aştepţi să ieşi mai repede din starea asta, cum mi-am băgat eu mereu în cap o perioadă de timp, o să vezi că ţi se pare de fapt mai dureros şi că suferi mai mult, nu mai puţin, cum ai fi crezut. A-ţi repeta întruna că viaţa e un căcat are efect de anestezic, dar când încetezi să mai iei doctoria, abia atunci îţi poţi da seama cât de rău te doare şi unde, iar durerea asta nu prea face bine nimănui.

Mi s-a părut cumva potrivit că eram cu fosta iubită şi cu fostul meu frate exact în momentul când am realizat asta, fiindcă era acelaşi gen de situaţie. Ţineam la ei şi mereu voi ţine la ei. Dar nu mai aveau loc să intre nicăieri în

viaţa mea, aşa că nici eu nu mai aveam unde pune toate lucrurile pe care le simţeam. Nu ştiam ce să fac cu ei, şi nici ei nu ştiau ce să facă nici ei cu mine, fiindcă în fond asta-i viaţa, nu-i aşa?!

— N-am spus că vreau să termin cu tine fiindcă n-o să ajungi niciodată un star rock! a zis Lizzie după un timp. Ştii de fapt asta, nu-i aşa?!

Am scuturat din cap. Cum să fi ştiut, nu?! Aici, băieţi, mă puteţi susţine şi voi. Nici o dată măcar în povestirea asta n-am recunoscut că ar fi existat vreo neînţelegere, deliberată sau de alt fel. Din punctul meu de vedere, Lizzie îmi dădea papucii fiindcă eram un ratat în muzică.

— Deci, ce spuneai de fapt? Mai încearcă o dată. Şi de data asta o să casc urechile bine de tot.

— Nu mai are nici o importanţă acum, fiindcă toţi ne-am schimbat de-atunci, corect?

— Oarecum.

N-aveam de gând să admit că bătusem pasul pe loc sau că dădusem chiar înapoi.

— OK. Ce-am spus eu a fost că n-aş putea fi cu tine, dacă n-ai fi muzician.

— Nu prea te interesa pe tine chestia asta pe-atunci. Nici măcar nu-ţi place muzica aşa de mult.

— JJ, înseamnă că n-ai auzit ce-am spus. Tu eşti muzician. Nu se pune problema doar ce-ai făcut. Se pune problema cine eşti. Or eu nu spun că vei ajunge un muzician de succes. Nici nu ştiu măcar dacă eşti un muzician bun. Doar că mi-am dat seama că nu i-ar folosi nimănui, dacă tu te-ai lăsa de muzică. Şi uite ce s-a întâmplat. Spargi trupa şi vă despărţiţi, iar cinci minute mai târziu te trezeşti sus pe un bloc-turn. Nu există scăpare pentru tine. Fără muzică eşti mort. Sau ca şi mort.

— Deci… OK. Nici o legătură cu insuccesul.

— Doamne, cum poţi să crezi aşa ceva despre mine?

Dar nu mă refeream la ea; mă refeream la mine. Niciodată nu privisem lucrurile dintr-o asemenea perspectivă. Am crezut că toată treaba asta era din cauza ratării mele, dar nu era aşa. Şi în momentul acela mi-a venit să plâng în hohote, pe cuvânt. Mi-a venit să plâng, fiindcă am ştiut că ea are dreptate, iar uneori adevărul te poate aduce într-o asemenea stare. Mi-a venit să plâng, fiindcă ştiam că o să mă apuc iarăşi de muzică, iar chestia asta îmi lipsise aşa de mult. Şi îmi venea să plâng fiindcă ştiam că dacă făceam muzică n-aveam niciodată vreo şansă de a deveni celebru, ceea ce

însemna că Lizzie nu făcuse decât să mă condamne la încă vreo treizeci şi cinci de ani de sărăcie, dezrădăcinare, disperare, programe nesănătoase, moteluri cu apă rece şi hamburgeri de proastă calitate. Cu singura deosebire că aşa hamburgerii ăştia i-aş mânca, în loc să-i întorc pe plită.

Martin

M-am dus pe jos acasă, am închis telefonul şi, în următoarele patruzeci şi opt de ore, am stat cu perdelele trase, bând, dormind şi uitându-mă la televizor la toate programele despre vechituri pe care le-am putut găsi. Eu aş zice că în astea patruzeci şi opt de ore am fost în mare pericol de a păţi ca Marie Prevost, actriţa de la Hollywood care a fost găsită la câtva timp după moarte în stare de deteriorare, întrucât cadavrul îi fusese parţial mâncat de către basetul ei. Faptul că eu n-aveam baset şi nici alt animal de companie mi-amintesc că mi-a mai adus cât de cât alinare în acele două zile. Cert, eu voi muri de unul singur şi, la fel de cert, cadavrul meu se va afla într-o stare de descompunere avansată când va fi în fine descoperit, dar măcar voi fi complet, în afară de bucăţile care-mi vor fi căzut de la sine, din cauze naturale. Prin urmare, cu asta, era în regulă.

Uite cum a fost. Cauza problemelor mele este localizată în capul meu, asta dacă în capul meu este localizată personalitatea mea. (Cindy şi alţii m-ar contrazice, susţinând că atât personalitatea, cât şi sursa necazurilor mele sunt localizate mai degrabă sub centură, şi nu deasupra, dar staţi întâi să vedeţi ce am de spus.) Am avut multe ocazii în viaţă, dar le-am irosit pe toate, una câte una, printr-o serie de decizii catastrofal de proaste, deşi la momentul respectiv fiecare în parte mi s-a părut o idee bună. Şi, totuşi, singurul instrument de care dispuneam pentru a corecta traseul dezastruos pe care viaţa mea părea să se angajeze era exact acelaşi cap, din cauza căruia ajunsesem să îmi bag picioarele în tot şi în toate. Ce şansă să mai pot avea?

La vreo două săptămâni după ce Jess organizase acel show gen Jerry Springer, am citit nişte însemnări făcute de mine în perioada celor două zile. Aş minţi dacă aş spune că fusesem atât de beat, încât să fi uitat şi că le scrisesem, iar în orice caz de-atunci stătuseră în permanenţă la vedere prin casă. Dar a trebui să treacă pe puţin zece zile, ca să-mi iau inima în dinţi să le citesc, iar după ce-am făcut şi asta, puţin n-a lipsit să trag la loc perdelele şi să-ntind iarăşi mâna după sticla de Glenmorangie.

Scopul exerciţiului era de a analiza, cu singurul cap pe care îl am eu la dispoziţie, de ce mă comportasem atât de absurd în acea după-amiază şi să fac o listă cu toate răspunsurile posibile privind acel comportament. Ca să dau capului meu ce-i al lui – ca să fiu drept cu flăcăul, cum ar zice unii –, bine măcar că era capabil să discearnă că acel comportament fusese absurd. Doar că nu era capabil să facă mare lucru în acest sens. Oare toate capetele sunt la fel, sau doar al meu face aşa?

În fine, pe spatele câtorva plicuri nedesfăcute, majoritatea facturi, se vedea dovada deprimant de concludentă a circularităţii comportamentului uman. „DE CE ORIBIL CU INFIRMIERUL?“ Scrisesem eu. Şi pe urmă, dedesubt:

1) TICĂLOS? EL? EU?
2) S-A DAT LA PENNY?
3) ARĂTOS ŞI TÂNĂR – M-A SCOS DIN SĂRITE?
4) LEHAMITE DE OAMENI

Această ultimă explicaţie, care-o fi însemnat ceva formidabil de exact când mi-a venit în minte, acum mi se părea uimitor de naivă prin imprecizia ei.

Pe un alt plic, mâzgălisem „MODALITĂŢI DE ACŢIUNE“ (şi vă rog observaţi, apropo, trecerea de la cifre la litere, menită probabil să indice caracterul ştiinţific al lucrării):

a) SĂ MĂ OMOR?
b) S-O ROG PE MAUREEN SĂ NU MAI APELEZE LA INFIRMIERUL ACELA
c) SĂ NU

Şi „c“ se oprea aici, fie fiindcă picasem într-o stare de stupoare în acel punct, fie pentru că „SĂ NU“ era un mod concis de a exprima o soluţie profundă la toate problemele mele. Gândiţi-vă numai: cât de mult mai bine mi-ar fi mie dacă nu mai, dacă nu voi mai şi dacă niciodată n-aş mai.

Nici unul dintre plicuri nu inspira prea multă încredere în puterile mele de judecată. Se vedea că pe amândouă scrisese omul care voise recent să spună unui grup select de oameni – un grup care le includea şi pe fiicele lui – că toţi infirmierii sunt efeminaţi şi mieroşi: cuvântul „TICĂLOS“ i-ar furniza cu siguranţă unui psiholog legist toate probele necesare pentru această deducţie. Şi tot la fel, bărbatul care îşi petrecuse o parte din noaptea

de Anul Nou încercând să se decidă dacă să se arunce sau nu de pe acoperişul unui bloc-turn era exact genul de om în stare să scrie la repezeală „SĂ MĂ OMOR?“ pe o listă cu „lucruri de făcut“. Dacă metoda gândirii conformiste ar fi o probă sportivă olimpică, eu aş fi putut câştiga mai multe medalii de aur decât Carl Lewis, poate.

Absolut clar, aveam nevoie de două capete, două capete fiind preferabile unuia singur şi aşa mai departe. Unul dintre capete ar urma să fie cel vechi, din moment ce doar ăsta – capul meu dinainte – ştie nume de persoane şi numere de telefon sau ce fel de cereale îmi plac la micul dejun etcetera; al doilea cap ar trebui să poată observa şi interpreta comportamentul celuilalt cap, cam la fel cum fac specialiştii în viaţa animalelor sălbatice de la televizor. Cerându-i capului pe care îl am acum să îşi explice modul de a gândi este la fel de absurd ca şi încercarea de a-ţi forma numărul personal de telefon de pe propriul tău aparat: în ambele cazuri, semnalul e de „ocupat“. Sau te-alegi cu propriul tău mesaj de răspuns, dacă ai o astfel de opţiune pe telefon.

Mi-a luat jenant de mult timp ca să-mi dau seama că alţi oameni au capete şi că, la ei, oricare dintre aceste capete s-ar descurca mult mai bine ca să explice care fusese probabil scopul izbucnirii mele. De-asta, presupuneam eu, ţin oamenii aşa de mult la ideea de prieteni. Se părea că eu mi-i pierdusem pe toţi în perioada cât am stat la închisoare, dar cunoşteam în schimb o mulţime de indivizi dispuşi oricând să-mi spună ce părere aveau despre mine. De fapt, se părea că de data asta îmi va prinde foarte bine această înclinaţie pe care o aveam de a dezamăgi oamenii sau de a mi-i îndepărta. N-ar fi fost exclus ca prietenii şi iubitele să încerce să învăluie într-o lumină favorabilă întreaga întâmplare, însă eu, neavând decât *foşti* prieteni şi *foste* iubite, eram într-o situaţie privilegiată. Nu cunoşteam, de fapt, decât oameni care ar fi fost în stare să tragă în mine cu două puşti deodată.

Am şi ştiut de unde să încep. Într-adevăr, atâta succes am avut cu primul telefon pe care l-am dat, încât nici n-a mai fost nevoie de fapt să mai vorbesc cu altcineva. Fosta mea soţie a fost perfectă – directă, elocventă şi perspicace –, aşa că în final am ajuns să-i compătimesc pe cei care trăiesc cu cineva care îi iubeşte, când a nu trăi cu cineva care te urăşte era, evident, ceea ce ar fi trebuit să facă oricine. Când ai în viaţă o Cindy, nu există nici măcar politeţuri printre care să valsezi: există doar impoliteţuri, iar impoliteţurile sunt o parte esenţială a procesului de instruire.

— Unde-ai fost?
— Acasă. Beat.
— Ţi-ai ascultat mesajele?
— Nu. De ce?
— Oh, nimic, doar că ţi-am lăsat câteva gânduri despre după-amiaza de-alaltăieri.
— Ah, bun. Ştii, exact despre asta voiam şi eu să vorbim. După părerea ta, cum crezi că a fost?
— Păi, eşti dezaxat, nu-i aşa? Dezaxat şi afurisit. Un labagiu dezaxat şi afurisit.
Mi s-a părut un început bun, dar lipsit de obiect.
— Ştii, apreciez ceea ce spui şi nu vreau să par bădăran, dar partea cu labagiul dezaxat mi se pare mai puţin interesantă, decât partea cu labagiul afurisit. N-ai vrea să dezvolţi un pic în direcţia asta?
— Poate n-ar strica să dai bani cuiva ca s-o facă, a zis Cindy.
— Te referi la un terapeut?
— Terapeut?! a pufnit Cindy. Nu, mă gândeam mai degrabă la vreo muiere care să se pişe pe tine, dacă o plăteşti destul. Nu asta-ţi doreşti?
M-am gândit la chestia asta. Nu voiam să-mi scape nimic.
— Nu cred, i-am spus eu. Nu m-a atras niciodată.
— Vorbeam metaforic.
— Îmi pare rău. Nu prea înţeleg.
— E limpede că te simţi atât de oribil în pielea ta, încât nu te-ar deranja dacă te-ar abuza careva. Nu-i asta problema lor?
— A cui?
— A bărbaţilor care au nevoie de o femeie ca să… Nu contează.
Începeam vag să sesizez unde voia ea s-ajungă. Era adevărat că te simţi bine când eşti înjurat. Sau, mai degrabă, te simţi adecvat.
— Ştii, nu-i aşa, de ce ţi-a căşunat pe bietul băiat?!
— Nu! Înţelegi, exact de-asta te-am sunat.
Să fi ştiut Cindy cât rău mi-ar fi putut face dacă s-ar fi oprit tocmai acum, n-ar fi putut rezista tentaţiei. Noroc, însă, că Cindy era decisă să meargă până la capăt.
— Adică, tipul era cu cincisprezece ani mai tânăr decât tine şi cu mult mai arătos, pe deasupra. Dar problema n-a fost asta. Omul ăla avusese realizări mai mari într-o singură după-amiază, atunci, decât tine în toată viaţa ta.

— Da! Da!

— Îţi dai aere la televizor şi te regulezi cu şcolăriţe, pe când el plimbă copii handicapaţi în scaunul cu rotile, probabil pentru un salariu de nimic. Nici nu mă mir că Penny a vrut să schimbe o vorbă cu el. Pentru ea, ăsta a fost echivalentul moral al trecerii de la monstrul lui Frankenstein la Brad Pitt.

— Mulţumesc. Extraordinar.

— Şi să nu care cumva să-ndrăzneşti să-mi trânteşti telefonul în nas. Abia mi-am dat drumul. Îţi dai seama câte chestii de-astea am tot adunat în doisprezece ani.

— Oh, promit că am să te ascult şi altă dată. Dar deocamdată mi-ajunge cât am auzit.

Vedeţi? Fostele neveste: zău dacă n-ar trebui să aibă fiecare măcar una.

Maureen

Am senzaţia că-i o prostie să explic ce s-a întâmplat la sfârşitul zilei cu intervenţia, fiindcă prea pare totul o coincidenţă. Dar cred că doar mie mi se pare probabil că e o coincidenţă. Ştiu că am mai spus că învăţ să simt ponderea lucrurilor, ceea ce înseamnă să înveţi ce să spui şi ce să nu spui, ca să nu-i faci pe oameni să gândească urât despre tine. Prin urmare, dacă spun că mie nu mi s-a întâmplat nimic în viaţă până nu i-am întâlnit pe ceilalţi, n-aş vrea să sune a bombănit. Doar că aşa stăteau lucrurile. Dacă îţi petreci tot timpul într-o cameră foarte izolată şi careva vine pe la spate şi face „Bauu!“, sigur că tresari speriat. Dacă stai tot timpul cu nişte oameni scunzi şi, dintr-odată, vezi un poliţai de vreun metru optzeci, normal că ţi se pare că-i uriaş. Şi, dacă nu se întâmplă nimic şi pe urmă se întâmplă ceva, atunci acel *ceva* ăsta ţi se pare straniu, aproape ca o Faptă a lui Dumnezeu. Nimicul deformează tot ce se întâmplă.

Dar uite cum a fost. Stephen şi Sean m-au ajutat să-l duc pe Matty acasă; am oprit un taxi negru şi ne-am îndesat toţi patru înăuntru, cei doi infirmieri şi cu mine eram storciţi unul în altul pe banchetă. Până şi asta mi se părea că era ceva. Cu câteva luni în urmă, m-aş fi dus acasă şi i-aş fi povestit lui Matty despre asta, dacă n-ar fi fost acolo cu mine. Dar, bineînţeles, dacă n-ar fi fost acolo cu mine, n-ar fi existat nimic de povestit. N-aş mai fi avut nevoie de Stephen şi Sean, şi n-am mai fi fost cu toţii aşa, într-un taxi. Aş fi

luat autobuzul, de una singură, chiar presupunând că fusesem totuşi undeva. Vedeţi acum ce înţeleg prin *ceva* şi *nimic*?

După ce ne-am instalat toţi, Stephen i-a spus lui Sean: „Ai mai găsit pe cineva?“ Şi Sean i-a răspuns: „Nu, şi nici nu cred că am să găsesc“. Iar Stephen i-a zis: „Înseamnă că suntem doar noi trei? Or să ne măcelărească!“ Iar Sean a ridicat doar din umeri; un timp, am stat aşa toţi, uitându-ne pe geam. Nu ştiam despre ce vorbiseră între ei.

Şi după aceea Sean a zis: „Te pricepi la «cine ştie câştigă», Maureen? Ţi-ar plăcea să fii în echipa noastră? Nu contează dacă nu ştii nimic. Ne-ai ajuta enorm“.

Bun, nu-i nimic extraordinar în chestia asta, aşa-i? Când îi ascult pe Jess, pe JJ şi pe Martin, constat că lor li se întâmplă tot timpul lucruri din astea. Se nimereşte să cunoască pe câte cineva în lift sau la bar, iar acel cineva zice: „Vrei să bem ceva?“ ori chiar: „Vrei să avem raporturi sexuale?“ Şi poate că exact atunci visau şi ei să aibă raporturi sexuale, aşa că nu-i exclus ca propunerea de a avea raporturi sexuale, venită tocmai când se gândeau şi ei că le-ar plăcea aşa ceva, să li se fi părut o coincidenţă uluitoare. Dar impresia mea este că nu aşa gândesc ei, şi nici prea mulţi oameni. Viaţa e făcută aşa. Un om se ciocneşte întâmplător de alt om, iar acel om vrea ceva, ori cunoaşte pe cineva care vrea ceva, şi, drept urmare, se întâmplă ceva. Sau, spus cu alte cuvinte, dacă nu ieşi din casă şi nu întâlneşti niciodată alţi oameni, nici că se întâmplă ceva. Cum să se întâmple, de fapt? Dar pe moment, nici n-am fost în stare să vorbesc. Îmi dorisem să particip la un concurs de cunoştinţe generale, iar oamenii ăştia aveau nevoie de o persoană în echipa lor pentru un astfel de concurs, aşa că am simţit cum mă trec fiori pe şira spinării.

Bun, aşadar, în loc să ajung acasă, l-am dus toţi trei pe Matty la centrul medical. Sean şi Stephen nu lucrau în tura de noapte, dar erau prieteni cu toţi cei care erau atunci de serviciu, aşa că le-au spus prietenilor lor că Matty rămânea acolo toată seara, şi nimeni n-a crâcnit o vorbă. Am stabilit să ne întâlnim la cârciuma unde se ţinea concursul, iar eu m-am dus până acasă, între timp, ca să mă îmbrac altfel.

Nici nu ştiu ce să vă povestesc mai întâi din ceea ce a urmat. Mai există o coincidenţă, pe care nu ştiu dacă s-o bag aici, la partea cu coincidenţe, ori mai încolo, adică după ce o să vă povestesc despre concurs. Poate dacă dau deoparte coincidenţele şi le împing mai încolo, separat, o să mă credeţi mai bine că aşa a fost. Pe de altă parte, nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu,

fiindcă oricum eu ştiu că spun adevărul. Şi, în orice caz, tot nu-mi pot da seama dacă lucrurile astea sunt sau nu coincidenţe: poate că a căpăta ceva ce ţi-ai dorit nici nu e o coincidenţă. Dacă ţi-e poftă de un sandviş cu brânză şi îţi iei un sandviş cu brânză, nu poate fi o coincidenţă, aşa-i? Sau tot la fel, nici dacă vrei să ai un serviciu şi îţi găseşti un serviciu, nu poate fi o coincidenţă. Lucrurile de acest fel pot fi socotite „coincidenţe" doar dacă crezi că n-ai nici un fel de putere asupra vieţii tale. Aşa că mai bine vă spun în partea asta: cealaltă persoană din echipă – un bărbat mai în vârstă, pe nume Jack, care are un chioşc de ziare imediat lângă Archway – mi-a oferit o slujbă.

Nu-i cine ştie ce ca slujbă – trei dimineţi pe săptămână. Şi nici nu e prea bănoasă – 4,75 lire pe oră. Mi-a zis că o să fie de probă, la început. Dar, fiindcă a început să cam îmbătrânească, ar vrea să poată să se mai bage iarăşi în pat pe la nouă, după ce a deschis prăvălia, a sortat ziarele şi a trecut de iureşul vânzărilor de la prima oră. Mi-a oferit slujba, exact în stilul în care Stephen şi Sean m-au întrebat dacă nu vreau să intru în echipa lor – adică la nimereală, în disperare de cauză. Între runda de TV şi runda de sport, m-a întrebat cu ce mă ocup, iar eu i-am spus că nu prea fac nimic în afară de a avea grijă de Matty, la care el mi-a zis: „Nu vrei cumva să-ţi iei un serviciu, ce zici?!" Şi m-au trecut nişte fiori pe şira spinării.

N-am câştigat la concurs. Am ieşit pe locul patru, dintre unsprezece echipe, dar băieţii s-au bucurat şi-aşa. Şi eu am ştiut nişte chestii pe care ei nu le ştiau. Am ştiut, de exemplu, că pe şefa lui Mary Tyler Moore o cheamă Lou Grant. Am ştiut că băiatul lui John Mayor s-a însurat cu Emma Noble şi am ştiut că, la un moment dat, Catherine Cookson a scris despre Tilly Trotter şi Mary Ann Shaughnessy. Uite, deci, trei puncte pe care nu le-ar fi luat altfel. Poate de-asta mi-au şi zis să mai vin, dacă vreau. Pe al patrulea din echipă nu-şi pot pune nici o bază, fiindcă tipul are o iubită nouă. Le-am spus că o persoană pe care să se poată baza aşa de mult ca pe mine nici că vor mai găsi vreodată.

Acum vreo două luni, am citit o carte de la bibliotecă, în care era vorba despre o fată care ajunge să se îndrăgostească tocmai de fratele ei, de care era despărţită de multă vreme. Dar, bineînţeles, până la urmă se află că tipul nu era de fapt fratele ei de care era despărţită de multă vreme, ci că el doar îi spusese aşa, fiindcă îi plăcea cum arăta ea. De asemenea, se mai află şi că tipul nu era sărac. Era foarte bogat. Şi, mai mult de-atât, se descoperă că

măduva câinelui lui se potrivea cu măduva câinelui ei, care avea leucemie, şi-aşa câinele lui i-a salvat viaţa câinelui ei.

Ca să fiu sinceră, romanul n-a fost totuşi chiar aşa de frumos cum vă povestesc eu. A fost un pic cam siropos. Însă ce încerc eu să vă spun este că mi-e teamă să nu încep să semăn şi eu cu cartea aia, asta dacă mă gândesc cum a fost cu serviciul şi cu echipa de la „cine ştie câştigă“. Iar, dacă vi se pare că încep să semăn cu personajele din carte, atunci mai bine să vă lămuresc cu două lucruri. Întâi şi-întâi, aş vrea să subliniez că pe mine o persoană care să aibă grijă de Matty mă costă mai mult de 4,75 lire pe oră, ceea ce înseamnă că nu mă aleg cu nimic, ba dimpotrivă, iar atunci când constaţi că nu ţi-e deloc mai bine decât înainte înseamnă că n-ai făcut nimic, nu? În al doilea rând, aş vrea să subliniez că al patrulea tip tot o să mai vină la „cine ştie câştigă“ din când în când, ceea ce înseamnă că n-o să mă duc acolo chiar în fiecare săptămână.

Am băut gin cu bitter lemon la cârciumă, iar ceilalţi nu m-au lăsat să plătesc niciodată; ziceau că sunt dublură şi că trebuia să mi se facă cinste. Poate de la băutură ajunsesem să am o atitudine aşa de pozitivă, dar cert e că la sfârşit, când să plecăm acasă, mi-am dat seama că atunci când ne vom întâlni din nou, pe 31 martie, n-o să mai vreau să mă arunc de pe acoperiş, pentru o vreme. Iar sentimentul ăsta, sentimentul că deocamdată puteam face faţă… Voiam să mă agăţ de chestia asta cât mai mult timp cu putinţă. Până acum, a mers perfect.

A doua zi dimineaţa după „cine ştie câştigă“, m-am dus la biserică. Nu mai intrasem în nici o biserică de când fusesem în vacanţă, iar la noi la biserică, nu mai călcasem de săptămâni şi săptămâni întregi, adică de când mă întâlnisem cu ceilalţi pe acoperiş. Dar acum puteam să mă duc iarăşi la biserică, fiindcă ştiam că nu voi mai săvârşi păcatul disperării pentru o vreme, ceea ce însemna că mă puteam duce ca să-i cer iertare lui Dumnezeu. El nu te poate ajuta decât dacă nu vei mai fi disperat, ceea ce dacă te gândeşti mai bine la asta… În fine, nu-i treaba mea să mă gândesc la asta. Italianca aia bătrână, care nu ratează nici o slujbă, era acolo; mai erau şi două doamne africane pe care nu le mai văzusem niciodată. Bărbaţi nu erau deloc, şi nici tineri. Am avut emoţii înainte de a intra în confesional, dar a fost bine, pe cuvânt. Am spus adevărul despre cât de mult timp trecuse de la ultima mea spovedanie, am mărturisit că păcătuisem prin disperare şi mi-a dat cincisprezece decade de rozariu, ceea ce mi s-a părut cam sever, chiar şi pentru păcatul disperării, dar nu vreau să mă plâng. Uneori mai uiţi

că Dumnezeu este infinit în milostivirea Lui. N-ar mai fi fost infinit, dacă m-aş fi aruncat de pe bloc, numai că n-am făcut-o.

Şi pe urmă părintele Anthony a zis: „Te putem ajuta cu ceva? Putem să-ţi mai uşurăm cumva povara? Căci, Maureen, nu trebuie să uiţi că faci parte dintr-o comunitate aici la biserică“.

Iar eu am spus: „Mulţumesc, părinte, dar mă ajută prietenii“. Nu i-am povestit, totuşi, din ce fel de comunitate fac parte aceşti prieteni. Nu i-am povestit că păcătuiesc toţi prin disperare.

Mai ştiţi Psalmul 50? „Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.“ M-am dus sus pe Turnul sinucigaşilor, fiindcă mă rugasem, mă rugasem şi mă rugasem, fără să primesc nimic, iar bucuria mânturii părea că nu există pentru mine. Dar El mi-a auzit ruga până la urmă, mi i-a trimis pe Martin, pe JJ şi pe Jess, iar pe urmă mi i-a trimis pe Stephen şi Sean, mi-a dat posibilitatea să particip la „cine ştie câştigă“, ca după aceea să mi-l trimită pe Jack cu chioşcul lui de ziare. Cu alte cuvinte, Dumnezeu mi-a demonstrat că m-a ascultat. Cum să fi continuat să mă îndoiesc de El, când El mi-a dat atâtea dovezi? Mai bine, aşadar, să-l slăvesc cât pot eu de mult.

Jess

Vasăzică tipul ăsta cu câinele nu avea nume. Adică, probabil că o fi avut şi el un nume într-o anumită fază, dar mi-a spus că nu-l mai foloseşte, fiindcă nu e de acord cu ideea de nume la oameni. Considera că numele te împiedică să fii cine vrei, iar, după ce mi-a explicat chestia asta, m-am lămurit la ce se referea. Să zicem că eşti Tony, sau Joanna. Ei bine, ai fost Tonny sau Joanna ieri şi vei fi Tony sau Joanna mâine. Adică, te-a luat dracu’, de fapt. Lumea va putea zice oricând chestii de genul: „Oh, dar e tipic pentru Joanna!“ Gagiul ăsta însă putea fi ca o sută de persoane diferite, toate într-o singură zi. Mi-a zis să-l strig cum îmi trece mie prin cap, aşa că la început a fost Câine, din cauza câinelui, iar pe urmă a fost Necâine, fiindcă ne-am dus să bem ceva la o cârciumă şi a lăsat câinele afară. Prin urmare, în prima oră pe care am petrecut-o împreună, a avut două personalităţi complet diferite, din moment ce Câine şi Necâine sunt cumva două tipuri opuse, nu?! Tipul-cu-câine e altceva decât tipul-fără-câine. Tipul-cu-câine are altă imagine decât tipul din cârciumă. Şi nu poţi spune:

„Oh, e tipic pentru Necâine să-şi lase câinele să se cace în grădinile altora“. N-ar avea nici un sens, aşa-i? Cum să aibă Necâine un câine care se cacă în grădinile altora, sau cum să aibă de fapt *câine*, dacă tot a venit vorba? Ei bine, ideea lui este că toţi putem fi Câini şi Necâini într-o singură zi. Tata, de exemplu, poate fi Netata când e la serviciu, fiindcă atunci când e la serviciu nu e Tata. Ştiu că pare un pic cam adânc ce spun eu, dar dacă vă gândiţi mai intens o să vedeţi că are sens.

Şi în aceeaşi zi a mai fost Floare, fiindcă mi-a cules o floare când ne plimbam prin părculeţul dinspre Southwark Bridge, iar pe urmă Scrumieră, fiindcă avea gust de scrumieră, or, şi aici, Floare este opusul unei Scrumiere. Vedeţi cum funcţionează? Fiinţele umane sunt milioane de lucruri în una şi aceeaşi zi, iar metoda lui reflectă mult mai bine acest lucru, decât modul de gândire occidental. După aceea, i-am mai dat doar încă un nume, dar era porcos, aşa că mai bine să rămână secret. Când zic că era porcos, mă refer la faptul că vouă v-ar suna porcos, aşa scos din context. Dar, în realitate, nu e porcos decât dacă nu respecţi corpul masculin, ceea ce oricum, în opinia mea, ar însemna că voi sunteţi porci, nu noi.

Bun, tipul ăsta, ziceam… De fapt, există un avantaj al modului de gândire occidental: adică, dacă cineva are un nume, ştii cum să-l strigi, nu?! Dar e doar un avantaj mic, pe când dezavantaje mari sunt cu duiumul, inclusiv cel mai mare dintre toate, care este acela că numele sunt nişte fascisme şi nu ne lasă să ne exprimăm ca fiinţe umane, fiindcă ne reduc la o singură identitate. Dar, cum o să vorbesc destul de mult despre el aici, cred că o să-i dau doar un nume. Necâine, e bine, fiindcă e mai neobişnuit, aşa că veţi şti la cine mă refer, şi e oricum mai potrivit decât Câine, fiindcă s-ar putea să credeţi că vorbesc naibii despre vreun câine, ceea ce nu e cazul.

Vasăzică, Necâine m-a dus la el acasă, după ce-am fost să bem ceva la cârciumă. Sinceră să fiu, nu m-aşteptam să aibă locuinţă, ţinând seama de chestia cu câinele şi restul. Arăta ca oamenii ăia care pot fi undeva la mijloc, între două case, dar, în mod limpede, îl întâlnisem la momentul potrivit. Nu era tocmai o locuinţă normală, totuşi. Stătea într-o prăvălie, în spatele staţiei Rotherhithe. Dar nici magazin transformat în locuinţă nu era, ci doar magazin, deşi nu se mai vindea nimic acolo. Fusese ca prăvălioarele alea particulare de pe vremuri, cum vedeai la colţ de stradă, aşa că avea înăuntru rafturi şi tejghele, plus o vitrină de-aia mare, pe care el o ţinea acoperită cu un cearşaf. Câinele Necâinelui avea propriul dormitor, în spate, unde fusese probabil magazia, pe timpuri. Spaţiile comerciale sunt de fapt

destul de confortabile, dacă poţi accepta şi un mic disconfort totuşi. Poţi să-ţi pui hainele sus, pe rafturi, pui televizorul sus pe tejghea unde stătea înainte casa de marcat, pui salteaua pe podea, şi gata, te-ai aranjat. Magazinele au şi toalete, dar nu şi băi sau duşuri.

Când am ajuns acolo, am făcut sex imediat, ca să ne luăm de-o grijă. Nu mai făcusem sex aşa, complet, decât cu Chas, şi atunci n-a fost bine, dar cu Necâine a mers perfect. Mult mai multe lucruri au funcţionat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun; cu Chas, chestiile lui n-au prea funcţionat şi nici chestiile mele n-au prea funcţionat, aşa că a cam fost un efort atunci. Oricum, de data asta însă, lui Necâine i-au funcţionat chestiile perfect, aşa că şi ale mele la fel; mi-a fost mult mai uşor deci să înţeleg ce-i face pe oameni să mai vrea din nou. Se tot spune că prima oară este importantă, dar de fapt a doua oară contează într-adevăr. Sau a doua persoană, oricum.

Să mă fi văzut cât de proastă am fost prima oară – înnebunită, plângând în hohote, obsedată. Păi, dacă aş fi făcut aşa a doua oară, mi-aş fi dat seama că o să am probleme. Dar mie nici nu-mi păsa, de fapt, dacă după aceea îl mai vedeam pe Necâine vreodată sau nu, ceea ce înseamnă că făcusem un progres, aşa-i? Cam aşa ar trebui să se întâmple, dacă vrei să te descurci în viaţă.

După ce am terminat, a dat drumul la televizorul lui alb-negru şi am stat întinşi aşa pe saltea, uitându-ne la nu contează ce, iar pe urmă am început să vorbim, aşa că am ajuns să-i povestesc de Jen, de Turnul sinucigaşilor şi de ceilalţi. Nu s-a arătat surprins, nici compătimitor, nu, nimic de genul ăsta. A dat doar din cap, după care a zis: „Oh, eu încerc mereu să mă arunc de pe acoperiş“. La care fac: „Păi, s-ar zice că nu prea-ţi reuşeşte“, şi el spune: „Nu asta e important, ştii?“ Şi spun: „Nu?“ După care mi-a zis că important e ca mereu să te oferi ca jertfă zeului Vieţii şi al Morţii, care sunt nişte zei păgâni, adică n-au nimic de-a face cu Biserica. Şi, dacă zeul Vieţii te vrea, atunci trăieşti, dar dacă zeul Morţii te vrea, atunci mori. Aşa că, după părerea lui, în noaptea de Anul Nou pe mine mă alesese zeul Vieţii şi că de-aia nu m-am mai aruncat de pe bloc. La care îi zic: „Nu m-am mai aruncat de pe bloc, fiindcă s-au aşezat unii peste capul meu“; dar el mi-a explicat că zeul Vieţii grăia prin oamenii aceia, ceea ce mie mi s-a părut perfect logic. Fiindcă altminteri de ce să se fi sinchisit ei să facă asta, dacă nu i-ar fi călăuzit nişte forţe invizibile? Şi pe urmă mi-a explicat că indivizii cu minţi moarte, ca George Bush, Tony Blair şi cei care decid ce şi cum la *Pop Idol*, nu se oferă jertfă niciodată zeului Vieţii şi zeului Morţii, iar de aceea nu pot

dovedi niciodată că au dreptul de a trăi, ceea ce înseamnă că nici noi nu trebuie să ne supunem legilor lor sau să recunoaştem hotărârile lor (cum ar fi la juraţii de la *Pop Idol*). Aşadar, nu trebuie să bombardăm alte ţări dacă ne spun ei s-o facem, iar dacă ne zic ei că Michelle sau cine-o fi fost a câştigat la *Pop Idol*, să nu-i ascultăm. Putem spune, în schimb: „Ba nu, n-a câştigat“.

Şi tot ce mi-a spus el era atât de adevărat, încât m-a făcut să regret ultimele săptămâni, fiindcă, deşi JJ, Maureen şi Martin fuseseră drăguţi cu mine, oarecum, nu se putea spune despre ei, totuşi, că erau prea mintoşi, nu?! Adică, ei n-aveau răspunsuri la probleme, cum avea Necâine. Dar, privind lucrurile altfel, se poate spune că fără ceilalţi, nu l-aş mai fi întâlnit pe Necâine, fiindcă nu m-aş mai fi chinuit atâta cu intervenţia aia şi nici n-aş mai fi avut de unde să plec trântind uşa.

Şi cred c-aici vorbeşte zeul Vieţii, dacă e s-o luăm aşa.

Când am ajuns acasă, mama şi tata au vrut să stea de vorbă cu mine. Şi la început am zis, „Mă rog…“, dar ei au insistat; mama mi-a făcut un ceai şi m-a pus să mă aşez la masa din bucătărie, unde mi-a zis că vrea să-şi ceară scuze pentru chestia cu cerceii, fiindcă ştia acum cine îi luase. „Cine?“, fac eu. Iar ea zice: „Jen“. Şi m-am holbat la ea. „Da, zău. Jen.“ Aşa că i-am spus: „Cum adică?“ Şi-a-nceput să-mi turuie cum Maureen îi atrăsese atenţia asupra unui lucru de-a dreptul orbitor de clar, dacă te gândeai bine. Erau cerceii preferaţi ai lui Jen, or dacă aceştia dispăruseră, iar altceva nu, lucrul acesta nu poate fi o coincidenţă. Şi la început nu prea mi-am dat seama cu ce schimba chestia asta toată situaţia, din moment ce Jen tot dispărută rămânea. Dar când am văzut cât de diferită era mama, cât de mult se calmase, nici nu mi-a mai păsat care fusese motivul. Principalul era că mama voia să fie mai drăguţă cu mine. I-am fost şi mai recunoscătoare Necâinelui atunci. Fiindcă de la el învăţasem acest mod de gândire profund şi limpede, prin care aveam posibilitatea de a vedea lucrurile aşa cum sunt ele de fapt. Chiar dacă mama nu vedea lucrurile aşa cum sunt ele de fapt şi chiar dacă ea nu ştia, de exemplu, că juraţii de la *Pop Idol* nu puteau dovedi că au dreptul de a trăi, vedea totuşi ceva care îi pria şi o împiedica să mai fie aşa de scorpie ca înainte.

Şi acum, datorită învăţăturilor primite de la Necâine, dobândisem cumva înţelepciunea de a accepta asta, fără a-i mai spune că era o tâmpenie sau o absurditate.

Martin

Care părinţi, m-aţi putea întreba, s-ar gândi să-i dea copilului lor numele de Pacino? Părinţii lui Pacino, Harry şi Marcia Cox, uite cine.

— Pot să te întreb de unde ai numele ăsta? l-am chestionat pe Pacino, când am făcut cunoştinţă cu el prima oară.

M-a privit contrariat, deşi s-ar cuveni să subliniez că oricum pe Pacino îl contraria cam orice întrebare. Era masiv, cu dinţii de sus ieşiţi în afară şi şaşiu, aşa că ghinionul lui, dacă pe deasupra mai era şi tâmp. Ce bine i-ar fi prins lui Pacino să fi avut măcar carismă şi un fizic arătos.

— Cum d-unde?

— Da, de unde îl ai?

— Dă unde îl am?

Clar, ideea că numele vin şi ele de undeva era nouă pentru el; puteam la fel de bine să-l fi întrebat de unde are degetele de la picioare.

— Există un celebru actor de film, pe care îl cheamă Pacino.

S-a uitat la mine.

— Zău?

— N-ai auzit de el?

— Nooo.

— Deci nu crezi că ai tăi au vrut să te cheme ca pe el?

— D-u' să ştiu io.

— N-ai întrebat niciodată?

— Nooo. Ce să-ntreb io chestii de astea cu numele?!

— Corect.

— Tu d-unde-ai numele?

— Martin?

— Îhî.

— De unde am numele ăsta?

— Îhî.

Am rămas cu gura căscată câteva clipe. Eram derutat. În afară de răspunsul evident – că aveam numele ăsta de la părinţi, exact cum şi la el „Pacino“ venea de la ai lui (deşi nu era exclus ca şi informaţia asta să-l fi stupefiat de-a dreptul) –, n-aş fi putut să-i spun decât că numele meu era de origine franceză, exact cum al lui era italienesc. În consecinţă, mi-ar fi fost greu să detaliez de ce numele lui era comic, iar al meu, nu.

— Vezi că-i grea întrebarea? Nu-nseamnă că sunt greu de cap, doar fiindcă nu pot să răspund la ea.
— Nu. Bineînţeles că nu.
— Altminteri şi tu eşti greu de cap.
Iată o posibilitate pe care nu mă simţeam în stare s-o exclud complet. Începeam să mă simt greu de cap, din tot felul de motive.

Pacino era un băiat de opt ani, care învăţa la o şcoală generală din cartier, iar eu urma să-l ajut la citit. Mă oferisem să fac asta după conversaţia cu Cindy şi după ce văzusem un mic anunţ în ziarul local: pentru mine, Pacino era prima staţie în călătoria spre respectul de sine. Drumul era lung, accept şi asta, dar sperasem cumva ca Pacino să fi fost plasat mai pe la mijlocul traseului, măcar. Dacă am conveni că respectul de sine este în Sydney, să zicem, iar eu aş începe călătoria la staţia de metrou Holloway Road, mi-aş putea imagina atunci că Pacino ar fi popasul meu peste noapte, locul unde avionul face realimentarea cu combustibil. Eram suficient de realist, încât să-mi dau seama că n-aveam cum să ajung cu el tocmai până acolo, dar gestul de a mă oferi voluntar să stau lângă un copil idiot şi neatrăgător timp de o oră reprezenta precis echivalentul câtorva mii de mile aeriene, nu-i aşa? La prima şedinţă însă, când ne-am tot poticnit chiar şi de cele mai simple cuvinte, am realizat că băiatul semăna mai degrabă cu Caledonian Road, decât cu Singapore, iar eu trebuia să trec mai întâi prin vreo douăzeci de staţii de metrou, ca s-ajung naibii măcar la Heathrow.
Am început cu o carte oribilă, pe care voia el s-o citească, despre fotbal – o poveste tipărită cu caractere mari despre o fată cu un singur picior, care învinge handicapul şi sexismul coechipierilor, ajungând căpitanul echipei şcolii. Ca să nu fiu nedrept cu Pacino, trebuie să recunosc că, după ce s-a lămurit din ce parte bate vântul, a afişat totuşi dispreţul corespunzător.
— Şi tipa o să bage golul câştigător la marele meci, aşa-i? a întrebat el oarecum scârbit.
— Da, din păcate s-ar putea să fie aşa.
— Dar n-are dăcât un picior.
— Într-adevăr.
— Plus că mai e şi fată pă deasupra.
— Da, aşa e.
— Ce şcoală mai e ş-asta, atunci?
— Întreabă frumos.
— Întreb.

— Vrei să ştii numele şcolii?

— Daaa. Vreau să mă duc acolo cu-amicii mei, ca să ne râdem dă ei că au o fată c-un singur picior în echipa dă fotbal.

— Nu prea cred că e o şcoală reală.

— Adică povestea nici măcar nu-i adevărată?

— Nu.

— Nu-mi mai bat capul cu porcăria asta, atunci.

— Bine. Du-te şi alege-ţi altceva.

Şi-a târşâit iarăşi picioarele până la bibliotecă, dar n-a găsit nimic care să-l intereseze.

— Ce te interesează pe tine, de fapt?

— Nimica, pă bune.

— Absolut nimic?

— Îmi plac fructele. Mami zice că sunt campion la mâncatul dă fructe.

— Bun. Înseamnă că avem o bază de pornire.

Mai rămâneau patruzeci şi cinci de minute din ora de meditaţie.

Ia să vedem, voi ce-aţi fi făcut? Cum să procedezi ca să ajungi să te placi îndeajuns încât să vrei să mai trăieşti un pic?! Şi de ce ora asta cu Pacino nu rezolva problema? Am dat vina pe el, parţial. *El* nu voia să înveţe. Şi oricum nici nu era genul de copil la care mă gândisem eu. Eu sperasem să găsesc un puşti care să fie remarcabil de inteligent, dar totodată dezavantajat de situaţia de-acasă, un copil care, cu o oră de studiu cu meditator, pe săptămână, putea ajunge un fel de geniu al clasei muncitoare. Aşa cum visam eu, ora aceasta de meditaţie cu mine o dată pe săptămână ar însemna pentru viitorul lui diferenţa dintre o viaţă de drogat sau o viaţa închinată studierii limbii engleze la Oxford. Ăsta era genul de copil care mă interesa pe mine, în schimb mă pricopsisem cu unul căruia cel mai mult îi plăcea să mănânce fructe. Adică, în fond, de ce avea nevoie să citească? Există un simbol internaţional pentru toaleta de bărbaţi, şi oricând o putea pune pe maică-sa să spună ce era la televizor.

Poate asta era şi ideea – completa inutilitate a unui lucru. Ştiind, poate, că faci ceva fără absolut nici o valoare, te placi mai mult pe tine însuţi, decât cineva care, incontestabil, ajută oamenii. Poate o să ajung într-un final să mă simt mai bine decât se simte infirmierul blond, şi, dacă l-aş înfrunta din nou, de data asta dreptatea ar fi de partea mea. Preţuirea de sine e o monedă ca oricare alta. Aduni şi aduni ani de-a rândul, dar dacă vrei poţi face praf într-o seară tot ce-ai strâns atâta vreme. Eu prăpădisem o agoniseală de

aproximativ patruzeci de ani într-un interval de numai câteva luni, iar acum trebuia iarăşi să economisesc. Estimam că Pacino făcea cam zece penii pe săptămână, aşa că aveam de aşteptat, nu glumă, până să-mi permit să mai ies seara în oraş.

Gata. Poftim. Acum pot termina fraza: „Greu este să-l înveţi pe Pacino să citească“. Sau chiar: „Greu este să încerci să te reclădeşti, bucată cu bucată, fără manual de instrucţiuni şi fără nici un indiciu privind locul unde ar trebui să ajungă toate părţile importante“.

JJ

Lizzie şi Ed mi-au cumpărat o chitară, o harpă şi o muzicuţă specială de la unul dintre magazinele alea mişto de pe Denmark Street; iar în drum spre Heathrow, când eram numai noi doi, Ed mi-a zis că vrea să-mi cumpere un bilet de avion ca să mă întorc acasă.

— Nu mă pot întoarce încă acasă, măi.

Am vrut să-l conduc ca să-mi iau la revedere, când pleca, însă porcăria aia de călătorie cu metrou a fost atât de lungă, încât am ajuns să discutăm şi altceva decât ce reviste de rahat voia ei să-şi cumpere din aeroport.

— Nu ai nici o şansă aici. Du-te acasă, formează o trupă.

— Am una aici.

— Unde?

— Ştii şi tu, tipii ăştia.

— Cine, mă?! Ăia sunt „trupă“ pentru tine?! Fraierii şi… perverşii ăia nenorociţi cu care ne-am întâlnit la Starbucks?

— Am mai fost într-o trupă cu fraieri şi perverşi.

— Ba ai fost pe naiba! Unde-ai văzut tu perverşi în trupa mea?

— Dar Dollar Bill ce-a fost, mă?!

Dollar Bill fusese primul nostru basist. Era mai în vârstă decât noi, iar până la urmă a trebuit să-l dăm afară după un incident cu fiul portarului de la liceu.

— Dollar Bill ştia măcar să cânte. Pe când amicii tăi, ce ştiu ei să facă, mă rog?

— Nu e o trupă din asta.

— Zi mai bine că nu-i trupă deloc. Şi, ce, te-ai legat de ei pe veci? Ai de gând să umbli cu tipii ăştia până-or să moară?

— Nu, mă. Doar până când fiecare va fi OK.

— Până când fiecare va fi OK? Păi, fata aia e sonată. Tipul nu mai poate ridica niciodată capul în societate. Iar baba are un puşti care de-abia dacă poate dracului să respire. Deci când crezi tu că or să fie ăştia OK? Ţi-ar fi mai de folos dacă ai spera să le fie la toţi mai rău, de fapt. Fiindcă atunci pot să se-arunce nabii de pe afurisenia aia de clădire, iar tu poţi veni acasă. Ăsta e singurul sfârşit fericit pentru tine.

— Şi tu?

— Ce mama mă-sii de legătură are chestia asta cu mine?!

— Ce-o să-nsemne pentru tine un „sfârşit fericit“?

— Nu-nţeleg ce tot bălmăjeşti.

— Vreau să ştiu ce fel de „sfârşit fericit“ e posibil pentru restul populaţiei. Spune-mi şi mie unde-i marea diferenţă. Că Martin, Maureen şi Jess sunt terminaţi dracului toţi, da, însă şi tu… Tu câştigi o pâine înhăţându-i pe-ăia care piratează cablul TV. Unde-o s-ajungi cu asta?

— O s-ajung unde-o s-ajung.

— Bine-bine. Dar spune-mi şi mie *unde* e asta.

— Ia mai du-te naibii!

— Încercam doar să subliniez ceva.

— Da, bine. M-am prins. Am şi eu aceeaşi şansă de „sfârşit fericit“ ca şi prietenii tăi. Mulţam. Te deranjează dacă o să mă împuşc abia după ce ajung acasă? Sau vrei s-o fac aici?

— Hei, nu asta am vrut să spun.

Ba cred că da. Când ajungi în locul acela, locul unde am fost eu în noaptea de Anul Nou, crezi că oamenii care nu sunt sus pe acoperiş se află la milioane de kilometri depărtare, dincolo de oceanul larg, dar nu-i aşa. Nu există nici un ocean. Cam toţi sunt pe uscat, aici, aproape. N-am vrut să spun că şi fericirea e la fel de aproape, doar să avem capacitatea de a o vedea, nu, nici o tâmpenie din asta. Nu susţin că sinucigaşii nu sunt aşa departe de oamenii care reuşesc să se descurce în viaţă; spun însă că oamenii care reuşesc să se descurce în viaţă nu sunt aşa de departe de a fi sinucigaşi. Poate n-ar trebui ca lucrul ăsta să mi se pară aşa o consolare, totuşi.

Ne apropiam de capătul perioadei noastre de nouăzeci de zile, şi cred că suicidologul lui Martin ştia despre ce vorbea. Lucrurile se schimbaseră. Nu se schimbaseră foarte repede şi nu se schimbaseră foarte radical; ba poate că nici noi nu făcuserăm prea mult să le schimbăm. Iar, în cazul meu oricum, nici măcar nu se schimbaseră în bine. Cu toată onestitatea, aş putea

spune că situaţia şi perspectivele mele aveau să fie mai puţin favorabile pe 31 martie decât fuseseră în noaptea de Anul Nou.

— Chiar o să mergi mai departe aşa? m-a întrebat Ed, când am ajuns la aeroport.

— Aşa, cu ce?

— Nu ştiu. Cu viaţa.

— Nu văd de ce nu.

— Zău?! Rahat, omule. Numai tu puteai spune aşa ceva. Măi, toţi am înţelege dacă te-ai arunca de pe bloc. Serios. Nimeni nu s-ar gândi, ştii: „Ce păcat. Ce mare pierdere“. Că, în fond, ce s-ar pierde? Absolut nimic. N-ar fi nici o pierdere.

— Mulţam, mă.

— Cu plăcere. Ţi-am spus doar cum văd eu asta.

El zâmbea, eu zâmbeam şi amândoi stăteam de vorbă unul cu celălalt exact cum stătuserăm de vorbă întotdeauna despre ce nu mergea bine în viaţa noastră; doar că suna un pic mai răutăcios decât de obicei, zic eu. Ceva mai devreme, în ziua aceea, îmi spusese că fata care tocmai îmi sfărâmase inima îl prefera pe el oricum, sau eu îi spusesem că melodia aia la care muncise luni întregi era un mare căcat, însă acum miza era mai mare. N-ar fi nici o pierdere. Şmecheria este să crezi că încă mai ai dreptul să trăieşti până la adânci bătrâneţi.

Nu-i chiar aşa rău să faci pe muzicantul ambulant. OK, e rău, dar nu-i groaznic. Bun, OK, e groaznic, dar nu e… Voi reveni mai încolo să termin fraza asta cu ceva care să fie deopotrivă optimist şi adevărat. În prima zi pe stradă mi s-a părut nemaipomenit, pe bune, fiindcă nu mai ţinusem o chitară în mână de-atâta timp, iar în a doua zi pe stradă a fost tot aşa, destul de bine, fiindcă mai scăpasem un pic de amorţeală şi simţeam cum îmi revin toate – corzile, cântecele, siguranţa în mine. După aia, cred că am început să mă simt ca flaşnetarii, ceea ce-mi plăcea însă mai mult decât să livrez pizza la domiciliu.

Şi lumea chiar pune bani pe pătură. Am căpătat vreo zece lire pentru că am cântat *Losing My Religion* unui grup întreg de puşti spanioli în faţă la Madame Tussauds, şi doar cu un pic mai puţin de-atât de la câţiva suedezi sau ce-or fi fost ăia, a doua zi (*William, It Was Really Nothing*, Tate Modern). Dacă aş putea numai să-l omor pe tipul ăla, atunci muzica la colţ de stradă ar fi cea mai bună meserie pentru mine acum. Sau cel puţin ar fi cea mai bună meserie care implică să cânţi la chitară pe trotuar. Tipul ăla îşi

zice Jerry Lee Asfalt, iar metoda lui e să se posteze exact lângă tine şi să cânte exact aceeaşi melodie ca tine, dar cu două măsuri întârziere. Adică, încep eu să cânt *Losing My Religion*, începe şi el să cânte *Losing My Religion*; eu mă opresc, fiindcă sună oribil, se opreşte şi el atunci, după care toţi râd, fiindcă-i aşa de nostim, ce naiba, ha, ha, ha, şi-aşa tu te duci să te muţi în alt loc, hop să se mute şi el odată cu tine. Şi nici nu contează ce melodie cânţi, ceea ce trebuie să recunosc că e oarecum impresionant. Am crezut că o să-i iau maul cu *Skyway* al celor de la Replacements, pe care l-am cântat doar ca să-l scot din sărite pe el, şi pe care dacă-l ştiu poate nouăşpe oameni pe lumea asta, dar şi pe-ăsta îl avea, zău. Oh, şi toţi îi aruncă lui monede, fiindcă el e geniul, evident, nu eu. M-am răstit odată la el, în Leicester Square, şi-au început să mă huiduie toţi, fiindcă de el le plăcea, normal.

Dar cred că orice om are pe cineva la serviciu cu care nu se prea înţelege. Iar dacă duceţi lipsă de metafore vii pentru stupiditatea şi futilitatea vieţii la serviciu – şi consider că nu e cazul la toţi –, trebuie să recunoaşteţi atunci că nimic nu-i mai tare decât Jerry Lee Asfalt.

Maureen

Ne-am întâlnit la cârciuma de vizavi de Turnul sinucigaşilor pentru petrecerea noastră de nouăzeci de zile. Ideea era să bem vreo două pahare, să ne ducem sus pe acoperiş, să ne gândim un pic la toate şi după aceea să mergem la un curry la Indian Ocean de pe Holloway Road. Nu prea eram eu convinsă de chestia cu curry, dar ceilalţi au zis că or să-mi aleagă ei ceva care să-mi cadă bine.

Nu voiam totuşi să mă sui pe acoperiş.

— De ce? a întrebat Jess.

— Fiindcă acolo sus oamenii se omoară, am zis eu.

— Aiurea, a spus Jess.

— Oh, să-nţeleg atunci că ţi-a plăcut de Sfântul Valentin? a întrebat-o Martin.

— Nu, nu mi-a plăcut, dacă vrei să ştii. Dar, oricum.

— Oricum, *ce*?

— Totul e rupt din viaţă, nu crezi?

— Lumea spune mereu asta despre chestiile neplăcute. „Oh, îţi arată în filmul ăsta cum îi scot unuia ochii cu tirbuşonul. Dar parcă e rupt din viaţă."

Păi, îţi spun eu încă o chestie care e ruptă din viaţă: mersul la căcare. Dar nimeni nu vrea să vadă aşa ceva, am dreptate? Nimeni nu bagă aşa ceva într-un film. Hai să mergem să vedem cum face lumea caca, în seara asta.

— Cine să ne lase? a zis Jess. Oamenii se încuie pe dinăuntru.

— Dar te-ai uita, dacă n-ar face-o, nu?!

— Dacă nu s-ar încuia, ar fi şi mai rupt din viaţă, nu crezi?! Prin urmare, da, m-aş uita.

Martin a mârâit şi şi-a rostogolit ochii în cap. Te-ai fi aşteptat să fie mult mai deştept decât Jess, dar nu ştiu cum se făcea că niciodată nu câştiga vreo dispută cu ea; iar acum iarăşi îl bătuse la puncte.

— Dar oamenii încuie uşa fiindcă vor să aibă intimitate, a zis JJ. Şi poate că vor să aibă intimitate şi atunci când se gândesc să se omoare.

— Vasăzică tu spui că ar trebui pur şi simplu să-i lăsăm să facă după capul lor? a zis Jess. Fiindcă eu nu cred că e bine. Poate că astă-seară putem opri pe careva.

— Şi cum se mai potriveşte chestia asta cu ideile prietenului tău? Din câte înţeleg eu, opinia ta este acum că, în materie de suicid, e bine să laşi piaţa să decidă, a zis Martin.

Tocmai discutaserăm despre un tip fără nume pe care îl chema Necâine, care i-a spus lui Jess că ideea de a te omorî era perfect sănătoasă şi că fiecare ar trebui să facă aşa.

— N-am spus eu un c… ca ăsta!

— Scuze. Am parafrazat. Am crezut că nu e voie să intervenim.

— Ba nu. Nu. Putem interveni. A interveni face parte din întregul proces, înţelegi? Nu trebuie decât să te gândeşti la asta, iar după aceea, fie ce-o fi. Dacă oprim pe careva, zeii au vorbit.

— Iar dacă eu aş fi zeu, a zis Martin, exact pe una ca tine aş alege-o ca portavoce.

— De ce eşti porc?

— Nu sunt porc. Te flatez doar.

Jess părea încântată.

— Bun, mergem să găsim pe cineva? a zis ea.

— Şi cum facem ca să găsim pe cineva? a întrebat-o JJ.

— Păi, pentru început, probabil că există careva şi aici.

Ne-am uitat în jurul nostru, prin cârciumă. Era doar un pic trecut de şapte, aşa că nu venise încă prea multă lume. În colţ, lângă uşa de la „bărbaţi“, erau doi tinerei în costume, care se uitau la un telefon mobil şi

râdeau. La masa de lângă bar, erau trei tinere, care se uitau la nişte fotografii şi râdeau. La masa de lângă noi, era o pereche de tineri care râdeau degeaba, iar la bar şedea un tip de vârstă mijlocie, care citea un ziar.

— Prea mult râs, a spus Jess.

— Cine e-n stare să se-amuze de la nişte mesaje pe telefon n-are de gând să se omoare, a zis JJ. Nu i se întâmplă suficient pe dinăuntru.

— Eu am văzut şi mesaje telefonice mai nostime, a spus Jess.

— Da, bine, a zis Martin. Nu-nseamnă neapărat că JJ nu are dreptate, totuşi.

— Gura, a zis Jess. Ce ziceţi de tipul care citeşte ziarul? E singur. Cred că altul mai bun nu găsim.

JJ şi Martin s-au uitat unul la celălalt şi au râs.

— Altul mai bun nu găsim?! a zis Martin. Vasăzică tu spui că trebuie să convingem pe cineva din sala asta să nu se mai omoare, indiferent dacă se gândise sau nu s-o facă?

— Că doar nu-ţi închipui că imbecilii ăia care se hlizesc or să se suie pe acoperiş, nu? Tipul însă pare cumva mai adânc.

— Citeşte pagina de curse de la porcăria aia de *Sun*, a spus Martin. Dintr-o clipă în alta, o să se-nfiinţeze şi amicul lui, după care or să bea cinşpe halbe împreună şi-or să mănânce curry.

— Snobule!

— Nu zău? Şi cine crede că trebuie să fii „adânc“ ca să te omori?

— Toţi credem asta, a spus JJ. Nu-i aşa?!

Am băut câte două pahare fiecare. Martin a băut nişte whisky-uri mari cu apă, JJ a băut Guinness, Jess a băut Red Bull cu votcă, iar eu am băut vin alb. Probabil că m-aş fi ameţit din atât, acum trei luni, însă acum pot să beau parcă mai mult, aşa că atunci când ne-am ridicat ca să traversăm strada, simţeam doar că mi-e cald şi sunt prietenoasă. Dădusem ceasurile înainte în duminica precedentă şi, deşi jos, în stradă, mi s-a părut că era întuneric, sus pe acoperiş arăta ca şi cum mai era un pic de lumină prin oraş. Ne-am rezemat de zid, exact lângă locul unde Martin tăiase parapetul de sârmă, şi am privit spre sud, către fluviu.

— Aşa deci, a zis Jess. Cine are chef să se-arunce?

N-a spus nimeni nimic, fiindcă nu mai era o întrebare serioasă, aşa că doar am zâmbit.

— Ăsta ar trebui să fie un lucru bun, nu? Că mai suntem încă pe-aici? a spus JJ.

— Aiurea, a zis Jess,

— Nu, a spus JJ. N-a fost o întrebare retorică.

Jess l-a înjurat şi l-a întrebat ce-a vrut să spună, de fapt.

— Adică, eu chiar vreau să ştiu, a spus JJ. Chiar vreau să ştiu dacă e… Nu ştiu.

— Mai bine că suntem aici, decât să nu fi fost? a spus Martin.

— Da. Exact. Aşa cred.

— E mai bine pentru copiii tăi, a spus Jess.

— Presupun că da, a spus Martin. Nu-nseamnă că mă şi văd vreodată cu ei.

— E mai bine pentru Matty, a spus JJ.

Iar eu n-am zis nimic, ceea ce le-a reamintit celorlalţi că nu era deloc mai bine pentru Matty, de fapt.

— Oricum, toţi avem persoane care ne sunt dragi, a spus Martin. Iar oamenii aceştia dragi nouă preferă să fim vii, şi nu morţi. Asta dacă ne gândim bine.

— Aşa crezi tu? a spus Jess.

— Mă întrebi dacă eu cred că părinţii tăi vor ca tu să trăieşti? Da, Jess, părinţii tăi vor ca tu să trăieşti.

Jess s-a strâmbat, ca şi cum nu l-ar fi crezut.

— Cum se face că nu ne-am gândit la chestia asta înainte? În noaptea de Anul Nou? Nici măcar o dată nu m-am gândit la părinţii mei.

— Fiindcă situaţia era mai proastă atunci, presupun, a zis Martin. Familia e... nu ştiu cum să zic. Ca forţa gravitaţiei. Câteodată e mai puternică, alteori nu.

— Ohoho. Asta-nseamnă gravitaţie la tine?! De-aia dimineaţa putem pluti, iar seara de-abia dacă mai suntem în stare să ridicăm piciorul de jos.

— Ca mareea, atunci. Nu bagi de seamă cum trage atunci când e… În fine. Aţi înţeles ce vreau să spun.

— Dacă ar urca un tip aici astă-seară, ce i-ai spune? a zis JJ.

— I-aş spune despre cele nouăzeci de zile, a zis Jess. Fiindcă-i adevărat, nu?!

— Este, a spus JJ. E-adevărat că nici unul dintre noi n-are chef să se sinucidă astă-seară. Dar să zicem că… Dacă tipul ne-ar întreba de ce, dacă ne-ar spune: „Ia povestiţi-mi ce chestii aşa grozave vi s-au întâmplat vouă de când v-aţi decis să nu vă aruncaţi…“, ce i-aţi zice?

— Eu i-aş spune despre slujba mea la chioşcul de ziare, am zis eu. Şi despre cine-ştie-câştigă.

Ceilalţi priveau în jos, la picioare. Jess se gândea să spună ceva, dar JJ i-a prins privirea, aşa că a renunţat.

— Da, sigur, ţie ţi-o merge OK, a zis JJ după un timp. Dar eu fac pe muzicantul la colţ de stradă, ce mama mă-sii! Scuze, Maureen.

— Iar eu nu sunt în stare să-l învăţ să citească pe cel mai idiot copil din lume, a zis Martin.

— Nu mai fii aşa dur cu tine, a spus Jess. Nu eşti tu în stare să faci nici o mulţime de alte lucruri. Nu eşti în stare să ai grijă de copiii tăi, de relaţiile tale cu oamenii…

— Oh, sigur că da, de parcă tu ai fi perfectă, Jess, ce dr… Ca şi cum tu ai avea toate calităţile!

— Scuze, Maureen, a spus JJ.

— Da, scuze, Maureen.

— Nu-l cunoşteam pe Necâine acum nouăzeci de zile, a zis Jess.

— Ah, da, a spus Martin. Necâine. Singura realizare incontestabilă cu care ne putem lăuda toţi. Cu excepţia echipei lui Maureen de la „cine ştie câştigă“, desigur.

Nu i-am mai amintit şi de chioşcul de ziare. Ştiu că nu-i mare scofală, dar n-aş fi vrut să se creadă că fac pe grozava.

— Hai să-i spunem prietenului nostru sinucigaş despre Necâine: „Oh, da. Uite, Jess a cunoscut un bărbat care nu crede în nume şi care consideră că ar trebui să ne sinucidem tot timpul“. L-ar înveseli un pic.

— Dar nu asta gândeşte el. Ai ales doar c… Ce te-o fi apucat, JJ, să aduci vorba de chestia asta? Tocmai ne simţeam şi noi bine, în seara asta, în oraş, iar acum v-a apucat dr… pe toţi deprimarea!

— Da, a zis JJ. Îmi pare rău. Dar mă întrebam doar şi eu, aşa, ştii. De ce mai suntem încă pe-aici.

— Mulţam, a spus Martin. Mulţam pentru asta.

În depărtare, se vedeau luminile de la roata aia mare de lângă fluviu, the London Eye.

— Nu trebuie să lămurim chestia asta chiar acum, nu-i aşa? a zis JJ.

— Sigur că nu trebuie, a spus Martin.

— Atunci, ce-ar fi să mai stăm aşa încă şase luni? Şi să vedem cum ne mai merge?

— Dar chestia aia, de fapt, chiar se-nvârte? a spus Martin. Nu-mi dau seama.

Ne-am holbat multă vreme la ea, încercând să ne dumirim. Martin avea dreptate. N-ai fi zis că se mişcă, dar probabil că se mişca, presupun.

Mulţumiri

Le mulţumesc lui Tony Lacey, Wendy Carlton, Helen Fraser, Susan Petersen, Joanna Prior, Zelda Turner, Eli Horowitz, Mary Cranitch, Caroline Dawnay, Alex Elam, John Hamilton.